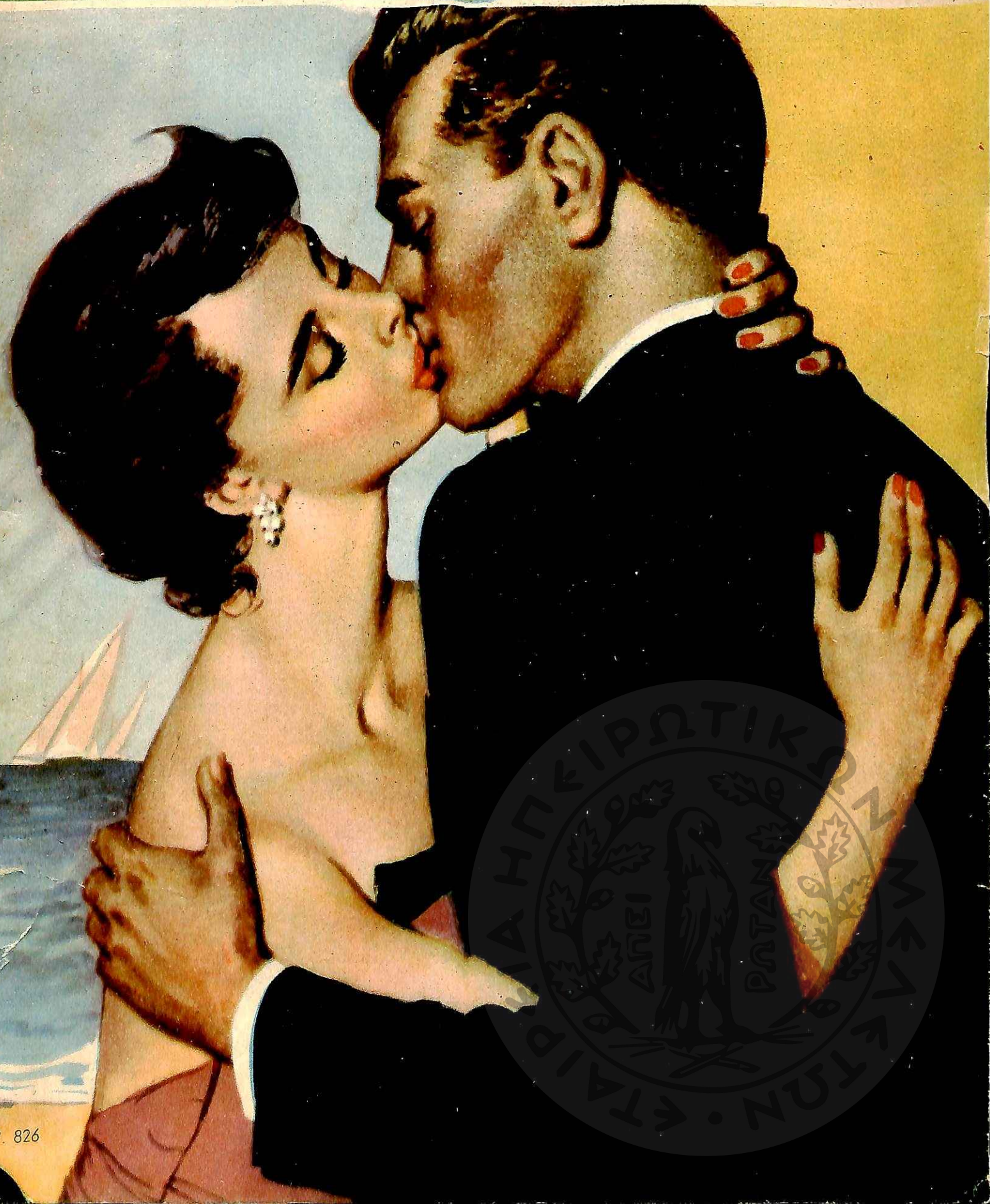

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΕ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ

Κοζερί της εβδομάδος

ΑΝ ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΑΤΕ ΕΤΣΙ ΠΟΥ ΚΑΘΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ, ΔΕ ΘΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΑΤΕ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΦΤΗΝΟ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΕΠΩΜΕΝΟ ΠΟΥ ΜΥΡΗΚΑΖΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ, ΟΤΙ Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΓΟΪΜΟΥ ΣΥΜΠΙΠΤΕΙ ΜΕ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ Ν' ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΤΟ ΛΑΚ-ΚΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΘΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. Όπου γάμος κι ένας τάφος με την επιγραφή: «Εδώ αναπαύεται ο έρωτας. Απεβίωσε λίγες μέρες μετά τη γαμήλια ένωση των ερωτευμένων». Και είμαστε πολλές φορές μέσα στον κανόνα. Ένας κανόνας με πολλές αποχρώσεις. Άλλοτε στη θέση του έρωτα η αγάπη, άλλοτε η στοργή, η εκτίμηση, η συνήθεια, η ανάγκη. Κάποτε και το μίσος! Ζευγάρια που έπαυσαν να είναι ερωτευμένα, αν όμως τους λέγατε να χωρίσουν θα διαμαρτύρονταν. Συνήθισαν τόσο ο ένας τον άλλον και έδεσαν τόσο πολύ τις υπάρξεις τους. Άλλοι που θα ήταν εύτυχοι αν λυτρώνονταν από το σύνδεσμο, δεν έχουν όμως το κοινωνικό θάρρος που χρειάζεται, ιδίως στην Ελλάδα, για το διαζύγιο. Περιπτώσεις που το σύμμετρο κρατά τη γυναίκα ή τον άντρα. Άλλα τί να σας απαριθμώ όλες τις καταστάσεις που σχηματίζονται από τη στάση του έρωτα;

Δεν ξέρω αν το ζευγάρι που καθόταν στο παγκάκι του πάρκου ήταν κανόνας ή εξαίρεση του κανόνα. Έρωτευμένοι άραγε, ή απλά αγαπημένοι, που είναι άλλη υπόθεση. Μικρό όμως είναι κι αυτό. Ένα άνθρωπο χαρούμενο, φρόσκο, κεφάλι. Νέοι άνθρωποι. Δύο παιδιά, το μεγάλο ως έφτα έτών, το άλλο περίπου πέντε ετών τους τριγυρίζουν και παίζουν. Είναι παιδιά που αναιτύχθηκαν κι' αυτά κάτω από τη σκιά της αρμονίας και παίζουν μόνο τους χωρίς να ενοχλούν τους γονείς τους. Απερίσπαστοι αυτοί, συνεχίζουν την κουβέντα που έχουν αρχίσει. Είναι λοιπόν τόσο πολυέταρος που δεν είδαν ο ένας τον άλλον. Σά ν' αποποιείσαστε στο εξωτερικό ο ένας από τους δύο, κι' έτσι καθώς τώρα μόλις σμίγουν, βλέπουν να πουν όλα μαζί όσα έχουν μαζέψει. Και όμως δεν τους χωρίσε ούτε μία νύχτα.

Ασφίνον σε άλλους τα όρεκτικά, τα αντικείμενα, τις συζυγικές διακοπές που κινούν κάπως το ενδιαφέρον των ανθρώπων. Ούτε ν' ακούσουν για διακοπές αυτοί. Τό βρισκόν ακατάληπτο, φοβερό, ασύλληπτο. Για λόγους υπηρεσιακούς αν είναι υποχρεωμένοι να λείψουν ένα δυο μέρες ο σύζυγος στέλνει τα παιδιά στη γιαγιά τους και παίρνει μαζί τη γυναίκα του. Οχτώ χρόνια παντρεμένοι, ούτε μία βραδιά δεν έμειναν μακριά. Άς έχουν άλλο χωριστό κοινό, άς έχουν χωριστό κρεβάτι. Την καμαρούλα τους και το κρεβάτάκι τους αυτό.

Καθισμένοι τώρα στο παγκάκι τους. Τόσο κοντά. Πισωμένοι από τα χέρια, κυττάζονταν στα μάτια και λένε και λένε. Σά να μη ξεκίνησαν μαζί από την ίδια στέγη, σά να μην είχαν με τις ίδιες λέξεις προχτές, όσα ασφαλώς επανάλαβαν χτές, όλα τα αναμνησμένα, που προκαλούν σε άλλους την απελπιστική αντίσ, σ' αυτούς όμως δίνουν τη χαρά. Μιλούν για όλα, για τα γενικά και για τα δικά τους. Τό σινεμά που είδαν μαζί, ή συγκοινωνιακή τσιτα-πώρια που μαζί την ύφιστανται, ή επαγγελματική πορεία και των δύο τους, γιατί και οι δύο στην ίδια τάξη αργάζονται. Μιλούν για γνωστούς, για συναδέλφους του γραφείου, για τους προϊστάμενους τους, για το οικογενειακό. Λίγο κουτσομπολιά, μ' έλπίδες ή ανησυχίες, κι' ύστερα το μεγάλο θέμα, τα παιδιά.

Εύτυχης η μαμά γιατί είναι κορίτσια και τα δύο τους. Δεν έχει αντίρρηση ο πατέρας. Καμαρώνουν κι' οι δύο τη μικρή που γεμίζει με χαλίκια το κουβαδάκι της, τη μεγάλη που χαράζει μ' ένα ξύλο τ' δνομα της πάνω στο χώμα: «Αγγελική Γ. Αποστόλου». Φουσκώνει ο πατέρας. Με χρυσά γράμματα σε μαρμαρένια στήλη αν χάραζαν τ' δνομα του, δε θα περιφανεύονταν όσο περιφανεύει

ται τώρα που το βλέπει πάνω στο χώμα. Αγκαλιάζει την κόρη του και ατενίζει μ' ευγνωμοσύνη τη μητέρα, που συνέπραξε στη θεμελίωση της ευτυχίας του.

Αν υπήρχε κενό θα σφίγγονταν ακόμα πιο πολύ. Δεν είναι ο πόθος, το πάθος, οι εκρήξεις. Ούτε μελαγχολίες, ούτε η ανυπόμονη προσδοκία παραδείσων, ούτε η κολάση της ζήλειας. Σοφοί, παρά την ηλικία τους, τοποθετούν την ευτυχία στο σήμερα, στο παρόν, στην κάθε στιγμή που περνούν. Απολύτη ή εμπιστοσύνη τους προς εαυτούς και αλλήλους. Θα τον άφηνε να διανυκτερεύει σε χαρέμια Σουλτάνων, θα την άφηνε να κάνει το γύρο του κόσμου με τους γέιτες της οδού και θα ήταν κι' οι δύο τους απόλυτα βέβαιοι ότι ούτε καν θα διανοούνταν το κακό.

Ανθρώποι φρόνιμοι, περιώρισαν στο ελάχιστο τις αξιώσεις τους από τη ζωή, χαίρονται αυτά που έχουν, χτίζουν με τα βρισκόμενα τον παράδεισό τους, και αν ο Θεός τους στείλει περισσότερα τόσο το καλύτερο. Δέχονται μ' ευγνωμοσύνη την προσφορά. Αν πάλι πέσουν στο χειρότερο, σφίγγουν τα δόντια και πεμμένον να ξαστε-ρώση και γι' αυτούς ο ουρανός.

Έπρεπε να τους βλέπατε έτσι τρυφερούς, έτσι γαλήνιους, με τόση πληρότητα, ευτυχία στην αυτάρκεια τους, ανθρώπους χωρίς αναζητήσεις, δίχως παράπονα από τη μοίρα τους, ευδαίμονες στη μετριότητα ζωής τους. Έπρεπε να τους βλέπατε και να διαπιστώνετε την ώραία εξαίρεση του κανόνα: ο γάμος που δεν γίνεται δολοφόνος του έρωτα. Μία χαρούμενη ταινία. Το ευχάριστο, αντρόγυνο, το γαλήνιο, το σταθερό, το ζευγάρι που δεν κατέχεται από πυρετό, για να φοβάται τις συνέπειες, ούτε όμως κι' από υποθερμία υποφέρει, για να του είναι άβυσσος ο βίος.

Έμειναν αρκετή ώρα μετά τη δύση του ήλιου. Χαράχκαν ως την τελευταία του σταγόνα το φθινοπωρινό σουρούπο.

Ύστερα συμβουλευθήκαν τα ρολόγια τους. Συμφώνησαν χωρίς να μιλήσουν. Σηκώθηκαν αυτόματα και οι δύο τους.

— Πάμε.

Τους περίμεναν δουλειές στο σπίτι. Να ετοιμάσουν το δείπνο, να βά-λουν τα παιδιά να πλαγιάσουν, ν' ακούσουν σε χαμηλωμένο τόνο το ραδιό-καμινία ματιά στην εφημερίδα, να ξανακυττάσουν τα ρολόγια τους, να κλειδώσουν την εξώπορτα και ν' αποσυρθούν στον κοιτώνα τους, έξω από τον οποίο, με το χέρι στο δάχτυλο, έχει τοποθετηθεί το αγοράκι της Αφροδίτης.

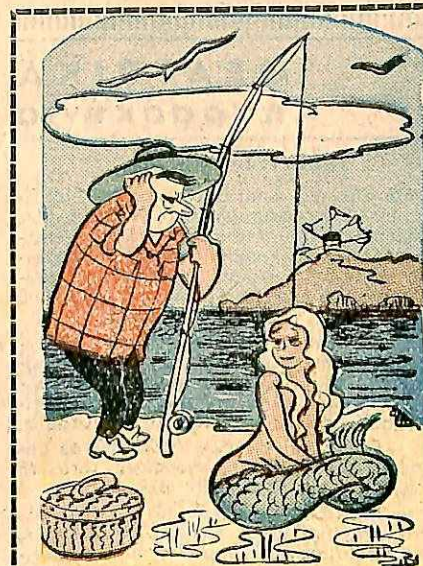
Βλέπω την τετράδα ν' απομακρύνεται από το πάρκο. Μπροστά ή μητέρα που σπρώχνει το καροτσάκι. Ακολουθεί ο μπαμπάς που κρατά από το χέρι την κόρη. Η αγαλλίαση είναι ζωγραφισμένη στη μορφή τους.

Είναι να μη τους καμαρώνετε; Η ευτυχία με το τίποτα, με τα πιο φτηνά υλικά.

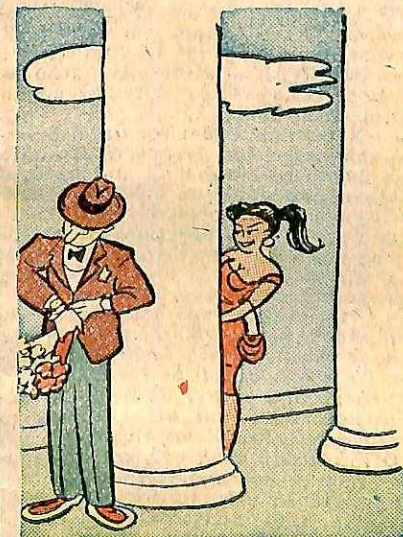
Όπως ένα εύτελές τοιγάκι φαντάζει όταν το φορά μια κομψή από τη φύση της κοπέλλα. Εύλογημένοι από την φύση, περιορίζουν τις αξιώσεις τους στα υπάρχοντά τους. Δεν ψάχνουν διαρκώς για το καλύτερο. Κι' αν ψάχνουν δεν παθαίνουνται. Δεν παραπονιούνται για το παρόν. Στο παρόν στηρίζουν μονάχα την ευτυχία τους.

Μακάρι το μέλλον να είναι πιο φωτεινό. Βολεύονται όμως μία χαρά και με τα φώτα του παρόντος. Θα καί με τα φώτα σαν παραδεισάς του παραδείσου σαν φαίνεται για γι' αμμήσι. Άλλα μού φαίνεται ότι η ευτυχία είναι σαν την ποίηση. Οι άνθρωποι γεννιούνται εύτυχοι, δεν γίνονται. Με τις ίδιες συνθήκες ζωής, άλλοι θεωρούν τον εαυτό τους απελπιστικά δυστυχήσιμους, κι' άλλοι — όπως αυτοί καλή ώρα — μακάριο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τι άτυχία! Το μόνο ψάρι που έπιασα, δεν μπορώ να το πάω στο σπίτι μου!...

Σαδισμός!...

— Δεν παραπονέθηκα... Είπα μόνο πως στα μυθιστορήματα δεν βρίσκεται ποτέ ένας άντρας ο' ένα ερημονήσι με τη δική του γυναίκα!...

Πολλοί άνθρωποι του θεάτρου — ήθοιοι προ πάντων — ντεμπούτάρουν εσχάτως στο βόλαν. Άλλα φαίνεται, ότι ο ρόλος του σωφέρ, που παίζουν εκ του φυσικού, δεν τους είναι τόσο εύκολος, όσο οι ρόλοι του θεάτρου. Ο συμπαθής και δημοφιλής πρωταγωνιστής του θεάτρου πρόσας, έξαφνα, κ. Γιόργος Παππάς, έτραβηξε των παθών του τον τάραχο — όπως διηγείται ο ίδιος — ώσπου να μάθει.

— Περιεργο, του είπε ο δάσκαλος του, σείς, κ. Παππά, σε άλλα πράγματα φαί-

νεστε τόσο έξυπνος. Κι' ο κ. Παππάς προσθέτει με χιούμορ: — Ήταν ένας ευγενέστατος τρόπος να με πη... βλά-κα ο καλός μου δάσκαλος!

Ανθρώπος που κατεβαίνει την οδό Σταδίου, σταματά απότομα, ανοίγει τις αγκάλες και ξεσπά σε διαχύσεις βλέποντας κάποιον γνωστό του — που είχε χρόνια να τον δει:

— Βρέ, βρέ, βρέ, βρέεε! Ο άλλος σταματά, τον κυττά με άπορία και προσπαθεί να θυμηθεί ποιός είναι ο εγκάρδιος φίλος του. Εκείνος, όμως, βλέποντας τη διστακτικότητα του, ρωτάει:

— Ποιός είμαι; — Ποιός είστε; — Ποιός είμαι; Για κύταξέ με καλά-καλά.

Ο άλλος τον κυττά καλά-καλά, πείζει το μυαλό του, προσπαθεί να θυμηθεί, αλλά του κάκου.

— Ποιός είμαι, λοιπόν; — Μά... δεν μπορώ να

θυμηθώ. Για πείτε μου ποιός είστε; — Βρέ, βρέ, βρέεε, κύτα που δεν θυμάται! Ποιός είμαι, μαρέ; Για προσπάθησε λιγάκι!...

Πάλι τον κυττά ο άλλος, που στο μεταξύ έχει νευριάσει κιόλας, αλλά και πάλι δεν μπορεί να τον φέρη στο μυαλό του.

— Βρέ σύ! Με ξεχάσες, Αντωνόπουλε; Δεν είμαι ο Παπαδόπουλος;

Κι' ο άλλος, με κακντρέ-χεια:

— Έσείς μπορεί να εί-σαστε ο Παπαδόπουλος, αλλά εγώ δεν είμαι ο Αντωνόπουλος. Λέγομαι Γεωργίου.

Κόκκαλο ο «εγκάρδιος».

Είναι παγκόσμιος γνωστή η περιεργή νοοτροπία ώρι-σμένων νεοελλήνων, που συ-χνάζουν «άν γκαρσόν», σε

ΕΤΟΣ Λ. ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1954. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 826

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

διάφορες ταβέρνες, που αὐτοεχρίσθησαν «κοσμικές», με αντικειμενικό σκοπό να... γοητεύσουν τις γυναίκες των άλλων θαμώνων.

Μιά πολυθρόνη, λοιπόν, συντροφιά παρομοίων «έκκεντρικών» νεοελλήνων, είχε φέρι προχθές σε πολύ δύσκολη θέση τους πελάτες μι-ας απ' αυτές τις ταβέρνες.

Από το τραπέζι των...α-ζευγάρων «γοητών», έξε-τοξεύοντο προς όλες τις δι-ευθύνσεις πυριφλεγής βλεμ-ματα, δονζουανικά μειδιά-ματα και απρεπέστατα υ-πονοούμενα.

Άλλα τον κυρίως στόχο τους αποτελούσε η ντάμα — περί νομίμου συζύγου επρό-κειτο — γνωστού δημοσιο-γράφου και θεατρικού συ-γραφέως.

Φυσικά, η συζήτηση, έν-τός ολίγου, εντοπίζεται στην «έκρηκτική» Φορμόζα.

— Άλλα οι κυρίες φρονού-— και δικαίως — ότι σκο-πός του «πάρτυ» είναι ο χο-ρός, το φαγοπότι, η δια-σκεδάσις. «Εφ' ω διαμαρτύ-ρονται έντονα: — Όρα που τη βρήκατε να μιλήσετε για τη Φορμό-ζα! Έλάτε να χορέψουμε αυτή τη σάμπα!

— Έχουν δίκιο οι κυρί-ες, αποφαίνεται ο πρεσβύτε-ρος. Άς παρατήσουμε ήσυ-χη τη Φορμόζα.

Και συμπληρώνει καλαμ-πουρίζον ανατριχιαστικό-τατα: — Κι' άς ευχηθούμε να μη γίνη... αφορμόζα νέου πολέμου!

Ευτυχώς, ότι οι πρώτες νότες της ξεβιδωτικής σάμ-πας δεν επέτρεψαν στους

παρευρισκομένους να εκφρά-σουν ειλικρινώς και έλευθέ-ρως τη γνώμη τους για τό καλαμπόρι. Και ο πρεσβύ-τερος... δισώθη!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΔΙΑΚΟΠΕΣ...

Οι θερινές διακοπές το τέλος τους σημαίνουν και μόνον τα καλοδια της. Πάσους έμμένουν να έχουν... αδιακοπές διακοπές του ρεμάτος και δη, κατά προτίμηση, τρεις ώρες προ του... (γεύματος!)

Ετσι λοιπόν οι έχοντες τα «μάτια» τα λεγόμενα, που είνε πάντα «φλεγόμενα» και σπάνια... φλεγόμενα, απροσδοκίτως γίνονται των ρεστωμένων πελάτες, ή το περνούν το γεύμα τους με... ντοματοσαλάτες!

Αδικώς, δθεν, όλοι τους τις πρίζες απεχθάνονται, ή μάλλον για την Πάουερ... βρασμών ψυχής αι-

καί στέλνουν της κουζίνας των τα σκεύη στα... (κομμάτια, κομμάτια, άφου είναι τα «μάτια» της μονάχα για τα... μάτια!

Γ. Θ-ς.

τους προέπεψαν μ' ένα ο-μαδικό:

— Ούστ!...

Το «πάρτυ» κινδυνεύει να μεταβληθή σε πολιτικόν συνέδριον, λόγω της επίμονης των κυριών να συζητούν για κάθε τί που αφορά την διε-θήκη κατάστασις.

Φυσικά, η συζήτηση, έν-τός ολίγου, εντοπίζεται στην «έκρηκτική» Φορμόζα.

— Άλλα οι κυρίες φρονού-— και δικαίως — ότι σκο-πός του «πάρτυ» είναι ο χο-ρός, το φαγοπότι, η δια-σκεδάσις. «Εφ' ω διαμαρτύ-ρονται έντονα: — Όρα που τη βρήκατε να μιλήσετε για τη Φορμό-ζα! Έλάτε να χορέψουμε αυτή τη σάμπα!

— Έχουν δίκιο οι κυρί-ες, αποφαίνεται ο πρεσβύτε-ρος. Άς παρατήσουμε ήσυ-χη τη Φορμόζα.

Και συμπληρώνει καλαμ-πουρίζον ανατριχιαστικό-τατα: — Κι' άς ευχηθούμε να μη γίνη... αφορμόζα νέου πολέμου!

Ευτυχώς, ότι οι πρώτες νότες της ξεβιδωτικής σάμ-πας δεν επέτρεψαν στους

παρευρισκομένους να εκφρά-σουν ειλικρινώς και έλευθέ-ρως τη γνώμη τους για τό καλαμπόρι. Και ο πρεσβύ-τερος... δισώθη!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΨΥΧΗ Σ' ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

«Η Βίνυ ήταν είκοσι δυό χρονών. Είχε παντρευτεί εδώ και τέσσερα χρόνια, και ήταν πολύ δυστυχισμένη πριν από τέσσερις μήνες. Είχε μιαν ιδιόσυγκρασία ρωμαντική. Είχε γυρίσει από ένα ταξίδι στην Ιταλία. Τώρα βρισκόταν πάλι στο σπίτι της, σ' ένα προάστειο του Λονδίνου, πλημμυρισμένη από εντυπώσεις και ελπίδες. Ο άντρας της, ο Φρέντ, την άγαπασε, αλλά δεν ήταν ποτέ διαχτυλός. «Είν' άδικα», γ' άγαπήσει», σκεφτόταν η Βίνυ, λησμονώντας πως τον είχε έρωταυθή άλλοτε για τη ζωτικότητα του, τη δραστηριότητα που είχε. Άλλα, εδώ και τρεις μήνες, ο Φρέντ δεν ήταν ο ίδιος. Φαινόταν αημέριος, έμπαινε σπύτι του με μια «καλοσπέρω» ξερή, μ' ένα κρύο φιλί.

«Η Βίνυ, άπογοιτευμένη, μαζευόταν τότε σε μία γωνία κι' επιθυμούσε το θάνατο. «Η ίδια σκέψη γύριζε στο μυαλό της: «Ο Φρέντ μ' άπата. Το διαζύγιο, ολοκαθάρτα στα μάτια του. Τι θ' άπογίω, Θεέ μου, τί θ' άπογίω!»

«Η Βίνυ ήταν στην κάμαρά της κι' έκλαιγε. Ήταν έαυλωμένη στο νιόβαν και κρατούσε στα χέρια της το ημερολόγιο της, όπου έγραφε τις σκέψεις της, όταν άκουσε τον Φρέντ ν' άνοιξη την πόρτα σιγανά.

Νόμιζε πως κοιμόταν, αλλά το πρόσωπό του έλαμψε από χαρά σαν τη βροχή ζύπνια. «Εκείνη είδε πως είχε λυθεί η γραβάτα του, είδε ακόμα πως το πρόσωπό του ήταν χλωμό. «Σίγουρα θα είναι μεθυσμένος», σκέφτηκε και φοβήθηκε. «Ο Φρέντ την πλησίασε σιγά. Μέσ' στην ταραχή της, η Βίνυ δεν πρόσεξε πως βρισκόταν με την κομπινάζον και πως ήταν χαριτωμένη, όμορφη. «Ο Φρέντ την άρπάξε στην άγκαλιά του — ήταν ψηλός, σωματώδης, ρωμαλέος — σωστός άντρας, — κι' άρχισε

μια βροχή από φλογερά φιλιά. Την άλλη μέρα, η Βίνυ έγραψε στο ημερολόγιο της: «Χτες το βράδυ, ο Φρέντ στάθηκε μαζί μου παράξενα θερμός. Δεν ήταν έτσι πριν από τρεις βδομάδες. Τα φιλιά του ήταν άποδειξι πως μετάνιωσε, γιατί τόσο καιρό μού φερόταν με ψυχρά. Γιατί, γιατί να μην πεθάνω τώρα, με τα ίχνη των φιλίων του στο στόμα μου, με τη καρδιά ραγισμένη, μία και τον έχασα;...»

Παρ' όλ' αυτά, ο Φρέντ ήταν σκεπτικός, κλειστός στον εαυτό του. Σίγουρα, κάποιο μυστικό θα τον βασάνιζε και η Βίνυ όλο άπειριόταν. Μ' όλες τις προσπάθειες της, δεν κατάφερε να του άποσπάσει καμμιαν όμολογία. Τότε, πήρε την ήρωική άπόφαση να ψάξη στα χαρτιά του, να μάθει, να τον έρευνήσει. «Πρέπει να κάνω — έγραψε στο ημερολόγιο της η Βίνυ — συχώρα με... πρέπει να μάθω... άισθανόμην άσχημα... Ναι, ναι, ένας βάρος να πιέξη την καρδιά μου... Έπειτα, όταν μάθω την αλήθεια, θα πεθάνω, ναι, θα πεθάνω...»

«Ήταν μονάχη στο σπίτι η Βίνυ. Μπήκε στο γραφείο του άνδρός της. Πάνω βρήκε κάτι χαρτιά. Άρχισε να τα διαβάει. Τίποτα το σπουδαίο. Άλλα σε λίγο, κάποιο χαρτί την έξφινισε κι' άρχισε να τρέμει: «Σε περιμένω, Έλα! Το ξέρεις, δεν έχω πιά παρά μονάχα εσένα. Μη μ' έγκρατείς. Λείπεις τρεις μέρες. Γιατί; Τι σε κρατάει; Η γυναίκα σου μήπως; Φρέντ, σε ικετεύω, Έλα, άσπυρ τ' άπογίω!»

Καμιά άπογραφή. Το ραντεβού ήταν για εκείνο το ίδιο άπογευμα. Η Βίνυ ξαναδιάβασε το γράμμα. «Μα πως μπορεί ο Φρέντ ν' άγαπάει μία γυναίκα με τέτοιο γραφικό χαρκτηρία; άναρωτήθηκε. Ήταν άληθινά ένα γράμμα κακογραμμένο, σαν αυτός που

τό είχε γράψει να ήταν ένα κοριτσάκι ή μία γριά.

Ξαναγύρισε παραγμένη στην κάμαρά της. Κότταξε το ημερολόγιο της: «Εκεί μέσα, στις σελίδες του, ήταν οι ελπίδες της, τα όνειρά της, οι αταπάρτες της, οι άπογοιτεύσεις της. Άνοσιες ενός κοριτσιού είκοσι χρονών. Τώρα το κορίτσι, η Βίνυ, ένοιωσε πως ήταν γυναίκα. Και πήρε, έαυρικά, την άπόφαση: «Έρριξε το ημερολόγιο που έκλεινε την ψυχή της στο τζάκι και οι φλόγες άρχισαν να το γλύφουν με μαγιά. Είχε σκοτώσει τώρα τη ρωμαντική ψυχή της.

«Ο Φρέντ ήρθε το μεσημέρι, τη φίλησε άφηρημένος και, με τα πόδια του, έανάφανε άμέσως. Αυτή τη στιγμή περίμενε και η Βίνυ. Ντύθηκε γρήγορα και βγήκε. Μπήκε σ' ένα ταξί και έιπε στο άσφερ ν' άκολουθήσει το αυτοκίνητο του Φρέντ, που μόλις είχε ξεκινήσει. Έφτασε σε λίγο σε κάτι στενούς, σκοτεινούς δρόμους του Λονδίνου, σε μία φτωχή συνοικία.

«Η Βίνυ άνατρίχιασε. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον είχε γυριέσει λοιπόν ο Φρέντ την άγάπη; Είδα το Φρέντ να χτυπά μια πόρτα. Του άνοιξε μία μελαγχρινή κοπέλλα. «Ο Φρέντ μπήκε μέσα, αλλά η κοπέλλα προφάση να ξανακλειστή την πόρτα, η Βίνυ βρέθηκε μπροστά της, την έσπρωξε και μπήκε κι' αυτή.

«Έπειτα προχώρησε στο διάδρομο, ως μια κάμαρα άπ' όπου άκούγονταν θορύβος. «Εσπρωξε την πόρτα και είδε. Το αίμα της πήγωσε στις φλέβες της. «Ο Φρέντ ήταν σκυμμένος πάνω από ένα κρεβάτι, όπου κοιτόταν ένας άντρας, όχι τόσο γέρος στα χρόνια, αλλά σχεδόν παράλυτος. Ο Φρέντ, άκούγοντας την πόρτα, γύρισε άποτόμα. Ήταν χλωμός.

— Βίνυ, ψέλλισε, δεν θα θέλα να μάθεις ποτέ... Τα λόγια του υπερδούνταν και σταμάτησε.

— Δεν είχα το θάρρος. Ξανάει ο Φρέντ, να σου άποκαλύψω το μυστικό μου. Ξέρεις πόσο υπέφερε η μητέρα μου άπ' τον άτυχο γάμο της. Μα, πριν να πεθάνει, μ' έβαλε να της όρκιστώ, πως, αν κάποτε ο άντρας που της είχε καταστρέψει τη ζωή της, ξαναγύριζε και γύρευε άπ' το γυίο που τον είχε έγκαταλείψει στην κούνια, προστάσει, έπρεπε να τον δεχτώ και να τον βοηθήσω. Είχα δώσει το λόγο της. Τιμή μου κι' έπρεπε να τον κρατήσω. Έτσι κι' έκανα. Βλέπεις, η άπρωστική τον τρώει σιγά... σιγά. Είναι σχεδόν παράλυτος, είναι φτωχός... δεν μπορεί καν να μιλήσει. Τον βοηθάει λιγάκι η κόρη της σπιτονοικοκυράς, η μελαγχρινή κοπέλλα, που είδες. Συχώρα με, Βίνυ, άγάπη μου.

— Καλά έκανες, Φρέντ, του έιπε η Βίνυ, φιλώντας τον άντρα της στο στόμα. «Έπειτα ένοιωσε τέτοια συγκίνηση που κρατήθηκε άπ' τα χέρια του. — Βίνυ! φώναξε ο Φρέντ φοβισμένος. Μα εκείνη χαμογέλασε. Πλην των άρρωστων, πήρε το σιαστό του χέρι και το φίλησε δεξί του χέρι και το φίλησε θερμά.

— Γιατί να μην είμαι κι' εγώ κοντά σας; του έιπε τρυφερά.

«Έπειτα πήγε κοντά στον άντρα της.

— Άγαπητέ μου... Είσαι δική μου για πάντα και σε λατρεύω, της έιπε εκείνος.

— Κι' εγώ σ' άγαπώ, Φρέντ, σε λατρεύω πιο πολύ... Άγκαλιάστηκαν. Έν' άχνό χαμόγελο άνθισε στα χείλη του άρρωστου πατέρα.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιόαντιχο ρεπερτάζ

Με την νέα κωμωδία των κ.κ. Σακελ-λάριου-Γιαννακόπουλου «Οι δικοί μας άνθρωποι», που έτοιμάζει για το χειμερινό θέατρο «Άργυροπούλου», ο δημοφιλής κωμικός Βασίλης Λογοθετίδης, συμπληρώνει το εκατοστό έλληνικό έργο, που άνεβασε έως τώρα ως θιασάρχης.

«Το θέατρο «Μουσούρης», που θα εγκαινιάσει την χειμερινή περίοδο την πρώτη έβδομάδα του Οκτωβρίου, με τη γαλλική κωμωδία «Αν ήθελα ν' άρέσω», επιφυλάσσει έφέτος μία μεγάλη καινοτομία.

— Πρόκειται για τελευταίου τύπου μηχανήματα, που παρελήφθησαν άπό τη Γερμανία, τις τελευταίες μέρες.

— Με τα μηχανήματα αυτά, επιτυχά-νεται σε οιαδήποτε στιγμή αύθιμείας του φωτισμού και δημιουργούνται φωτιστικά «έφφες» ανάλογα με την άτμόσφαιρα του έργου.

— Σκηνογράφος του θεάτρου «Μουσούρης», καθώς και του «Παταϊάννου» θα είναι ο Μάριος Άγγελόπουλος.

«Η πρωταγωνίστρια του θιάσου Λογοθετίδη Έλνα Λιβυκού την ήμερα της όνομαστικής εορτής της — εορτάζει τοί προφήτη «Ήλιου» — δέχθηκε ένα πολύ ένδιαφέρον δώρο: Δύο Μαροκινά μαχαίρια, μεγάλης αξίας.

— Χαρακτηριστικό είναι ότι η διαλεχτή καλλιτέχνης έχει ξεχωριστή άδυναμία στα μαχαίρια, διαθέτει δε μία πλούσια συλλογή άπό αυτά, σε διάφορα σχήματα, άπό διάφορες χώρες.

«Στο θέατρο «Παταϊάννου» θα κάνει, με την έναρξη της χειμερινής περιόδου, την εμφάνισή της, μία νέα βεντέτα του τραγουδιού, η Λένα Παμέλλα.

— Η Παμέλλα, που προσελήσθη εις άντικατάσταση της Μπελίντας, και της Έλσας Λάμπου, έκτός άπό τα τραγούδια, θα εμφανισθή και σε ένα φαντασμαγορικό μουσικό σκέτς, με βαρύτιμο φέρεμα και παραδείσια φτερά, κατά το πρότυπο του «Καζινό ντε Κιρί».

«Για πρώτη φορά στα κινηματογραφικά χρονικά μας κινδυνεύει να ματαιωθεί η προβολή μιας ταινίας, λόγω διαφωνίας μεταξύ παραγωγού και σκηνοθέτου.

— Συγκεκριμένα, πρόκειται για την κωμωδία «Τζό ο τρομερός», της όποιος ο τίτλος κατά το σκηνοθέτη, ταιριάζει άπολύτα στον δημοφιλή πρωταγωνιστή του Ντίνο Ήλιοπουλο ενώ ο παραγωγός της δεν τον θεωρεί άπορικό.

«Οι τελευταίες ψυχρές έγιναν άφορμή να κρουολογήσει η πρωταγωνίστρια του έργου του Σίτζερτ Άννα Συνοδινού.

— Έτσι όλη σχεδόν την περασμένη βδομάδα η Ίουλιέττα έξερυσσινε τον έρωτά της... Βραχνή!

«Οι άδελφές Καλουτά, που φεύγουν σε λίγες μέρες για την Άμερική, θα κάμουν την πρώτη τους εμφάνιση στο «Καρνέζι Χώλ», την 26η Οκτωβρίου.

«Η ντιζέ Μπελίντα θα κάνει την πρώτη της εμφάνιση στην όδον. Θα παίξει τον ρόλο της Εύας στο «Φιντανάκι» που γυρίζει η «Νόβακ Φιλμ».

«Το γνωστό τραγουδάκι «Άλα, πατσά μου», άπαγορεύθηκε και στους δυό ραδιοφωνικούς σταθμούς.

«Το διοικητικό συμβούλιο της Λυρι-κής Σκηνής ένέκρινε την μετάδοσι του Έθνικού Μελοδράματος στην Θεσσαλονίκη. Το συγκρότημα του μουσικού κρατικού θεάτρου θα φύγη για τη μακεδονική πρωτεύουσα την προσεχή έβδομάδα και θα μείνει εκεί επί δυό μήνες.

«Το Έθνικό Θέατρο άποφάσισε ν' άνεβάσει όπωσδήποτε την τριλογία του Αϊ-σχύλου στο Ίδείο «Ήρώδη του Άττικού. Για το λόγο αυτό οι δοκιμές πήραν έντατικό ρυθμό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εκνευρίζεται με τους θορύβους ή κ. Ξανθίππη — και με τί δεν εκνευρίζεται, άλλωστε; Πρώ πάντων, όμως, τα ραδιόφωνα την εξαγριώνουν κι' άλλοιμονο άν στην πολυκατοικία που κάθεται τομήση κανένας να ύψωση λιγάκι τον τόνο του ραδιοφώνου του. Το μάτι της παίξει άμέσως και στρέφει στον ταλαίπωρο τον άντρα της:

— Ίερεμία!

— Ναι, Ξανθίππη μου...

— Πεταξού άμέσως άπάνω και πέτσους να το χαμηλώσουν, γιατί άλλωθς θ' άνέ-βω έγώ και θα τους πάρη ο διάβολος!...

Τού κάκου ο ταλαίπωρος Ίερεμίας παίρνει το γλυκύτερο ύφος του κόσμου και προσπαθεί να την καμάρη:

— Ξανθίππη μου, δεν μπορούμε διαρκώς να μαλλώνουμε με όλον τον κόσμο. Άσε τους ανθρώπους να κάνουν το κέφι τους...

Άλλά τότε είναι που πηδά επάνω ή μαχητική Ξανθίππη:

— Τό κέφι τους; Να κάνουν το κέφι τους για να με πεθάνουν έμένα, έ; Θα τους πάρη τώρα ο διάβολος!...

Και σηκώνεται άμέσως, άνεβαίνει τις σκάλες και χτυπά το κουδούνι των γειτόνων:

— Όρίστε, κ. Ξανθίππη...

Άλλά ή κ. Ξανθίππη δεν ξέρει ούτε άπό γλύκες, ούτε άπό προσχήματα:

— Δεν μου λέτε, άποφασίσατε να μάς τρελλάνετε;

— Γιατί, κ. Ξανθίππη;

— Γιατί; Ρωτάτε κιόλας γιατί, έ; Έδώ κοντεύουμε να τρελλαθούμε μ' αυτό το ρημάδι σας κι' έσείς κάνετε και τον άνήξερο;

— Για το ραδιόφωνο πρόκειται πάλι;

— Άμέ, για τί πρόκειται; Κουφοί είσαστε; Άν το βάλετε χαμηλότερα λιγάκι, σας πειράζει; Η πρέπει να τσιρίξη για να το ευχαριστηθήτε; Έπί τέλους, έχουμε νεύρα! Έχουμε αυτιά! Πρέπει να σπάσετε τα νεύρα μας και να μάς ξεκουφάνετε για ν' άπολαύσετε τη μουσική σας;

Άλλοι άπ' τους ένοίκους της πολυκατοικίας, τρομαγμένοι, σπεύδουν να συμμορφωθούν άμέσως. Άλλοι πεισματώνουν καμιά φορά και τότε ή Ξανθίππη, άφου τους περιλούση για καλά, τρέχει στην άστυνομία και κουβαλά τον άστυφύλακα. Το άποτέλεσμα είναι, ότι σε τέτοιες περιπτώσεις, άναστατώνεται ή πολυκατοικία άπ' τις φωνές, άνάμεσα στις όποιες κυριαρχεί πάντα όξύτατη, διαπεραστική, εύλωτη, χειμαρρώδης, ή φωνή της κ. Ξανθίππης.

Με δυό λόγια, ή μαχητική αυτή γυναίκα, άσκιέ τη δικτατορία της στην πολυκατοικία και όλο και σπανιότερα βρίσκεται γειτόνισσά της για να της άντιμιλήσει.

Άλλά να που τώρα — τις τελευταίες τούτες μέρες — προέκυψε μία καινούργια έστία πολέμου. Άπέναντι άκριδώς στο διαμέρισμά της (στο πρώτο πάτωμα) ένα καφενεδάκι έφωδισάθηκε, τις μέρες τούτες, με ραδιόφωνο, που ο καταστηματάρχης τό βάζει λίγο δυνατά και για να το ευχαριστηθή (καινούργιο κοσκινάκι) αλλά και για να έλκύσει πελατεία. Την πρώτη φορά που τό άκουσε ή κ. Ξανθίππη, άναπήδησε και προσπαθούσε να καταλάβη άπό ποιο πάτωμα έρχόταν.

— Ίερεμία! βόησε.

— Τι είναι, Ξανθίππη μου;

— Άκούς;

— Άκούω λιγάκι.

— Λιγάκι; Κουφάλωγο είσαι, δε μου λές; Έδώ χαλά ο κόσμος! Άπό ποιο πάτωμα έρχεται αυτή ή φασαρία;

— Δεν μπορώ να καταλάβω.

— Και τί μπόρεας να καταλάβης ποτέ σου. Άνεβα να δης γρήγορα!

— Μα που ν' άνέβω, Ξανθίππη μου; Καυγάδες θαχουμε πάλι; Δεν ήσυχάζεις λιγάκι;

Άλλά άπό κουβέντα σε κουβέντα, ή κ. Ξανθίππη άναβε περισσότερο κι' άσφαινα, σαν να κατάλαβε, ότι ή φωνή του ραδιοφώνου έρχόταν άπ' έξω. Τρέχει στο παράθυρο κι' άνακαλύπτει την πηγή του θορύβου.

— Αυτό μάς έλειπε! ούρλιασε. Αυτό μάς έλειπε! Δεν μάς φτάνανε οι άπό μέσα θάχουμε τώρα και τους άπ' έξω!

Η μάχη των ραδιοφώνων

Στο μεταξύ, άπέναντι στο καφενεδάκι, ό καταστηματάρχης είχε βγάλει τραπέζακι κι' ώραιες άναπαιτικές πάνινες πολυθρόνες — τό κατάστημα είχε άνακαινισθή — έκ βάθρων. Η πελατεία, έαπλωμένη χουζουρίδικα, κατέδαζε τις λεμονάδες — «άφ, πού!» — και άπολάμβανε τη μουσική. Χωρίς να χάση καιρό, ή κ. Ξανθίππη βάζει φωνή:

— Βρέ Σωτήρηρη!

Άλλά με τον θόρυβο του ραδιοφώνου, φαίνεται δεν άκούσε ο καφετζής:

— Μωρή κουφαρόδοναα! Ξανασούριαξε ή κ. Ξανθίππη και δονήθηκε όλη ή γειτονία άπ' την καμπανιστή φωνή της.

Άκουσε ό κύρ Σωτήρης κι' έτρεξε:

— Τρελλάθηκες;

Σηκώνθηκαν όλοι οι πελάτες άναστατωμένοι. Ήταν τέτοια ή άγριοφονάρα του ραδιοφώνου τ' κ. Ξανθίππης, ώστε κι μοναχα σκέπασε τη φωνή του άλλου ραδιοφώνου, παρά άντήχησε σ' όλη την πολυκατοικία και βγήκαν όλοι οι ένοικοι στα παράθυρα:

— Έεεεε! φώναξαν.

— Τι κάνετε έκει;...

— Μας ξεκουφάνατε!...

Άλλά που ν' άκούση ή κ. Ξανθίππη. Έντρομη ή πελατεία του κύρ-Σωτήρη, τώδω, λε στα πόδια, άδειασε το καφενεδάκι, κι ό καταστηματάρχης, τραβώντας τα μαλλιά του, στράφηκε στην κ. Ξανθίππη:

— Για όνομα του Θεού, κ. Ξανθίππη, μούδιωξες όλη την πελατεία!

— Ξαναβάσεις το ραδιόφωνό σου δυνατά;

— Όχι, όχι! Για όνομα του Θεού! Έεεεε!

Έτσι ό κ. Σωτήρης συμμορφώθηκε και ή κ. Ξανθίππη κέρδισε μία περιλαμπρή νίκη!

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

Ευθύμοι διάλογοι

— Γνωρίζομαστε, Γιάννη, άπό είκοσι χρόνια. Δεν είν' έτσι;

— Άκριδώς.

— Μπορώ, λοιπόν, να σου ζητήσω να μου δανείσης 500 δραχμές που μου χρειάζονται άπαραίτητως;

— Άδύνατον, άγαπητέ μου!

— Μά γιατί;

— Έπειδή άκριδώς νυνωρίζομαστε άπό είκοσι χρόνια...

— Άμ' τί να πειράξη έσένα τέτοιο πα-χύδερο που είσαι!

Αυτό έσήμανε την κήρυξη πολέμου άνά-μεσα στην κ. Ξανθίππη, τον κύρ-Σωτήρη και την πελατεία του. Τρεις μέρες έξακο-λούθησαν οι μάχες της κ. Ξανθίππης, που ή πελατεία παρακολουθούσε με φαιδρή και εύθυμη διάθεση καζούρας. Όπου την τρε-τάρτη μέρα, ή κ. Ξανθίππη άποφάσισε να μεταχειρισθ ό το βαρύ πυροβολικό:

— Ίερεμία!

— Ναι, Ξανθίππη μου.

— Φέρε το ραδιόφωνό μας.

— Πού;

— Έδώ στο παράθυρο.

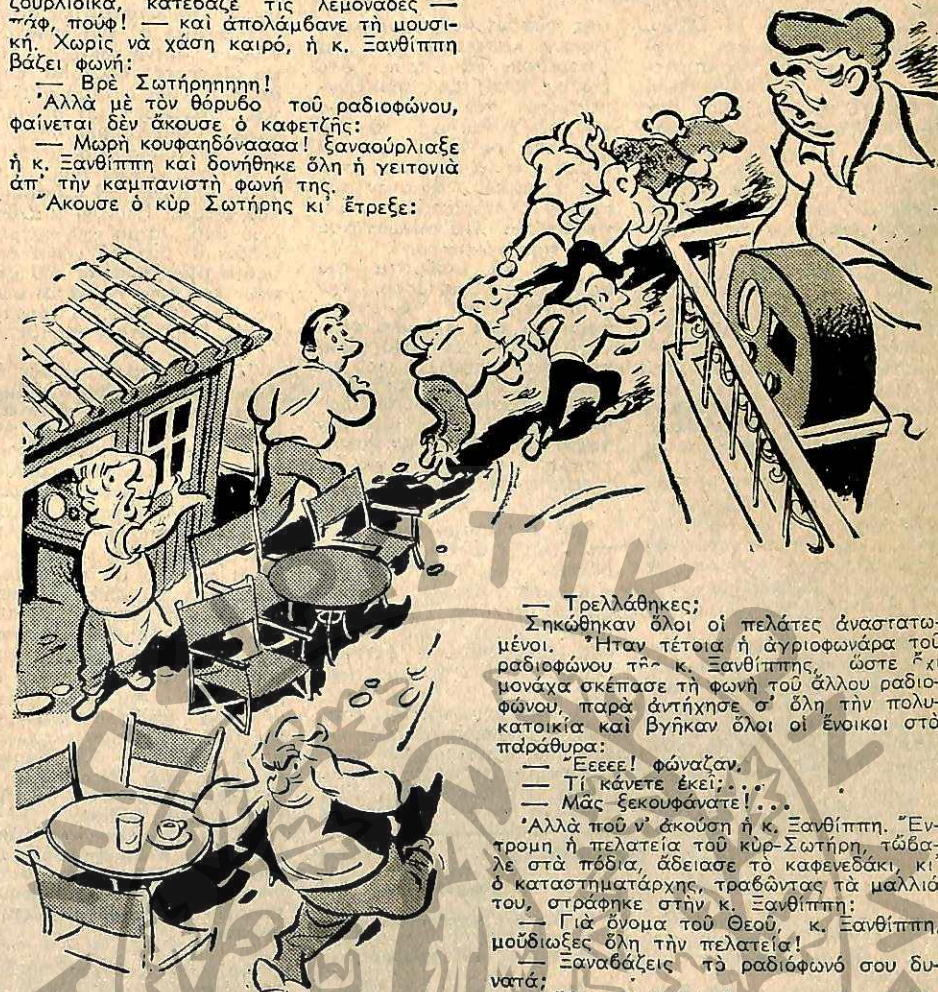
— Τι θα κάνης;

— Τώρα θα δης!

Κι' έπειδή ό κ. Ίερεμίας, όπως συνήθως, διστάζε, σηκώνεται, άρπάζει το ραδιόφω-νο, τό στήνει άπάνω στο παράθυρο, σαν είδος τηλεδούλου και τό βάζει στην διαπα-σών. Ούρλιασε το μέγαφωνο κι' έδγαλε κάτι άγριοφονάρες που μπορούσαν να τρο-μάξουν και νεκρούς. Τρώαζε κι' άναστα-τώθηκε ή πελατεία:

— Έεεεε! Τι κάνετε έκει;...

— Μας ξεκούφανε, κυρά μου!

— Για όνομα του Θεού, κ. Ξανθίππη, μού

είδιωξες όλη την πελατεία...

— Τι είναι, κ. Ξανθίππη;

— Τον κακό σου τον καιρό είναι!

— Τι έπαθες πάλι; Τι σου κάναμε, κ. Ξανθίππη;

— Τον κακό σου τον καιρό μού έκανες! Τι τον έβαλε αυτόν τον διάλογο και βγά-ζει τον σκασμό, δεν μού λές;

— Το ραδιόφωνο σε πειράζει;

— Έσένα δεν σε πειράζει; Και καλά έσύ μπορεί να είσαι κουφάλωγο! Αυτούς έκει δεν τους πειράζει;

Κι' έδειξε τους πελάτες, που ξαπλωμέ-νοι μακάρια στις πολυθρόνες, άπελάμ-βαν δροσιά, χουζούρι και μουσική.

— Όχι, κυρία, δεν μάς πειράζει! εί-πε κάποιος εύθυμα.

Μιά άποψη της Έκθέσεως.

Η Έκθεση της Θεσσαλονίκης ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ

Μιά ματιά στα περίπτερα και στο εστιατόριο

Με συμμετοχή 11 εθνών, η έκθεση Θεσσαλονίκης, συγκεντρώνει εφέτος περισσότερο κόσμο από κάθε άλλη φορά. Το γεγονός όμως αυτό προσθέτει κι' άλλα προβλήματα στην πρωτεύουσα της Βορείου Ελλάδος, οι υπηρεσίες της οποίας καταβάλλουν κάθε προσπάθεια, για να καλύψουν τις ανάγκες που παρουσιάζονται.

Με την κατάσταση συναγερμού που έχει δημιουργηθεί και που έχει ανατρέψει την καθημερινή ήσυχ ζωή των Θεσσαλονικιών, οι τελευταίοι έχουν αναστατωθεί, αλλά υπομένουν, αφού γνωρίζουν, ότι είναι μία αναγκαία εκδήλωση της πόλεως των, που την βοηθάει στην ανάπτυξη της.

Έξ' άλλου, το έχουν πάρει απόφαση, ότι ένα μήνα κάθε χρόνο, η ώραία τους πόλη, θα μετατρέπεται σ' ένα απέραντο πανηγύρι, ο ρυθμός της ζωής θα αλλάξει και η ατμόσφαιρα θα μοιάζει ηλεκτρισμένη.

Βέβαια, σ' αυτόν όλον τον κυκεώνα, φυσικό είναι να συμβαίνουν και πολλά περιεργα πράγματα. Μερικά απ' αυτά, τα ευτάρατα και τα κωμικοτραγικά, θα αναφέρουμε πιο κάτω.

Σε άτελειωτες ούρες, πά-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

* Απ' όλα τα πουλιά της γης, το πιο μακρόβιο είναι ο κύκνος. Ζη περίπου 300 χρόνια.

* Οι αρχαίοι πίστευαν ότι τα παιδιά που γεννιούνται τον Ιούνιο είναι μακρόβια, γερὰ κι' ευτυχισμένα.

* Η στρουθοκάμηλος μπορεί να τρέξει 100 χιλιόμετρα την ώρα!

* Στα βόρεια του Βελγικού Κογκό υπάρχει ένα είδος μεγάλων μυρμηγκιών που τρώγονται βραστά ή ψητά, με μεγάλη όρεξη!

* Οι μαϊμούδες όταν μπουν σε βαπόρι υποφέρουν από ναυτία και κλαίει σαν μικρά παιδιά.

* Στο Θιβέτ η βρομάδα έχει πέντε ημέρες που φέρουν τις έξις ονομασίες: Ημέρα του Σιδήρου, του Ξύλου, του Νερού, των Φύλλων και του Έδάφους.

* Μία χελώνα τρέχει ένα μίλι σε πέντε ημέρες και ο σαλγκορος σε δεκατέσσερις.

* Η Ισπανική σημαία είναι μία από τις αρχαιότερες του κόσμου.

* Στο Κουρδιστάν, η γυναίκα αγοράζεται μ' ένα γουρουνί!

* Ο σκόρος, το καταστρεπτικό ζωόφιο, μπορεί να καταστρέψει σε μία μέρα πολλά δεκάπεντε φορές μεγαλύτερο από τον όγκο του σώματός του!

* Όσοι τρώνε τακτικά βωδινό κρέας γίνονται ένεργητικοί, θαρραλέοι και τολμηροί, κι' όσοι τρώνε χοιρινό γίνονται νευρασθενικοί, λείει κάποιος Αμερικανός διαιτολόγος.

είδων, επειδή δεν έχουν εκτελωνισθεί κανονικά.

Στο χώρο των τυχερών και διασκεδαστικών παιχνιδιών, χαλαρεί ο κόσμος.

Με την ευκαιρία αυτή, νομίζουμε, ότι θα έπρεπε να απαγορευθεί η λειτουργία ενός τυχερού παιχνιδιού. Πρόκειται για τους μεγάλους κρίκους, που υποτίθεται, ότι πρέπει να μπουν σε καλοπαισισμένους ξένους όγκους. Αλλά αυτό είναι τελείως αδύνατον. Είναι έτσι κατασκευασμένο το ξύλο, ώστε ουδέποτε μπορεί να μπη ο κρίκος μέσα σ' αυτό απ' τη διεύθυνση που τον πετάει ο παίκτης. Ο κρίκος μπαίνει μόνο κατακορύφως και μάλιστα με δυσκολία. Έκ πρώτης όψεως όμως, κανείς δεν το καταλαβαίνει.

Ένας καταπληκτικός ακροβάτης συγκινεί ιδιαίτερα τους επισκέπτες της έκθεσης. Σε ύψος 30 μέτρων, χωρίς προστατευτικό δίχτυ και απάνω σ' ένα συνεχώς ταλαντευόμενο κοντάρι, κάνει διάφορες δύσκολες επιδείξεις. Κάθε στιγμή οι θεαταί... παγώνουν και όπισθοχωρούν, για να μην δεχτούν τον Τσεχολοβάκο Ισορροπιστή στο κεφάλι τους! Κατόπιν υπάρχει και η έκπληξη του φινάλε. Περνάει μία θηλεία στο... λαιμό του, κατακυλάει μ' ανοιχτά χέρια και πόδια μία απόσταση 70 μέτρων και προσγειώνεται σώως και άδολαφης μπροστά στους έκπληκτους θεατάς.

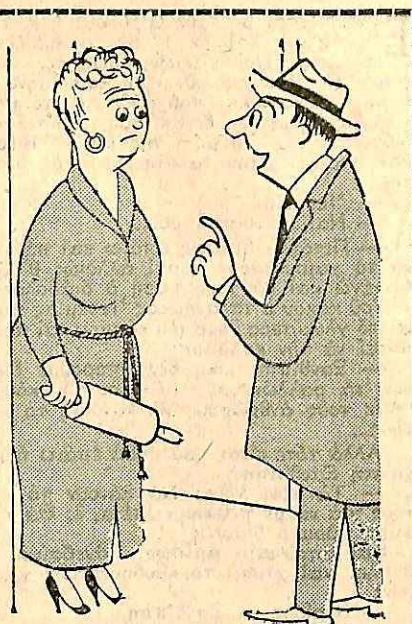
Ένας παρατηρητικός επισκέπτης της έκθεσης διαπιστώνει, ότι οι γυναίκες είναι παραφορτωμένες με «ιμιτασιόν» κοσμήματα. Σκουλαρίκια, βραχιόλια, κολλιές, καρφίτσες και κάθε είδους φανταχτερή πέτρα, είναι στην ημερησία διάταξη. Αιτία: Το Ιταλικό περίπτερο. Είναι γεμάτο μ' αυτού του είδους τα «δολωμάτα» και πλημμυρίζει έτσι κυριολεκτικά από τον ώραϊκόκοσμο, που τρέχει να διαλέξει τα πιο κομψά κοσμήματα.

Αλλά και το περίπτερο της «Σέλλ», συγκεντρώνει πολύ κόσμο και ιδίως νέους και νέες, που θέλουν ν' ανταλλάξουν δυο λόγια με την «Μίς Ελλάς 1954».

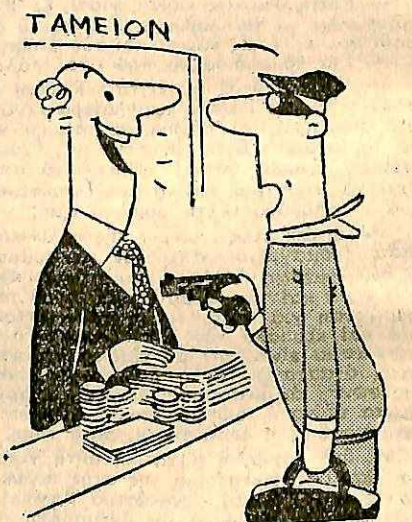
Έτσι η δεσποινίς Έφη Μελά και η κομψή και γεμάτη φινέτσα έσωτερική διακόσμηση του περιπτερού, προσελκύουν πολλούς επισκέπτες.

Καί, τελειώνοντας, θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθώ ή αμερικανοποίησι μας την ώρα του φαγητού. Από τη 1 - 3 το μεσημέρι, αν θελήσει κανείς να γευματίσει, θα πρέπει να περιμένει όρθιος απάνω από άλλους επισκέπτες, που είχαν προηγηθεί και να τους παρακολουθή με ανυπομονησία, μέχρις ότου αναγκασθούν, μπροστά στην άφορητη αμήχανη κατάσταση, να αφήσουν το φαγητό τους στη μέση και να φύγουν. Τότε παίρνει τη θέση τους και παρακαλάτε το Θεό να μην σας τυχί να γνωρίσετε το ίδιο μαρτύριο!...

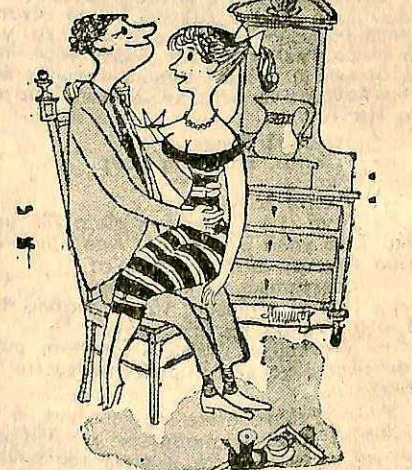
Χ. Α.

— Θα γύριζα πολύ νωρίτερα, χριστή μου. Αλλά τσακωνόμαστε για το ποιος έχει την εξυπνότερη γυναίκα!...

Ο ταμίας: Αυτό είναι τυχία μιά φορά. Έχασα στα χαρτιά 5.000 φράγκα κι' έσπαξα όλη τη μέρα το κεφάλι μου να βρω πώς θα εξυπλέξω!

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΙΚΑΡΗΣ — Και από περιποίηση, φαντάζομαι πώς θα μείνετε πολύ ευχαριστημένοι.

Ο Άγιος της ΚΥΠΡΟΥ

Ο ΤΑΝ βασιλεύει ο αυτοκράτορας Μαυρουήλ Κομνηνός, η Κύπρος ανήκει ακόμη στο Βυζάντιο. Τότε ακριβώς, σε κάποιο χωριουδάκι του ώραιου έλληνο-νικού νησιού, στα Λεύκαρα, γεννήθηκε ο Άγιος Νεόφυτος. Ήταν το έτος 1134. Οι γονείς του — ο Αθανάσιος κι' η Εύδοξία — είχαν κι' άλλα έφτα παιδιά. Μά ήταν τόσο φτωχοί, που δεν μπορούσαν να τα σπουδάσουν. Γι' αυτό κι' ο Νεόφυτος μεγάλωσε τελείως αγράμματος. Όταν έγινε δεκαεφτά ετών, τον αρραβώνιασαν. Εκείνος όμως είχε άλλα όνειρα στην ψυχή του. Την ημέρα λοιπόν του γάμου του, έφυγε κρυφά από το πατρικό του σπίτι, πήγε στη Μονή του Ίερού Χρυσοστόμου, στο όρος Κουτσοβέντη της Λευκωσίας και ζήτησε να υπηρετήσει εκεί, σαν τον «τελευταίο των δούλων».

Επειδή, όπως είπαμε, ήταν αγράμματος, του ανέθεσαν να καλλιεργή τ' αμπέλια του μοναστηριού. Στην υπηρεσία αυτή έμεινε πέντε χρόνια, μα στο διάστημα αυτό άρχισε να σπουδάσει κοντά στους άλλους μοναχούς. Κι' έδειξε τέτοια κλίση προς τα θεία, ώστε άποστήθισε, όλκληρο τὸ Παλτήριο, όπως ακριβώς όρίζουν οι άγιοι Πατέρες. Γρήγορα λοιπόν κέρδισε την άγάπη και την έκτίμηση των ανθρώπων της μονής και στο τέλος της πενταετίας, ο ηγούμενος Μάξιμος τον πήρε από τ' αμπέλια και τον έκανε παρεκκλησιάρχη.

Όταν πέρασαν άλλα δύο χρόνια, ο Νεόφυτος θέλησε να πραγματοποιήσει τη μεγάλη του επιθυμία: Να ζήσει δηλαδή βίο άσκητικό. Για το σκοπό αυτό, έφυγε για τὸ Ίεροσόλυμα. Τὸ ταξίδι του από την Κύπρο ως την Παλαιστίνη, ήταν περιπετειώδες. Με τη βοήθεια όμως του Θεού έφτασε ζωντανός στον προορισμό του. Ο Νεόφυτος έρεύνησε τότε τὰ περίχωρα της Τιβεριάδος, πέρασε στα Μάγδαλα, ανέθηκε στο όρος Θαβώρ και πήγε στα μέρη του Ίορδάνου, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει κανένα έρημικό για να ζήσει μαζί του. Αλλά δεν το κατάφερε και ξαναγύρισε στην Κύπρο.

Εκεί, «κατά θείαν απόκαλυψιν» αποφάσισε να εγκατασταθῇ σε μία απόκρημνη σπηλιά — στα βορειοανατολικά ύψώματα της Πάφου — όπου όλα ήταν ήσυχά και ειρηνικά. Επειδή η σπηλιά ήταν μικρή, άρχισε να τη λαεύει μόνος του για να τη μεγαλώσει. Η έπίπονη αυτή εργασία κράτησε πολύ περισσότερο από χρόνο. Την έκκλησία που έχτισε εκεί μέσα, την αφιέρωσε στον Τιμιο Σταυρό και την έφωδίασε με θείες εικόνες, ιερά σκεύη και με άγια λείψανα μαρτύρων και όσίων. Στη σπηλιά, έδωσε το όνομα «Εγκλείστρα», για να συμβολίσει την απομόνωσή του από την κοινωνική ζωή.

Η «Εγκλείστρα» αυτή, η «Πρεσβυτέρα και Πρωτοκάθεδρος», σώζεται μέχρι σήμερα σχεδόν άκεραία. Περιλαμβάνει δε όπως και τότε, τὸ Νάρθηκα, τὸν κυρίως Ναό και τὸ Ίερό, τὸ Σκευοφυλάκιο και τὸ κελλί του Αγίου. Βλέπει κανείς ακόμη το τραπέζι που έγραφε — μία απλή πλάκα σε χαμηλή βάση — τὸ πέτρινο κρεβάτι του και τὸν τάφο του, που τὸν

Η άσκητική Ζωή του Αγίου Νεοφύτου

δὼς φρόντισε για την ιστοριογραφία του ιερού του καταφυγίου.

Για τὴ δουλειά αυτή χρησιμοποίησε τὸν άγιογράφο Θεόδωρο τὸν Ἀφειδῆ, ὁ ὁποῖος μεταχειρίστηκε χρώματα άπο τοχῆς. Γι' αυτό κι' οι τοιχογραφίες σώζονται ακόμη, μ' ὄλο πὸν πέρασαν από τὸν καιρὸ εκείνο ὀχτὼ αἰῶνες περίπου. Μία απ' αυτές, παρουσιάζει τὸν Ἅγιο Νεόφυτο ρασοφόρο, μετρίου αναστήματος με πικνά μαλλιά και τριγωνική γε-νιάρδα, με πλατὺ μέτωπο και μάτια γαλανά ή μελίσσό-χρωμα.

Η ὄλη φυσιογνωμία του επιβάλλεται με τὴ γλυκύτητα και τὴν ιεροπρέπεία της.

Κάποτε ὁ Ἅγιος — όταν έφτιαχνε ένα μονοπάτι γύρω από τὴν «Εγκλείστρα» του — παρ' ὀλίγο να σκοτωθῇ από ένα τεράστιο βράχο, που έπεσε πάνω του και τὸν τραυμάτισε βαρεια. Ο Θεός ὅμως τὸν έσωσε και πάλι κι' έπειτα από ἑξή μέρες έγινε τελείως καλά. Για τὸ πάθημά του αυτό, ὁ Ἅγιος Νεόφυτος έγραψε ιδιαίτερο βιβλίο: Τὸ «Βιβλίο της Θεοσημίας».

Στὸν έβδομο ὡστόσο χρόνο της απομονώσεώς του «προσβάλλει τὴ Κύπρω ὁ Ἰγκλίτερ», ὁ βασιλιάς της Ἀγγλίας δηλαδή, Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, ὁ ὁποῖος «τρομερὰ έλαφυραγωγῆσεν τὴν χώραν».

Ύστερα από λίγο ὁ Ριχάρδος πούλησε τὴν Κύπρο στους Λατίνους για διακόσιες χιλιάδες λίτρες χρυσό. Πολ-λοί τότε από τους πλούσιους κατοίκους της Μεγαλονήσου, για ν' αποφύγουν τὴν καταπίεση και τὸν άφανισμό, άναγκάστηκαν να παρατή-σουν ὅλα τὰ υπάρχοντά τους και να φύγουν κρυφά στην Κωνσταντινούπολη.

Ο Ἅγιος Νεόφυτος, θλι-δὸς από τὴν κατάσταση, έλεγε συχνά στους άλλους μοναχούς, που τὸν ἐπισκέπτονταν ταχτικά στη σπηλιά του:

— Ίσως να περάσουν αἰ-ῶνες, μα ή ακρίδα αυτή θα λείψει κάποτε από τὴν Κύ-προ.

Ο Ἅγιος Νεόφυτος έγρα-ψε δεκάξη συγγράμματα, μεγάλης πηθῆς. Ἀσχολήθη-κε ακόμη και με τὴν ποίηση. Τὴ μορφώσι του, τὴ συγγα-φική του δράση και τὴ θεο-λογική του δόξα, τὴν φέρει-στην ἀκλόνητη πίστι της ψυ-χῆς του.

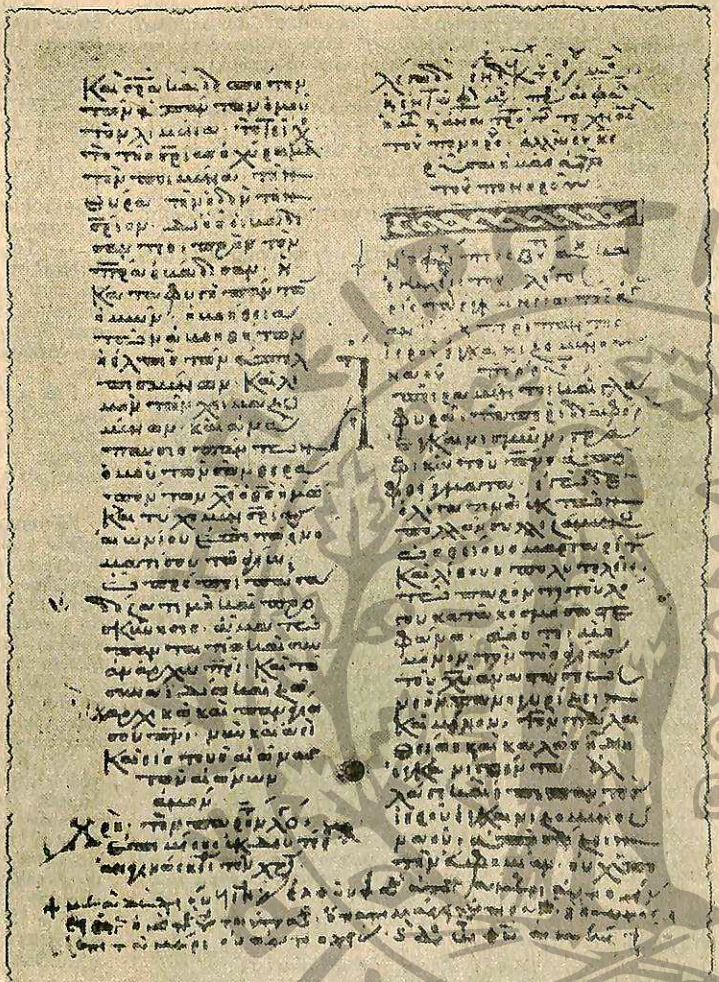
Ήταν πεπεισμένος ὅτι μετὰ τὸ θάνατό μας περι-μένει, ένας άλλος κόσμος κι' ὅτι ὅλους θὰ μὰς κρίνει ὁ Χριστός, για να μὰς ἀμεί-ψη τὸν καθένα σύμφωνα με τὰ ἔργα του.

Όταν ὁ Ἅγιος πέθανε, σὲ βαθὺ γῆρας πια, τὸν έ-κλαψαν ὅλοι ὅσοι τὸν είχαν γνωρίσει, οἱ δὲ ἀδελφοί της Ἱεράς Ἐγκλείστρας τὸν έν-ταφίασαν σύμφωνα με τὴς παραγγελίες της διαθήκης του.

Ο Ἅγιος Νεόφυτος γιορ-τάζει στὴς 28 Σεπτεμβρίου, ὁπότε γίνεται και τὸ μεγάλο ετήσιο πανηγύρι της Ἱεράς Μονῆς του.

Ο Ἅγιος Νεόφυτος γιορ-τάζει στὴς 28 Σεπτεμβρίου, ὁπότε γίνεται και τὸ μεγάλο ετήσιο πανηγύρι της Ἱεράς Μονῆς του.

Γ.Β.Ι.

Η σελίδα αυτή της «ΙΕΡΑΣ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΩΝ ΔΕΛΤΟΥ» του Ἀ-γίου Νεοφύτου, γράφτηκε κατά τὸ 1205. Οι τρεῖς τελευταῖες μεγάλες ἀράδες, ἔχουν γραφῇ ἰδιοχειρῶς ἀπὸ τὸν Ἅγιο.

Σεφενάτα ΤΟ ΒΟΛΠΟΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Νετζίπ μαθαίνει από τον 'Αλή 'Οσμάν ότι η 'Αρμάνς είναι κόρη της δικής του κόρης 'Αϊσέ και συνεπώς εγγονή του κι' ότι ο 'Ιππότης Κέντοκ ήταν πατέρας της κι' ότι ο 'Αλφόνσος Ροζέ... Τό άλλο πρωί ο 'Αλφόνσος Ροζέ... Στο μεταξύ, τα σύσπρα μέτρα του Μουσταφά Μπαϊρακτάρη, που φέρει τώρα τον τίτλο του μεγάλου βεζύρη, έχουν προκαλέσει την αναταραχή των γενιτσαρικών. Η επανάστασις ξεσπάει σ'ε λίγο. Οι γενιτσαροί ζώνουν από παντού το παλάτι του μεγάλου βεζύρη κι' αρχίζουν να βάζουν φωτιά στα γειτονικά σπίτια. Η κατάστασις γίνεται μέσα σε λίγες στιγμές απειλητική.

Μιά απ' αυτές, χτύπησε το Σεφέρ στο στήθος. Κατέβηκε τότε στο χαρέμι καί, αφήνοντας τις απειλές των ευνούχων, μπήκε μέσα στο δωμάτιο του μεγάλου βεζύρη.

— Αφέντη... είπε. Ο Μουσταφά Μπαϊρακτάρης τινάχτηκε σαν τ'ον θύριο από το κρεβάτι του. — Ποιος σουδωσε το δικαίωμα να μ' άνησυχήσεις; φώναξε. — Ο κίνδυνος που διατρέχει η ζωή σου, απάντησε ο Σεφέρ. — Ο μεγάλος βεζύρης άρπαξε ένα πιστόλι μ' άσημενια λαβή, που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Θα μάθεις τώρα πως κανείς δεν παραδίνει άτιμωρητή τις διαταγές μου! ούρλιαξε, διευθυνοντας την κάνη του όπλου του προς το μέρος του Σεφέρ. — Άλλά, προτού προφτάσει να πυροβολήσει, ένα κύμα αίματος δέχθηκε από το στόμα του νεαρού αξιωματικού, που σωριάστηκε άμέσως στο πάτωμα.

— Αφέντη, ψιθύρισε, με σδυσμένη φωνή, οι γενιτσαροί πρόλαβαν την επιθυμία σου καί με πληγώσαν στο στήθος... Πεθαίνω... Άλλά έσυ φύγε χωρίς να χάνεις καιρό... Υπάρχει ακόμη ίσως έλπις να σωθής... Έχουν βάλει φωτιά...

Δέν μπόρεσε να πη τίποτε άλλο... Ένα καινούργιο κύμα αίματος δέχθηκε από το στόμα του... Έπειτα από μιά στιγμή, ήταν νεκρός...

Ο θάνατος του Σεφέρ έκαμε το Μουσταφά Μπαϊρακτάρη να συνέλθη. Στ' αυτιά του έφτανε τώρα ο αδιάκοπος κρότος των πυροβολισμών κι' οι αλαλαγμοί των γενιτσαρών, που συνέχιζαν το άπαίδιο έργο τους.

Ντύθηκε τότε βιαστικά κι' έτρεξε έξω από το χαρέμι. Με μιά γρήγορη ματιά, κατάλαβε πως η κατάστασις ήταν κρίσιμη. Δέν έχασε, ωστόσο, την ψυχραιμία του.

— Θάρρος! φώναξε στους στρατιώτες του. Ο σουλτάνος θα μάς στείλη ενισχύσεις. Χτύπατε αλύπητα!

Φώναξε κατόπιν τους πασοούθδες του. — Πού είναι ο Νετζίπ φέντης; ρώτησε. Ο νεαρός αξιωματικός, που προέβλεπε τον κίνδυνο, είχε τρέξει από ένωρίς στο σπίτι του μεγάλου βεζύρη κι' είχε άγρυπνήσει μαζί με το Σεφέρ. Άγωνίζονταν τώρα στον έξωτερικό περίβολο του κτιρίου, επί κεφαλής των Τουρκαλβανών, που αποτελούσαν την ιδιαίτερη σωματοφυλακή του Μουσταφά Μπαϊρακτάρη.

Ένας πασοούθς πήγε να τον είσοποιήσει. Ο νέος έτρεξε άμέσως κοντά στο Μουσταφά Μπαϊρακτάρη.

— Νετζίπ, του είπε ο μεγάλος βεζύρης, πρέπει ν' ανοίξεις δρόμο ανάμεσα σ' αυτούς τους άρχιους καί να τρέξεις να φέρεις τους σεϊμηνδες. Θα ριχτήτε άμέσως πάνω τους καί θα τους διασκορπίσετε...

— Έλπιζω να κρατήσουμε ως τότε... Διάλεξε δους νομίζεις πως πρέπει να σ' ακολουθήσουν σ' αυτή την έξοδο...

Ο Νετζίπ κύτταξε γύρω του με άμνηχανία. Οι φλόγες ύψωνονταν από παντού. Δέν συλλογίζονταν τόσο τα στήθη των γενιτσαρών, όσο τη φωτιά. Πως θα μπορούσε να περάσει ανάμεσα από τον πύρινο κλοιό που σχημάτιζε γύρω στο σπίτι;

Άλλά, ξαφνικά, μιά ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

Πριν από μερικές μέρες, γυρίζοντας από το Ρουμελι Χισάρ, είχε τρέξει στο σπίτι του Χουσεϊν άγά, που, όπως ξέρουν οι άναγνώσται μας, δέν ήταν άλλος από τον 'Αλή 'Οσμάν κι' είχε πάρει από κεί την 'Αρμάνς καί την είχε οδηγήσει κοντά στη μητέρα του.

Τό σπίτι αυτό βρισκόταν σ' ένα στενό δρομάκι, πίσω από τους τοίχους των κήπων του μεγάρου του μεγάλου βεζύρη. Οι γενιτσαροί δέν φαίνονταν πως είχαν φτάσει ως εκεί. Κάθε έλπιδα, λοιπόν, δέν είχε χαθεί. Ο δρόμος της σωτηρίας ήταν ακόμη άνοιχτός.

Ο Νετζίπ μίλησε με παρηρησία στο Μουσταφά Μπαϊρακτάρη.

— Αφέντη, του είπε, η φωτιά θα είναι σ'ε λίγο εδώ. Κι' αν γλυτώσουμε απ' αυτή, θα πέσουμε στα χέρια των γενιτσαρών, που

Ενδοτακτική Στη φυλακή

Στις κεντρικές φυλακές μιάς Πολιτείας της 'Αμερικής, δύο κατάδικοι, ο Μάν καί ο Τζάκ κλείνονται στο ίδιο κελλί, κι' έτσι τους δίνεται η ευκαιρία να γνωριστούν καί να τα πουν με την ήσυχία τους...

— Για πόσο καιρό είσαι στο φρέσκο; ρωτάει ο Μάν τον καινούργιο του φίλο καί... συνάδελφο.

— Για δεκαπέντε μέρες! απαντάει ο Τζάκ.

— Είσαι τυχερός, φίλε μου! Καί για ποιο λόγο;

— Για τίποτα...

— Δέν μπορεί! Κάτι θακάγες, για να σ'ε κλείσουν στη φυλακή!...

— Έπνιξα τη γυναίκα μου!...

— Έκανες ένα τόσο έγκλημα καί θα μείνης φυλακή μόνο δεκαπέντε μέρες; παρατηρεί έκπληκτος ο Μάν. Πως είναι δυνατόν;

Και ο Τζάκ, απαθείστατος!

— Τη δεκάτη έκτη θα πάσω στην ηλεκτρική καρέκλα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

απλώνονται σαν την άμμο της θάλασσας γύρω στο μέγαρο. Άς φύγουμε! Έλπιζω πως υπάρχει ακόμη ένας δρόμος άνοιχτός...

— Όταν βρεθούμε έξω, μπορούμε να συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας καί να τους έ-ξολοθρεύσουμε...

— Ο Μουσταφά Μπαϊρακτάρης δέν φεύγει σαν λαγός! απάντησε ο μεγάλος βεζύρης. Θα μείνω εδώ καί θα υπερασπισθώ το μέγαρό μου! Άν υπάρχει μιά όδςς υπαχωρήσεις, τόσο το καλύτερο για σένα καί για μάς. Θα φύγης με μεγαλύτερη ευκολία καί θα μωρεσής να γυρίσης γρηγορώτερα με τις ενισχύσεις... Πόσους θέλεις να πάρης μαζί σου;

— Άν δέν υπήρχε ο κίνδυνος να με σκοτώσουν, κανένα, απάντησε ο Νετζίπ. Άλλά έπειδή υπάρχει αυτός ο κίνδυνος, θα πάρω δύο. Έλπιζω πως ένας από τους τρεις μας, θα καταφέρν να φτάση ως τους στρατώνες των σεϊμηνδών.

— Διάλεξε όποιους θέλεις καί φύγε άμέσως, είπε ο μεγάλος βεζύρης.

Ο Νετζίπ διάλεξε δυό από τους σωματοφυλάκες του Μουσταφά Μπαϊρακτάρη καί σ'ε λίγο έφυγαν κι' οι τρεις πάνω σ'ε λογά τους.

Τη στιγμή που άνοιγαν την πόρτα του κήπου, καμιά έκαστη γενιτσαροί πρόβαλαν από τό νότιο μέρος.

— Έμπρός! φώναξε ο Νετζίπ σπηρουνίζοντας το άλογο του.

Οι γενιτσαροί άρχισαν να ρίχνουν με τα όπλα τους. Οι σφαίρες σφύριζαν γύρω σ'ε αυτιά του Νετζίπ, που, σκυμμένος πάνω σ'ε άλογο του, έφευγε με την ταχύτητα της άστραπής.

Έπειτα από κάμψη ώρα, οι πυροβολισμοί έπαψαν ν' ακούγονται. Ο Νετζίπ τή συμβούλη μου, ίσως σωζόταν. Άλλά τή στιγμή που θα βάλουν φωτιά καί στα δέντρα του κήπου κι' έτσι θα του ει-σταν άδύνατο πια να βγή από το μέγαρό του.

Για μιά στιγμή, σκέφτηκε να γυρίση πίσω, για να πεθάνη μαζί του. Άλλ' η θυσία του ήταν όλοτετα περριτή. Ένώ, τρέχοντας για να ξεσηκώση τους σεϊμηνδες, ίσως κατάφερνε να τον σώση.

— Έπειτα από λίγο, τρεις λόχοι σεϊμηνδών καί δύο λόχοι Μουταντζήδων, διευθύνονταν προς το μέρος του παλατιού του μεγάλου βεζύρη. Μ' αυτούς ένώθηκαν καί τέσσερες χιλιάδες στρατιώτες, που ο Καδής πασάς είχε φέρει βιαστικά από τη Χαλκιδόνα, έπειτα από διαταγή του σουλτάνου Μαχμούτ.

Άλλ' ήταν πια άργά. Η καταστροφή είχε συμπληρωθή. Οι επαναστάτες διευθύνονταν τώρα με άλαλαγμούς προς το αυτοκρατορικό άνάκτορο. Ο Καδής πασάς προέβλεψε άμέσως τον κίνδυνο κι' άφού έμπιστεύθηκε σε δύο λόχους σεϊμηνδών τή φροντίδα να παρενοχλούν καί να καθυστερήσουν όσο μπορούσαν τους επαναστάτες, μοίρασε τή υπόλοιπη δύναμη σε μικρές φάλαγγες, που, ακολουθώντας ένα σωρό στενοσοκάκια, έφτασαν στο σεράι.

Την ίδια στιγμή, οι πρώτες ομάδες των επαναστατών ξεπρόβαλαν στην άκρη της πλατείας. Οφθαλμὸν ἀντὶ οφθαλμοῦ

Η πυρκαϊά έπαυρε όλοένα καί μεγαλύ-τερες διαστάσεις. Όλόκληρα τετράγωνα είχαν τώρα άποτεφρωθή.

Ο σουλτάνος Μαχμούτ, άνεβασιμένος σ' έναν από τους πυργίσκους του έσωτερικού τείχους του παλατιού, παρακολουθούσε με φρίκη τις προόδους τής φωτιάς.

Κοντά του στεκόταν ο Καπετάν πασάς καί τού άνέφερε τα μέτρα που είχε πάρει για να καταστείλῃ τήν άνταρσία. Τό πυροβολικό είχε μείνει πιστό στο σουλτάνο. Τα πυροβόλα είχαν τοποθετηθή σε έπικαιρες θέσεις, από όπου έξουσιάζαν τα πρόσαια. Έτσι, κάθε κίνησι απ' αυτή τήν πλευρά, ήταν καταδικασμένη ν' άποτύχῃ. Δύο δίκροτα, έξ άλλου, είχαν είσχωρήσει στον Κεράτιο κόλπο, για να προστατεύσουν με τα κανόνια τους τó αυτοκρατορικό σεράι, στην περίπτωση που οι στασιαστές θα ώρμούσαν προς τó εκεί.

Εκείνη τή στιγμή, έμφανίστηκε η μικρή δύναμη του τακτικού στρατού, ένώ, από τους δρόμους που έβγαιναν στην πλατεία, ξεπρόβαλαν οι πρώτες δυνάμεις των επαναστατών.

Ο Καδής πασάς έτρεξε άμέσως κοντά στο σουλτάνο.

— Τι άποίνε ο μεγάλος βεζύρης; τον ρώτησε ο Μαχμούτ.

— Στόν τόπο που ύψωνόταν τó παλάτι του, βρισκόνταν τώρα μόνο έρείπια, που καπνίζουν, απάντησε ο Καδής πασάς. Όλα τα σπίτια όλόγυρα, σ'ε κτίγια τριακσίων καί πλέον μέτρων, έχουν άποτεφρωθή έπίσης...

— Κι' ο μεγάλος βεζύρης δέν ζή πιά;

— Τό φοβάμαι. Ο τελευταίος που βγήκε από τó μέγαρό του, ήταν ο Νετζίπ έφέντης. Ο Μουσταφά Μπαϊρακτάρης τον έστειλε για να ζητήσει ενισχύσεις, άλλά δέν θέλησε να τον άκολουθήσῃ, μ' όλο που ο νεαρός αξιωματικός του ύποδειξε ένα δρόμο, από όπου θα μπορούσε ίσως να σωθή. Οι ενισχύσεις που συγκεντρώνε ο Νετζίπ, καθώς κι' έγώ με τις τρεις χιλιάδες άνδρες που έφερα από τη Χαλκιδόνα, φτάσαμε πολύ άργά. Τα πάντα είχαν άποτεφρωθή... φοβάμαι, λοιπόν, ότι ο μεγάλος βεζύρης δέν πρέπει να βρίσκεται στη ζωή... Άλλά κανείς δέν μπορεί να τó πῃ με βεβαιότητα. Γι' αυτό, η γνώμη μου είναι πως πρέπει να έπωφεληθούμε απ' αυτή τήν άμφιβολία καί να διαδώσουμε, ότι ο μεγάλος βεζύρης σώθηκε κι' ότι θα έπιτεθή σε λίγο με όλες τις δυνάμεις του εναντίον των στασιαστών... Νάτσι... Διευθύνονται εναντίον του έξωτερικού τείχους...

— Άλλά δέν θ' άργήσουν να μάθουν τήν αλήθεια, άφου, άλλωστε, ο μεγάλος βεζύρης δέν πρόκειται να έμφανισθή, παρατήρησε ο σουλτάνος. Καί τότε η όρμη κι' η τόλη τους θα διπλασιασθούν... Άπάντησε μου με ειλικρίνεια, Καδής πασάς: Νομίζεις ότι με τις δυνάμεις που μάς μένουν πιστές, μπορούμε να καταστείλουμε τήν άνταρσία;

— Είναι ζήτημα αν μπορούμε να συγκεντρώσουμε έπτά ή όκτώ χιλιάδες άνδρες κι' οι επαναστάτες ξεπερνούν τις έξηντα, χωρίς να λογαριάσουμε τον όλο σέρνεταί πίσω τους... Τό πράγμα θα είναι, βέβαια, πολύ δύσκολο. Όστόσο...

— Στόν πόλεμο εκείνο που έχει τή μεγαλύτερη άξια, είναι η άνδρεία κι' όχι η αριθμητική δύναμη, παρατήρησε ο Καπετάν πασάς. Ο άγωνισθούμε ως τήν τελευταία σταγόνα του αίματος μας κι' αν δέν νικήσουμε, θα πεθάνουμε με τή συνείδησι ήσυχῃ ότι κάμαμε τó καθήκον μας.

Και τί ζήτηνε; ρώτησε ο Μαχμούτ, με τó βλέμμα γυρισμένο προς τήν πλατεία, όπου είχαν άρχισι κιόλας οι πρώτες συγκρούσεις μεταξύ των τακτικών στρατευμάτων καί των επαναστατών.

— Οτι ζητούσαν κι' όταν επαναστάτησαν καί τó σουλτάνο Σελήμ, απάντησε ο Καδής πασάς.

— Όέλου, λοιπόν, να με καθαιρέσουν καί ν' άνεβάσουν καί πάλι στο θρόνο τον άθλιο Μουσταφά, που δέν δίστασε να σκοτώσῃ τόν εύεργέτη του; είπε ο Μαχμούτ. Τί άλλο ζητάνε; Τα κεφάλια των ύπουργών καί των συμβούλων μου;

Οι δυό πασσάδες έσκυψαν τó κεφάλι καί περιμέναν άφωνοι τήν άπόφασι του παντι-σάχ.

Μα τόν παντοδύναμο Άλλάχ, είπε σ'ε λίγο ο Μαχμούτ, ύψώνοντας τó χέρι προς τόν ούρανό, όρκίζομαι ότι δέν θα πα-

ραδώσω ούτε τόν έσπτό μου ούτε έσας σ' αυτούς τους άθλιους! Ο άντιπαθούμε μ' όλες μας τις δυνάμεις κι' αν άποτύχουμε, θα σκεφθούμε κατόπιν τί πρέπει να κάμουμε... Κυττάξετε, λοιπόν! Η πυρκαϊά άπλώνεται όλοένα... Χιλιάδες άθώοι άνθρωποι βρίσκουν τó θάνατο, έπειδή αυτό έξυπηρετεί τα σχέδια των γενιτσαρών... Άλλά αν έχουν καί εναντίον μου η εναντίον των ύπουργών μου, γιατί τα βάζουν με τó λαό που δέν τους έφταίξε σε τίποτα;

Στό μεταξύ, η έπίθεσι των επαναστατών είχαν εξαπλώσῃ σ' όλο τó μήκος του πρώτου τείχους του σουλτανικού άνακτο-ρου.

Εκείνο, όμως, που άνησυχούσε περισσό-τερο τó Μαχμούτ, ήταν τó τρομακτικό έκτασι που έπαυρε η πυρκαϊά. Τό ένα τρίτο τής πόλεως είχε καταστραφῃ καί η φωτιά άπείλούσε τώρα τις καλύτερες συνοικίες.

Κατά τó μεσημέρι, ο σουλτάνος έστειλε ένα σερίφη στον άγά των γενιτσαρών. Μ' αυτό τον διάτασε, με ποιήν θανάτου, να μερίμνησῃ άμέσως για τήν κατάσβεσι τής πυρκαϊάς.

Ο άγάς φίλησε με σεβασμό τó αυτοκρατορικό φερμάνι καί διάταξε τó μεγαλύ-τερο μέρος των γενιτσαρών να τρέξῃ στον τόπο τής καταστροφής.

Έτσι η έπίθεσι σταμάτησε για λίγο.

Άλλά ξανάρχισε με μεγαλύτερη όρμη καί τήν πρώτες άπογευματινές ώρες.

Ο φόβος μήπως έμφανισθή ο Μπαϊρακτάρης, έκανε επιφυλακτικούς τους γενιτσα-ρους, που είχαν διαθέσει ένα μεγάλο μέρος από τις δυνάμεις τους για να φυλάτ-τά τήν πλαγία καί τα νώτα τους.

Άλλά, μετά τον περιορισμό τής πυρκαϊάς, πολλές ομάδες άτάκτων έτρεξαν στο μέρος όπου ύψωνόταν πριν τó άνάκτορο τού μεγάλου βεζύρη κι' άρχισαν να ψάχνουν άνάμεσα στα έρείπια, με τήν έλπίδα μήπως βρουν κάποιο πολύτιμο αντικείμενο.

Η τύχη εύνόησε μιά απ' αυτές τις ομάδες καί τήν ώδήγησε ν' άνακαλύψῃ τó πτώμα του Μουσταφά Μπαϊρακτάρη. Τό πιθανώτερο ήταν πως είχε πεθάνει, πνιγμένος από τους καπνούς. Μερικά έγκαύματα που είχε στα χέρια καί στα πόδια, είχαν γίνει μετά τó θάνατό του.

Καί νεκρός ακόμη, ο πασσάς τού Ρου-στουκίου, διατηρούσε τó άγέροχο ύφος του κι' η όψη του, με τα πεταγμένα έξω από τις κόγχες μάτια καί τα σουρουφλισμένα από τή φωτιά φρύδια, είχε καί τó αληθινά τρομακτικό!

Οι γενιτσαροί, που τον βρήκαν, δίστα-σαν για μιά στιγμή. Άλλά ξεβάρρεψαν άμέσως κι' άφου τού πήραν ό,τι πολύτιμο πράγμα είχε πάνω του, τον κάρφωσαν μ-

— Μάρτυς μου ο Άλλάχ, είπε ο σουλτάνος, έκαμα τά πάντα για να μην άναγκασθώ να βάλω τα χέρια μου μ' άδελφικό αίμα...

Ο άρχηγός των Μπουταντζήδων άνοιξε τότε την πύλη του εξωτερικού τείχους. Οι γενίτσαροι ώρμησαν μέσα με άλαλαγμούς θριαμβικούς. Άλλα σταμάτησαν άμέσως. Μπροστά στη δεύτερη πύλη, βρισκόταν το κατακαυμένο πτώμα του Μουσταφά Δ', μ' ένα βρόχο περασμένο στο λαιμό του. Γύρω του έστεκαν πενήντα μαύροι ευνούχοι με τα γυμνά γιαταγάνια τους. Το πλήθος άρχισε να ύποχωρη τρομαγμένο.

Ο Μαχμούτ ήταν πιά ο μόνος απόγονος του αυτοκρατορικού οίκου και κανείς δεν μπορούσε να διανοηθεί να τον σκοτώσει ή να τον αντικαταστήσει.

Έπειτα από λίγο, ο άρχηγός των Μπουταντζήδων κάλεσε τον άγα τον γενίτσαρο μαζί με τον σύμβουλό του και τους ούλεμάδες να παρουσιαστούν μπροστά στο σουλτάνο.

Ο Μαχμούτ δέχτηκε να καταργήσει το σώμα των Σεϊμηνίων και ύποσχθηκε γενική άμνηστία.

Οι γενίτσαροι κι' οί ούλεμάδες, από τ' άλλο μέρος, ώρκίστηκαν πίστι και ύποταγή. Έτσι, η πολυάνθρωπη πρωτεύουσα του τουρκικού κράτους ξαναδρόκε την ήρεμία και τη γαλήνη.

Το σπίτι των μαργαριταριών

Ο μόνος από τους άφοσιωμένους όπαδούς του σουλτάνου Μαχμούτ, που δεν είχε φύγει ήταν ο Νετζίπ.

Το σεράι είχε μεταβληθεί τώρα σε σφαγείο. Οί γενίτσαροι έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά και σκότωναν όποιον από τους αλλοίους αξιωματικούς εύρισκαν μπροστά τους. Χάρισαν μόνο τη ζωή στο υπηρετικό προσωπικό και στη σωματοφυλακή του σουλτάνου, που την αποτελούσαν τριακόσιοι περίπου μαύροι ευνούχοι.

Ο Νετζίπ είχε καθορώσει να περάσει στον κήπο και σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο. Εκεί πέρασε πολλές ώρες αγωνίας και φρίκης, ακούγοντας τους άλαλαγμούς των νικητών και τις σπαρτακτικές κραυγές των θυμάτων, που έπεφταν κάτω από τα χτυπήματά τους.

Κόντευε μεσάνυχτα, όταν, τέλος κατέβηκε από το δέντρο. Αφού βεβαίωθηκε πως κανείς δεν τον είχε ιδεί, άρχισε να προχωρή με χίλιες δυο προφυλάξεις ανάμεσα στις δεντροστοιχίες. Έπειτα από λίγο, χτυπούσε την πόρτα ενός μικρού περιπτέρου, όπου έμενε ο άρχικηπουρός.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν φίλος του κι' ο Νετζίπ στήριζε τώρα όλες τις ελπίδες του στη σιωπή και την ύποστήριξί του.

— Γιουσούφ, του είπε, από σένα περιμένω τη σωτηρία ή το θάνατο...

— Άφεντή, του άπάντησε ο κηπουρός, γιατί άμφισβάλεις για την αγάπη και την άφοσίωσί μου; Τι μπορώ να κάμω για να σε σώσω;

— Πρέπει να με βγάλης έξω από το σεράι, χωρίς να με ιδή κανείς.

— Αυτό γίνεται, αλλά κατόπιν τί θα κάμης;

Ο Νετζίπ άνασκήκωσε τους ώμους.

— Ο 'Αλλάχ είναι μεγάλος! άπάντησε.

Ο Γιουσούφ σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Άκουσε, του είπε έπειτα. Θα σε βγάλω από μια μικρή πόρτα, που βλέπει στο Τοπχανέ. Θα προχωρήσεις ολόισια κι' όταν φθάσεις στην άμμουδιά, θα στρίψεις άριστερά. Θα ιδής τότε μπροστά σου ένα βράχο. Στη νότια πλευρά του βρίσκεται ένα σπιτάκι. Εκεί μένει ένας Ρωμιός ψαράς, που είναι φίλος μου. Τον λένε Γιώργη Μαλάμο. Πες του ότι πηγαίνεις από μένα και ζήτησέ του να σε περάσει με τη βάρκα του στην απέναντι ακτή... Μη νοιαστείς για χρήματα... Θα τον πληρώσω εγώ... Θα σου δώσω ακόμη διακόσια γρόσια, που μπορεί να σου χρειαστούν εκεί που θα πας... Τι άλλο μπορώ να κάμω για σένα, άφεντή;

— Τίποτ' άλλο, καλέ μου Γιουσούφ, άπάντησε ο Νετζίπ, σφίγγοντάς του τα χέρια. Άν γλυτώσω, θα σου χρωστάω τη ζωή... Δεν χρειάζομαι χρήματα... Έχω αρκετά για να πληρώσω το φίλο σου... Δεν θα πάω, άλλωστε, στη Σηλυβρία, αλλά πολύ πιό κοντά...

— Ο 'Αλλάχ μαζί σου! του είπε ο Γιουσούφ.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Νετζίπ βρισκόταν στον Τοπχανέ. Έτρεξε κατόπιν στο σπιτάκι του Μαλάμου, που δέχτηκε πρόθυμα να τον φυγαδέψει με τη βάρκα του.

— Πού θα πάμε; ρώτησε.

— Στο Μπουγιούκ Ντερέ.

Ο Μαλάμος τον κύταξε με άπορία.

— Άν οι γενίτσαροι σε κυνηγάνε, είπε, το Μπουγιούκ Ντερέ είναι πολύ κοντά.

— Με περιμένουν εκεί, άπάντησε ο Νετζίπ.

Η βάρκα άρχισε να σχίζει τα ήρεμα νερά του Βοσπόρου.

Έπειτα από μια περίπου ώρα, προσήγγισε σ' ένα έρημικό μέρος κι' ο Νετζίπ βγήκε στην ξηρά κι' έτρεξε στο σπίτι της μητέρας του.

Η Βαρώνη Βένφελντ κι' η 'Αρμάνς τον δέχτηκαν με συγκίνηση και χαρά.

Άλλ' ήταν κι' οί δυο πολύ ανήσυχες κι' άρχισαν να τον πολιορκούν με ερωτήσεις

για να μάθουν πως έφτασε ως εκεί, με ποιά μέσον ταξίδεψε κι' αν τον είδε κανείς ή όχι.

— Ελπίζω, άπάντησε ο Νετζίπ, ότι δεν με είδε κανείς ούτε όταν έφυγα από τη Σταμπούλ, ούτε όταν έφτασα εδώ.

Είσαι τουλάχιστον βέβαιος για το βαρκάρη; τον ρώτησε η Βαρώνη.

— Είναι καλός άνθρωπος και πιστεύω πως δεν θα φανερώσει τίποτε σε κανένα, άπάντησε ο Νετζίπ.

Το καλύτερο είναι να φύγουμε το συντομότερο απ' αυτή την άφιλοξενή γη, που μας γέμισε με πικρίες και που κλείνει για όλους μας τόσες θλιβερές άναμνήσεις, είπε η 'Αρμάνς.

Η Βαρώνη συμφώνησε μαζί της.

Η έπανάστασις αυτή θα προκαλέσει φοβερές άντεκδικήσεις, είπε. Οί γενίτσαροι δεν θα περιορισθούν, βέβαια, στα άνουσιουρήματα που έκαμαν ως σήμερα κι' η μανία τους θα στραφεί εναντίον των φίλων του Μουσταφά Μπαϊρακτάρη και του σουλτάνου. Πρέπει, λοιπόν, να φύγουμε χωρίς να χάνουμε καιρό, γιατί ίσως έπειτα από λίγο θα είναι πολύ άργα.

Κι' εγώ συμφωνώ, ότι πρέπει να φύγετε, άπάντησε ο Νετζίπ. Άλλ' η δική μου θέσις είναι εδώ. Δεν μπορώ να φύγω, γιατί ο κίνδυνος δεν πέρασε οριστικά. Η άποτυχία των σχεδίων τους έχει έξοργισεί τους έπανάστατες κι' ίσως αύριο στραφούν εναντίον του σουλτάνου Μαχμούτ... Κι' άλλως τε, δεν μου είπες, μητέρα, ότι ο πατέρας μου έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου...

Η Βαρώνη άναστενάξε.

— Παιδί μου, είπε, το μόνο που σου μένει τώρα να κάμης, είναι να τον κλάψεις.

— Πέθανε;

— Ναι. Έπρεσε θύμα των άρχρίων που κατέσφαξαν άλλοτε την οικογένειά μου και που δημιούργησαν και την καινούργια αυτή άνασταχή...

Τών γενίτσαρων! είπε με ύπόκωφη φωνή ο Νετζίπ. Δεν θάρρηθ, λοιπόν, κάποτε η ήμερα της έκδικήσεως;

Γύρισε κατόπιν προς το μέρος της Βαρώνης.

— Μητέρα, είπε, σε ίκετεύω να μου πής το όνομα του πατέρα μου, για να το άναφέρω στις προσευχές μου!

— Δεν μπορώ, αγαπητό μου παιδί, άπάντησε η Βαρώνη. Ο θάνατος δεν με άπαλλάσσει από τον όρκο μου... Ο θάνατος του πατέρα σου, όμως, σου δίνει την έλευθερία να νυμφευθής την 'Αρμάνς και να διαθέσης το μέλλον σου όπως θελήσης. Εφ' όσον εκείνος ζούσε, αυτός ο γάμος δεν μπορούσε να γίνει ποτέ. Κι' οί ίδιος θα σου τον άπαγόρευε...

— Άς φύγουμε, λοιπόν, συνέχισε. Είναι καιρός πιά και σύ κι' η 'Αρμάνς, που τόσο ταλαιπωρηθήκατε ως τώρα, να γνωρίσετε την ευτυχία.

— Θα φύγουμε, μητέρα, άπάντησε ο νέος. Άλλ' όχι άμέσως. Πρέπει να δώ ποιά τροπή θα πάρουν τα πράγματα, για να βεβαιωθώ, ότι η πατρίδα μου κι' ο σουλτάνος δεν έχουν πιά ανάγκη από το χέρι μου.

Άλλ' η κατάσταση δεν σημείωσε καμμία μεταβολή. Ο Μαχμούτ βρισκόταν πιά κάτω από την έξουσία των γενίτσαρων. Ένας-ένας οί φίλοι του έφευγαν, με την ελπίδα, ότι κάποτε θα μπορούσαν να ξαναγυρίσουν για να τον άπελευθερώσουν από κείνους που τον είχαν ύποδουλώσει. Για τη στιγμή, όμως, δεν μπορούσε να γίνει τίποτε. Οί γενίτσαροι ήταν πανίσχυροι και καμμία δύναμις δεν φαινόταν ίκανή να τους κλονίσει.

Ο Νετζίπ ανήγγειλε τότε στη μητέρα του, ότι τίποτε πιά δεν τον κρατούσε στη Σταμπούλ.

Η Βαρώνη Βένφελντ άρχισε τις προετοιμασίες για την άναχώρησι. Σ' όλους που την ρωτούσαν, έλεγε πως θα συνάδευε την 'Αρμάνς ως τη Μάλτα, όπου η νέα θα πήγαινε για να παραλάβη την κληρονομία που της είχε άφίσει ο θεός της.

Όσο για το Νετζίπ, προσποιόταν πως δεν είχε μάθει τίποτε για την τύχη του έπειτα από τα αίματηρά έπεισόδια που είχαν ξετυλιχθεί στο σεράι.

Κατάφερε, τέλος, να συνεννοηθεί με τον πλοίαρχο ενός άγγλικού βρικίου, που έφευγε για τη Μάλτα και προπλήρωσε το άντίτιμο τριών θέσεων.

Οί δυο γυναίκες έφυγαν από το σπίτι

του Μπουγιούκ Ντερέ μόνες τους. Ο Νετζίπ ξεκίνησε έπειτα από μια ώρα, φορώντας ευρωπαϊκή περιβολή.

Είχε επιβιβασθεί σε μια μικρή βάρκα, που η μητέρα του είχε ναυλώσει για λογαριασμό του.

Η βάρκα αυτή έφτασε στο Γαλατά λίγη ώρα πριν από τη δύση του ήλιου.

Το άγγλικό πλοίο διακρινόταν στο βάθος του λιμένος, έτοιμο να ξεκινήσει.

— Κάμετε πιό γρήγορα! φώναξε ο Νετζίπ στους κωπηλάτες, πετώντας τους μερικά άσημένια νομίσματα.

Άλλά, ξαφνικά, ένα μικρό πλοιάριο ξεκίνησε από την προκυμιά κι' άρχισε να διευθύνεται προς το μέρος τους.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόταν κοντά τους και τότε ο Νετζίπ άναγνώρισε στην πλήρη του τον Καπουτζήπασα, τον άρχηγό των δημιών του σουλτάνου, με την κατακόκκινη στολή του. Η φυσιογνωμία του ήταν τόσο κτηνώδης, που τον έτρεμαν κι' αυτοί οί δέημοι, που βρισκόνταν στις διαταγές του.

Ο Νετζίπ κατάλαβε πως κάποιος τον είχε προδώσει κι' έριξε ένα περίλυπο βλέμμα προς το μέρος του άγγλικού βρικίου. Μια νέα, που στεκόταν στο κατάστρωμα, κουνούσε ένα μαντήλι προς το μέρος του. Καί, βέβαια, δεν μπορούσε να ήταν άλλη από την 'Αρμάνς...

Το πλοίο είχε πευρίσει τώρα στη βάρκα κι' ο Καπουτζήπασας πήδησε μέσα σ' αυτήν κι' άπλωσε το χέρι του πάνω στον ώμο του Νετζίπ.

— Έμπρός, του είπε.

Ο νέος ύπακουσε, καταβαίνοντας πως κάθε άντίσταςι ήταν περιττή.

Πέρασαν κι' οί δυο στο πλοίο, που ξεκίνησε άμέσως προς την κατεύθυνσι του Κερατιού κόλπου.

Έπλεαν σέ μικρή άπόστασι από την ακτή και σταμάτησαν σέ λίγο μπροστά σέ μια από τις πόρτες του αυτοκρατορικού παλατιού.

Ο καπουτζήπασας, μαζί με το Νετζίπ, πέρασαν απ' αυτήν κι' άρχισαν να προχωρούν μέσα στους αυτοκρατορικούς κήπους.

Έφτασαν, τέλος, σ' ένα μικρό περίπτερο. Ο καπουτζήπασας έσπρωξε μέσα το Νετζίπ και τον ώδήγησε σ' ένα δωμάτιο, που φωτιζόταν από ένα στενόμακρο φεγγίτη με κάγκελλα στο έξωτερικό μέρος.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε ο Νετζίπ.

— Στο σπίτι των μαργαριταριών, του άπάντησε ο άρχιδήςμιος.

— Ποιάς σου έδωσε έντολή να με οδηγήσης εδώ;

— Ο σουλτάνος!...

Ο Νετζίπ δεν άγνούσε, ότι το σπίτι των μαργαριταριών ήταν ο προθάλαμος του θανάτου.

— Θα περιμένω πολύ το θάνατο; ρώτησε.

— Πολύ περίεργος είσαι! άπάντησε ο άρχιδήςμιος. Άπό είκοσι χρόνια που έκτελώ τις αυτοκρατορικές άποφάσεις, καείς δεν έβειξε τόσο άναίδεια μπροστά μου. Κι' ωστόσο, έκοφα κεφάλια, που άξιζαν πολύ περισσότερο από το δικό σου. Γιατί, βέβαια, δεν φαντάζομαι να νομίζης πως θα βάλω το δικό σου, μόλις το κόψω, πάνω σ' άσημένιο δίσκο...

Ο Νετζίπ δεν άπάντησε. Ο καπουτζήπασας βγήκε από το δωμάτιο, αφού κλείδωσε πίσω του προσεχτικά την πόρτα.

Ο φυλακισμένος, όταν έμεινε μόνος, κάθισε πάνω στον ύλινο πάγκο, που ήταν το μοναδικό έπιπλο αυτού του δωματίου κι' έπιασε με τα χέρια του το κεφάλι του.

Όλα, λοιπόν, είχαν τελειώσει. Είχε φτάσει ως τον προθάλαμο της ετυχίας κι' από εκεί είχε περάσει ξαφνικά στον προθάλαμο του θανάτου.

— Ο σουλτάνος Μαχμούτ δεν μπορεί νάδωσε αυτή τη διαταγή, μονολόγησε. Άλλ' οί άθλιοι που έχουν έγκατασταθεί στο σεράι, διευθύνουν τα πάντα χωρίς να τον ρωτούν. Όχι! Είναι άδύνατον ο σουλτάνος να διατάξει να με θανατώσουν. Το αίμα μου άς μ'ν πέσει, λοιπόν, πάνω στο κεφάλι μου.

Η σκέψις του έτρεξε κατόπιν στην 'Αρμάνς και τη μητέρα του. Ποσο θα λυπόταν κι' οί δυο όταν θα μάθαιναν το θανάτο του!

— Αυτό ήταν το θέλημα της μοίρας! ψιθύρισε.

Ένώ ήταν βυθισμένος σ' αυτές τις θλιβερές σκέψεις, άκουσε θόρυβο στην είσοδο του σπιτιού των μαργαριταριών.

«Ήρθε η ώρα!», σκέφτηκε.

Και σγκώθηκε για να ύποδεχθί τους δημίους.

Η πόρτα άνοιξε έπειτα από μια στιγμή. Άλλ' άντί για το δέημο, έμφανίστηκε ο σουλτάνος Μαχμούτ.

Προχώρησε χαμογελώντας προς το μέρος του Νετζίπ, που είχε γονατίσει, φέρνοντας το χέρι στην καρδιά του.

Ο σουλτάνος τ'ν έπιασε από τους ώμους και τον άνάγκασε να σηκωθεί.

— Νετζίπ, του είπε, οί άθλιοι που με περιστοιχίζουν, έμαθαν πως σχεδιάζεις να φύγης κι' έδωσαν έντολή στον Καπουτζήπασα να σε πιάσει και να σε φέρη εδώ. Το πληροφορήθηκαν μόλις πριν από λίγη ώρα, όταν ήρθαν για να μου ζητήσουν να διατάξω να σε θανατώσουν. Άλλά δεν θα γίνει έκείνο που έπιθυμούν! Μάθε πως δεν ξεχνάω ούτε τις έκδουλεύσεις, ούτε τις προσβολές. Θάρρη κάποτε η ήμερα που θα κανονίσω το λογαριασμό του καθενός συμφωνά με τις πράξεις του. Καλέ και άνδρειε φίλε μου, ο μεγάλος 'Αλλάχ πήρε κοντά του τον άγαθο εύεργέτη που θρηνούμε κι' οί δυο.

Ο σουλτάνος Σελήμ φιλοδοξούσε να έμπιστευθί μια μέρα στα χέρια σου τη δύναμι και την έξουσία του, βέβαιος, ότι η αυτοκρατορία δεν μπορούσε να βρη καλύτερο στήριγμα από σένα. Την εύνοια του και την προστασία του θα την αντικαταστήσει η δική μου. Μπορείς να στήριξesai στην αγάπη και τη φιλία μου, Νετζίπ. Φύγε τώρα, αφού οί τύρανοι μας ζητούν το κεφάλι σου, αλλά μ'ν ξεχάσεις ποτέ την πατρίδα και το βασίλειό σου. Η ώρα της έκδικήσεως δεν θ' άργήσει. Κι' η έκδικήσις αυτή θα είνε τρομερή για τα τέρατα που βρίσκονται σήμερα στην έξουσία. Την ώρα εκείνη θα σε χρειασθώ όπως κι' όλους τους πιστούς όπαδούς μου. Χαίρε, λοιπόν...

Έβγαλε κατόπιν ένα ξίφος, με άδαμαντοκόλλητη λαβή που είχε κρυμμένο κάτω από το μανδύα του.

Το αίμα που τρέχει στις φλέβες σου, συνέχισε, είνε το ίδιο μ' εκείνο που τρέχει και στις δικές μου. Πάρε αυτό το ξίφος, που σου άφισε ο πατέρας σου, Γκιε του Σελήμ, ο 'Αλλάχ να δώσει να έκδικηθής μια μέρα το θάνατό του!

Ο σουλτάνος φίλησε κατόπιν το Νετζίπ στα δυο μάγουλα κι' ύστερα βγήκε από το δωμάτιο.

Ο νέος είχε μείνει έκστατικός. Νά, λοι-

πον, ποιά ήταν το μυστικό της γεννήσεως του! Τώρα που το είχε μάθει, οί ύποχρεώσεις του γίνονταν πιό βαρείες από πριν.

Ο Νετζίπ έφερε με συγκίνηση το ξίφος στα χείλη του και το φίλησε.

— Πατέρα μου, ψιθύρισε, ο 'Αλλάχ να δώσει να μην φανώ κατώτερος από τις ελπίδες και τις προσδοκίες σου για μένα!

Ο Καπουτζήπασας μπήκε σέ λίγο στο δωμάτιο. Το ύφος του ήταν έκπληκτο. Δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί ο Πατισάχ άντι να τ'ν διατάξη ν' άποκεφαλίσθ το φυλακισμένο, τον είχε κάμει προσωπικά ύπευθυνο για την ασφάλεια του και του είχε δώσει έντολή να τ'ν συνοδεύσει ως το πλοίο όπου θα επιβιβαζόταν.

— Και μόνο μια τρίχα από το κεφάλι αυτού του νέου αν πειράχθί, του είχε πη ο Μαχμούτ, θα χάσης τη ζωή σου!

Μια βάρκα τους έφερε σέ λίγο στο άγγλικό βρικόιο.

Η 'Αρμάνς κι' η Βαρώνη Βένφελντ έκλαιγαν από τη χαρά τους, ξαναδύποντας το Νετζίπ, που, ως πριν από μερικές στιγμές τ'ν θεωρούσαν χαμένο. Γιατί είχαν παρακολουθήσει από το κατάστρωμα τη σκηνή που είχε ξετυλιχθί πρωτεύουσα.

Το άγγλικό βρικόιο έφυγε άμέσως.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο σκαθοφόρος του σουλτάνου

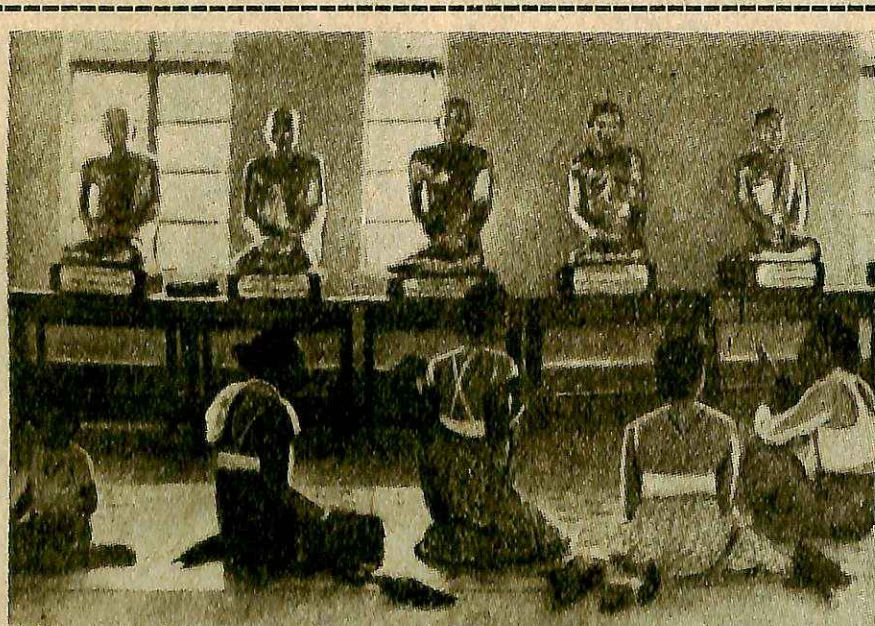
Άπό το 1808, όταν ο σουλτάνος Μαχμούτ ανέβηκε στο θρόνο των 'Οσμανλήδων, ως τις άρχές του 1826, εποχή από όπου θα συνεχίσωμε την ιστορία μας, η Τουρκία έξακολούθησε να βρίσκεται πάντα κάτω από την τυραννία των γενίτσαρων κι' ο Πατισάχ διατήρησε την έξουσία του με τον όρο ότι δεν θα την έξασκούσε ποτέ πιά.

Όλες οί μεταρρυθμίσεις, που σχεδίαζε άλλοτε ο σουλτάνος Σελήμ ξεχάστηκαν. Τα τακτικά στρατεύματα, οί Σεϊμηνίδες, διαλύθηκαν και κανείς πιά δεν τόλμησε έστω και να διανοηθί την άνασυγκρότησί τους. Το ταμείο ήταν πάντα άδειο. Κι' η ληστεία είχε καταντήσει το πιό συνηθμένο πράγμα, τόσο μέσα στις πόλεις όσο και στην ύπαιθρο.

Οί γενίτσαροι, οί βδέλλες της αυτοκρατορίας, άπομυζούσαν τα πάντα κι' είχαν καταντήσει τελείως άσύδοτοι κατά τις άρχές του 1829.

Είχεν έρθει τώρα ο 'Απρίλης κι' οί κάτοικοι της Σταμπούλ είχαν άρχίσει να ξεπλώνονται στις μαγευτικές έξοχές, που άπλώνονται στα παράλια του Βοσπόρου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

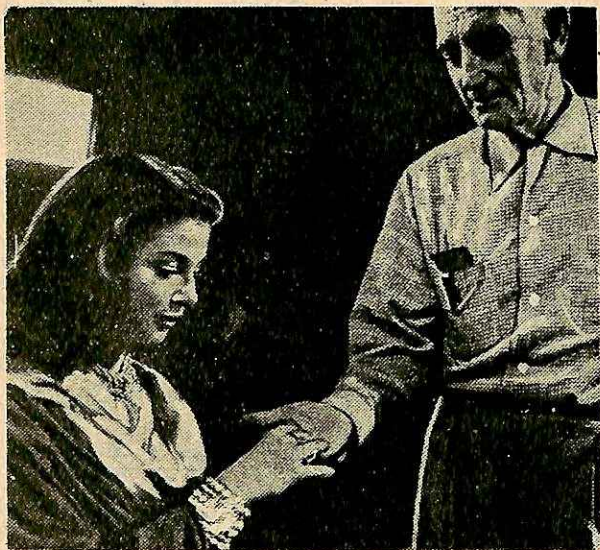
ΒΟΥΛΕΥΣΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΔΥΟ ΧΡΟΝΩΝ

Στην πρωτεύουσα της Βιρμανίας Ραγκούν ιδρύθηκε τελευταία ένα μοναστήρι, που κόστισε περί τα 3 εκατομμύρια δολάρια. Στο μοναστήρι αυτό θα συνέλθι τον 'Οκτώβριο το βουδιστικό συνέδριο, που θα διαρκέσει από το 1954 ως το 1956. Το μοναστήρι, αυτό επισκέπτονται τώρα χιλιάδες προσκυνηταί. Άνωτέρω, γυναίκες της Βιρμανίας που ήρθαν από πολύ μακριά για να προσκυνήσουν τα χρυσά άγάλματα του Βούδδα.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΡΟΣΤΑΡΧΗΣ — ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ

«Και τ' άσπείρα βοηθούν κι' αυτά για να φέρη κανείς τους ανθρώπους πλησιέστερα στο Θεό», λέει ο Γερμανός πάστορ Βίλχελμ Κέσινγκ, σέ δούcos του παρατηρούν, πως το αξίωμα του δεν ταιριάζει με τις ταχυδακτυλουργικές του επιδείξεις. Ο έξυπνος Γερμανός πάστορ επισκέπτεται κάθε βράδυ διάφορα κέντρα και πριν άρχισθί να κηρύσσει τον λόγο του Θεού, διασκεδάσει τους θαμώνες των μερικά ταχυδακτυλουργικά τεχνάσματά του, όπως το άνωτέρω, κατά το οποίο καταπίνει μερικά Ευραφάκια και τα τραβάει κατόπιν δεμένα το ένα με το άλλο!...

Ο Χέρμπερτ Πλιούς, δείχνει ένα σπάνιο δακτυλίδι στην Πιεράντζελι, για ένα έργο της.

Ο πολυτεχνίτης του Χόλλυγουντ

Οι εξωφρενικές απεικονίσεις των Αμερικανών σκηνοθετών

Ανάμεσα στις εκατοντάδες των ειδών, που χρησιμοποιεί κάθε κινηματογραφική εταιρεία για το γύρισμα μιάς ταινίας, είναι και ένας «πρόπτε-μάν» που αποκλειστική του δουλειά είναι να προμηθεύει τα κοστούμια και κάθε τι που χρειάζεται για το «γύρισμα», καθώς επίσης να φροντίζει ώστε τα πράγματα αυτά να μοιάζουν με αληθινά και να μην φαίνονται έξω από την εποχή που θέλει να παρουσιάσει ο σκηνοθέτης.

Οι άνθρωποι αυτοί έρχονται σε άμεση επαφή με τους σκηνοθέτες και όπως είναι φυσικό, γίνονται συχνότερα από τους άλλους τα θύματα των ιδιοτροπιών τους.

Ένας από αυτούς τους πρόπτε-μάν, είναι και ο Άγγλος Χέρμπερτ Πλιούς που, εδώ και 35 χρόνια, εργάζεται σε διάφορες κινηματογραφικές εταιρείες. Σήμερα, βρίσκεται στην «Γουόρνερ», που οι αποθήκες της πιάνουν τέσσερα ολόκληρα πατώματα. Εκεί μέσα βρίσκονται τα πιο άπιαστα και διαφορετικά μεταξύ τους κοστούμια, από κοστούμια και οικιακά είδη κάθε εποχής ως πιστά αντίγραφα μεταφορικών μέσων και δόντια φαλαινών!

Η αξία των ειδών αυτών υπερβαίνει κατά τους μετρωτέρους υπολογισμούς το ένα εκατομμύριο λίρες.

Από τις αποθήκες αυτές, προμηθεύεται ο σκηνοθέτης κάθε τι που θα χρειαστεί για το γύρισμα μιάς ταινίας. Όταν όμως —πράγμα που συμβαίνει συχνά— το είδος που χρειάζεται δεν υπάρχει στις αποθήκες, αναλαμβάνει να το βρει ο Χέρμπερτ Πλιούς.

Η δουλειά του δεν είναι καθόλου εύκολη και πολλές φορές, είναι υποχρεωμένος να ανακαλύπτει διάφορα τρύκ, για να εύριστιση

τους σκηνοθέτες και τους θεατές.

Πριν από λίγον καιρό, λόγω χάριν, γυριζόταν μιά ταινία σε ένα βουνό έξω από τον Άγιο Φραγκίσκο. Σε μιά σκηνή, έπρεπε να εμφανισθούν σε κάποιο μονοπάτι τρία βαγόνια τρένου με αλογα. Το μονοπάτι, όμως, από όπου θα περνούσαν ήταν στενό και ο σκηνοθέτης ζήτησε να του φτιάξουν τρία πραγματικά βαγόνια, αλλά μικρότερα από τα κανονικά.

Τα βαγόνια ετοιμάσθηκαν σε τρεις ημέρες, αλλά τότε προέκυψε μιά άλλη δυσκολία: τα αλογα φαίνονταν πολύ μεγαλύτερα από τα βαγόνια. Ο Πλιούς βρήκε τη λύση: αντί για αλογα χρησιμοποίησε... γαϊδουράκια.

Ευτυχώς, η σκηνή τραβήχθηκε από μακριά και τα γαϊδουράκια έδωσαν την εντύπωση ότι ήταν αλογα.

Στο διάστημα του πολέμου, ο Χέρμπερτ Πλιούς είχε αναλάβει την εποπτεία μιάς φιλανθρωπικής παραστάσεως. Κάποιος φίλος του είχε υποσχεθεί ότι θα του έφερνε δύο περιστροφά, που ήταν απαραίτητα για την πρώτη πράξη.

Η ώρα περνούσε και δεν έμεναν παρά δέκα λεπτά για να αρχίσει η παράσταση, αλλά ο φίλος του Πλιούς δεν φαινόταν πουθενά. Απελπισμένος ο Πλιούς βγήκε στο δρόμο για να δει αν έρχόταν ο φίλος του. Αντί για κεινον, όμως, είδε έναν αστυφύλακα, που έκανε την περιπόλη του. Ο Πλιούς έτρεξε κοντά του, τον σταμάτησε, του έξηγησε τη δύσκολη θέση που βρισκόταν και, ούτε λίγο ούτε πολύ, του ζήτησε να του δανείσει τα δύο περιστροφά, που για να χρησιμοποιούν για την παράσταση.

Ο αστυφύλακας πρότεινε να τηλεφωνήσουν στη διεύθυνση της αστυνομίας, που

έδωσε την έγκρισή της να χρησιμοποιηθούν τα περιστροφά για την παράσταση, αφού προηγουμένως αδειασθηκαν.

Πολλές φορές, οι παραρτιές των σκηνοθετών, κάνουν ακόμα πιο δύσκολη τη δουλειά του Χέρμπερτ Πλιούς. Πριν από μερικά χρόνια, ο Σίγκμουντ Ρόμπεργκ διύθυνε το γύρισμα μιάς μουσικής του κωμωδίας. Χωρίς να λογαριάσει τα έξοδα που θα απαιτούσε η ικανοποίηση της ιδιοτροπίας του, ζήτησε να φέρουν από την Αυστρία κάθε τι που θα χρειαζόταν για το γύρισμα της ταινίας.

Ο Πλιούς αγωνίστηκε, μάταια όμως, να τον πείσει ότι τα κοστούμια, τα μουσικά όργανα και οι διακοσμησης των κήπων μπορούσαν να γίνουν και στο Χόλλυγουντ.

Στο τέλος των ξεγέλασε με έναν απλό τρόπο: έβαλε να του φτιάξουν μιά σφραγίδα με τις λέξεις «Made in Austria» και την έβαζε σε κάθε αντικείμενο που χρησιμοποιήθηκε για το γύρισμα.

Ο Ρόμπεργκ πίστευε ότι εργαζόταν με καθαυτό βιεννέζικα υλικά και ήταν ευχαριστημένος...

Κατά το γύρισμα μιάς άλλης ταινίας στην έρημο της Αριζόνας ο πρωταγωνιστής πετούσε στο πρόσωπο της όμορφης πρωταγωνίστριας ένα μπουκέτο λουλούδια σε μιά σκηνή.

Ο Πλιούς είχε φροντίσει να πάρει μαζί του αρκετά μπουκέτα με ψεύτικα λουλούδια, αλλά ο σκηνοθέτης ζήτησε μιάν ανθοδέσμη από φρέσκα λουλούδια, που ήταν αδύνατο να βρεθούν σε κείνο το ξερό μέρος.

Ο Πλιούς δεν έχασε καιρό. Με το αυτοκίνητό του έτρεξε στον πλησιέστερο σταθμό για τον ανεφοδιασμό των τρένων. Μ' ένα γερό φιλοδώρημα έπεισε τον μηχανοδηγό να καθυστερήσει για λίγο την αναχώρησή του. Στο μεταξύ αυτός γύρισε όλα τα βαγόνια και μάζεψε κάθε λουλούδι που βρήκε στα ανθοδοχεία!

Όταν ξαναγύρισε στο μέρος όπου ήταν τα κινηματογραφικά συνεργεία, είχε φτιάξει ένα καλό μπουκέτο από τριαντάφυλλα. Ο σκηνοθέτης όμως, αφού τα κύτταξε, του είπε:

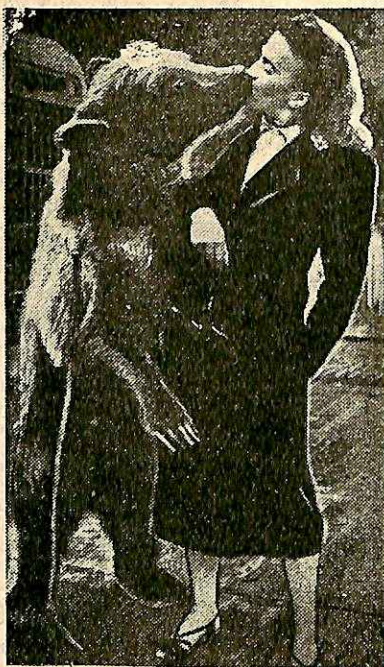
— Καλά είναι... Δε μπορούσε όμως να βρης μερικά ορχεοειδή!...

Παρ' όλα αυτά, έκανε τη δουλειά του, χάρις στην εξυπνάδα και την επινοητικότητα του Πλιούς.

ΘΘ

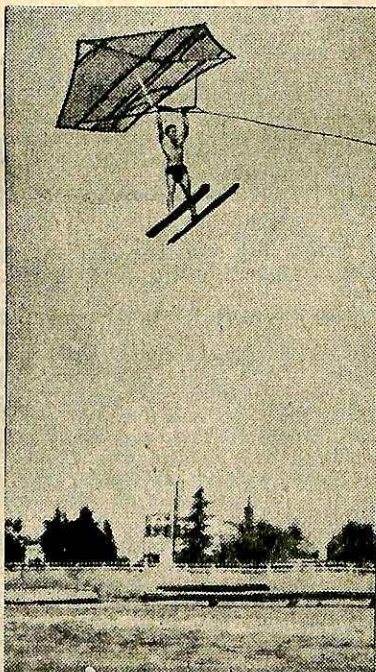
Το ταξί του παπά

Για ν' αυξήσει το ποίμνιό του, ο έφημος μιάς ενόριος του Λονδίνου, αγόρασε ένα ταξί και πηγαίνει μ' αυτό μιά βόλτα τους πιστούς! Δεν τους ζητάει πληρωμή, γι' αυτή την αυτοκινητάδα, έχει όμως μέσα στην εκκλησία ένα έδαφος κοντά στην είσοδο, όπου για τη συντήρησή του αγοράζει καύσιμα.

ΤΗΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Η Αλιν εν είναι η πιο δημοφιλής άρκουδα του Ζωολογικού Κήπου της Ναάβρας. Υποδέχεται μ' ένα... κινηματογραφικό φίλμ τις επισκέπτες του Κήπου που την έχουν πιά συνηθίσει και δεν την φοβούνται. Μη φαντασθείτε ότι μισεί τους άνδρες αλλά βρίσκει απλώς εξαιρετικά ευγευστό το κραγιόν που βάζουν οι γυναίκες στα χείλη τους!...

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΣΚΙΕΡ

Στην Αμερική έκανε την εμφάνισή του ένα καινούριο σπορ, το εναέριο σκι. Ο θαλάσσιος σκιέρ γλιστράει με τα σκι του πάνω στη θάλασσα κρατώντας στα χέρια του το παράξενο αλεξίπτωτο της φωτογραφίας μας. Όταν η ταχύτης της βενζινακάτου που τον σύρει υπερβεί τα 50 χιλιόμετρα, ο σκιέρ ανυψώνεται στον αέρα! Για το σπορ αυτό έδειξε άμεσως μεγάλο ενδιαφέρον και το αμερικανικό ναυτικό επιτελείο, πιστεύοντας ότι θα μπορούσαν με τον τρόπο αυτό οι πλοίαρχοι των υποβρυχίων να έρευνουν καλύτερα τον ορίζοντα.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΚΙΑΜΗΛΜΠΕΗ

Η όμορφη χήρα του και ο Δράμαλης

Πολλές φορές έγινε συζήτηση γύρω από χαμένους θησαυρούς. Και όχι μόνο συζήτηση αλλά και προσπάθεια να τους ξεθάψουν από τον αιώνιο τάφο τους. Και στους περισσότερους από αυτούς, η λαϊκή φαντασία έχει δώσει διαστάσεις και λάμψη που ασφαλώς δεν θα είχαν όταν υπήρχαν, αν... υπήρξαν ποτέ!

Οι χαμένοι θησαυροί του Άλη Πασά στα Γιάννενα, οι βυθισμένοι στον κόλπο του Ναυαρίνου θησαυροί του Ίμπραήμ, και τόσοι άλλοι, έχουν κεντρίσει τη φαντασία και το ενδιαφέρον. Και τώρα ένας άλλος θαμμένος θησαυρός έρχεται στην επικαιρότητα: Ο θησαυρός του Κιαμήλμπεη.

Όπως έγραψαν τελευταία οι εφημερίδες, με τα χρήματα κάποιου Έλληνοαμερικανού και με την εποπτεία ενός αρχαιολόγου, εκ μέρους του Υπουργείου της Παιδείας, άρχισαν στον Άκροκόρινθο και στη γύρω περιοχή ανασκαφές, για να βρουν το χρυσάφι του Κιαμήλμπεη.

Η ιστορία του θησαυρού αυτού, αρχίζει με την Ελληνική Έπανάσταση. Ο Κιαμήλμπεη, που ήταν στρατιωτικός και πολιτικός διοικητής στην Κόρινθο, είχε τη μανία του «συλλέκτη». Είχε μαζέψει καντάρια το χρυσάφι, τα διαμάντια, τα πολύτιμα πετράδια και τα πιο σπάνια τζοβαίρια της Ανατολής και της Βενετίας, πλούτιζαν τη συλλογή του Άγα της Κόρινθου. Φυσικά, οι ραγιάδες τα πλήρωναν...

Όταν άρχισε η Έπανάσταση, ο Κιαμήλμπεη έθαψε κάπου το θησαυρό του και πήγε για μεγαλύτερη ασφάλεια στην Τριπολι, όπου ήταν και η έδρα του πασά της Πελοποννήσου. Όταν η Τριπολι έπεσε στα χέρια των Ελλήνων, που την πολιορκούσαν, σφαγή και λεηλασία ακολούθησε. Ωστόσο ο Κιαμήλμπεης μπόρεσε να σωθεί. Οι Έλληνες φρόντισαν να μην πάθει τίποτα και μάλιστα να τον περιποιηθούν, ελπίζοντας να τους φανερώσει το μέρος που είχε κρυμμένους τους θησαυρούς του. Αλλά ο πονηρός Μπέης της Κόρινθου προτίμησε να σωπαίνει. Πίστευε πάντα πως γρήγορα η αντάρσια των ραγιάδων θα τελείωνε και σώζοντας τη ζωή του, θα κρατούσε και τ' άμύθητα πλούτη του.

Οι Έλληνες, για μεγαλύτερη ασφάλεια, μεταφέρανε τον Κιαμήλμπεη στις φυλακές του κάστρου του Άκροκόρινθου. Απέναντι από τις φυλακές ήταν το μεγαλύτερο κонаκί του με τα χαρέμια του.

Και τα πράγματα πήγαιναν ήσυχα, ώσπου άρχισε η είσβολή του Δράμαλη στην Πελοπόννησο.

Ο σερασκέρης Μαχμούτ Πασάς, ο λεγόμενος Δράμαλης, πήγε στην Πελοπόννησο (Ιούλιος 1822) μ' ένα μεγάλο λεωφορείο από στρατό, για να πνίξει στο αίμα την επανάστασι των ραγιάδων. Ποτέ άλλοτε η Ελλάδα δεν είχε δη τόσο στρατό. Τριάντα χιλιάδες ήταν οι πεζοί και καθάλαρδες, χωρίς το πυροβολικό. Άλλες τόσες χιλιάδες τα πολεμικά αλογα και τα μεταγωγικά και πίσω από αυτά 500 γκαμήλες ακολουθούσαν την τεράστια φάλαγγα με άπρσκευες.

Οι αρχηγοί της Έπανάστασης, μπροστά στον κίνδυνο που παρουσιαζόταν, σκέφθηκαν να καθυστερήσουν το Δράμαλη, κρατώντας το κάστρο του Άκροκόρινθου. Όσοι πηγαίνουν σήμερα στην Κόρινθο, βλέπουν να παραστέκει, απότομο κι' επιβλητικό, το βουνό του Άκροκόρινθου, που έχει για κορώνα του το παλιό αυτό κάστρο. Την υπερασπίσι, λοιπόν, του Άκροκόρινθου, την ανέθεσαν στον Ίακωβο Θεοδωρίδη. Ο Θεοδωρίδης ήταν καλός στρατός και δάσκαλος, που είχε ζωστή τ' όπλα στην Έπανάστασι, όπως τότε οι άλλοι. Ο ίδιος είχε βαφτίσει τον εαυτό του Άχιλλεας. Φορούσε επιδεικτικά ρούχα και μεγαλόπρεπα άρματα. Δεν είχε όμως καμιά δμοιότητα με το θρυλικό ήρωα του Όμηρου, από τον οποίο είχε δανείστη τ' όνομά του. Ο νεώτερος Άχιλλεας ήταν άνοητος και φοβισμένος. Κι' όταν από το ψηλό κάστρο του είδε τον κάμπο της Κόρινθου να γεμίζει από το στρατό του Δράμαλη, σκέφθηκε πως το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν ν' αφήσει τον Άκροκόρινθο και να τ' άβη στα πόδια. Και, στη βία του να φύγει, δεν κατάφερε ούτε τα κανόνια, ούτε το μπαρούτι του κάστρου, σύμφωνα με τις διαταγές που είχε από την Προσωρινή Κυβέρνησι.

Αφού, λοιπόν, έδειασε το κάστρο από τα γυναικόπαιδα και πριν να το εγκαταλείψει κι' ο ίδιος, υπηρέτες και τους ακόλουθους του Κιαμήλμπεη. Έπειτα ήρθε η σειρά και του μπεη. Σε συμβούλιο, αποφάσισαν να τον θανατώσουν, γιατί ο Κιαμήλμπεης με τους θησαυρούς του θα μπορούσε να δώσει σπουδαία βοήθεια στο Δράμαλη.

Μιά από τις πρώτες ημέρες του Ιουλίου, ο Δημήτρης Μπενάκης, λίγο μετά το σούρουπο, μπήκε στη φυλακή του Κιαμήλμπεη κι' άδειασε πάνω του την κουμπούρα του. Ο Κιαμήλμπεης έπεσε μπρούμυτα σκοτωμένος.

Από το παλάτι του μπεη, που ήταν απέναντι από τη φυλακή, όταν άκουσαν τις τουφεκίες και κατάλαβαν τί γίνεκε, άρχισε θρήνος και κοπετός. Η γυναίκα του Κιαμήλμπεη, όταν είδε σκοτωμένο τον άντρα της, έπεσε λιπόθυμη. Είδαν κι' έπαθαν να τη συνεφέρουν. Η μάνα του ζητούσε εκδίκηση και το χαρέμι έκλαιγε για το χαμό του αφέντη του...

Όταν κατόπιν η γυναίκα του Κιαμήλμπεη συνήλθε, έστειλε κρυφά μιάν άρραπίνα κι' είδοποίησε το Δράμαλη πως το κάστρο τώχεν εγκαταλείψει οι Έλληνες. Ο Δράμαλης, που περίμενε να δώσει μάχες και μάχες κάτω από το κάστρο, ξαφνιασθηκε! Έστειλε μερικούς καθάλαρδες να βεβαιωθούν και την άλλη μέρα ανέβηκε ο ίδιος στον Άκροκόρινθο.

Τον υποδέχτηκαν η μάνα του Κιαμήλμπεη, η χήρα του, το χαρέμι κι' οι σκλάβες. Η μάνα με τη χήρα σήκωσαν με τα χέρια τους την τουρκική παντιέρα στο ψηλό κάστρο.

Μεγάλε και δοξασμένε πασά μου, είπε κλαίνοντας η χήρα του Κιαμήλμπεη στο Δράμαλη, ο χαμός του Μπέη μου έκοψε πιά για μένα την ευτυχία της ζωής. Θέλω μόνο να σε παρακαλέσω να στήσεις εδώ στο κάστρο ένα μνημείο μεγάλο κι' αντίξιο με τον άντρα μου. Για χρήματα, μη σε νοιάζει. Έδώ κοντά σ' ένα γεροπήγαδο, είναι ο θησαυρός του Κιαμήλμπεη...

Ο Δράμαλης θεώρησε πρακτικό, μαζί με το θησαυρό του Κιαμήλμπεη, να παντρευτεί και την ωραία χήρα του. Κι' οι γάμοι τους έγιναν μ' όλη την επισημότητα.

Οι χρονοκογράφοι της εποχής, καθώς και η παράδοσι, αναφέρουν πως ο Δράμαλης έθαψε τον κρυμμένο θησαυρό. Κι' όταν τον έβγαλαν έξω, ο τόπος άστραψε από το χρυσάφι και τα πολύτιμα πετράδια, που η αξία τους έφτασε το ένα εκατομμύριο λίρες.

Αλλά ο Δράμαλης δεν χάρηκε για πολύ καιρό το θησαυρό ούτε και την όμορφη χήρα. Λίγο αργότερα, στα ιστορικά στενά ανά Δερβενάκιον, ο Κολοκοτρώνης καταστρεψε το στρατό του κι' ανάγκασε τον ίδιο να ξαναγυρίσει στην Κόρινθο, καταντρωτισμένος, όπου και πέθανε σε λίγους μήνες.

Από τότε χάνονται τα ίχνη της ωραίας χήρας και του θησαυρού. Το πιθανώτερο είναι πως και τα δυο — χήρα και θησαυρός — θα έπεσαν στα χέρια κάποιου πασά από αυτούς που διαδέχτηκαν το Δράμαλη.

Ίσως ένα μέρος από το θησαυρό να κάλυψε τα έξοδα της εκστρατείας του προμερού Σερασκέρη, που είχε τόσο έδαφος τέλος στα Ιστορικά Δερβενάκια.

Τώρα, κάποιος Έλληνας της Αμερικής, που η οικογένειά του καταγόταν από τον Άκροκόρινθο, λέει πως έχει στοιχειά από οικογενειακή παράδοσι για το μέρος που βρίσκεται θαμμένος ακόμα ο θησαυρός του Κιαμήλμπεη ή, τουλάχιστον, ένα μεγάλο μέρος από αυτόν.

Και μ' έξοδά του, άρχισε τις ανασκαφές. Άς του ευχηθούμε καλή επιτυχία, αν και δεν πιστεύουμε σ' αυτή.

Η όμορφη χήρα του Κιαμήλμπεη, ο Δράμαλης και οι διάδοχοί του, θάχουν ξεκοκκαλίσει το θησαυρό, από εδώ κι' ένα αιώνα και πλέον.

Ε. Σ.

—Με κάνετε εύτυχη, μαμαζέλ Σούλεια. Απίστευτα εύτυχη. Και ποτέ με τό καλό;
—“Ε, αυτές τις μέρες θα δρίσουμε ημερομηνία. Πιστεύω ως τη δεύτερα, θα τόχουμε αποφασίσει.
—“Εφυγα τραγουδώντας κι’ εγώ. Τελείωσαν τὰ ψέμματα, πιά.
*

—“Ενα πνιχτό, θλιμμένο «έμπρός!» Πάλι στὰ μαυρά δάκρυα η Σούλεια. Εύτυχώς φοράει τη βέρα της. Αλλά, δυστυχώς, άπάνω στο τραπέζι είναι και μία άλλη βέρα, μ’ ένα γράμμα δίπλα.
—Μαμαζέλ Σούλεια!
—“Αφήστε με σās παρακαλώ στη δυστυχία μου. Τσακωθήκαμε πάλι χιές τὸ βράδυ. Και σήμερα μουστειλε τη βέρα πίσω.
—Μα πώς τσακωθήκατε; “Ετσι, στὰ καλά καθούμενα;
—Κάπουα κουβέντα του είπα, μου είπε άλλη μία και παρεξηγήθηκαμε. Πολύ θέλει, νά τσακωθείς; Και μού στέλνει τη βέρα πίσω.
—“Εννοησα. Λοιπόν, άκούστε τώρα τη συμβουλή ενός καλού σας φίλου. Νά του γράψετε ένα γραμματάκι και νά του δώσετε έξηγησεις.
—Νά προσέσω, δηλαδή; Ποτέ! Δέν με ξέρετε τι τόρας είμαι! “Αν δέν με θέλει αυτός μία, εγώ δέν τὸν θέλω δέκα.
—Καί ξανάσισε τὸ κλάμα. “Εγώ είχα σωρίσσει σέ μία καρτέλα κι’ έπαιξα με τὸ χαρτοκάπτη. Σέ μία στιγμή η Σούλεια είπε με τραγικό ύφος:
—Θά πάω νά κλειστώ σέ μοναστήρι!

—Λοιπὸν ιδέα. “Ανακουφιστήκα. —Ναί, είπα, είναι κι’ αυτή μία λύσι. “Αν καταλαβαίνετε πὸς τὸν αγαπάτε τόσο πολύ... “Ο μοναχικός βίος είναι μία παρηγοριά γιά τις πανεμένες ψυχές. “Εχω δυό ξαδέρφες καλογρηές και εί- ναι πολύ εύχαριστημένες.
—“Εννοείτε ότι δέν είχα. Αλλά προσπαθούσα νά της ένοσχάσω αὐτή την άπελπισμένη ιδέα. “Ηταν κι’ αυτή μία λύσι, πολύ προτιμότερη από τὸ γάμο — γιά μένα τούλάχιστον.
—“Αφήστε με, αφήστε με... ξεφώνησε ξαφνικά η Σούλεια. Μου κάνετε κακό. Δέν θέλω νά βλέπω κανένα...

—Ξαναπέρασα σέ τρεις μέρες. “Η Σούλεια τραγουδούσε. Τά εί- χαν φτιάξει πάλι. Και μάλιστα είχαν όρισει και την ήμερα άνά- κως κάτω. Σέ δυό μήνες τὸ άρ- γότερο.
—Τὸ βάλαμε και στην έφημε- ρίδα. Νά το!
—Μου έδειξε την έφημερίδα, στη στήλη πού ήταν οί «μέλλοντες γάμοι». “Εδωσα στη Σούλεια θερ- μά συγχαρητήρια και φεύγοντας τραγουδούσα κι’ εγώ. Τὸ δρώμα μου τελείωνε. Αλλά όχι. Σέ μία βδομάδα είχαμε τὰ ίδια.
—Τσακωθήκατε πάλι;
—Ναί. “Ετσι, χωρίς λόγο!
—Δηλαδή; Πώς έγινε;
—Του είπα πώς είναι γελοίος και προσβλήθηκε. Αλλά τὸν αγα- πάω... τὸν άτιμο!
—“Πότε νά του στέλτετε ένα γράμμα νά του ζητάτε συγγνώμη.
—“Εγώ συγγνώμη; Ποτέ! Δέν με ξέρετε τι τόρας είμαι. Αυτός πρέπει νά άποχωρήσει!

—Της ζήτησα τη διεύθυνσί του. Και — τί νά κάνω; έδω ήταν τὸ ψωμί μου — πήγα και βρήκα τὸ λεγόμενο. “Ενας νέος με μαύρο μουστακάκι και γλαρά μάτια.
—“Ερχομαι γιά τὸ ζήτημα της Σούλειας; Είμαι συνάδελφος της;
—Δέν ξέρω καμμία Σούλεια! δηλώνει με πείσμα και κάνει μία δριζώντια χειρονομία με τὸ δεξί, πὸς τελείωσαν όλα.
—Πὸς δέν την ξέρετε, κύριε Λεωνίδα; “Αφού τόχετε βάλει και στην έφημερίδα.
—“Η Σούλεια πέθανε γιά μένα! Δέν πέθανε. Αλλά θά πεθάνει. Και άν την αγαπάτε, κάντε μία υποχώρησι.
—Με είπε γελοίο! φωνάζει με αγανάκτησι.
—“Ε, καλά ντέ. Δέν χάθηκε ὁ κόσμος. Μπορεί νά τὸ είπε γιά χαϊδευτικό.

—Τώρα με δουλεύεις;
—Κύριε Λεωνίδα, δέν σās δου-λεύω. “Ενδιαφέρομαι γιά την ευ-τυχία σας. Γιά την εύτυχία και τὸν δυό σας. Λοιπόν, δώστε τόπο της όργης σας παρακαλώ.
—Πότε! Δέν με ξέρετε τι τόρας είμαι!

—“Αλλος τόρας από δω. “Η δι-πλωματική μου άποστολή έληξε με θριαμβευτική άποτυχία. Γύρι-σα στο ρημάδι μου άπογοητευμέ-νος. Κάτι μου λέγε μέσα μου, ὁ-μως, ότι τὸ ζευγὸς του κυρίου και της δεσποινίδος Τζόρα θά τὰ ξα-νάψανε. Δέν γελάστηκα. Τρεις μέρες μετά, η Σούλεια τραγουδού-σε και μύριζε και τὰ γαρύφαλα.
—Ποιὸς υποχώρησε; Τη ρώτη-σα.
—Κανείς. Συναντηθήκαμε στο δρόμο τυχαία και... αὐτὸ ήταν.
—Αὐτὴ η είδησις πού μου δίνε-τε, με κάνει εύτυχισμένο!

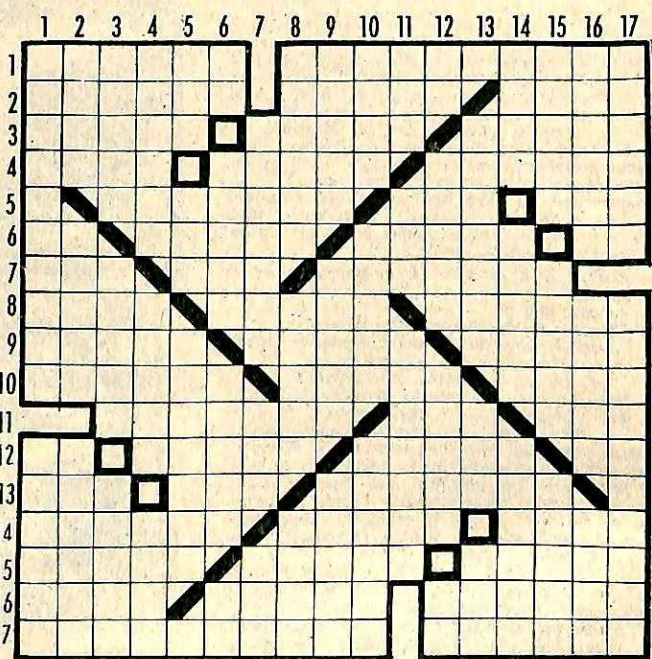
—“Υστερα από μία βδομάδα, ή- μουν πάλι δυστυχισμένος. Τὸ ζευ-γάρι ξανά στὰ μαχαίρια. Και, γιά νά μη μακραίνω τη διήγησι, σημειώνω πὸς αὐτὲς οί άπογοσαι- ρικές μεταβολές έγιναν δαδάμη τρεις-τέσσερις φορές. “Αποφάσι-σα ν’ αφήσω νά κυλήσουν δέκα ὁ-λόκληρες μέρες και νά πάω νά μάθω νέα. Αὐτὴ τη φορά πιά τὸ τραγούδι άκούότανε μέχρι τις σκάλες. “Ενα βάσο φορτωμένο γα-ρύφαλα και η Σούλεια στή μηχανή της. Τά δοχτυλάκια της δέν χτυ-πούσαν πλήκτρα. “Ελεγε κι’ έπαι-ζαν πιάνο κι’ έβγαζαν μουσική. “Η καρδιά μου άπόχτηκε φτερά.
—Τὰ φτιάξατε πάλι; ρώτησα.
—Τὰ φτιάξαμε, λέει; Παντρευ-θήκαμε! Την περασμένη Κυριακή!
—“Ετσι... ξαφνικά;
—Ναί. Είχαμε πρώτα ένα καυ-γά κι’ έπειτα καταλήξαμε νά παν-τρευτούμε άμέσως.
—Καλά και... έξακολουθείτε νά έργάζεσθε;
—“Α! Βέβαια.
—Μα πώς; Σās τὸ έπιτρέπει ὁ σύζυγός σας; Δέν μού είχατε πη ότι θά σας τραβούσε από τὸ γραφείο;
—Ναί, έτσι ήταν νά γίνει.
—Και γιὰ τί δέν έγινε;
—Γιατί δυό μέρες πὸιν από τὸ γάμο, ή έταιρεία άπου εργαζόταν ὁ Λεωνίδας, φάληρσε. Κι’ ὁ Λεω- νίδας μου βρέθηκε χωρίς δουλειά. Λοιπόν, πὸς νά φύγω εγώ από τη δική μου;

—Συγνώστηκα σέ μία καρτέλα. —Κρίμα! ψιθύρισα. Κρίμα. “Ο- λα τὰ δεινὰ γινώσκω!
—“Ε, δνι έντελώς! άπάντησε έκείνη χωρίς νά χάσει τὸ κέφι της. Δέν άπελπισθήκατε. Μέος εί- ναι, κάπου θά βῇ νά θέσι. “Α- λήθεια, κύριε Μιχαλάκη, έχετε τὸ νου σας κι’ ήτε. “Αν τύχη νά μάθετε ότι ζήτηνε κανέναν καλό ὁπάλληλο, άμπιστοσύνη, άν ξερε-τε πουθενά νά τὸν συστήσετε... “Εξά τόνουμε μεγάλη ὁπονοέωσι... Πάστε το σάν νά πρόκειται γιά σās τὸν ίδιο. Είναι τελειότοις γυναικίου, ξέρετε και γραφουγι- νή... “Εχει και νύσσις γολλκικής. “Αλήθεια, νά σας δῶτω και τη μπιμπονιέρα σας. Σās την ένω φυλακισμένη. Νά σας βάλλω κι’ έ- σωλακισμένη. Νά σας δῶτω. Είναι ά- να γασούφαλο στο πέτο. Είναι ά- πο τὰ λοιπούσινά του ναύτου.
—Στῆθηκα έντελώς άφρανή. σάν νά μη είχε πῦνι έλο τὸ αίμα. “Η Σούλεια μού κοπάκνισε ένα να- σούφαλο στο πέτο — αὐτὸ μού έ- λευπε — μουβαλε και τη μπιμπο- νιέρα στο γέρι.
—Καίσιπε. έρεπιόντι... παον- τόν. ιαντάνι Σούλεια. είπα με στυ- σμένη φωνή. Καλοοοίζικη!
—Εύναοιστώ. Και θά φωντί- σετε νιά τὸ Λεωνίδα. δέν είναι έ-τσι; Μού τὸ ὁπόντσεθε;
—Ναί, ναί, βέβαια. Θά τόχω ὁπ’ ὅλη μου.
—“Οχι ἀπὸλως νά τόχετε ὁπ’ ὅλη σας. Νά τὸ πάστετε έσπτά... “Αονά-άονά. με τὸ ναούφαλο στο πέτο και τη μπιμπονιέρα στο γέρι, κατέβηκα τὰ σκολοπάτια του ιενάουου. Σέ κάθε τόξα σκα- λοπάτια σπεκιδούν γιά λίνο. νιά νά ταντοποιήτω τὸ μυαλό μου πὸς κοινοῖταν. Και ὅλο ψιθύριζα:
—Ναί, ναί... Θά τῶνω ὁπ’ ὅ- ψι μου. Βασισθήτε σέ μένα!... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 504

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Υπῆρξε βασίλισσα της 'Ελ- λάδος. — Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως.
- 2 Θά μπουνε σέ λίγο στήν ντουλάπα. — Ένας από τούς πολλούς πού έχει τὸ δέρμα μας. — ... φρήμαν: στάρ του Χόλλυγουντ.
- 3 'Ησυχος. — Περιφρομος νο- μοθέτης και φιλόσοφος. —

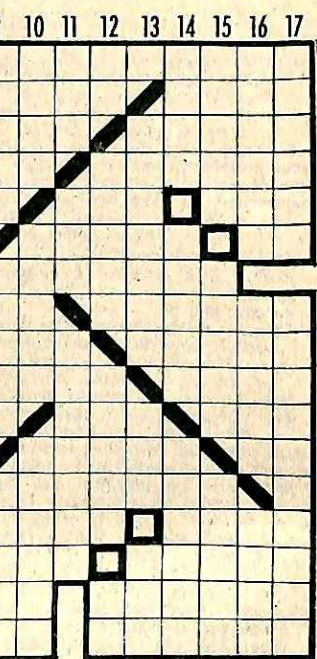

ΕΠΩΝΥΜΟ ΓΝΩΣΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.

- 4 Έργο του Ζολά. — Παρευ- ρισκεται άπαραίτητως στὰ βαφτίσια. — Ισχυρά.
- 5 Όνομα Πατριάρχων της Κωνσταντινουπόλεως. — Στοι- χεύον της φύσεως — ... ά- ουτ.
- 6 Επιτακτικό μόριο. — Ταξίδε- ψε με τὸ πιὸ παράξενο με- ταφορικό μέσο. — Διπλῶνι επανάληψι. — Μέτρο και νό- μισμα της Κίνας.
- 7 Υποδιαίρεσις του χρόνου. — Νότα. — Χώρα Β. Αφρικής.
- 8 Μικρός καρπός. — Ένας ά- πὸ τούς κυριώτερους θεούς τῶν Ινδιάν. — Έχουν τούς νόμους με τὸ μέρος τους.
- 9 Λεία. — Κάτοικος περιοχῆς της Πελοποννήσου. — Πολύ μορφωμένο.
- 10 Κομμάτι ξύλου. — Κατάρνη- σις. — Κτηνοτροφία (πληθ.).
- 11 Την χρησιμοποιούν οί γυ- ναίκες γιά την περιποίηση τῶν νυχιῶν τους. — Τίτλος σέ χώρα της Αφρικής. — Αποχρωσις (ξεν.).
- 12 Καλύπτουν μισὸ νομό. — Δέν πρόκειται νά σας θλάσουν. — Χωρίς ταίρι. — Κτητική άντωνυμία (πληθ.).
- 13 Δικά μου. — Συγχρόνως. — Ησὶ τῶν Κυκλάδων.
- 14 Δέν λείπουν από τις θρη- σκευτικές πομπές. — Πιὸ γνωστός ὡς γλάρος. — Αρ- χικά ὀργανισμὸς.
- 15 Πόλις της Μ. Ασίας. — 'Η άσπις του Διός. — Βυζαντι- νὸς ναύαρχος πού νίκησε τούς Σαρακηνούς στή Ζά- κυνθο.
- 16 Παρενύκεται σέ βάφτισι. — Μία τῶν 'Ην. Πολιτειῶν. — Μέρος πολυκατοικίας.
- 17 Μιλῆσιος φιλόσοφος, μαθη- τῆς του 'Αναξίμανδρου. — Εξωτικό φρούτο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Στωικός φιλόσοφος του Α' π. Χ. αἰῶνος. — Έται γί- νονται τὰ χέρια άπ' τὸ κρύο.
- 2 Χρονικό διάστημα (δημοτ.). — Απαραίτητο σέ μία κομψή κυρία. — Όλοι μαζί (επίρ.).
- 3 Προσφέρει στους 'Ισπανούς ευχάριστο θέαμα. — Τὰ μου- στάκια του σταριου. — Πρω-

τεύουσα της μεγαλύτερας τῶν Α'ηλλῶν.

- 4 Προορίζεται γιά πλοία. — Κόκκινα. — Βασιλεύει.
- 5 Τελικός σύνδεσμος. — Α- γρίμι. — Πρόσωπα με άδειο πορτοφόλι.
- 6 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Σύζυγος της Σεμιράμιδος. Αὐθάδι. — Άνθρωπος στή Γαλλία.
- 7 Χώρα της Α. Αφρικής. — Μονὰς βάρους. — Πήγαινε.
- 8 Ασπλαχνος. — Σπεράντζα ... άστέρι του μουσικού θεάτρου μας. — Πολύ.
- 9 Όροφῆ εκκλησίας. — Πόλις της Μ. Ασίας, άπέναντι στή Ρόδο. — Χωρίζει την Αγγλία από την Γαλλία.
- 10 'Η επανάστασις άνέδειξε πολλούς (ένικός). — Ανα- τολιτικός τίτλος. — Δέκα χιλιάδες.
- 11 Ξενική άρντοις. — Ποταμός της Έλβετίας. — Νοτιοανα- τολικός άνεμος.
- 12 Προτρέπει. — θανερὸν. — Τροφή ζῶων. — Βυζαντινή νότα.
- 13 Χαρακτηρισμός ποιητοῦ. — Κτητική άντωνυμία. — Κα- λύπτουν τὸ ἄμιο της Νάν- τας.
- 14 Σουλτανάτο της Αραβίας. Διοικητική υποδιαίρεσις. — Μουσική σύνθεσις.
- 15 Ρούθ... στάρ του Χόλλυ- γουντ. — Την βλέπετε όταν χιονίζει. — Ησάκι της Αλ- θανίας.
- 16 ... ὄρανς; Γάλλος συγ- γραφέας. — Αριθμός. — Α- φέρωμα.
- 17 Τὸ ξύλο τὸ... τρέφει. — Οι- λόσοφος, διδάσκαλος του Περικλέους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΑΖΗΣ

Η λύσις του 503 στή σελ. 82

— Βρέ κακό πὸς πάθαμε!...

— Γιά παλεύει της σκηνῆς εἶνε πολὺ ἐλ- χυστική!...

— Σās γράφω γιά τὸ φόρο εἰκοδομῶν!...

Χωρίς λόγια.

— Προσεχή!... Κυρίες και κύριοι. Στὸ ξενοδοχεῖο μας ὑπάρχειν ἀκόμα μερικά ἄδεια δωμάτια!...

— Γιατί σκάβω λάκκο; Μά γιατί θέλω νά μπῶ στή σκηνή και δέν άνοίγει τὸ φερμουάρ!...

Τά 50 χρόνια ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Από το πρώτο μηχάνημα του Νέσλερ ως τις σημερινές μεθόδους

ΑΠΟ τη στιγμή που αρχίζουν να καταλαβαίνουν τον εαυτό τους, οι γυναίκες περιποιούνται ιδιαίτερα τα μαλλιά τους. Γι' αυτό και η εφεύρεση της περμανάντ αποτέλεσε πραγματική επανάσταση για τις γυναίκες — μία επανάσταση που άργησε να επιβληθεί.

Η επίδειξη της πρώτης μηχανής για περμανάντ, έγινε πριν από πενήντα ακριβώς χρόνια, από τον Βασίλειο Νέσλερ της Τσάρλς Νέσλερ, στο Λονδίνο. Ήταν ένα πολύπλοκο μηχάνημα, που λειτουργούσε με γκαζί και που έκανε την κάθε μπούκλα να ζυγίζει, μόνον διακόσια πενήντα δράμια.

Όταν σκεφθεί κανείς ότι για μία κανονική περμανάντ, χρειάζονταν τουλάχιστον 12 μπούκλες, μπορεί να καταλάβει πόσο βαρβαρική έπρεπε να είναι η γυναίκα, που θα τολμούσε

διατηρούν το σχήμα αυτό για πολλούς μήνες. Το μόνο ελάττωμα, που έχει αυτή η μέθοδος, είναι ότι τα νέα μαλλιά, που φυτρώνουν μετά την περμανάντ, είναι ίσια και οι γυναίκες πρέπει να πηγαίνουν κάθε τόσο στον κομμωτή για να ανανεώνουν την περμανάντ τους.

Μία από τις πρώτες γυναίκες, που τόλμησαν να βάλουν το κεφάλι τους κάτω από το μηχάνημα του Νέσλερ, ήταν η κυρία Κέρκα, που ο σύζυγός της είχε συνταξιοδοτηθεί μαζί του. Η πρώτη της περμανάντ, κράτησε επτά δολοκλήρες ώρες.

Από τότε, πολλοί ήταν εκείνοι που επενόησαν διάφορες μεθόδους για την περμανάντ, για να πετύχουν στο τέλος την κατασκευή του ηλεκτρικού μηχανήματος, που μεταχειρίζονται και σήμερα οι κομμωταί.

Σ' ένα κατάστημα του Μαϊνφαιρ, στην Άγγλια, υπάρχει ακόμη — άχρησιμοποίητο βέβαια — το μηχάνημα κάποιου Βάσκο για το στέγνωμα των μαλλιών, που λειτουργούσε με ατμό.

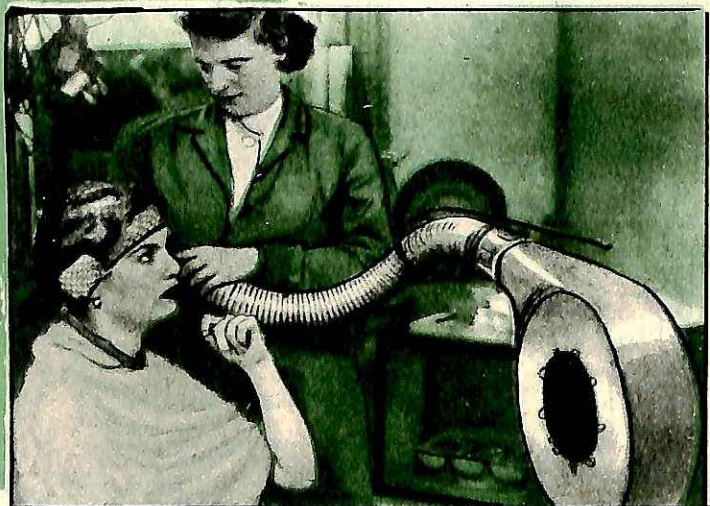
Κάτω από κάθε μπούκλα, υπήρχε ένα μικρό δοχείο, για να μαζεύει τις σταγόνες του νερού, ώστε να μην πέφτουν στο λαϊμό της πελάτισσας.

Αν σκεφθεί κανείς ότι το μηχάνημα αυτό χαρακτηρίστηκε, πριν από 35 χρόνια, «απλό και εξυπνό» καταλαβαίνει τι θα έπρεπε να είναι τα άλλα μηχανήματα!

Η περμανάντ είχε κερδίσει έδαφος από το 1917, αλλά χρειάστηκε να έλθει η μόδα για τα κοντά μαλλιά, μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, για να κατακινήσουν οι γυναίκες το φόβο τους για τα πολύπλοκα μηχανήματα και την κουραστική διαδικασία της περμανάντ.

Σήμερα, υπάρχουν σε όλον τον κόσμο 40.000 σαλόνια για περμανάντ, που απασχολούν 150.000 υπαλλήλους. Με την εφεύρεση μιας νέας μεθόδου, όμως, που δεν χρειάζεται το μηχάνημα του στεγνωτήρα για να γίνει η περμανάντ, οι κομμωταί όλου του κόσμου περιούν σοβαρή κρίση. Με τη μέθοδο αυτή, η περμανάντ γίνεται άκρως και μέσα στο σπίτι και δεν κρατά πάνω από είκοσι λεπτά.

Αλλά οι εξυπνοί κομμωταί δεν άνησυχούν, γιατί ξέρουν ότι οι γυναίκες δεν πρόκειται να σταματήσουν τις επισκέψεις τους στα καταστήματά τους, αφού τους δίνεται η ευκαιρία, εκτός από την περιποίηση των μαλλιών, να συναντηθούν με τις φίλες τους, να μάθουν τα νέα, να κουστομπολέψουν, να δημιουργήσουν νέες γνωριμιές και, πολλές φορές να δικαιολογήσουν μερικές αδικαιολόγητες

Το μηχάνημα αυτό γλύτωσε τις γυναίκες από τα μακρὰ μαλλιά, αλλά σήμαινε μαρτυρικές ώρες με το μεγάλο βάρος και την ζέση.

να βάλει το κεφάλι της — με το βάρος των επτάμισι οκάδων — στο μηχάνημα του Νέσλερ.

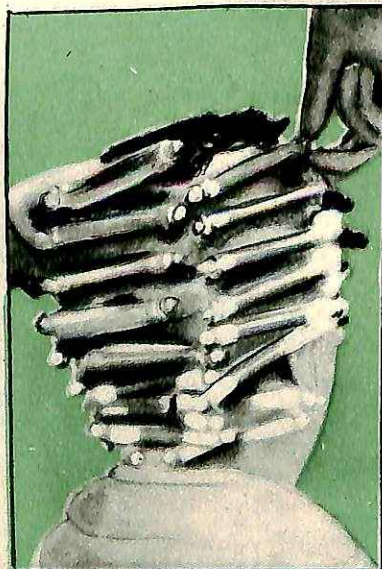
Για να γίνει καλή η περμανάντ, έπρεπε να περάσουν εξη δολοκλήρες ώρες. Στο διάστημα αυτό, το κατάστημα προσέφερε δωρεάν στις πελάτισσές του αναψυκτικά, ροφήματα, βουτήματα και έφημερίδες, για να περνάει ευχάριστα η ώρα.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ο γυναικόκοσμος δεν έδειξε μεγάλο ενθουσιασμό για την νέα μέθοδο της περιποίησης των μαλλιών. Οι άλλοι κομμωταί, άλλωστε, διέδιδαν ότι το μηχάνημα του Νέσλερ, κατέστρεφε ανεπανόρθωτα τα μαλλιά.

Τα πρώτα τέσσερα χρόνια, από την επίδειξη του μηχανήματός του, ο Νέσλερ είχε μόνο 72 πελάτισσες το χρόνο και τα κέρδη του δεν έφθαναν ούτε για να βγάλει τα έξοδα του μηχανήματός του. Εύτυχος όμως, εκτός από το μηχάνημα της περμανάντ, πωλούσε κάθε χρόνο 10.000 ζευγάρια ψεύτικες βλεφαρίδες και αυτό του έδωσε την οικονομική δυνατότητα να συνεχίσει την άγώνα του για την επικράτηση της μηχανής.

Πραγματικά, στο τέλος η μέθοδος του επεβλήθη και όταν πριν από τρία χρόνια ο Νέσλερ πέθανε, άφισε μία περιουσία αρκετών εκατομμυρίων δολλαρίων. Το μεγάλο του παρόντο όμως ήταν ότι κανείς δεν πήρε στα σοβαρά μίαν άλλη εφεύρεσή του: ένα μηχάνημα που ανανεώνει το μαραιμένο και γερασμένο δέρμα.

Βασικά, η μέθοδος της περμανάντ του Νέσλερ, ήταν απλή. Ο Βασίλειος Νέσλερ είχε ανακαλύψει ότι, όταν τα μαλλιά βραχούν σε μία διάλυση αλκαλική και μετά στεγνώσουν, αφού προηγουμένως πάρουν κάποιο σχήμα,

Μία ολόκληρη ώρα έπρεπε να μείνουν κάτω από το μηχάνημα αυτό για να στεγνώσουν τα μαλλιά τους.

τες εξόδους στον ζηλιάρη σύζυγο!

Τώρα τελευταία μάλιστα, η μόδα για την περιποίηση των μαλλιών, κέρδισε με το μέρος της και αρκετούς άνδρες, στην Άγγλια, που δεν αρκούνται στο απλό κόψιμο των μαλλιών και το ξύρισμα, αλλά ζητούν περμανάντ, μίζαν - πλί, λούσιμιο, κρέμες και προσωπικό στυλ στο κόψιμο των μαλλιών. Προς το παρόν, οι άνδρες διατάζουν να ακολουθήσουν μαζί της αυτή τη μόδα, αλλά οι κομμωταί πιστεύουν ότι δεν θα άργησουν να γεμίζουν και αυτοί τα σαλόνια τους.

Έτσι και τα κούρεϊα θα έχουν ιδιαίτερες αιθουσες για την περμανάντ των ανδρών!...

Η περμανάντ χωρίς μηχανήματα είναι έτοιμη σε είκοσι μόνο λεπτά. Πριν από μερικές δεκάδες χρόνια, χρειάζονταν εξη ώρες για μία καλή περμανάντ.

Τρυπιτός

Έτο Μαρκόπουλο, στο Σπάτα, στο Μπογιάνι, στη Χαλκίδα...
έτοιμάζονται με φούρια τα καινούρια τα κρασιά...
Νεαρές χωριατοπούλες, με πολύχρωμα μαντήλια
και χαμόγελο στα χείλια,
τους ροδίτες τους τρυγάνε και τα ώριμα κερένια,
που θα γίνουν σ' ένα μήνα,
κοκκινέλι και ρετσίνα
και θα διώξουν των ανθρώπων το μαράζι και την έννοια.

Τα σταφύλια τους πατάνε, χαρωπές, στα πατητήρια,
για να μπουν, σε λίγες μέρες, στής ταβέρνας τα (ποτήρια).

Κι' οι ψυχές οι πονεμένες
κι' οι καρδιές οι πληγωμένες
λίγο βάλαμο θα βρίσκουν με δυο-τρία ποτηράκια...
και στη λήθη θα πνιγούνε τα μεγάλα τους μεράκια...
Οά ξεχνά, μ' αυτά, ο Μίμης την ολόξανθη Διλή
που τής... τούνησε μία μέρα το γλυκό της το φιλή
και ή άστατη εκείνη, την επόμενη βραδιά,
του απέδειξε πως είχε... ἀγκινάρα την καρδιά!...

Με το πρώτο κατοστάρι και την πρώτη τη μισή
κι' ο Δοναός θα σταματήσει τη Μιμικά να... μισή...
«Δεν βαρύνει, δεν πειράζει — θα συγχωραρισίλα —
φτάνει αυτή νάναι καλά
κι' ως μου έταξε πως θάναι η πιστότερη μου φίλη
και τόν... πάτησε το λόγο και τόν δροκο σάν... σταφύλι»!

Έτο ζενιθ του και στο φόρτε έχει φτάσει ο τρύγος πια
κι' όπου νάναι θα μās δώση τα καινούρια τα «στον...»

ή αν θές, τους νέους «πύρους»,
που θα κλείσουν τις πληγές μας και τούς πόνους τούς (απείρους)!

Μεταξύ όλων των άλλων, σε μιάν άκρη παταριού,
θα περνά κι' ο πόνος κάθε γεροντοπαληκαριού,
που παρ' όλα του τα χρόνια, τα ξήγνα πάνα-κάτω,
τάχε μπλέξει μ' ένα πλάσμα τρυφερό και «τρέ σικάτο»!...

Και του τώσκασε — τί κρίμα! —
ή μικρούλα του ή Ντόλλυ,
μόλις τούφαγε το χοήμα
και του τρύγησε, τελείως, το παχύ του... πορτοφόλι!

Για τη λήθη μας δουλεύουν των χωριών οι κοπελλιές
κι' ασφαλώς με δυο ποτήρια ή με δυο και τρεις (γουλιές,
θα ξεχνάμε, όσο νάναι, την πολλή τους στενοχώρια,
και τ' ανδρόνγνα που μένουν και που ζούνε πάντα χώρια,

όπως κι' όσοι παντρεμένοι
θεωρούνται άπατημένοι,
επειδή με το κρασάκι θα χαλίζουν το κεφάλι
και στην τούση τους τη ζάλη,
είν' επόμενο, νομίζω, να ξεχνούν όλους τούς άλλους,
τους γνωστούς... «πονοκεφάλους»!

Την περίοδο του τρύγου πως και πως την περιμένει
κι' όποιος με την πεθερά του μέσ' στο ίδιο σπίτι μένει
για να πνίξει τούς καύμους του
στο καινούριο το λαγύνη
κι' ή επίδραση του... μούστου
να του βγάλει από τη σκέψη τη... μουστόγερα εκείνη!

Μα σε τέτοιες περιπτώσεις βγαίνουν μάλλον ζημωμέ-
(νοι,
όσοι πάνε στις ταβέρνες και γυρίζουν μεθυσμένοι...
Και μπορεί να πη κανένας, πως υπάγονται στους μόνους,
που αντί να ελαττώσουν, τούς αυξάνουν τούς... πόνους,
επειδή, ανυπερβέτως, καθέτως...
στο κεφάλι τους δουλεύει το σκομπόελο καθέτως...
Έτσι έχουν, κάθε μέρα, μελανό το ένα μάτι
και, τυχνά, την κεφαλή τους με... καρούμπια γεμάτη!

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

Επιστολές
Αννα Ταχία

1941

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἄγνωστη «πλάβα»
παρουσιάστηκε...

Ελλάδα: Τὴν «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙ ΣΙΚΑΓΟ»...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Εξαφνα τραβηξε πλάγια τη βάρκα του, που χώθηκε πίσω από κάτι
καλαμιές. Ύστερα έκανε νόημα στους άλλους να μη μιλοῦν. Την ἴδια

ταν κάτω από τον έλεγχο των 'Ελληνοαμερικανών, που προετοιμάζα-
το έδαφος για μια από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις που έγιναν πο-
τε στην ιστορία της Ελλάδας.

στην κατεχόμενη Ελλάδα: Την «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙ ΣΙΚΑΓΟ»...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

παρελθόν, δεν είναι δυνατόν να πάρει γι' άντρα της άλλου από αυτόν που της το δημιουργήσε.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν αυτός είναι α-τίμος;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπκώνει τους ώμους του): Τόσο το χειρότερο γι' αυ-τήν...

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χείλια): Πολύ καλά, φίλε μου... Δε σου ζη-τάω να με παντρευτείς... Σου ζη-τάω όμως κάτι πολύ λιγώτερο: Να μου δικαιολογήσεις, σαν άντρας, αυτή τη φοβερή σκληρότητα του άγραφου κοινωνικού νόμου, που κα-ταδικάζει τις γυναίκες με το κά-ποιο έρωτικό παρελθόν, στην αιώνια περιφρόνηση, στη στερήση της αν-τρικής στοργής, της νόμιμης μη-τρότητας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φαίνεται πως δεν είναι έντελως άδικολογία ό'αυ-τά. Η γυναίκα πρέπει να σκε-πεται πριν πέσει...

ΕΚΕΙΝΗ: Ο άντρας γιατί δεν σκέπτεται; Γιατί, πριν παντρευτεί, κι' όσο είναι παντρεμένος, κι' ά-φου χρεώση, επιτρέπεται να έρω-τεύεται, να δημιουργή σκέψεις, να ρουφή τον έρωτα από όλα τα γυ-ναίκεια χείλια;... Ποιος του ζη-τάει ευθύνη για το παρελθόν; Και τι αποτέλεσμα δυσάρεστο μπο-ρεί να έχει στην εξέλιξη της ζωής του αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει): Κανένα, φυ-σικά...

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετική): Γιατί «φυ-σικά»;... Έρωτα δοκιμάζει ο άν-τρας, έρωτα κι' η γυναίκα... Για-τί, αυτό που επιτρέπεται χωρίς συ-ζήτηση και διαταγή στον άντρα, απαγορεύεται τόσο αυστηρά κι' έ-πώλυτα στη γυναίκα;... Κι' επί τέ-λους, τον έρωτα τον δοκιμάζουνε δυο. Γιατί ο ένας μόνο από τους δυο στυγματίζεται;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έλαφρα πελαγωμέ-νος): Ξέρω κι' εγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρεις, συμφωνείς όμως μ' όλα αυτά. Απόδειξτε ότι εφασκορίζεις το νόμο της άδικίας έναντιόν μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι φταίω εγώ;... Κα-νένα άντρας δεν παίρνει μία γυ-ναίκα με παρελθόν...

ΕΚΕΙΝΗ (με μικρή ειρωνεία): Παίρνει όμως μία γυναίκα με μέ-λλον... Μία γυναίκα που έχει την τύ-χη ή την έσωση να κρατηθεί στο έπιπεδο που της επιβάλλει το ή-λιθιο κοινωνικό (πρέπει), και κατα-φέρει να τυλιχτεί άσπιλη κι' άμόλυ-πη τον άντρα... Το παρελθόν της που δεν ενδιαφέρει τον σύζυγο, είναι άμεμπτο. Το παρόν της και το μέ-λλον της που του άνήκουν, μπο-ρούνε — και του αξίζει! — να λα-σποθούν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που νιώθει το δικί-ο της, προσπαθεί να την ξαναγκα-λιάσει): Καίμενο ύλα... Δεν ήθελα να σε πληγωσω...

ΕΚΕΙΝΗ (τον απομακρύνει βί-α): Ουγεί!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι έπαθες; Γιατί με δακνείς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί είσαι κυδαίος, ά-πως οι περισσότεροι άντρες!... Ά-φου είδες ότι δεν αξίζει να με κάνης γυναίκα σου, συγκατατίθε-σαι τώρα να με κάνης φιλενάδα σου

ΕΚΕΙΝΟΣ (με αθάδεια): Γιατί δόθηκες στον πρώτον δηλαδή;...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ήταν ο πρώτος, κι' ήμουν άβουλη κι' άνοητη τό-τε. Από τον καιρό εκείνο όμως διδάχτηκα πολλά, πάρα πολλά πράγματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ότι ο έρωτας είναι προνόμιο μόνο του άντρα και στίγ-μα της γυναίκας... Γι' αυτό η γυ-ναίκα πρέπει να έχει την δύναμη να κάνει πέτρα την καρδιά της και να λείη με άδιστακτον ήρωισμό: «Όχι!»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό λές κι' εσύ σε μένα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι ή μικρότερη τι-μωρία που σου αξίζει, που δίνει το χέρι. Άντίο... Σου εύχομαι να ζήσης εύτυχισμένος με μία γυναι-κα χωρίς παρελθόν—άλλα με μέ-λον...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Έπίκαιροι στίχοι

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Έκτος των άλλων τάσεων των άπεργιακών και «στάσις» ετοιμάζεται των έφοριακών. Της εργασίας των κι' αυτοί θ' άπόσχουν, μ' άλ- (λους λόγους, και το κοινόν θ' ατάλλαγή από τους φορολόγους!

*

Και είναι, άναγνίστη, ή μόνη στάσις, ή τις θα πη χαράς εκδήλωσις, με και χαράς φρενίτις και την ευχήν οι Έλληνες εκφράζουν την διάπυρον, να γίνη ή άπεργία των και να κρατήση... έπ' άπει- (ρον!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Στα τόσα τα Συνέδρια, που βλέπεις μήνες τώρα, στο Άστυ, στο έπίνειον και σ' όλη μας τη χώρα, με τρόπον λίαν έντονον και πανηγυρικόν, συνήλθε και συνέδριον... Παντελονιακόν!

*

Άλλά κι' έμās, παμφίλτατοι, έν όψει του χειμώνας, το... παντελόνι άπασχολεί την σκέψιν μας έμμόγως και σύντομα έν μέρος μας κι' ως είναι φυσικόν, θ' άρχισή ένα συνέδριον... παντελονιακόν!

ΟΡΘΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Της άποσυμφορήσεως τα μέτρα τα σπουδαία, μετά πολλών κατέληξαν, έν τέλει, στην ιδέα τις κούρσες να τις έχουνε να τρέχουν έν άνεσει και την γραμμή του Έντεκα να κόψουνε στη μέση!

*

Είς την γραμμήν... Κολοκυνθοῦς τον ξήλον στρέ- (φουν όλοι των, μετά τα τόσα πλάνα των και τ' άλλα παραμύθια... Έφ' ό και πλείστον Έλληνες, με δικαίον άπόλυτον, άκούν «άποσυμφορήσις» και λένε:... Κολοκύθια!

ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΛΑΙΣΙΑ

Ο κόσμος όλος σήμερα έν βάθρον συγκλονίζεται κι' όσαν τα βολοδεονοντα τα σκάφη κλυδωνίζεται, γιατί δεν είναι υπόθεσις άλλη, στο κάτω-κάτω, το να ξυρίση ό Έρρολ Φλύν τον θείον... μύστακά (του!

*

Το ξύρισε ό άσπλαχνος! Κι' οι πάντες, πλέον, τρέ- (μετε για την ζωήν του μέλλοντος και των λαών τις τύχες, γιατί έφ' όσον ή ζωή από μιά... τριχα κρέμεται, σκεφθήτε τι θα γίνουμε χωρίς του Φλύν τις... τρί- (χες!

ΚΑΤ' ΟΝΟΜΑ

Με τελετές και μούζικες, παρότες, προσφωνήσεις κι' ιδιαιτέρως μ' εκδήλες χαρές και συγκινήσεις, της Μαγκουφάνας τ' όνομα είς... Πεύκην μετεβλήθη και τ' όλον της το πρόβλημα, δια παντός... έλύθη!

*

Ένδιαφέρον, δηλαδή, επέδειξαν τεράστιον, στο να μετονομάσουνε μονάχα το προάστιον...

Διότι πās άουδός και ήτορας πλανόδιος

ήοκέσθη, όπωσδήποτε, στα λόγια του τα πλάνα κι' ή Μαγκουφάνα, πάντοτε, θα μένη... μαγκου- (φάνα!

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Στην Σίνδο, την κομπολι την Μακεδονική, οι γάμοι, φέτος, γίνονται πυκνοί κι' όμαδοί, γιατί ή άποκατάστασις άπόρων κι' άκτημόνων μοιράζει άγρους και κτήματα στούς... παρτρεμένους (μόνον!

*

Κατόπιν τούτου, λέγεται, ή μάλλον άνεγράφη, να πάρουν τρέχουν άπαντες γυναίκα και... χωράφι. Και μ' έναν τέτοιον συνδυασμόν, καρείς δεν άμ- (φιδάλλει,

πως θάχουν σ' όλους τούς τομείς... παραγωγή με- (γάλη!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Το «μαγικό χρώμα» ΠΟΥ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕΙ τις κατασρίδες

Οι έκπληκτικές ιδιότητες του Έπικόν

Όλες οι οικοκυρές ξέρουν τί συμ-φορά για το σπίτι είναι οι κατασ-ρίδες.

Η όλοσχερής, όμως εξόντωσί τους ήταν μέχρι προχθές δυσχερεστέα, αν όχι αδύνατη.

Σήμερα ώστόσο βρέθηκε το φάρ-μακο — πρόκειται για ένα μαγικό χρώμα — που όχι μόνο σκοτώνει τις κατασρίδες, αλλά κι' έμποδίζει συγ-χρόνως την εγκατάστασι νέων τέ-τοιων έντόμων επί δυο χρόνια τουλά-χιστον!...

Το μυστικό του «μαγικού χρώμα-τος» δεν είναι ότι περιέχει κάποιο άγνω-στο ίσχυρο έντομοκτόνο, αλλά ότι εί-ναι ένα νέον είδος συνθετικής ρητί-νης, με πολύ ιδιότυπα χαρακτηρι-στικά.

Μόλις ή κατασρίδα πατήση άπάνω στο «χρώμα» μικρότατοι κρύσταλλοι κολλουν άπάνω στα πόδια της και το έντομοκτόνο που περιέχουν τη σκοτώνει.

Ένα τέτοιο υλικό προσπαθού-σαν από καιρό τώρα ν' ανακαλύ-ψουν οι Άμερικανοί έπιστήμονες. Η ρητίνη όμως που είχαν χρησιμοποιή-σει σχημάτιζε μέσα σε λίγες έβδο-μάδες μία συνεκτική επιφάνεια και έτσι οι κρύσταλλοι που περιείχαν το έντομοκτόνο λιγότευαν, τόσο ώστε ή δόσι του δηλητηρίου να μην είναι πιά θανατηφόρος...

Στο νέο υλικό όμως, μία ούρική φασμαλδεΐδη, που άνεκαλύφθη από τον χημικό Πάλ Μπρέϊον της έπιτρο-πής έντομοκτόνων του βρετανικού ύ-πουργείου των Άποικιών, οι πόροι της ρητίνης δεν κλείνουν για να σχη-ματίσουν συνεκτική επιφάνεια και έ-τσι ή δραστηριότης του έντομοκτόνου δεν ελάττωεταί.

Έκατό άγγλικά πλοία βάφκαν ως τώρα με αυτό το «μαγικό χρώ-μα». Όπως είναι γνωστό όλα τα πλοία ύποφέρουν από τις κατασρί-δες. Στα βαπόρια όμως αυτά, οι κα-τασρίδες εξαφανίσθηκαν και δεν ζα-ναφάνηκαν.

Το ίδιο «μαγικό χρώμα» χρησιμο-ποιείται άποτελεσματικά και για την καταπολέμησι άλλων έντόμων, όπως της μυίας, των κορών και των κου-νουπιών.

Η βρετανική εταιρεία έναερίων συγκοινωνιών δοκιμάζει τώρα το «μαγικό χρώμα» στα άεροπλάνα της «Σκαίμστερ», που περνούν άπ' τους τροπικούς, για να τ' απαλλάξη από τις συνεχείς άπολυμάνσεις, στις όποιες ύποβάλλονται σήμερα.

Στη νέα ρητίνη, που είναι σύνθε-σις έπιχλωρίδης και διεφθινότρο-πανίου δόθηκε το όνομα Έπικόν. Έξ αιτίας της μεγάλης εύκαμψίας και άνοχής της ή Έπικόν χρησιμοποιεί-ται πιο πολύ σε μηχανήματα και έπιχρίσματα. Όταν βάφη κανείς τα έπιπλά του με χρώμα, που έχει Έπι-κόν, τα σώζει από τη φθορά κι' από την έπίδρασι διαβρωτικών χημικών ούσων, που οίοντοματώς και της ύγρασίας.

Ός τώρα το Έπικόν κατασκευά-ζοταν μόνο σ' ένα μέρος της Ευρώ-πης, στο Ρότερνταμ, και προωρι-ζόταν μόνο για βιομηχανικούς σκο-πούς, όπως το βάψιμο πλυντηρίων, ψυγείων κλπ. Έλπιζεται όμως τώρα πως το «μαγικό χρώμα» με Έπι-κόν θα γίνουν σύντομα προστά σε όλους.

Τα φίλμ που θα δοῦμε τὸν χειμῶνα

ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΚΑΘΕ χρόνο αυτήν την εποχή, σάς δι-νουμε σε λίγες συνεχείς μία ιδέα για τα φίλμ που θα δΐτε κατά την διάρκεια της χειμερινής περιόδου. Άν πέρσι ο κινηματογράφος μās πα-ρουσίασε τρεις μεγάλες έκπληξεις: τον τριδιάστατο, το σινεμασκόπ και την πανοραμική όθον, φέτος θα μās παρουσιάσει ένα νέο σύστημα, το «Βιστάβίζιον», που εξασφαλίζει μία καθαρή φωτογραφία, ένα τελειο-ποιημένο «Σινεμασκόπ» με πολύ εύρύτερη διάδοσι — θα δοῦμε 50 περί-που φίλμ υιοσιμένα με το νέο αυτό σύστημα — και μία γενικευσι της πανοραμικής όθονης. Πράγματι ή παλαιά μικρή όθονη εξαφανίζεται έ-φ'όσον άπ' όλους τούς κινηματογράφους, τόσο της πρώτης όσο και της δεύτερας προβολής.

Άρχίζοντας την έφετησίη μας έρευνα άς ριέουμε μία ματιά στα 15 φίλμ της φές που υιοσιτήκαν με το σύστημα «Σινεμασκόπ» και με στε-ρεοφωνικό ήχο τερσάρων μαγνητικών έγγραφων. Τα φίλμ αυτά είναι ό-λα έγχρωμα και θα προβληθούν άποκλειστικά στο «Άττικόν» το μόνο σινεμά που είναι έφοδιασμένο με τις άπαραίτητες ήχητικές εγκαταστά-σεις για την προβολή τους.

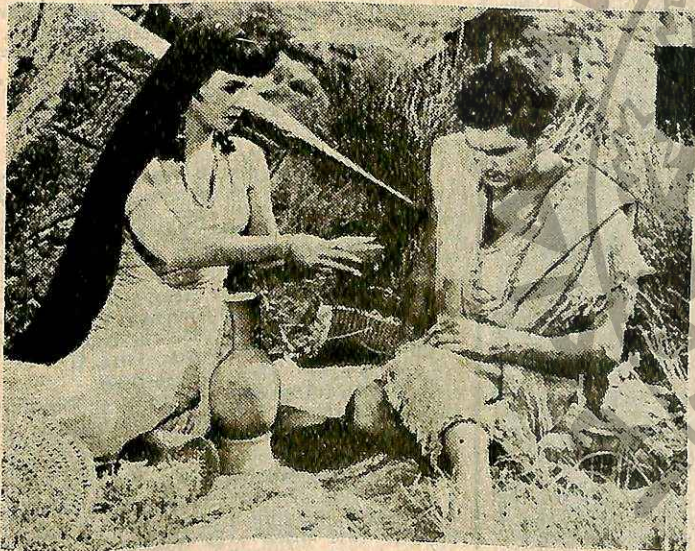
Υπάρχει πρώτ' άπ' όλα μία συνέχεια του «Χιτάνο». Πρόκειται για το έργο «Δημή-τριος και Μεσσαλίνα», στο όποιο πρωταγω-νιστούν ή Σούζαν Χάινγουαρντ, ο Βίκτωρ Ματιούρ, ή Ντέμπρα Πέιτζετ, ο Μάικλ Ρέν-νυ και ή Άνν Μπάνκροφτ.

Στον «Αιγύπτιο» του σκηνοθέτου Μάικλ Κουτίτ, το ρόλο που δεν μπόρεσε να παίξη, λόγω της ασθένειας του, ο Μάρλον Μπράν-το, ύποδυεται ο νέος ήθοποιός Έντμοντ Πάρντομ. Δίπλα σ' αυτόν πρωταγωνι-στούν ή Τζήν Πιρέν, ή Τζήν Σίμμονς, ο Βίκτωρ Ματιούρ, ο Μάικλ Γουάιντινγκ, ο Πήτερ Ούστινοβ και ή Μπέλα Ντάρδι. Ο διευθυντής της φές κ. Ντάρρυλ Ζάνουκ πα-ρουσιάζει την ταινία αυτή ως το μεγαλύτερο τόλμημα στην ιστορία του κινηματογράφου.

Στον «Κήπο του κακού», που υιοσιτήκε στο Μεξικό πρωταγωνιστούν ο Γκάρο Κου-περ, ή Σούζαν Χάινγουαρντ, ο Ρίτσαρντ Γουίντινγκ, ο Κάμερον Μίτσελ και ή Ρίτα Μορένο.

Το «Σινεμασκόπ» σπηρίζεται κυρίως σε μεγάλο θέαμα, γι' αυτό και οι σκηνοθέτες που το χρησιμοποιούν προτιμούν τα έξωτε-ρικά και υιοσιτούν το φίλμ στο μέρος όπου εκτυλίσσεται ή υπόθεσις χωρίς κανένα τρυ-κά. Ο Γιάν Νεγκουλέσκο γύρισε στην «Ι-ταλία του ρομάντζο» Πιστεύουμε στον έρωτα με την Τζήν Πιτέρε, τον Λουί Ζουρνάν, την Ντόροθι Μάκ Γκουάρι, τον Ρασσέλ Μπρά-τς, τον Κλίφτον Γουέμπ και τον Φρανκ Σι-νάτρα. Ο «Άνθρωπος της νύχτας» με τον Γκρέγκορ Πέκ, την Ρίτα Γκάι, την Άντι-τα Μπίορκ και τον Μπρόντερικ Κρόφορντ, είναι μία περιπέτεια που υιοσιτήκε στο Βερολίνο. Μία άλλη θεαμα-τική περιπέτεια είναι «Το ποτάμι χωρίς έπιστροφή», που ο Όιτο Πρεμίν-γκερ γύρισε στον Καναδά με την Μαίριλιν Μονρόε, τον Ρόμπερτ Μί-τσαμ και τον Ρόρυ Κάλχουν.

Μέσα στα μεσαιωνικά κάστρα της Άγγλιας και της Σκωτίας έχει υιοσιτή ο θρύλος «Ένναιος πρίγκης» με πρωταγωνιστάς τον Τζέιμς Μέσμον, την Τζάνετ Λή, τον Ρόμπερτ Βάγκνερ, την Ντέμπρα Πέιτζετ, τον Μπράϊαν Άχέρν, τον Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν, τον Ντόναλντ Κρίσι και τον Πρίμο Καρβέρα. Το φίλμ του Χένρυ Κινγκ «Η άτίθαση» έχει υιο-σιτή στα βάθη της Άφρικής με πρωταγωνιστάς την Σούζαν Χάινγουαρντ, τον Βίκτωρ Ματιούρ, την Ρίτα Μορένο και τον Τάυσον Πάουερ. Τέλος υιοσιτήθηκαν ειδικά σενάρια για να υιοσιουν μέσα στην έρημο του Πακιστάν την δραματική περιπέτεια «Οι θησαυροί της Βεγγάζης» με

Η Τζήν Σίμμονς και ο νέος ήθοποιός Έντμοντ Πάρντομ που πρωταγωνιστούν στον «Αιγύπτιο».

τον Τζέιμς Στιούαρτ και την Τζήν Ράσελ.

Τα μουσικοθεατρικά φίλμ γίνονται ακόμα πιο θεαματικά όταν υιοσιώνται με το σύστη-μα «Σινεμασκόπ». Ο Φρέντ Άσταϊρ έχει για πρώτη φορά για παρτε-ναιρ του την Λέσλυ Κάρον στο φίλμ «Έρωτεύθηκα τον μπακάι μου» και στο φίλμ «Ο χορός είναι ή ζωή μου» την μουσική του όποιου έγραψε ο Γράινγκ Μπέρλιν πρωταγωνιστούν ή «Έβελ Μέριαν», ή Μαίριλιν Μονρόε, ή Μίτσι Γκέινιορ, ο Ντόναλντ Ο'Κόννορ και ο Ντάν Νταϊλέυ.

Ο Χένρυ Κόστερ, ο σκηνοθέτης του «Χιτάνο» που πρώτο φίλμ που υιοσιτήκε με το σύστημα «Σινεμασκόπ» θα μās δώση φέτος το ιστορι-κό δράμα «Ντεζιρέ, το λουλούδι ένος θρόνου». Ο Μάρλον Μπράντο ύπο-δυεται τον Ναπολέοντα και ή Τζήν Σίμμονς την Ντεζιρέ. Στο φίλμ πρωταγωνιστούν επίσης ή Μέρλε Όμπερσον, ο Μάικλ Ρέννυ και ο Κά-μερον Μίτσελ.

Ο Κλάρκ Γκέμπλ πρωταγωνιστεί μαζί με την Έλινορ Πάρκερ στην περιπέτεια «Ρωμαίοι άνδρες». Ο Σπένσερ Τρέισυ πρωταγωνιστεί σε μία άλλη περιπέτεια «Η σπασμένη λόγχη» που σκηνοθέτησε ο Έντουαρντ Νητύτρικ γνωστός μας από την έπιτυχία «Με ιδρώτα και αίμα».

Ο Τρέισυ έχει στο φίλμ αυτό για παρτεναιρ του την Τζήν Πι-τέρε, τον Ρίτσαρντ Γουίντινγκ και τον Ρόμπερτ Βάγκνερ. Δραματική περιπέτεια έμπνευσμένη από την ζωή των οδηγών αυ-τοκινήτων κούρσας, είναι και το φίλμ «Πρω-ταθληται της κούρσας» με τον Κίρκ Ντάν-κλας, την Μπέλα Ντάρδι και τον Τζέιμπερτ Ρόλλαντ.

Η «Μυστηριώδης κυρία» είναι το πρώτο αστυνομικό φίλμ που υιοσιτήκε με το σύ-στημα «Σινεμασκόπ». Πρωταγωνιστούν ή Τζήν Πιρέν, ή Τζίντζερ Ρότσερς, ο Βάν Χέφλιν, ο Τζόρτζ Ράφτ, ή Πέγκυ - Άνν Γκάρνερ και ο Όττο Κρόουγκερ.

Ο Κλίφτον Γουέμπ, ή «Άρλην Ντάλ, ο Βάν Χέφλιν, ή Λωρήν Μπακάλ, ο Κόρνελ Γουάιντ, ή Τζιούν Άλλυσον και ο Φρέντ Μάκ Μάρραϊν έχουν υιοσιεί υπό την διεύ-θυνσι του Γιάν Νεγκουλέσκο την ασθεμα-τική κομεντί «Οι γυναίκες κυβερνούν τον κόσμο». Τέλος υπάρχει και ένα μεγάλο μί-κουε ζουρνάλ «Το ταξίδι μιας έστεμμένης», που θα μās έπιτρέψη να γνωρίσουμε όλους τούς τόπους, που έπεσκέφθη ή βασίλισσα της Άγγλιας κατά το τελευταίο ταξεί-δι της.

Έκτος των φίλμ που υιοσιτήκαν με το σύστημα «Σινεμασκόπ» ή φές έχει και 16 ταινίες συνθησμεύου τύπου.

Έγχρωμες περιπέτειες είναι οι «Δοξα-σμένοι πεζοναύτες» με τον Τζέιμς Κάγκλεν, την Κορίν Καλβέ, τον Ρόμπερτ Βάγκνερ και τον Ντάν Νταϊλέ. «Η παρόντα το πο-ταμού» με τον Ντέλ Ρόμπερτσον και την Ντέμπρα Πέιτζετ. «Οι ίπποί της κόλσας» με τον Βάν Χέφλιν. «Η Πριγκίπισσα του Νεϊλου» με την Ντέμπρα Πέιτζετ και τον Μάικλ Ρέν-νυ και το «Χρυσάφι και αίμα» με την Μίτσι Γκέινιορ και τον Τζέρεφ Χάντερ.

Αστυνομικά είναι ή «Βίκυ, ή γυναίκα που σκόρπισε τον πόθο» με την Τζήν Πιτέρε και την Τζήν Κράιντ, το «Έγκλημα στο τσίρκο» με την Άνν Μπάνκροφτ και τον Κάμερον Μίτσελ και ο «Τζάκ ο άντερο-δύαλτης» με τον Τζάκ Πάλλανς και την Κόνστανς Σμιθ.

Το έγχρωμο φίλμ «Έρωτικά γυμνάσια» είναι ένα κοινωνικό δράμα, στο όποιο πρωταγωνιστούν ή Ντέμπρα Πέιτζετ, ή Τζήν Κράιντ, ή Μύρνα Λού και ο Έντουαρντ Άρνολντ. Στο επίσης δραματικό και έγχρωμο φίλμ «Κάλασις» πρωταγωνιστούν ή Ρόντα Φλέμινγκ, ο Ρόμπερτ Ράιν και ο Ουίλλιαμ Λαντιγκαν.

Ο Τζέτζεφ Κόττεν πρωταγωνιστεί σε δυο δράματα. Στο ένα «Ο Σατανάς με την άγγελική μορφή» έχει για παρτεναιρ την Τζήν Πιτέρε και στο άλλο, «Τύφεις συνειδήσεως» την Τερέζα Ράιτ.

Το φίλμ «Για την πατρίδα και τον βασιλέα» είναι μία ναυτική περι-πέτεια έμπνευσμένη από το μυθιστόρημα του «Ναούτης της Α. Μ.» υιο-σιήκε δε με πρωταγωνιστάς τον Μάικλ Ρέννυ και τον Τζέρεφ Χάντερ. Έγχρωμη περιπέτεια είναι τέλος το φίλμ του Ρουντόλφ Ματέ «Τα όπλα της εκδίκησης», στο όποιο πρωταγωνιστούν ο Βάν Τζόνσον και ή Τζόαν Ντρώ.

Η «Σκούρας - Φίλμ» που θα μās παρουσιάση την άνωτέρω παραγωγή της «φές» αντιπροσωπεύει και δυο άλλες εταιρείες την «R.K.O.» και την «Παραμούντ».

Μεταξύ των 22 φίλμ της πρώτης συγκαταλέγονται και τα έξης: «Το δεκαήμερο του Βοκκαίου» μία τολημή έρωτική ιστορία, που ο σκη-νοθέτης Χιούγκο Φεργκονέζα γύρισε στην Ιταλία και στην Ιαπωνία. Το φίλμ είναι έγχρωμο και έχει για πρωταγωνιστάς την Τζόαν Φοιτανί και τον Λουί Ζουρνάν. Στην έγχρωμη κωμωδία «Με ποιον κοιμήθηκε ή Σου-ζάνα» πρωταγωνιστούν ο Ντικ Πάουελ, ή Ντέμπρα Ρένφολντς και ή Άνν Φράνσις. Κωμωδίες είναι και τα φίλμ «Αδιαύγιο με προέσβια» με την Τζήν Σίμμονς και τον Βίκτωρ Ματιούρ και «Η άγάπη θέλει πεισμάτων με την ίδια και τον Ρόμπερτ Μίτσαμ.

Έγχρωμες περιπέτειες είναι τα φίλμ «Η κατάσκοπος με τα μαύρα μάτια» με την Υόον ντε Κάρλο, ή «Σερίφη των τροπικών» με την Τζήν Ράσελ, και το «Τεμπο» με τον Χούσαρντ Κίλ.

Η «Υποθρύλος άποστολή» είναι ένα περίφημο έγχρωμο ντοκουμαντάιρ που θα μās έπιτρέψη να κάνουμε ένα ενδιαφέρον ταξίδι μιας ώρας στο βασίλειο του Ποσειδώνας.

Το «Σαλόντος άμύγκος» είναι μία έγχρωμη μουσική φαντασμα-γορία που άπαιτά τον ήχο για ήρωες τούς γνωστούς μας Τρεις Καυ-παλλέρος. Ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζει τέλος και το έγχρωμο φίλμ «Το μεθύσι της σάρκας», που ο σκηνοθέτης Κιούριτ Νιούμαν γύ-ρισε στη Γερμανία με πρωταγωνιστάς την Άνν Μπάτσερ και τον Στήβ Κόχαν.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑ Σ

25

«Ο Κλαύδιος, έπειτα από μικρή σιωπή, έξακολούθησε:

— Ναι, δεν είμαι πατέρας σου. Προτού σε πάρω μαζί μου, δεν ήξερα τί πράγμα είναι η ζωή. Άλλα, ξαφνικά, όλα άλλαξαν μέσα μου. Δεν ήμουν πιά ο ίδιος άνθρωπος όπως πριν... Αισθάνθηκα άμέσως μία αποστροφή για το επάγγελμα που εξασκούσα ως τότε... Και ζήτησα να μ' απαλλάξουν απ' αυτό... Πόσο ευτυχισμένος ήμουν τόν καιρό που ζούσαμε στο Μεντόν!... Άλλά, ξαφνικά, σ' έχασα... Και τώρα που σε ξαναβρήκα, μία μοχθηρή γυναίκα βιάστηκε να σου πη ποιος ήμουν!... Τα ξέρεις όλα τώρα... Το μόνο που σου ζητώ, είναι να μ' άφισης να σε σώσω... Έπειτα θα κάμης ό,τι θέλεις!

Πέρασαν μερικά λεπτά. Καί, ξαφνικά, άκούστηκε ή φωνή της Βιολέττας.

— Πατέρα, είπε. Άγαπημένε μου πατέρα... άγκάλιασε τη μικρή σου Βιολέττα... Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως μ' αυτά που μου λές, με κάνεις να στενοχωριέμαι;

«Ο Κλαύδιος, άνασκήκωσε τρέμοντας το κεφάλι του.

— Πώς; ψιθύρισε. Είναι αλήθεια αυτά που άκούσα;

«Η Βιολέττα, χωρίς ν' άπαντήσει, άπλωσε τα χέρια της και τόν άγκάλιασε.

— Πατερούλη, ψιθύρισε. Καλέ μου πατερούλη!

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του δημίου. Η ευτυχία του ήταν τόσο μεγάλη, που δεν μπορούσε να βγάλει λέξι από το στόμα του.

Συνήλθε τέλος και είπε:

— Άς φύγουμε... Δεν κινδυνεύουμε, βέβαια, γιατί μάς νομίζουν για πεθαμένους... Μπορούμε, λοιπόν, να μείνουμε εδώ, άφοι κανείς δεν θα σκεφτή να μάς ζητήσει σ' αυτό το σπίτι... Άλλά το Παρίσι με φοβίζει... Γι' αυτό, είναι καλύτερο να φύγουμε...

«Η Βιολέττα έκαμε μία μικρή κίνηση με το κεφάλι της.

— Πώς; ρώτησε ο Κλαύδιος. Δεν θέλεις να φύγουμε;

— Πατέρα, άπάντησε ή Βιολέττα, γιατί να φύγουμε, άφοι δεν κινδυνεύουμε;... Όπως είπατε και σεις, μάς νομίζουν για πεθαμένους. Δεν θα μάς ένοχλήσουν, λοιπόν...

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Κλαύδιος. Άλλά γιατί δεν θέλεις να φύγουμε;

— Άς μείνουμε εδώ μερικές ημέρες, παρακάλεσε ή Βιολέττα, κατεβαίνοντας τα ματία.

— Θα μείνουμε όσες ημέρες θέλεις, άπάντησε ο Κλαύδιος. Ζιλμπέρτη, διώξε το

αμάξι και το άλογο... Η μικρή θέλει να μείνουμε εδώ...

«Η Ζιλμπέρτη έτρεξε για να έκτελέσει αυτή τη διαταγή.

— Ευχαριστώ, πατέρα, είπε τότε ή Βιολέττα.

Και πρόσθεσε έπειτα από μία στιγμή: — Θέλω να μου κάμετε μία χάρι, πατέρα. Πρέπει να βγω σήμερα το πρωί για να πάω στο «Πανδοχείο της Έλπίδας».

«Ο Κλαύδιος έξευσε το κεφάλι του. Πριν από κάμποση ώρα, όταν ή Βιολέττα δεν είχε συνέλθει άκόμη, είχε πη έια σωρό πράγματα, που του φάνηκαν τότε άσυνάρτητα και χωρίς σημασία. Άλλά τώρα καταλάβαινε πως έπρεπε να υπάρξει κάτι πίσω από αυτές τις υπερδεμένες άφηγύσεις της κόρης του.

— Μίλησέ μου, της είπε. Πρωτύτερα μου έκαμε λόγο για κάποιο νέο που σου έφερε λουλούδια... Αυτὸν θέλεις να συναντήσεις;... Πές μου τ' όνομά του... Γιατί κοκκινίζει;

— Μά δεν είπα τιποτε, διαμαρτυρήθηκε ή Βιολέττα.

— Πώς δεν είπες;... Όσα άκουσα ήταν άρκετά για να μαντέψω τα υπόλοιπα... Φαίνεται πως αυτός ο νέος έχει καλές διαθέσεις... Πές μου τ' όνομά του...

— Δεν το ξέρω, άπάντησε ή Βιολέττα.

— Καλά. Μπορείς τουλάχιστον να μου τὸν περιγράψης;

«Η νέα περιέγραψε όσο μπορούσε καλύτερα τὸν Κάρολο της Άγκουλέμης.

— Σίγουρα είναι κάποιος ευπατρίδης, είπε ο Κλαύδιος όταν τελείωσε την άφηγύση της. Πηγαίνα να τὸν βρῶ κι' αν διαβάσω στὰ ματία του πως έχει καλὸς σκοπούς και πως μπορεί να σ' αγαπήσει όσο σου αξίζει, προτού περάσει μία ώρα θα σου τὸν έχω φέρεϊ εδώ.

Τὴν έσφιξε άλλη μία φορά στὴν άγκαλιά του και βγήκε τρέχοντας για να πάη στο «Πανδοχείο της Έλπίδας».

Τὴ στιγμή εκείνη, άκούστηκε ένας δυνατὸς θόρυβος στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιού. Κάποιος είχε σπάσει μ' ένα ρόπαλο τὰ τζάμια σ' ένα από τὰ παράθυρα που βρίσκονταν πρὸς τὰ εκεί. Ένα σωρό άνθρωποι μπήκαν άμέσως μέσα στὸ σπίτι κι' ή Βιολέττα άκούσε έναν απ' αὐτοὺς να φωνάζει:

— Άν ο άντρας άντισταθῇ, σκοτώστε τον. Άλλά δεν θα πειράζετε οὔτε μία τρίχα από τὴ μικρή.

«Η έξομολόγησι

«Ο Κλαύδιος δεν βρήκε τὸν Κάρολο της Άγκουλέμης στὸ «Πανδοχείο της Έλπίδας». Για τὴν ακρίβεια, δεν τὸν άναγνώρισε σὲ κανένα από τὸς ανθρώπους που ήταν εκεί.

Ο Κάρολος είχε πάει στὸ πανδοχείο

καί κείνο τὸ πρωί, όπως και τὸ προηγούμενο. Άλλ' άνυπόμονος δ' άταν, καθίσε λίγη ώρα κι' έπειτα έφυγε για να ζήτηση πληροφορίες από τὸς γείτονες σχετικά με τὸν Μπελγκοντέρε και τὴ Βιολέττα.

Όταν ξαναγύρισε στὸ πανδοχείο, έπειτα από μία περίπου ώρα, ο Κλαύδιος είχε φύγει, βέβαιος ὅτι ο νέος δεν θάρχόταν.

Ο δήμιος άπομακρυνόταν με άογά βήματα. Συμφωνά με τις άφηγύσεις της Βιολέττας, ο νέος αὐτὸς της είχε πη τὸν ζήτηση στὸ «Πανδοχείο της Έλπίδας». Γιατί, λοιπόν, δεν είχε πάει εκεί; Τί θα έλεγε τώρα στὴν κόρη του;

Άπασχολημένος απ' αὐτὲς τις σκέψεις, δεν πρόσεξε έναν άνθρωπο, που είχε βγῆ από τὴν ὁδὸν Καλάντρο και διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸν εἶδε ξαφνικά, σὲ άπόστασι τριῶν ἢ τεσσάρων μέτρων μπροστά του.

— Ο πατέρας της Βιολέττας! ψιθύρισε ο Κλαύδιος άνατριχιάζοντας.

«Ηταν πραγματικά ο πρίγκηψ Φαρνέζε. Άλλ' από που έρχόταν λοιπόν; Από τὰ σπῆτι του δημίου; Και τί είχε πάει να κάμῃ, εκεί;

Ο πρίγκηψ Φαρνέζε είχε σταματήσει τώρα μπροστά του.

— Έλαβα χτες τὴ διαταγή να σε δεχτώ σὲ έξομολόγησι, είπε.

Ο Κλαύδιος κατέβασε τὸ κεφάλι.

«Αὐτός, λοιπόν, θά μου έδινε άφεισι άμαρτιῶν, σκέφτηκε. Έγώ του έκλεφα τὴν κόρη κι' αὐτὸς θέλει να με συμφιλιώση με τὸ Θεό;».

Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν έκανε να ντρέπεται.

— Σεβασμιότατε, άπάντησε, δεν θέλω να σας πῶ ψέματα... Έγινε χτες τὸ θρόαδι κάτι, που δεν μου δίνει πια τὸ δικαίωμα να ζητήσω τὴν εὐχή σας.

— Έχω τὴν έντολή να σὲ άκούσω, είπε ο Φαρνέζε με παραξένο ύφος. Λίγο ένδιαφέρει τὸ τί έγινε, ἢ δεν έγινε.

«Άρχισε άμέσως να προχωρή, σὰν να ήταν βέβαιος πως ο Κλαύδιος θα τὸν άκούλουθόσε.

Και αὐτὸ ακριβὸς έγινε. Ο δήμιος βάδιζε δυὸ ἢ τρία βήματα πίσω του σὰν να ήταν υπνωτισμένος.

Διευθύνονταν πρὸς τὴν έκκλησία της Παναγίας κι' έστάσαν εκεί σὲ λίγο.

Ο Φαρνέζε μπήκε πρώτος και ὠδήγησε τὸν Κλαύδιο στὸ έξομολογητήριο.

— Προετοιμάσου για ν' άνοιξης τὴν ψυχὴ σου στὸ Θεό, του είπε.

Κι' άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Ο Κλαύδιος γονάτισε άμέσως.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, τί πρέπει να κάμω; Δεν μπορώ, βέβαια, να χωρισθῶ από τὸ παιδί μου... Άλλά και πάλι πως μπορώ να κρατήσω αὐτὸ τὸ παιδί που δεν είναι δικό μου;... Πως μπορώ να τὸ κρύψω από τὸν πατέρα του;... Μήπως θα είναι άρκετὸ να του πῶ ὅτι δεν πρέπει πια να κλαίη κι' ὅτι άργότερα θα ἴδῃ τὸ παιδί του;

Ο Φαρνέζε, φεύγοντας από τὸ έξομολογητήριο, διευθύνθηκε στὸ σκευοφυλάκειο. Μπήκε εκεί, φορώντας μία άπλη στολή ευπατρίδου. Όταν βγήκε, φορούσε τὰ πολυτελὴ άμφια τὸν καρδινάλιου.

Ο Κλαύδιος τὸν εἶδε να διευθύνεται με άργά βήματα πρὸς τὸ μέρος του.

Περνώτας μπροστά από τὸν έπισκοπικὸ θρόνο ο Φαρνέζε κοντοστάθηκε μερικές στιγμές.

Πάνω σ' αὐτὸν τὸν θρόνο καθόταν τὴν άπαίσια εκείνη Κυριακή τοῦ 1573, όταν ή Λεονώρα ντὲ Μονταίγκ μπήκε στὴν έκκλησία και τὸν άναγνώρισε.

Αὐτὴ ἡ άνάμνησι τὸν έκαμε ν' άνατριχίση από τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

«Η σκέψη του έτρεξε κατόπιν στὴν πλατεία της Γκρέβης... Η Λεονώρα είχε φέρεϊ πάνω στὸ ίκρίωμα ένα παιδί, που ήταν τὸ παιδί του. Αὐτὸ τὸ παιδί του τὸ είχε πάει ο Κλαύδιος, ο δήμιος.

«Όταν κατόπιν ο Φαρνέζε τὸν εἶδε και τὸν ζήτησε να του δώση αὐτὸ τὸ παιδί, ο Κλαύδιος του άπάντησε:

— «Η κόρη σας έζησε μόνον τρεῖς ἡμέρες!

Και τὴν ἴδια άπάντησι τοῦ είχε δώσει άναρίβμητες φορές από τότε.

Αὐτὸ τὸ παιδί είχε πεθάνει, ἢ ο Κλαύδιος τὸ είχε σκοτώσει με τὰ ἴδια του τὰ χέρια;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : «Η συνέχεια»

ΤΟ ΕΡΠΟΚΟΛΥΜΠΙ ΤΟΥ ΤΖ. ΒΑΪΣΜΥΛΛΕΡ

Μάθετε να κολυμπάτε ωραία και γρήγορα

Ο Τζόννυ Βαΐσμύλλερ δεν είναι μόνον ο μεγάλος ήθοποιός του κινηματογράφου, που θαυμάσαμε σὲ ρόλους παιδιού της ζούγκλας, του άλησμόνητου Ταρζάν. Είναι και ο άπαράμιλλος πρωταθλητής του κόσμου στὸ κολύμπι, που είχε επιτύχει πενήντα παγκόσμια και έθνικά ρεκόρ σὲ διάφορες άποστάσεις με στύλ κρόουλ. Μερικά απ' τὰ παγκόσμια ρεκόρ φέρουν άκόμα τὸ όνομά του αν και πέρασαν απ' τὸν καιρό που τὰ κατέρριψε είκοσιπέντε περίπου χρόνια! Ο Βαΐσμύλλερ είναι άκόμη ο Όλυμπιονίκης τῶν 100 μ. και ο πρωτοπόρος, ο έπαναστάτης στὴν τεχνική του κρόουλ. «Όποιος απ' τὸς άναγνώστες του «Θησαυρού» θελήση να τελειοποιηθῇ στὸ κρόουλ που εδώ και μερικές έβδομάδες αναλύσαμε για τὸς άσφαίρους, πρέπει να μελετήσει τὸ έρποκολύμπι του Βαΐσμύλλερ!

★

«Έκκινῶ, μᾶς έξηγεῖ ο ύπεροχος άσος, με τὸ παράγγελμα του άφέντη πηδώντας ὀριζόντια στὸ νερό, με τὸ πρόσωπο κάτω, τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια, τὰ πόδια τεντωμένα καλὰ πίσω και τὰ χέρια έμπρός και σχεδὸν κολλητὰ σ' αὐτία. Προσπαθῶ κατὰ τὴν έκκινησι να πεταχτῶ όσο τὸ δυνατόν μακρύτερα, να γλυστοήτω γρηγορότερα και να βυθιστῶ λιγώτερο στὸ νερό.

«Η πρώτη κίνησι μου μετὰ τὴν έκκινησι θ' άρχισῃ με τὸ δεξι χέρι. Τὸ βύθισμα και τὸ τράθηγμα τοῦ χεριού μέσα στὸ νερό θα γίνῃ πρὸς τὰ κάτω και σχεδὸν στὸ μέσον ἐπίπεδο τοῦ κορμού σὰν ένα κομπὶ και ὀχι πρὸς τὰ έξω. «Αν επιχειρήσουμε να τραβήξουμε μέσα στὸ νερό τὸ χέρι μας έξω απ' τὴ νοητὴ γραμμὴ της προεκτάσεως τοῦ ὤμου θα ρίξουμε τότε ὅλο τὸ φορτίο της ένεργείας τοῦ μοχλοῦ στοὺς μύς τῶν ὤμων, σὲ μία γωνία μάλιστα, που δεν θα μπορούσαμε να εφαρμόσουμε καλὴ δύναμι.

«Τὸ χέρι μου τῶς λυγισμένο λίγο στὸν άγκώνα για να έλαττώνη τὴν ένεργεια τοῦ μοχλοῦ και να διαρῶ τὴ δύναμι μετὰ τοῦ ὤμου και τοῦ άγκωνος. Μόλις πλησιάσω τὸ χέρι στὴν ὀσφύ, κατὰ τὸ τράθηγμα αὐτοῦ τοῦ χρόνου ένεργείας τοῦ δεξιού χεριού διατηρῶ τ' άριστερὸ χέρι έμπρός τεντωμένο και ὑπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Μία στιγμὴ πριν χαλαρώσω τὴν ένεργεια τοῦ μοχλοῦ τοῦ δεξιού χεριού, κοντὰ στὴν ὀσφύ, άρχίζω να τραβῶ τὸ άριστερὸ χέρι πρὸς τὰ κάτω.

«Άμέσως μόλις τελειώσω τὴ διαδρομὴ τοῦ δεξιού χεριού μέσα στὸ νερό τὸ βγάζω έξω απ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ με τὸν άγκώνα ψηλὰ και λυγισμένο, τὰ δάχτυλα άνοικτὰ, τὸς μύς χαλαροῦς, δηλαδὴ μ' άλλα λόγια με κρεμασμένο τὸν πῆχυ κάτω από τὸν ὕψωμένο άγκώνα σὰν έκκρεμές ὠρολογίου.

«Φέρνω τὸ χέρι πρὸς τὰ έμπρός απ' τὸ πᾶν σχεδὸν απ' τὸν ὤμο, ποτὲ απ' τὰ πλάγια, προσπαθώντας να διατηρήσω τὴ χαλάρωσι του, ὡσπου να τὸ χῶσω πάλι μέσα στὸ νερό 0,30 μ. κατ' ευθείαν έμπρός απ' τὸν ὤμο, με τὴν παλάμη ὀριζόντια και σὲ σχῆμα κουτάλας, ὁπότεν τὸ ευθείαζω 0,15 μ. κάτω απ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ και ταύτοχρονα σχεδὸν, βγάζω τ' άριστερὸ χέρι με τὸν άγκώνα λυγισμένο έξω απ' τὸ νερό.

«Καθὼς ὁμως φέρνω προηγούμενος τὸ δεξι χέρι πάνω απ' τὸ νερό με τὴ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ χαλαρὴ αἰώρησι, ὀργώνω με τ' άριστερὸ μου χέρι τὸ νερό με λυγισμένο λίγο τὸν άγκώνα και με μία «έλικοκινήτη-ρια αῶρησι», ἐνῶ άρχίζω να στρέφω τὸ κεφάλι περὶ τὸν άξονά του πρὸς τ' άριστερά για τὴν άναπνοή.

«Τὴ στιγμή που φέρνω τ' άριστερὸ χέρι χαλαρωμένο έξω απ' τὸ νερό είμαι άναγκασμένος να γείρω ελαφρὰ τὸ σώμα απ' τ' άριστερὸ πλευρὸ στὴν προσπάθειά μου να φέρω τὸν βροχιόνά μου έξω απ' τὸ νερό και να προσφέρω κατάλληλα τὸ πρόσωπό μου για τὴν άναπνοή.

«Δεν πρέπει να στρέψω τὸ κεφάλι μου πάρα πολὺ για να δείξω καθαρά τὸ πρόσωπό μου, γιατί ἡ ταχύτης που τρέχω κάνει μία τρύπα στὴν κορφή τοῦ νεροῦ σχηματίζοντας ένα είδος φλυτζανιού ἢ πιάτου. Δεν είναι άνάγκη να σηκῶσω ὀλοκληρωτικά τὸ κεφάλι μου για να εἰσπνεύσω.

«Τὸ στρέφω απλῶς και μόνον σ' ένα σημείο που ο άξονάς του νάχη κατεύθυνσι κατ' ευθείαν έμπρός.

«Ενῶ τὸ πρόσωπό μου μπαίνει στὸ νερό έκπνέω με τὴ μύτη και τὸ στόμα μέσα στὸ νερό και όταν στρέφω πλάγια τὸ κεφάλι μου

Ο άσος τῶν άσων τοῦ ὕγρου στίβου Τζόννυ Βαΐσμύλλερ σὲ δράσι...

για να εἰσπνεύσω παίρνω εἰσπνοή μόνον με τὰ στόμα, τραβώντας το λίγο, λίγο πρὸς τὰ έξω, για ν' άποφεύγω ἔτσι τὴ μεγάλη στρόφη τοῦ κορμου πρὸς τὰ πλάγια.

«Καθὼς εἰσπνέω και τὸ δεξι μου χέρι έχει άρχισῇ τὴν έλικοκινήτηρια ένεργεια του μέσα στὸ νερό (ἐνῶ τ' άριστερὸ τὸ αἰώρω πρὸς τὰ έμπρός έξω απ' τὸ νερό για να έπαναλάβῃ τὴ δουλειά του), στρέφω τὸ πρόσωπό μου μέσα στὸ νερό.

★

«Κατὰ τὸ γλύστημα και τράθηγμα τῶν χεριῶν μέσα στὸ νερό έχω τὸς άγκῶνες λυγισμένους σὲ μία γωνία 45ο ἐνῶ στὴν περιστροφή — αἰώρησι έξω απ' τὸ νερό τοῦς έχω λυγισμένους άκόμη περισσότερο για να μποροῦν αὐτὸ τὸν τρόπο να αἰωροῦνται πρὸς τὰ έμπρός εύκολα σὰν τὸ έκκρεμές ένός ρολογιού.

«Απ' τὴ στιγμή που θα νοιώσω πως πῆρα τὴν κατάλληλη θέσι πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, εὐθὺς μετὰ τὴν έκκινησι μου, άρχίζω φυσικά να κτυπῶ τὰ πόδια μου κατ' ευθείαν πάνω και κάτω, ρυθμικά αλλά και γοήγορα.

«Κινῶ τὰ σκέλη μου απ' τὴν ὀσφύ και ὀχι απ' τὰ γόνατα μόλις ελαφρὰ λυγισμένα και χαλαροῦς τοῦς άστραγάλους. Άνοιγω τὸ ένα πόδι απ' τ' άλλο πρὸς τὸ βάθος κανονικά και ανάλογα με τὴν ταχύτητα που θέλω ν' άναπτύξω.

«Τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν μου στρέφουν ελαφρὰ πρὸς τὰ μέσα. ἐνῶ τὰ γόνατά μου δεν είναι ποτὲ «ντουρά».

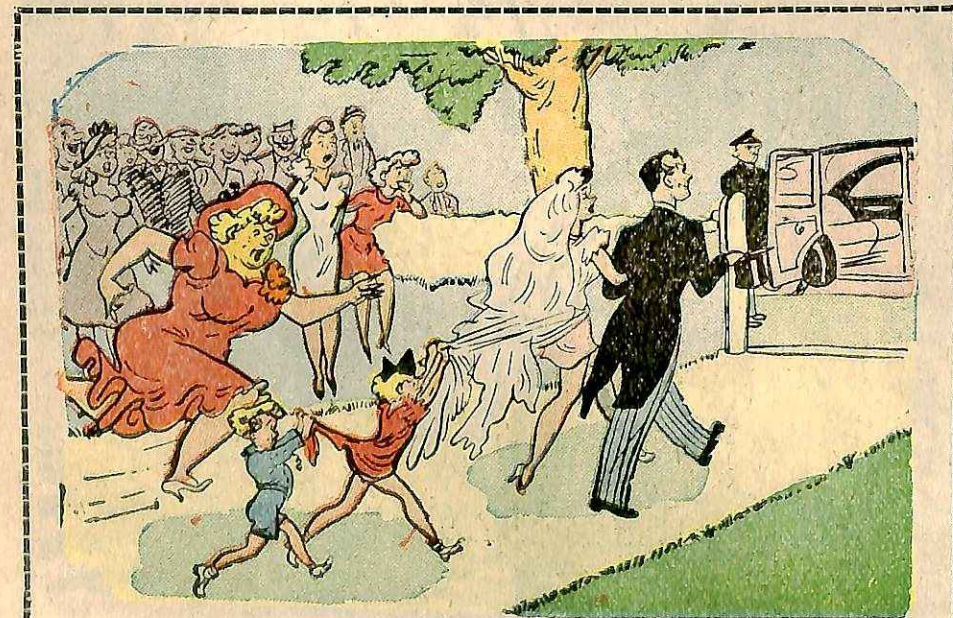
«Κρατῶ τὸ σώμα μου ψηλὰ στὸ νερό ὅσο μπορώ και ἰδίως τοῦς ὤμους. Τὸ κεφάλι μου δεν βυθίζεται στὸ νερό.

«Η ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ φθάνει στὸ κέντρο της άποστάσεως μετὰ τῶν φουδιῶν κα τῶν μάλλιν.

«Δεν σφίγγω ποτὲ τοῦς μυῶνες μου, αλλά κολυμπῶ χαλαρὰ, ήρεμα, άσμονικά οἱ κομμικά, χωρίς να κάνω ποσιπτες κινήσεις και ὅσο αὐτὸ είναι δυνατόν, χωρίς πολλὰ τεχνικά λάθη».

«Απ' τὴν παραπάνω πολὺ γλαφυρὴ και ένδιαφέρουσα άναλυσι της τεχνικής του έρποκολυμποῦ τοῦ Βαΐσμύλλερ δεν μαθαίνουμε μόναχά πως να κολυμπάμε ὡραία αλλά και πως να «τρέχουμε» γρήγορα στὸ νερό. Άν λοιπόν συνδυάσουμε τὰ πρώτα μαθήματα τῶν άσφαίρων που διδάξαμε πρὸ έβδομάδων στὸν «Θησαυρό» με ὅσα σήμερα μάς άνέλυσεν ο ἴδιος ο Βαΐσμύλλερ έχουμε κάθε πιθανότητα να φθάσουμε και μετὰ στὸ σημείο να γίνουμε, αν ὀχι άσσοι τοῦ ὕγρου σποικείου του,λάχιστον ὁμως γνώστες τοῦ τεχνικού κρόουλ.

Τ. Γ. Σ.

— «Οχι ἔτσι, παιδιά! Και τὰ δυὸ να πιάσετε τὴν οὐρά της νύφης!...

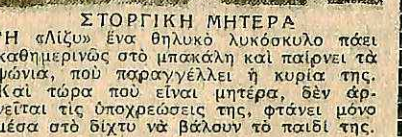
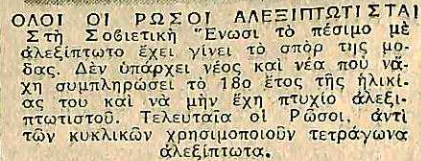
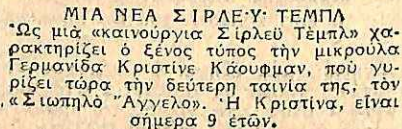
Ποιὰ εἶναι ἡ ἱστορία τους

Όταν οι Φράγκοι κυβερνούσαν την Ελλάδα, οι δυστυχισμένοι Έλληνες υπέφεραν τα πάνδεινα, από τους βάρβαρους αυτούς κατακτητές που είχαν κατακλύσει τον τόπο μας. Μιά από τις χειρότερες πτυχές της επανάστασης εκείνης, ήταν προ πάντων η βασιεία φρο-

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρὸ τιμητικὰ ἐπαγγέλματα τῶν Βυζαντινῶν ἐποχῆς, ἦταν τὸ ἐπιπλοιοῦν. Ὅλοι οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, εἶχαν μέσα στα ἀνάκτορά τους δόκιμα ἐργαζόμενα ἐπιπλοιοῦσας, γὰρ ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἡ ἐπιπλοισιὶν τῶν παλατιῶν ἀλλὰς τοῦλάχιστον δυὸ φορές τὸ χρόνον. Οἱ πρὸ φημιζομένη ἐπιπλοιοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν ὁ Βαθύρρημος ὁ Ἀκροπολίτης καὶ ὁ ἀδελφὸς Κρεββάτας ἀπὸ τὸ Σκό-

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ὅ-
πῃρεκε ἀκόμῃ καὶ μιὰ συνη-
θῆκε, ποὺ ἀρᾶται ἀκόμῃ σὲ
πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος:
τὰ παλιὰ οἰκογενεακὰ κει-
μήλια, νὰ τοποθετοῦνται σὲ
ράφια γιὰ στολισμό. Ἀπὸ
τὴ συνηθία αὐτὴ προήλθε
καὶ ἡ φράσι «αὐτὴ ἔμεινε
στὸ ράφι». Δηλαδὴ ὅτε γε-
ράσει τόσος πολὺ, ὥστε μπο-
ρεῖ νὰ τοποθετηθῇ στὸ ρά-
φι μαζί μὲ τὰ παλιὰ οἰκογε-
νειακὰ ἀντικείμενα.

ξεισ του πύργου, ν' από κεί
 ψηλα μπορούσε ν' άκούσει
 μέσω των σωλήνων, όλοι λε-
 γόταν από τους αιχμαλώ-
 τες, που ήταν κλεισμένοι
 εκεί. Ήταν, να πούμε, ένα
 είδος «ντικταφόν» της έπο-
 χής του. Τότε όμως τα έλε-
 γαν «ώτια». Από το γεγονός
 αυτό, βγήκε η παροιμία «οί
 τούχοι έχουν αυτιά», που ή
 λέμε συνήθως όταν συμβου-
 λεύουμε κάποιον να μην έμ-
 πιστευεται τα μυστικά του
 σε όποιονδήποτε, γιατί μπο-
 ρεί να τον άκούσουν.

Ἡ Βουλὴ ἐπὶ Ὀθωνος

“Ετσι, ο κοινοβουλευτισμός στην αθωνική περίοδο, γεννήθηκε από μία επανάσταση και έδωσε με μίαν άλλη. Στα 18 χρόνια που λειτούργησε, οι απόδοσεις του, στο νομοθετικό έργο και στον έλεγχο των Κυβερνήσεων, ήταν μετριάτσες. Νομοθέτουσε, κατά κανόνα, ο βασιλιάς και οι Κυβερνήσεις του και ο έλεγχος στη Βουλή γινόταν σπανιότατα σε γενικά θέματα. Συνήθως άρχιζαν συζητήσεις και κανόνες γύρω από προσωπικά ζητήματα.

Ο τρόπος αυτός της έκδογής εμποδίζει την ανεξαρτησία των Πατέρων του Έθνους, από τους οποίους πολλοί ήταν και έντελεις αγράμματοι, αφού και ύπουργοί, την εποχή εκείνη, μόλις ήξεραν να βάλουν την υπογραφή τους.

Καὶ τὸ πρῶγμα δὲ φαίνεται ἀνακριβές, ἀφοῦ
στὴ Βουλὴ τὸ 1855 — κατὰ σύγχρονον χρο-
νικογράφο — ἀπὸ τοὺς 120 βουλευτάς «πλειο-
νικογράφοι» ἀπὸ τῶν 60 εἶναι ἀγράμματοι, μὲντοι γνωρί-
ζοντες νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματά των, θεοχαρά-
κτω τὰς τῶν ὑπολειπομένων, οἱ 40 μολίς
(τα), ἐκ δὲ τῶν ὑπολειπομένων, ὅς μετὰ χάρας ἀνα-
έννοοσι τὰς ἐφημερίδας, ὅς μετὰ βουλευτικῶν περιβό-
γιγγώσκουσιν ἐντός τοῦ βουλευτικῶν περιβό-
λου, κατὰ τὰς δημοσίας συνεδριάσεις, «Ερ-
χονται ἔπειτα οἱ ὑπόλοιποι 20, ὧν οἱ μὲν 15 ἀπεφάσισαν, λίαν
φρονίμως, νὰ μὴ ὀμιλοῦσιν ἐν ὧν διαρκεῖ ἡ παρούσα κομωδία
τοῦ Συντάγματος, οἱ δὲ ἑτέροι 5, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἀνε-
δοκασάμενοι πρὸς τὸ βῆμα».

Καὶ φαίνεται πῶς τὸ κακὸ θὰ εἶχε παραγίνει μὲ τὰ σκυλάκια τῶν κ. κ. βουλευτῶν, γιὰ ν' ἀναγκασθῇ ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς νὰ τοικοκολλήσῃ ἀνάγκωσι, ὅτι: «ἀπαγορεύεται ἡ εἰσὸδος κυνῶν ἐν συνεδριάσειν».

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΪΘΟΥΣΑΝ ΤΩΝ ΟΥΝΕΒΕΡΣΑΛΩΝ

[illegible]

Εκεί όμως που οι εφημερίδες διαρκώς διαμαρτύρονται είναι

έφημερίδες της εποχής εκείνης, θ' αναφέρουμε μία αφιερωμένη στο
βουλευτή Κύθνου 'Αντ... που είχε κατορθώσει μέσα σ' ένα χρόνο
(1858) να διορίση 30 συγγενείς και φίλους του.

Κάποτε ο Άντ... πήγε πρωί-πρωί στο γραφείο του υπουργού της Δικαιοσύνης Γ. Ράλλη, να του ζητήσει κάποιο διορισμό.
— Δεν μπορώ να σ'ας ακούσω τώρα, του λέει ο Ράλλης, για να τον ξεφορτωθώ, διότι είμαι πολύ απασχολημένος.

— Δέν πειραζει, απαντάει ὁ βουλευτής, θά σάς περιμένω.
Καί περιμένει στό γραφεῖο τοῦ «ἰδιαιτέρου» ὥς τίς 2 τὸ μεση-

— Λυπούμαι, τού λέει ο Ράλλης, σάν τόν εἶδε στὸν ὑπουργικὸ

— Δεν πειράζει, του λέει ο Άντ... Θα σ'ας περιμένω να φάτε. Και τοσάκις για να πίνω και να φάω μαζί σου.

4 τὸ ἀπόγευμα, ὅποταν ὁ Ράλλης βγαίνει βιαστικός.

— Δὲν πειράζει, θὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ χτήμα σας...

Και συνοδεύει, μισή ώρα με τα πόδια, τον υπουργό ως το κτήμα του και στο δρόμο, φυσικά, του είπε όσα είχε να του πη.

Όταν τὸ πρᾶγμα κοινολογήθηκε — τὸ ἀνάφεραν μάλιστα εἰρωνικά καὶ οἱ ἐφημερίδες — ἕνας φίλος τοῦ Ἀντ... βουλευτῆς κί

αὐτός, τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦταν σωστό νὰ θυσιάῃ ἔτσι τὴν ἀξιό-
πρέπειά του. Καὶ ὁ Ἄντ... τοῦ ἔδωσε τὴν ἀπάντησι:

— Τί τὰ θέλεις, φίλε μου, πρέπει κάποτε νὰ θυσιάσωμεν τὴν ἀξιοπρέπειάν μας, διὰ νὰ ἐκτελῶμεν εὐσυνειδήτως τὸ κα-

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Ένα επίκαιρο κοινωνικό θέμα

Δεν περνά ημέρα, χωρίς το δελτίο να μας πληροφορεί για δύο, τρεις αυτοκτονίες και για ισάριθμες απόπειρες. Τις τελευταίες δε ημέρες έχει πάρει μορφή κοινωνικού φαινομένου τέτοιου, που να μας βάζει σε μελαγχολικές σκέψεις, μήπως αποτελεί την τελευταία λέξη μοντέρνου θανάτου...

Το θέμα μπορεί να εξετασθεί από πολλές πλευρές. Παρουσιάζει την κοινωνική, ιατροδικαστική και ψυχιατρική πλευρά του. Θα προσπαθήσουμε να ερευνησώ το θέμα από την πλευρά της ειδικότητάς μου.

Το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως είναι το πιο δυνατό στον άνθρωπο. 'Η προσήλωσι στην ζωή και η αγάπη γι' αυτήν είναι πολύ μεγάλη. Αυτό φαίνεται κάθε φορά, που κινδυνεύουμε να την χάσουμε. Τα πάντα θυσιάζουμε για λίγων στιγμών ζωή. 'Υλικά αγαθά πετάμε στα πόδια της. Τα λίγα ψιχουλά της άχαρης γεροντικής ζωής συλλογίζονται με προσοχή, περίσσια από τους ογδοντάρηδες και έννενητάρηδες.

Πώς λοιπόν το δυνατότερο ένστικτο της ζωής γονατίζει, εξουδετερώνεται και ο άνθρωπος μόνος του με τα ίδια χέρια του κόβει το νήμα της ζωής του; Ποιοι είναι αυτοί οι παράγοντες οι τόσο δυνατοί; 'Η μήπως κάθε φορά που βρισκόμαστε μπροστά στο φαινόμενο της αυτοκτονίας, έχουμε και μία ψυχική αδράστεια;

Ο άνθρωπος στις πιο μεγάλες στιγμές της ζωής του, αλλά και στις πιο μικρές, δηλαδή στην καθημερινή ζωή του, καθεστίζει το αποτέλεσμα της τρυφερότης πάλης, που γίνεται ανάμεσα στον έσωτερικό του κόσμο και στα εξωτερικά ερεθίσματα. Κάθε στιγμή είναι η συνάρτηση των αντιθέτων αυτών τρυφερών δυνάμεων. Για να γίνει περισσότερο καταληπτός, παρομοιάζω τις δυνάμεις αυτές σαν δυο μεγάλα κύματα αντίθετως ερχόμενα. Στο μέσον βρίσκεται ο άνθρωπος.

Το ένα κύμα αποτελείται από τα ένστικτα, τις επιθυμίες, τα συναίσθηματά και γενικά από κάθε τι που αποτελεί την ψυχική κατάσταση της στιγμής. Το άλλο κύμα αποτελείται από το αθροίσμα όλων των εξωτερικών παραγόντων της στιγμής (αδράστειες, δυσκολίες, βιοπάλη, βάσανα, κοούμυ, κλπ.).

Κάθε στιγμή, κάθε δευτερόλεπτο τα κύματα αυτά συγκρούονται ή συνεργάζονται και άλλοτε υπερισχύει το ένα, άλλοτε πάλι το άλλο. 'Η αναλογία και το αποτέλεσμα της συγκρούσεως είναι συνεχώς ρευστά και άναυχα μεταβάλλονται. 'Ετσι κάθε στιγμή της ζωής του ανθρώπου είναι ουσιαστικά διαφορετική από τις άλλες. Για να ερευνησούμε τα αίτια της αυτοκτονίας, θα πρέπει να μάθουμε

ακριβώς σε ποιά στιγμή βρέθηκε το θύμα. 'Αν λάβουμε υπ' όψιν μας την έσωτερική ψυχική υγεία και συγκρότησι κάθε ανθρώπου, θα πρέπει να διαρίσουμε τους αυτοκτονούντες σε τρεις κατηγορίες:

1) ΟΙ ΨΥΧΙΚΩΣ ΥΓΙΕΙΣ: Σ' αυτούς το ψυχικό ρόδοιμα είναι πολύ γερό. 'Εχει γερά θεμέλια, είναι καλοχτισμένο και με καλά υλικά. Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν ερμηνεύεται η αυτοκτονία, αλλά αποφασίζεται. Είναι προϊόν μελέτης και σκέψεως. Είναι πράξεις αυτοθυσίας, πατριωτισμού, φιλανθρωπίας. Είναι ή πιο καλή λύσις από άλλες πολύ πιο δυσάρεστες (Σουιδιώτισσες, κατασκοποί, πατριώτες).

2) ΟΙ ΨΥΧΙΚΩΣ ΑΝΩΜΑΛΟΙ: Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν οι πιο πολλές αυτοκτονίες. Είναι οι άνθρωποι που ζουν ανάμεσά μας. Ούτε υγιείς είναι, αλλά ούτε και ψυχοπαθείς. Κατορθώνουν κάπως να αντιροπώσουν και να τα βγάλουν πέρα. Όμως το έσωτερικό ψυχικό κύμα, που συνιστά την ψυχική κατάσταση της στιγμής, δεν έχει γερά θεμέλια. Είναι ανώμαλο. Δεν υπάρχει αντιροπήσις των εξωτερικών ερεθισμάτων και δυσμενών παραγόντων. 'Ετσι σε μικρά και άσθενή ερεθίσματα, που εύκολα τα ξεπερνούν οι ψυχικά υγιείς, αυτοί γονατίζουν και βλέπουμε δυσανάλογες αντιδράσεις. Μιά επίπληξι του δασκάλου στο σχολείο είναι ικανή να προκαλέσει την αυτοκτονία στο μαθητή. 'Οχι όμως ο' άλλος τους μαθητάς. Μόνον ο ψυχικός ανώμαλος αυτοκτονεί. 'Η μεταχείρισι των ανθρώπων αυτών θα πρέπει να είναι ειδική και προσεγμένη. 'Η ζωή βέβαια θα τους δίνει συνεχώς άφομες και ο κίνδυνος πάντα θα υπάρχει.

3) ΟΙ ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΣ: Οι εξωτερικοί παράγοντες στην περίπτωση αυτή δεν παίζουν κανένα ρόλο. Κυριαρχεί εξ ολοκλήρου ο έσωτερικός ψυχικός παράγων. Διάφοροι είναι ο τρόπος και ο μηχανισμός που οδηγεί τους δυστυχείς αυτούς στην αυτοκτονία. 'Απ' όλες τις περιπτώσεις των ψυχοπαθών ξεχωρίζω τις μελαγχολίες. Είναι οι πιο συχνές περιπτώσεις, που οδηγούν στην αυτοκτονία. 'Ολοι θα πρέπει να προσέξουμε τους αρρώστους αυτούς. Φίλοι, συγγενείς, γιατροί. 'Αλλάζει ο ψυχισμός τους: 'Αρχίζουν να κλαίνε εύκολα και συχνά. Τίποτε δεν τους ευχαριστεί στη ζωή. 'Αποφεύγουν κάθε διασκέδασι και χαρά. 'Εχουν απάουσι μπροστά στα μάτια τους ένα μαύρο πέπλο και μέσα από αυτό βλέπουν τα πάντα μαύρα και σκοτεινά. Βλέπουν το θάνατο σαν λύτωση και σαν την πιο γλυκεία και άναγκία λύσι. Αυτοί πρέπει άμεσα να οδηγούνται στον ψυχίατρο, γιατί

μόνον με θεραπεία θα σωθούν. 'Η αυτοκτονία θεωρείται σαν καταφυγή. Για να λυθούν τα προβλήματα της ζωής. Δεν υπάρχει το θάρρος στους ψυχικούς ανώμαλους, και παρακάμπτουν την πραγματικότητα καταφεύγοντας στην αυτοκτονία. 'Επίσης είναι τρόπος ωφέλειας, άρρωστικώς βέβαια. 'Αποπειράται αυτοκτονούν η έρωτευμένη μικρούλα και έχει τα όφελήματά: Μαλακώνει την καρδιά του σκληρού, αποκτά την συμπάθεια του περιβάλλοντος, δίδει άπτες αποδείξεις στον αμφιβάλλοντα για τα αισθήματά της... Και αν η απόπειρα γίνη πραγματικότητα και πάλιν ωφελείται, γιατί προσπαθώμεναι να δάκρυν, που θα χυθούν γι' αυτήν, τη φασαρία που θα δημιουργήσει, το κενό που θα νιώσουν από το θάνατό της τα άτομα που την ενδιαφέρουν.

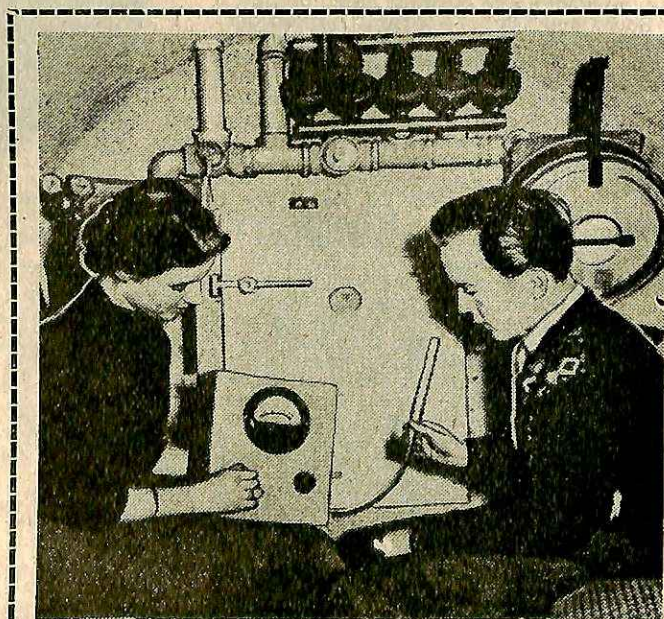
'Η αυτοκτονία είναι προνόμιον των ανθρώπων και εξαρτάται από πολλούς παράγοντες και μαζί μ' αυτούς από τη μόρφωσι, τη φυλή, το κλίμα, το φύλον και την εποχή του έτους. Προσοχή στις ζέστες και πρό παντός στις μεταβολές του καιρού!...

ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ψυχίατρος—Νευρολόγος
Επιμελητής του Δημ. Ψυχιατρείου
Αθηνών

Η θεραπεία της όλιγοσπερμίας

'Η όλιγοσπερμία (ανεπαρκής αναλογία σπερματοζωαρίων στον άντρα) είναι μία από τις πιο συχνές περιπτώσεις στειρότητας. Για να την καταπολεμήσει, ο 'Αγγλος γιατρός Χέρρολντ έκαμε σε 40 άτομα που παρουσίαζαν αυτή την ανεπαρκή ένδομυϊκή ένεσής θηλυκών ορμονών (οιστρογόνων). Οι 20 απ' αυτούς παρουσίασαν σημαντική αύξησι των σπερματο-

ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ

Μία μεγάλη γερμανική εταιρεία προσφέρει στους πελάτες της ανατομικά οικολογικά καταφύγια έναντι του ποσού των 20.000 μάρκων, δηλαδή των 140.000 νέων δραχμών. Τα σύγχρονα αυτά αντιατομικά καταφύγια κατασκευάζονται σε βάθος 20 μέτρων, με σίδηρο και μπeton. Για τον άριστό τους είναι εφοδιασμένα μ' ένα σωλήνα. 'Ο αέρας, πριν φτάσει ως το θάλαμο του καταφυγίου, περνάει προηγουμένως από μία συστολία φίλτρου, η οποία τον καθαρίζει από τυχόν ραδιενεργό μόλυβδο. Οι ένοικοι του καταφυγίου παρακολουθούν συνεχώς μ' ένα μετρητή «Κάτγκερ» τη ραδιενέργεια του αέρος, όταν δε διαπιστώσουν μεγάλη μόλυνσι τότε κλείνουν προσωρινά τον αερισμό.

ζωαρίων και οι σ κατάρρωσαν να γίνουν πατέρες, έπειτα από πολλά έτη στειρότητας. 'Αλλά, παρ' όλην το δόκιμω Χέρρολντ οι δόσεις δεν πρέπει να είναι μεγάλες, ούτε επιτρέπεται η θεραπεία αυτή άγωνα ή παρατείνεται πολύ, γιατί, διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να εμφανισθούν διάφοροι χαρακτηρισές θηλυκότητας στους υποδοχόμενους σ' αυτήν άνδρες (σχηματισμός μαστών, εκκρίσεις της φωνής κλπ.).

Οι κίνδυνοι πνευμονικής έμβολης

Οι 'Αγγλοι Ιατροί Ουϊλκινς και Στάντον, βασίζοντες σε παρατηρήσεις επί 5500 περιπτώσεων, συνιστούν να φορούν οι άσθενείς που εισέρχονται σε νοσοκομεία για όποιοδήποτε λόγο (χειρουργική επέμβασις, τοκετός, ασθένειες αναγόμενες στη σφαίρα της παθολογίας κλπ.) ελαστικές κάλτσες κατά το διάστημα που παραμένουν κλινηρικές. Με τον τρόπο αυτό, περιορίζεται κατά 50% ο κίνδυνος πνευμονικής έμβολης.

1.500 δρχ. κάθε έκταστομέτρο μαλλιών

Πειράματα που έγιναν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες απέδειξαν ότι ο συνδυασμός κορτιζόνης και Α. C.T.H. μπορεί να κάμει τα μαλλιά να ξαναφυτρώσουν. 'Η θεραπευτική αυτή άγωγή στοιχίζει, όμως, 1.500 δρχ.μης (νέες) για κάθε έκταστομέτρο μαλλιών!

'Αρρώστειες από τα ζώα

Ξέρετε ότι μπορείτε να κολλήσετε πάνω από 80 διάφορες αρρώστειες από τα ζώα, άγρια ή οικιακά; Τα σκυλιά μεταδίδουν τη λύσσα, οι γάτες ένα παράξενο πυρετό με τις γρατσουνιές τους, οι παπαγάλοι την ψιττάκωσι. Διάφορα ζώα με τριχώμα προκαλούν αλλεργία σ' ευαίσθητα άτομα, όταν τριφτούν πάνω τους. Οι κοινότητες όμως από τις σοβαρές ασθένειες που μεταδίδουν τα ζώα, είναι η φυματίωσις και ο μελιταϊσμός πυρετός απ' το γάλα άσθενών αγελάδων και η λεπτοσπείρωσις (μία παρασιτική νόσος) από τα τρωκτικά.

Ο εύεργετικός «ΥΠΝΑΚΟΣ»

Δεν αποτελεί σπατάλη χρόνου

Όσο πιο πυρετώδης γίνεται η ζωή των σημερινών ανθρώπων, ιδίως στις μεγάλες πόλεις, τόσο εγκαταλείπουν τη συνήθεια του μεσημεριανού ύπνου. Κι' όμως είναι απαραίτητος αυτός ο σύντομος «υπνάκος», είτε το μεσημέρι μετά το φαγητό, είτε σε κάποια άλλη ώρα της ημέρας. 'Η στερήσι του βλάπτει άπistosτα τον οργανισμό, και ειδικά το νευρικό σύστημα.

Ας δούμε τι γράφει γι' αυτό το ζήτημα ένας 'Αμερικανός γιατρός, απευθυνόμενος ιδίως στους πολυάσχολους συμπατριώτες του, που έχουν καταργήσει τον υπνάκο αυτόν για να μην άπασχολούν τον «πολύτιμο» χρόνο τους:

Ένας υπνάκος καλύτερευει την υγεία.

'Ελαττώνει δηλαδή αρκετά την αρτηριακή πίεσι και δίνει στην καρδιά την ευκαιρία να ξεκουραστή. Συμβουλεύοντας τους 'Αμερικανούς επιχειρηματίες πώς ν' αποφεύγουν την υπέρτασι, αυτόν τον υπ' αριθ. 1 φωνηά τους, ο δόκτωρ 'Ιρβιν Πέιτς, απ' το Κλήβελαντ, γράφει επίκεφαλής των οδηγιών που τους δίνει: «Να κοιμάσθε το μεσημέρι, όταν μπορείτε». Είναι απαραίτητος ο υπνάκος αυτός ιδίως σ' όσους υποφέρουν από έλκος του στομάχου, κωλίτιδα, αρθρίτιδα κι άλλες τέτοιες χρόνιες παθήσεις.

Ο υπνάκος ελαττώνει τη νευρική έντασι.

Γι' αυτό τον συνιστούν θερμά στους πελάτες τους οι νευρολόγοι. 'Η μυϊκή χαλάρωσις που προκαλεί, δίνει στο νευρικό σύστημα τη δυνατότητα να... αποστρατευθεί! Πρό ετών, σε μία περίφημη μουσική σχολή, οι υποψήφιοι για δίπλωμα πιάνο, πάθαιναν συχνά νευρικές κρίσεις και κατάρτιωσι, απ' την πολλή μελέτη. 'Ολες αυτές όμως οι συνέπειες έλειψαν, άφ' ότου προσετέθη στο πρόγραμμα μια κι' ένα καθημερινό μάθημα αναπαύσεως.

Ένας υπνάκος αυξάνει την απόδοσι έργασίας.

'Αφού κοιμηθεί κανείς λίγο, εργάζεται ύστερα αποδοτικότερα, σωματικά ή πνευματικά, έργο που κερδίζει με το παραπάνω την ώρα που έχασε. Στο 'Αμερικανικό Κολλέγιο Στέφενς παρατηρήθηκε, ότι έπαιρναν καλύτερους βαθμούς οι σπουδασταί, όταν κοιμόνταν μία ώρα μετά το μεσημεριανό γεύμα, παρά αν διέθεταν αυτήν την ώρα για μελέτη.

Έχει εξακριβωθεί από τους ειδικούς, ότι η απόδοσις των εργαζομένων παρουσιάζει έλαττωσι δύο φορές την ημέρα: από τις 1 ως τις 3 μετά το μεσημέρι και μία ώρα πριν από το βραδυνό φαγητό. 'Η πρώτη, λοιπόν, άποδοσις, εξουδετερώνεται μ' ένα σύντομο ύπνο, που ται μ' ένα σύντομο ένεργεια ανανεώνει το άποθεμα ένεργειας του οργανισμού. Συγχρόνως, με τον ύπνο αυτό, προλαμβάνεται και η δεύτερη έλαττωσι της άποδοσεως, ή λεγόμενη «βραδινή τεμπελιά».

Υπομνήσις έργασίας διευθύνεται, όχι απ' τη βέλγησι και

την άποφασιστικότητα μας, αλλά από το υποσυνείδητο. 'Οταν, λοιπόν, έπιμένουμε να εργασθούμε ακόμη, παρ' όλη την κόπωση που νιώθουμε, το υποσυνείδητό μας... σφίγγει τα φρένα κι' η άποδοσις μας πέφτει.

Ο υπνάκος στο διάστημα της ημέρας καλύτερευει συχνά το νυκτερινό ύπνο.

Έχουν άδικο αυτοί που φοβούνται πως θα τους φέρη ύπνια τη νύχτα, έπειδή «χορτάσαν ύπνο» το μεσημέρι. Αυτό, με την προϋπόθεσι βέβαια πως ο υπνάκος θάναί σύντομος και ότι θ' απέχη αρκετά απ' τη συνθησμένη ώρα του βραδυνού ύπνου. 'Αποτελεί μάλιστα ένα καλό «φάρμακο» κατά της ύπνιας, γιατί φέρνει μία νευρική χαλάρωσι, που διαρκεί ακόμα κι' όταν πέφτουμε να κοιμηθούμε τη νύχτα. Ένας διακεκριμένος νευρολόγος συνιστά στους πάσχοντες από ύπνια να κοιμούνται δύο φορές κι' από λίγο, στο διάστημα της ημέρας: μετά το μεσημεριανό φαγητό και κατά το δείλινο.

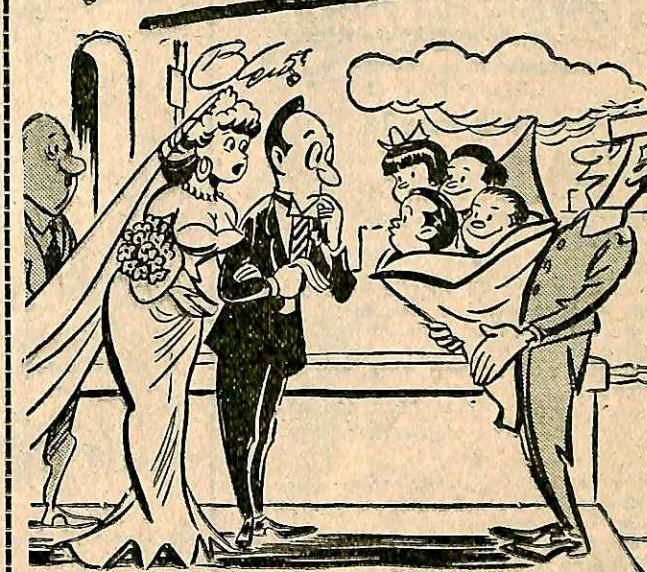
Είναι λάθος επίσης το ότι το φως της ημέρας μπορεί να έμποδισή τον ύπνο. 'Αποδείχθηκε έπιστημονικά, ότι το φως δεν έχει καμιά τέτοια επίδρασι — αντίθετα προς το θάρρος, που αυξάνει την αρτηριακή πίεσι και δυσκολεύει τον ύπνο. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, πως πρέπει να κοιμόμαστε το μεσημέρι... μ' ορθάνοιχτα τα παντζούρια!

Ένός τετάρτου ύπνος το μεσημέρι αίξλει περισσότερο από μιάς ώρας πρόσθετο πρωινό ύπνο. Το μεγάλο όμως πρόβλημα για πολλούς ανθρώπους, είναι το να κατορθώσουν ν' αποκοιμηθούν γρήγορα. Πρό ετών, σ' ένα 'Αμερικανικό εργοστάσιο, οι εργάτες γκρίνιαζαν όλοένα και δεν απέδιδαν αρκετά. Ένας ειδικός γιατρός, λοιπόν, που ανέλαβε να βρη τη λύσι, τους ώρισε να διακόπτουν τη δουλειά τους, επί μισή ώρα, κατά τις 11, και να ξεπλώνουν χάρω, δίπλα στις μηχανές τους. Έξ άλλου, τους έδινε μαθήματα σωματικής και πνευματικής χαλάρωσης. 'Ετσι, οι περισσότεροι απ' αυτούς, κατάφεραν να τους παίρνη ο ύπνος σε 10 λεπτά της ώρας. Πάντως, με την άναπαυσι αυτή, η καταστάσι καλύτερευσε ριζικά κι' η άποδοσις των εργατών αυξήθηκε κατά 20 %.

'Η στερεότυπη μέθοδος για να μάθετε να κοιμάσθε γρήγορα, είναι η έξης: Ξαπλώνεσθε ανάσκελα, με το κεφάλι πάνω σ' ένα μαξιλάρι, τα χέρια δίπλα στο σώμα σας και τα πόδια λίγο ανοιχτά. Κι' αρχίστε να τεντώνετε και να χαλαρώνετε ένα-ένα τους μύς του σώματός σας, απ' το μέτωπο ως τα δάχτυλα των ποδιών. Πριν ακόμη τελειώσετε, θαχετε αποκοιμηθεί κατά πάσαν πιθανότητα.

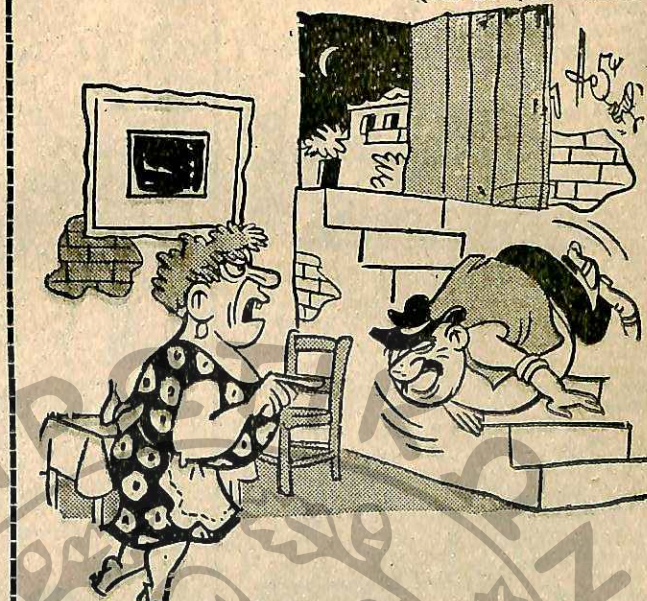
Ο υπνάκος χρειάζεται κάποια προπαρασκευή. Πώς μπορείτε π. χ. να κοιμηθείτε αναπαυτικά, όταν πέφτετε στο κρεβάτι με τα ρούχα σας και το συνεχές φόβο μήπως τα τσαλακώσετε; Κρατώνεσθε τότε σε μία θέση, κι' αυτό γίνεται αίτια να νιώθετε πονοκέφαλο και κατάρτιωσι όταν ξυπνήσετε.

Γελωτοθεραπεία

Αυτή την ανθοδέσμη σας την στέλνει η πρώτη σας γυναίκα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Αγαθήντε! Γι' αυτό έπιμένετε τόσο να νουδιάσουμε αυτό το ύπνοιο διαμέρισμα!...

(Του 'Αρχέλαου)

Αναρωτιέμαι, Κική μου, πού νάχη μάθει, άρα γε, να κάνη μόνος καλλονής!...

Χαίρετε

Από πού έμαθε...

Ο πελάτης: Γιατί μάθατε τον παπαγάλο σας να λέει τέτοιες βρισιές;...
Ο τοκογλύφος: Δεν του τις έμαθα εγώ. Τις έμαθε από κείνους, που έρχονται εδώ!...

Ο σύζυγος: Τι γυρεύει η φωτογραφία σου στο γραφείο συνοικειών;
Η σύζυγος: Ξέχασα να την πάρω πίσω.

Ο σύζυγος: Από τότε που παντρευτήκαμε;

Η σύζυγος: Όχι. Από τον περασμένο μήνα που είχες αρρωστήσει βαριά.

Γιατρέ μού, υποφέρω τόσο πολύ... Δεν μπορείτε να με πεθάνετε, να γλυτώσω απ' αυτό το μαρτύριο;
Την ξέρω, φίλε μου, την δουλειά μου και δεν δέχομαι υποδείξεις!...

Θα μου επιτρέψης κοιμιά φορά εκείνα τα δανεικά που σου έδωσα εδώ και τόσον καιρό;

Αν δώση ο Θεός...
Τι; Όστε γύριψες δανεικά κι' από τον Θεό;

Τρελλάθηκες; Έδωσες δέκα χιλιάδες δραχμές στο κορίτσι της γκαρνταρμπας;
Μά, είδες κι' εσύ τί παλτό μου έδωσε;...

Σήμερα, φίλε μου, κλείνει ένας ολόκληρος μήνας απ' την ημέρα που με φιλοξενείς στο σπίτι σου.

Θα σ' έχουν επιθυμήσει πιά η γυναίκα σου και τα παιδιά σου.

Δίκιο έχεις. Θα τους γράψω λοιπόν... ναρθούν όλοι εδώ!

Ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ όπλου και πολυβόλου;

Η ίδια διαφορά που έχουν ένας άντρας και μία γυναίκα όταν συζητάνε!

Μεταξύ φιλενάδων:
Ο άντρας που έκλεισε χτές τα 30 χρόνια του... Υπάρχει μία διαφορά 10 ετών μεταξύ μας.

Μπα! Κι' όμως δεν φαίνεσαι καθόλου πώς είσαι 40 ετών!...

Σε γκρίνιασε η γυναίκα σου χτές τη νύχτα, που άργησες τόσο να γυρίσης στο σπίτι σου;

Αστα, φίλε μου! Δεν ξέρεις τί θα πη νάχης γυναίκα μία πρώην δασκάλα!... Φαντάσου πώς μ' έβαλε να γράψω εκατό φορές: «Πρέπει να βρίσκω στο σπίτι στις 9»!...

Αν θέλετε να διατηρηθίτε πολύν καιρό, πρέπει να πάψετε να πίνετε, λέει ο γιατρός στο μπεκρή.

Και, για να τον έπηρεάση περισσότερο, του δείχνει, μέσα σε μία γυάλα, τους πνευματικούς κάποιου που πέθανε από αλκοολισμό.

Σε τί ύψος τους βάλατε, για να διατηρηθούν τόσο καλά; ρωτάει εκείνος.

Μά... σε αλκοόλ! αναγκάζεται να ομολογήσει ο γιατρός.

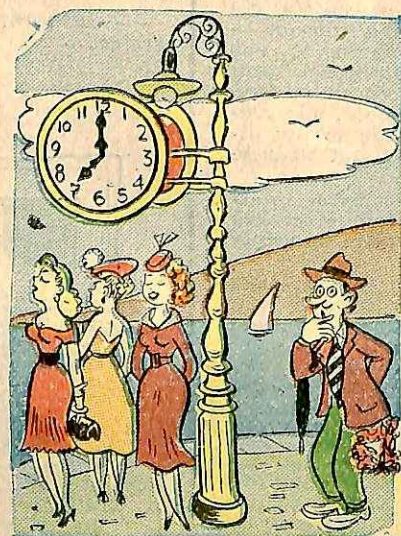
Ο διευθυντής των φυλακών λέει στον κατάδικο:

Εδώ, μπορείς να εξακολουθήσεις να εργάζεσαι ανάλογα με το επάγγελμά σου... Τι δουλειά έκανες, όταν ήσουν ελεύθερος;

Λωποδύτης, κύριε διευθυντά!

Μπορείτε να πάψετε λίγο; Θέλω ν' ακούσω τον θόρυβο του καταρράκτη!...

Τι αφορημάδα! Έδωσα ραντεβού και με τις τρεις την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος!

Ο άντρας μου ήταν άλλοτε πρωταθλητής των καταδύσεων.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γυμναστική της αναπαύσεως

Η γυμναστική θεωρείται δίκαια σαν ένα άριστο μέσον για την απόκτηση και τη διατήρηση λεπτής κι' εύκινητης σιλουέτας. Πάίζει όμως συχνά κι' έναν άλλο σπουδαίο ρόλο — και τότε μπορεί να ονομασθεί «γυμναστική της αναπαύσεως».

Ο οργανισμός δεν κουράζεται μόνο απ' την υπερβολική κίνηση, αλλά κάποτε κι' από την ακινησία ή απ' τη συνεχή επανάληψη των ίδιων στερεοτύπων κινήσεων.

Αυτό το ξέρουν καλά π.χ. οι δακτυλογράφοι, που περνούν όλη την ημέρα σκυμένες πάνω στη γραφομηχανή. Το σώμα τους υποφέρει τότε πραγματικά κι' επιζητεί άλλες κινήσεις, διαφορετικές, που θα βάλουν σε λειτουργία τους μύς που έμειναν αδρανείς τόσες ώρες και θα τους φέρουν ένα γενικό συναίσθημα αναπαύσεως και ευεξίας.

Αυτό το σκοπό έχουν οι εύκολες κι' αποτελεσματικές ασκήσεις που θα σας υποδείξουμε εδώ, για το τέλος της ημέρας της εργασίας σας.

Αν κουράσατε τα χέρια σας με τη γραφομηχανή, σταθήτε με τα πόδια λίγο ανοιχτά, τα χέρια κρεμασμένα τελείως ελεύθερα και τον κορμό γυρισμένο λίγο αριστερά. Σπρώξτε με τ' αριστερό σας μπράτσο το δεξιο προς τα πάνω, ως το ύψος του ώμου. Στην κίνηση αυτή συμμετέχουν μόνον οι μύς του μπράτσου, κι' όχι του κάτω μέρους του χεριού, που μένει ελεύθερο και ταλαντεύεται σαν έκκρεμος. Ύστερα εκτελείτε την ίδια άσκηση για το αριστερό μπράτσο.

Για να ξεκουράσετε τους ώμους και την πλάτη σας, αν έχετε κουραστή απ' το πολύ καθισμα, γονατίστε στο πάτωμα και καθίστε πάνω στις φτέρνες σας, γέρνοντας το κεφάλι προς τα γόνατα κι' ακουμπώντας τα μπράτσα σας στο πάτωμα, με τους αγκώνες στο ύψος των γονάτων. Ύστερα κουνήστε τα χέρια σας προς τα εμπρός, όσο το δυνατόν μακρύτερα, ώστε να εύθυγραμμισθή τελείως η πλάτη σας, αφού ανασηκωθείτε βεβαίως λίγο απ' τις φτέρνες σας. Συγχρόνως εισπνέετε αργά και βαθιά. Τέλος, ξαναγυρίζετε σιγά-σιγά στην αρχική σας θέση και κάθεστε πάλι πάνω στις φτέρνες σας, ενώ συγχρόνως εκπνέετε.

Άρνάκι κοκκινιστό με κρασί

Παίρνουμε ένα κομμάτι κρέας, απ' την πλάτη κατά προτίμηση. Τ' αλείφουμε με λεμόνι, ρίχνουμε αλάτι και πιπέρι και το βάζουμε στην κατσαρόλα, μαζί με 2-3 κουταλιές βούτυρο. Η φωτιά πρέπει να είναι σιγαλή. Προσθέτουμε από καιρό σε καιρό κρασί, ως δυο ποτήρια, γυρίζοντας το κρέας, ως ότου κοκκινίση καλά και ψηθή και μείνη λίγη σάλτσα.

Κερπώστα κυδώνια

Παίρνουμε μία όκα κυδώνια τα ξεφλουδίζουμε, τα κόβουμε, βγάζουμε τα κουκούτσια και τα βράζουμε σ' αναλόγο νερό, με μισή όκα ζάχαρη, λίγη κανέλλα και γαρύφαλλα. Όταν βράσουν καλά τα βγάζουμε με την τρυπητή κουτάλα. Προσθέτουμε στο νερό της κατσαρόλας άλλη μισή όκα ζάχαρη και βράζουμε ακόμη, ώσπου να γίνει το σιρόπι όσο πρέπει πηχτό.

Μαγιονέζα

Για 4-5 άτομα, παίρνουμε 100 δράμια έκλεκτο λάδι, 1 κρόκο αυγού, μισή κουταλιά του γλυκού μουστάρδα (δεν είναι απαραίτητη), άλλο τόσο αλάτι, 2-3 κουταλιές της σούπας ξύδι, 1 κουταλιά λεμόνι, 2 κουταλιές της σούπας νερό και μία πρέζα πιπέρι. Ρίχνουμε σε μία ρηχή λεκάνη πηλίνη τον κρόκο, τη μουστάρδα, το αλάτι, το πιπέρι και μισή κουταλιά ξύδι. Τα διαλύουμε καλά με το σύρμα, ώσπου να γίνουν αλοιφή. Ύστερα προσθέτουμε σιγά-σιγά τα υπόλοιπα, χτυπώντας συνεχώς. Για να μην κόψη ή μαγιονέζα, πρέπει να τη δουλεύουμε όλο προς την ίδια διεύθυνση, να ρίχνουμε τα υλικά λίγο-λίγο, να είναι ψυχρό το δωμάτιο, τ' αυγό φρέσκο και το λάδι άγνό.

Συνταγή γι' άναψυκτικό

Νά πως μπορείτε να φτιάσετε ένα ωραίο άναψυκτικό για το καλοκαίρι, που αποτελεί συγχρόνως και αθλητική τροφή: Κόβετε τρεις μπανάνες σε μικρά κομματάκια μέσα σ' ένα ποτήρι άσπρο κρασί με ζάχαρη. Αν είναι ώριμες οι μπανάνες, θα παρατηρήσετε πως το άναψυκτικό κι' εύκολόχωνετο αυτό άναψυκτικό αυξάνει τις δυνάμεις σας χωρίς να σας βαρύνει το στομάχι. Το χειμώνα, μπορείτε ν' αντικαταστήσετε το άσπρο κρασί με γλυκό κόκκινο, ελαφρά ζεσταμένο.

Ηβ Μισέρ

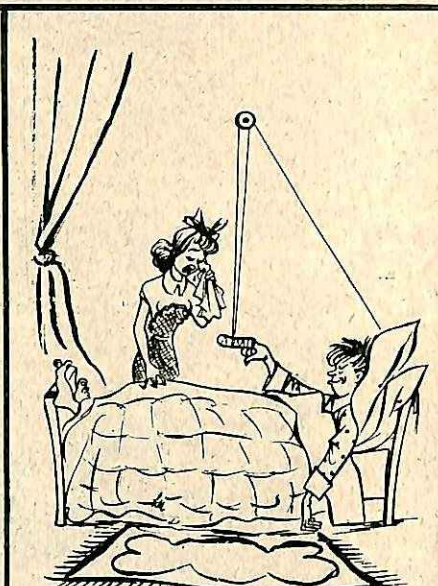
Η ηρωμοδιούδα μας

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΓΛΕΝΤΙ

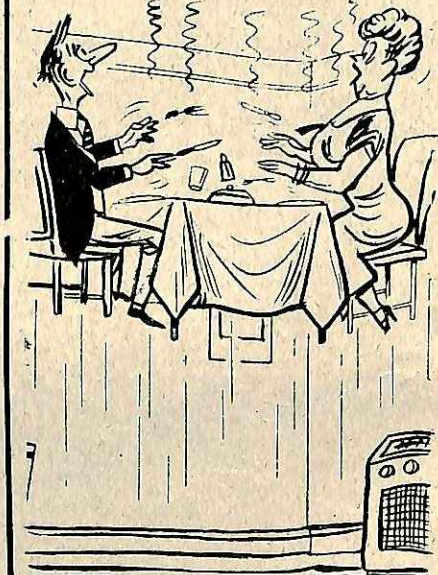
ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΝΥ, ΤΑΜΠΥ, ΚΟΥΡΛΥ, ΣΑΝΤΥ, και ΤΖΙΜΥ: Φίλοι συνομήλικοι και ομοειδείς. Μετά τα ίδια βασανιστήρια και τα ίδια γούστα. (Η υπόθεση στην Αγγλία).

ΣΚΗΝΗ 1η
(Σ' ένα υπαί. Βράδυ).
ΡΟΝΥ (που καταφθάνει καθυστέρημένος): Έχω σπουδαία νέα για την παρέα. Μόλις τηλεγράφησε η Μαρία, φεύγει για την Αμερική να την παντρευτώ.
ΤΑΜΠΥ (ό 2ος της παρέας): Θα παντρευτείς;
ΚΟΥΡΛΥ (ό 3ος της παρέας): Τη Μαρία Κότερ;
ΣΑΝΤΥ (ό 4ος της παρέας): Στην Αμερική;
ΡΟΝΥ (πίνοντας με συγκίνηση την έτοιμη μύρα του Τζιμυ-πέμπτου της παρέας): Ναι.
ΣΑΝΤΥ (με κατάληψη): Διπλάσι, μάς λες ότι ψυχραιμία, ότι κι' εσύ, ο τελευταίος της παρέας, παντρεύεσαι;
ΡΟΝΥ: Είπα (ναί!) Είπα μαζί της άρραβωνισμένης δυο χρόνια... Κάνω λοιπόν, τη βουτιά! Αρκέτα κράττησα τη σημαία της ελευθερίας.
ΤΖΙΜΥ: Ότε δεν συνετίσθηκες από τα δικά μας λάθη, δεν σ' επιπράσαν τα συζυγικά βασανιστήρια;
ΚΟΥΡΛΥ: Κι' εσύ, λοιπόν, θέλεις να κυττάξεις την ώρα, κάθε φορά που θα μπαίνεις υποτάγη σου και τον εξευτελισμό σου; Ντροπή! Ήσουν ο μόνος από την παρέα μας που κρατούσες ψηλά τη σημαία της αντοχής ανεξαρτησίας. Κρίμα! ΣΑΝΤΥ: Σταθήτε! Ήταν μοιραίο να πάει κι' αυτός τα ίδια! Να σηκώνεται από το κρεβάτι για να βγάει τη γάτα έξω και να φέρνει το γάλα μέσα.
ΡΟΝΥ: Αφήστε τις κλάψες. Έρσις πρώτοι μου δείξτε το δρόμο. Τι γκρινιάζετε τώρα;
ΣΚΗΝΗ 2η
(Στο ίδιο ντεκόρ μετά έ-να τέταρτο).
ΚΟΥΡΛΥ: Έκείνο που δεν μπορεί να κινηθεί είναι γιατί να παντρευτείς μια κοπέλλα στην Αμερική...
ΡΟΝΥ: Απολύτως θα έλω να παντρευτώ τη Μαρία γιατί την αγαπώ.
ΤΑΜΠΥ (στον Κούρλυ): Καλά σου λέει. Την αγαπάς την κοπέλλα. Ο έρωτας είναι άρρωστος κι' η γιαντρεία της είναι ο γάμος.
ΣΑΝΤΥ: Συμφωνώ.
ΤΖΙΜΥ: Κι' εγώ. Γι' αυτό πρέπει να κάνουμε ένα αποχαιρετιστήριο γλέντι. Πότε μπαίνει στο καράβι;
ΡΟΝΥ: Θα φύγω το άλλο Σάββατο με το υπερκεάνειο (Μηηγκόνια) από το λιμάνι της Λίβερπουλ. Λίγο βιαστικό. Το βλέπω. Μα αυτό είναι η επιθυμία του πλούσιου θεού της που πέθανε στην Καλιφόρνια την περασμένη εβδομάδα. Ο μακαρίτης πίστευε στους βραχυδύους άρραβωνες και τις κληροδοτήσεις των περιουσιών του υπό τον όρο να παντρευτεί σ' ένα μήνα μετά το θάνατό του. Όπως βλέπετε λοιπόν μόλις προφάνω να παντρευτώ.
ΤΟΥΜΠΥ (διακοπτόντας): Καταλαβαίνω. Προτείνω τότε, το αποχαιρετιστήριο

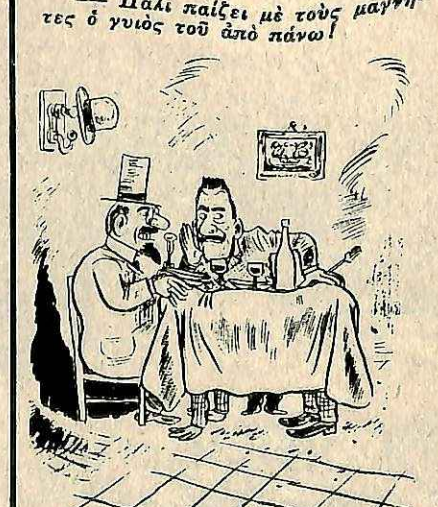
μύρας έχει αδειάσει. Όλοι έχουν μεθύσει και μόλις κρατούνται στα πόδια τους).
ΣΑΝΤΥ: Όχι και δέκα. Σηκώνουμε άγκυρα.
ΟΛΟΙ: Βίρα! (Σηκώνονται).
ΤΖΙΜΥ: Άκουσες, Ρόνυ; Φεύγουμε.
ΡΟΝΥ (ανάμεσα από τους καπνούς των τσιγάρων): Δεν πρέπει να χάσω το πλοίο.
ΚΟΥΡΛΥ: Το έχεις το εισιτήριο επάνω σου; Για ψάξου να βρωσώθης. (Ο Ρόνυ ψάχνεται).
ΤΑΜΠΥ (βγάζοντας από την τσέπη του Ρόνυ το πορτοφόλι του): Να ψάξω εγώ.
ΚΟΥΡΛΥ (του παίρνει το πορτοφόλι και βγάζει το εισιτήριο): Αφήστε το! Θα το κρατήσω εγώ για να μην χαθεί!
ΣΑΝΤΥ (ἀκουμπώντας το ρολόι του επάνω στο τραπέζι): Όχι και τέταρτο. Πάμε! (Έναν-έναν τους απρώνει στην έξοδο. Μόλις βρίσκονται στο σκοτεινό δρόμο ξαναρχίζουν το τραγουδί).
ΣΚΗΝΗ 3η
(Στην προκυμαία. Το πλοίο σφυρίζει. Ακούγονται διάφορα παραγγέλματα των ναυτικών).
ΣΑΝΤΥ (δυνατά): Ρόνυ! Πού είσαι Ρόνυ;
ΤΑΜΠΥ (τον διακρίνει που απομακρύνεται): Ρόνυ! Πού πας; Θα σηκώνουν τη σκάλα! (Ο Ρόνυ έμως κοιμάται όρθιος).
ΣΑΝΤΥ (απαράχοντας τον από το χέρι): Έλα, Ρόνυ. Σήκω! Προχώρει! Ανέβα! ΚΟΥΡΛΥ: Άντε Ρόνυ! Καλό ταξίδι. Στο καλό! (Τον απρώνει κι' εκείνος. Ο Ρόνυ όμως δεν θέλει να ανεβεί τη σκάλα).
ΤΑΜΠΥ: Μπα! Άλλαξες γνώμη, Ρόνυ; Δεν θέλεις να πας στην Αμερική; (Ο Ρόνυ σούρνεται. Ο Κούρλυ τότε δίνει το εισιτήριό του σ' έναν αξιωματικό που στέκει στη σκάλα).
ΚΟΥΡΛΥ (στον αξιωματικό): Βοηθήστε τον να ανεβεί επάνω, καπετάνιε. Είναι μεθυμένος.
ΡΟΝΥ (ουρλιάζοντας): Αφήστε με! Αφήστε με! Δε με λυπόμαστε; Πού με στέλνετε; (Δυο ναύτες όμως τον αρπάζουν και τον ανεβάζουν σκαλωτό στο κατάρωμα).
ΟΙ ΑΛΛΟΙ (από την προκυμαία): Γεια σου, Ρόνυ! Καλό ταξίδι, Ρόνυ! (Το πλοίο σφυρίζει. Η σκάλα σηκώνεται).
ΤΑΜΠΥ: Πάμε τώρα να αποχαιρετιστούμε και τον Χίγκινγκς, και να του πληρώσουμε το λογαριασμό.
ΣΑΝΤΥ: Να πούμε και τις τελευταίες... Είναι η σειρά του Τζιμυ να κεράσει. Πού είναι ο Τζιμυ;
ΚΟΥΡΛΥ (μπαίνοντας στο μπάρ): Άλήθεια δεν τον είδα στην προκυμαία...
ΤΑΜΠΥ: Για σταθήτε! Ποιοι είμαστε; (Μετριοιούνται): Τρείς!
ΣΑΝΤΥ: Λείπει ένας!
ΚΟΥΡΛΥ: Λείπουν δυο!
ΤΑΜΠΥ: Καλά ο Ρόνυ έφυγε. Ο Τζιμυ όμως; (Ακούγονται ένα ροχαλιτό από κάτω από το τραπέζι).
ΚΟΥΡΛΥ: Χά! Χά! Χά! Αποκοιμήθηκε και τον ξεχάσαμε. (Δυνατά): Τζιμυ! Σήκω! Σύννα.
ΤΑΜΠΥ (σκυβεί και κυττάζει κάτω από το τραπέζι): Τζιμυ! (Πέφτει ανάσκελα): Αμάν! Καίλα!
ΑΝΤΥ: Τι συμβαίνει;
ΤΑΜΠΥ: Άντι να μπαρκάρουμε τον Ρόνυ μπαρκάρουμε τον Τζιμυ.
ΚΟΥΡΛΥ: Τι λες μπρέ!
ΡΟΝΥ (από κάτω από το τραπέζι): Τι όσα είναι; Θα χάσω το... πλοίο!...
(Αυλαία)
ΑΝΤΩΝΥ ΠΟΥΛ

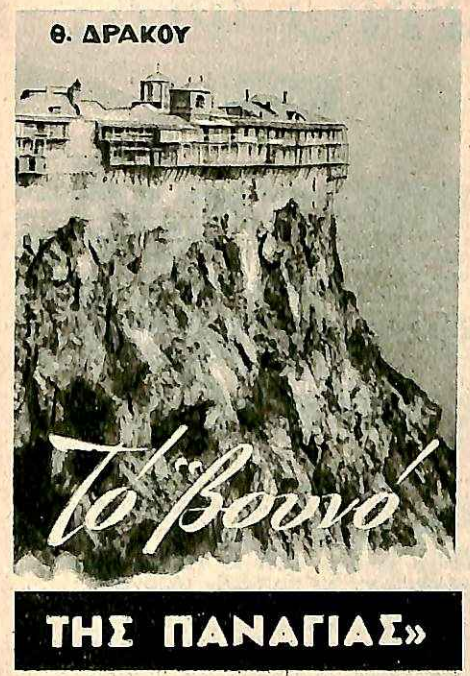
— Σου δοκίμομαι πως δεν θα σε ξαναβρίσω να καθαρίσης πατάτες!...

— Πάλι παίζει με τους μαγνητες ο γιός του από πάνω!

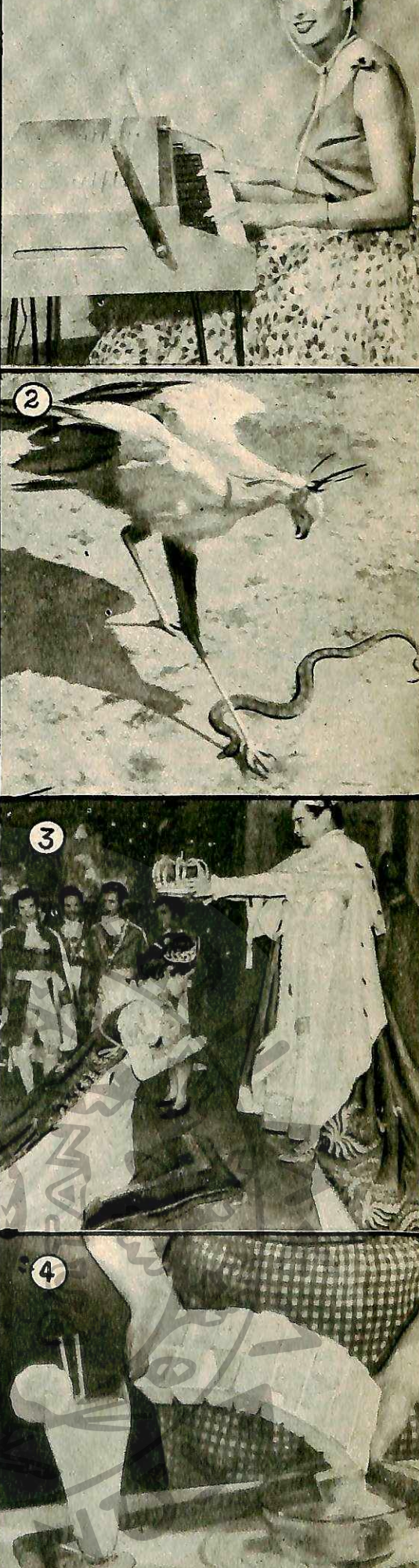
ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ
— Μίλα σιγώτερα, Γιάννη. Μπορεί να μ'α ακούση κανείς!...
ΑΝΤΩΝΥ ΠΟΥΛ

Η Άγία Ζώνη

ΣΤΙΣ αρχές του ενάτου αιώνα, ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Λέων ο Σοφός έπεσε σε βαρεία μελαγχολία, λέει μια παλιά χριστιανική παράδοση. Τίποτε πια δεν τον διασκεδάζε και τίποτα δεν τον συγκινούσε.
Η όμορφη γυναίκα του, η Ζωή, έσβυνε σιγά-σιγά μέσα στο παλάτι χωρίς κανείς γιατρός να μπορέσει να την βοηθήσει. Περίλυτοι όλοι, από τον αυτοκράτορα μέχρι τον τελευταίο αυλικό, περίμεναν το τραγικό τέλος της. Σαφνικά, μια μέρα που οι καμπάνες της Άγιας Σοφίας καλούσαν τους πιστούς σε μια κατανυκτική δέηση για την διάσωση της αυτοκράτειρας, ο Λέων ο Σοφός θυμήθηκε ξαφνικά κάτι που έκανε να γεμίσει μια κρυφή έλπιδα την καρδιά του.
«Αν ήταν δυνατόν!... σκέφθηκε. Αν μπορούσε η Ζώνη της Παναγίας να έρθει στο παλάτι!... Ποιός ξέρει!... Η μητέρα του Χριστού θα έκανε ίσως το θαύμα της!...»
Κι' αλήθεια, την ίδια κιόλας μέρα η Άγία Ζώνη, με μεγάλη θρησκευτική πομπή, μεταφέρθηκε στα ανάκτορα και τοποθετήθηκε κοντά στο προσκεφάλο της αναστήτης αυτοκράτειρας...
Η νύχτα της άρρωστης έπερασε πιο ήρεμη.
Κι' από την χαλαρή, το βλέμμα της άρχισε πάλι να ζωογονείται και το πρόσωπό της να παίρνει κάποιο χρώμα. Την άλλη μέρα η αυτοκράτειρα Ζωή ήταν έντελως καλά!...
Τότε της έκαναν λόγο για το θαύμα που είχε γίνει και της έδωσαν να κρατήσει στα χέρια της την Ζώνη της Παναγίας. Ήταν μια απλή τρίχινη ζώνη, από αυτές που πουλούσαν στα παζάρια της Ιερουσαλήμ. Όσο ελπίδα είχε πάνω της την θεϊκή χάρι, γιατί ήταν ένα αντικείμενο που είχε αγγίξει την Παναγία.
Κι' η αυτοκράτειρα Ζωή, γονατιστή, έκανε τότε το γάμο της:
— Μου χάρισε, Παναγία μου, τη χαρά της υγείας! έπτε. Ορκίζομαι να κεντήσω με τα ίδια μου τα χέρια και με καθαρό χρυσάφι την ζώνη σου. Δεν θα κλείσω μάτι, δεν θ' ανασταυθώ ούτε μια ώρα, αν δεν την κεντήσω.
Έπειτα έπτε να της φέρουν ολόχρυση κλωστή κι' άρχισε άμέσως τη λεπτή δουλειά της.
Πέρασαν πολλές μέρες και νύχτες κι' η αυτοκράτειρα κεντούσε διαρκώς, μέχρις ότου τελείωσε το θαυμάσιο σχέδιο. Ελαμπε τώρα η Ζώνη της Παναγίας. Ήταν μια

μεγαλοπρεπής αυτοκρατορική ζώνη! πια η άξια της ήταν ακόμη πιο μεγάλη, γιατί θεραπεύε μια τρομερή άρρωστητα: την πανούκλα.
Η Ζώνη της Παναγίας, σύμφωνα με την παλιά παράδοση, είχε δοθεί από την ίδια στον Άποστολο Θωμά, όταν εκείνη πήγε να επισκεφθεί στον ουρανό το γιό της, το Χριστό, σαν ένα σημάδι αυτού του ταξιδιού της.
Από τότε η ιστορία της Άγιας Ζώνης είχε αρκετά παραξενιές. Το 458 ο Λέων Α, την είχε στις Βλαχίες. Έπειτα την φυλάξαν ως τον 12ον αιώνα στην Άγια Σοφία και στα Πατριαρχεία. Ο Βούλαρος ηγεμόνας Ίωαννίνης κατόπιν την πήρε και την πήγε στη Σερβία.
Από εκεί δέ τη μετέφερε αργότερα στο Άγιο Όρος ο βασιλεύς της Σερβίας Λάζαρος Α' και τη χάρισε στη Μονή του Βατοπεδίου.
Οι μοναχοί του Όρους διηγούνται ένα πλήθος από θρύλους και παραδόσεις για την Ζώνη της Παναγίας, που είναι τώρα κομμένη σε τρία κομμάτια, δυο μεγάλα κι' ένα πολύ μικρό.
Η Ζώνη αυτή σώζει τον κόσμο, όπως αναφέραμε, από την τρομερή πανούκλα. Έσωσε μια εποχή και τους μοναχούς της Μονής των Ιβήρων. Άλλα τον ίδιο καιρό η φοβερή άρρωστητα απλώθηκε και στο Βατιπέδι.
Τότε έκοψαν σε δυο τη Ζώνη της Παναγίας. Το ένα μένει στο Βατοπέδι και τ' άλλο το μεταφέρουν οι καλόγεροι όπου το χρειάζονται οι πιστοί.
Σ' ένα τέτοιο ταξίδι η γυναίκα του παπά που είχε φιλοξενήσει στον Αίνο τους καλόγηρους του Όρους, έκοψε κρυφά χωρίς να το αντιληφθεί κανείς ένα μικρό κομμάτι από την Ζώνη για φυλακτό. Μα την άλλη μέρα, που οι καλόγηροι θέλησαν να φύγουν, το καράβι δεν... έβγαίνει από το λιμάνι! Όλο βόλτες έκανε, σαν να το κρατούσε εκεί μια άορατη δύναμι. Τρόμαξαν όλοι και τότε η παπαδιά ομολόγησε το κρύμα της. Έτρεξε σαστισμένος ο παπάς να δώσει πίσω το κομματάκι της Ζώνης και το καράβι βγήκε εύκολα πια από το λιμάνι...
Η Ζώνη της Παναγίας φυλάγεται σε τρία αργυρόχρυσα κουτιά. Το ένα κομμάτι είναι του Μοναστηριού, το άλλο περιοδεύει και το τρίτο είναι το μικρό κομμάτι της παπαδιάς...
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΕ γέλια και τραγούδια γυρίζανε τα κορίτσια στα σπίτια τους από τον τρύγο.

Τα γαϊδουράκια, φορτωμένα με τα γεμάτα από σταφύλια κοφίνια, τραβούσαν μπρος με τα γοργά, μικρά τους βήματα, πάνω στο μονοπάτι της καταπράσινης πλαγιάς.

— Έ, κορίτσια, αφήστε τα τραγούδια και διασπάστε λίγο, γιατί ο ήλιος έγειρε κι' ως πού να φτάσωμε και να ξεφορτώσουμε τα ζώα, θα μάς πάρ' η νύχτα, και το φιλέρι μάς περιμένει στο πατητήρι από το μεσημέρι! φώναζε η Στελιανή, μία γεροδεμένη κοπέλλα, που ξεχώριζε ανάμεσα στις άλλες, ήλιοκαμένη, με δυο μαύρα ματάκια, που πετούσαν σπίθες όταν σε κυτούσαν.

Ήξερε και γράμματα η Στελιανή και το βράδυ τριγυρισμένη από τους γονείς της, τις δυο μικρότερες αδελφές της και κανένα δυο εργατές, που δεν έλειπαν ποτέ από τα χτήματά τους, διάβαζε φωναχτά, την έφημερίδα.

Εκείνο το βράδυ, όμως δεν είχαν καιρό για διάβασμα. Έφαγαν βιαστικά τα κορίτσια, έπλυναν τα πόδια τους, ανασκουμπώσαν τα φουστάνια στη μέση τους, και σβέλτες, σαν αγριοκάτσικα, πήδησαν μέσα στο πατητήρι. Κι' άρχισε ο χορός πάνω στο τραγανό σταφύλι, που χώνεψε κάτω από το βαρύ ρυθμικό ποδοπάτημα. Ο μούστος, σαν ρευστό ρουμπίνι, έτρεχε από το φαρδύ σωλήνα μέσα στα καζάνια.

Πελώριες φωτιές από ρετσίνι φωτίζουν την αυλή, σαν να ήταν μέρα. Κατά τα μεσάνυχτα, πρόβαλε πίσω από το βουνό το φεγγάρι, που βρισκόταν στη χάσι του.

— Νά, και το μισοφέγγαρο! φώναζε η Στελιανή στις άλλες κοπέλλες. Σάν φέτα ξεσπορισμένου πεπονιού δεν μοιάζει;

Και τα γέλια ξέσπασαν, πάλι κρουστάλλινα, ξεγυιοσάτα με το άσπιο της πρωτοκόρης, που ήταν αρραβωνιασμένη με το Μάρκο, το καλύτερο νοικοκυρόπαιδο του χωριού.

Ετσι, εύχισμένα και χαρούμενα, περνούσαν όλες τις εποχές του χρόνου, στη σπορά, στο θέρος, και στον τρύγο, σ' εκείνο το εύλογημένο σπίτι του Φάνη Βρασίδα.

Η πίκρα δεν είχε φαρμακώσει την καρδιά τους και το δάκρυ δεν είχε θολώσει το μάτι τους.

Μα μία ημέρα το πρώτο μήνυμα της συμφοράς πρόβαλε στην κορφή του βουνού, που στις πλαγιές του βρισκόντουσαν ο ελαιώνας και τ' αμπέλια του Φάνη Βρασίδα.

Στην αρχή φάνηκε λίγος μαύρος καπνός. Όλοι τότε σταμάτησαν τις δουλειές τους και κύταζαν σιωπηλοί το μαύρο σημάδι, που όλο και θέρεινε. Δεν άργησαν να καταλάβουν πως το βουνό είχε πάρει φωτιά, ψηλά προς τα πεύκα, και πως η φωτιά, όπως την έφερνε ο αέρας, θ' απλωνόταν στα χτήματα και, δεν θ' άφηνε ούτ' έλλα ούτ' αμπέλι!

Με τσεκούρια, με φτυάρια και με πριόνια, οι χωριανοί — άντρες και γυναίκες — έτρεξαν προς τις αψηφοριές, ποιος να φτάσει πρώτος για να σώσει τα χτήματά του, από τη φωτιά. Ο ένωμοτάρης διέταξε να χτυπήσει η καμπάνα, να κλείσουν τα καφενεία και τη ταβέρνα της πλατείας, και να τρέξουν όλοι να βοηθήσουν.

— Κανείς να μη μείνει στο χωριό! φώναζε. Όλοι πρέπει να βοηθήσουμε να στατήση η φωτιά!

Κι' έτρεξε κι' αυτός, μαζί με τους άλλους,

με τους λίγους χωροφύλακες που είχε.

Ο αγέρας σκορπούσε τον καπνό προς τα κάτω κι' η ατμόσφαιρα γινόταν αποπνιγτική. Όταν άρχισε να βραδιάζει ο αέρας δυνάμωσε κι' η φωτιά φούντωσε πιο πολύ. Πέρα από το δάσος έρχόταν ένα βουητό που μοιάζε μ' ένα παράξενο μουγγρητό.

Τ' ανασμμένα κουκουναρία πετούσαν από κορφή σε κορφή στα δέντρα κι' έβαζαν

λες φωτιές. Και όσο νύχτωνε τα πεύκα και γόντουσαν σαν λαμπάδες.

Γυναίκες κι' άντρες αγωνιζόντουσαν απελπισμένοι να φτιάξουν μία αδεia ζώνη ασφαλείας για να περιορίσουν τη φωτιά.

Εκείνη, όμως, όλο και γιγάντωνε στα χτήματα του Βρασίδα. Η Στελιανή, με τα μάτια άγριεμένα, χτυπούσε με το τσεκούρι της τα πεύκα αφήφώντας τις φλόγες, που όλο και την τριγύριζαν.

Ξαφνικά ένα σύννεφο από καπνό έπεσε πάνω της κι' άμέσως πύρινες γλώσσες την έζωσαν.

Μία τρομαγμένη κραυγή έσκισε τότε τον καυτό αέρα. Ήταν η φωνή του Μάρκου, που ώρμησε μέσα στις φλόγες για να σώσει την αρραβωνιαστικιά του.

Με κομμένη την αναπνοή περίμεναν εκείνοι που τον είδαν να χάνεται μέσα στις φλόγες, να τον ξαναβούν να βγαίνει.

Ο Μάρκος, σε λίγο, τυλιγμένος από καπνούς, πρόβαλε τρικλίζοντας και κρατώντας στην αγκαλιά του, αναίσθητη τη Στελιανή.

Αρπαξαν τότε τη λιπόθυμη κοπέλλα από τα χέρια του και την έδωσαν στις γυναίκες, ενώ άλλοι τραβούσαν από πάνω του τα ρούχα του που είχαν αρπάξει φωτιά. Μα ήταν άργα πιά. Ο Μάρκος σωριάστηκε κατά γης, σφαδάζοντας από τους πόνους. Όταν ξημέρωσε, η φωτιά είχε περιορισθεί και ο μεγάλος κίνδυνος είχε περάσει. Οι χωριανοί γύριζαν στα σπίτια τους μαυρισμένοι από τον καπνό και τσουρουφλισμένοι από τις φλόγες, κατάκοτοι.

Δεν μπόρεσαν, όμως, να φάνε, ούτε να πλαγιάσουν. Συλλογιζόντουσαν τα δυο σπίτια, που τα χτύπησε η συμφορά: Του Μάρκου, που είχε καί σαν τη λαμπάδα, προσπαθώντας να σώσει την αγαπημένη του και που τώρα ξεψυχούσε μέσα στους θρήνους και τα μοιρολόγια των δικών του, και του Φάνη Βρασίδα, που κινδύνευε κι' αυτός να χάσει την πρωτοκόρη του τη Στελιανή από τα εσοβάρτα εγκαύματα, όπως τους είπε ο γιατρός, που έφεραν από τη χώρα.

Το μεσημέρι, οι καμπάνες της εκκλησίας άρχισαν να χτυπούν πένθιμα, λυπητερά: Ο Μάρκος είχε αφήσει αυτόν τον κόσμο, πριν ακόμα τον χαρή.

Η Στελιανή τότε αναστήκωσε στο κρεβάτι της και όπως ζήτησε την πήγαν σηκωτή στο σπίτι του αγαπημένου της.

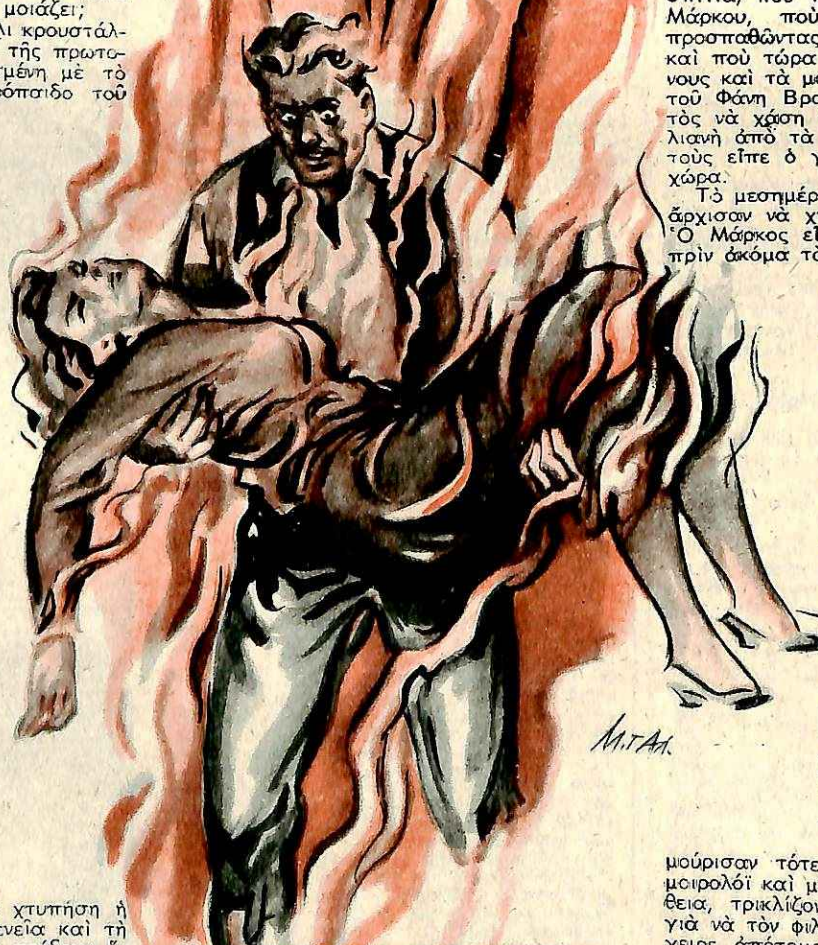
— Θέλω να τον φιλήσω, μητέρα, για τελευταία φορά! είχε πη.

Και όπως έτοιμαζόταν ξανατλημένη απ' τους πόνους της και την αγωνία, πρόσθεσε:

— Τί τη θέλω τη ζωή χωρίς το Μάρκο; Έλα, βάλε μου κι' άλλο γιατρικό απ' αυτό που έφερε ο γιατρός, βάλε μου στις πληγές μου, για να 'αβέξω να φτάσω ως εκεί να τον δω για τελευταία φορά. Κι' ύστερα κι' εγώ ως πεθάνω!...

Όταν πάτησε το κατώφλι της κάμαρας η Στελιανή κι' αντίκρισε τον αγαπημένο της νεκρό, που τον είχαν σολίσει με λουλούδια, οι πόνοι έσφισαν άφορητα το κορμί της. Τα χείλη της μουρμούριζαν τότε ένα πικρό παραπνο, ένα μοιρολόι και με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, τρικλίζοντας, προχώρησε κι' έγειρε για να τον φιλήσει. Μα δεν πρόφτασε. Κι' αυτή γειρε απότομα και σωριάστηκε κι' αυτή νεκρή. Πέθαναν και οι δυο πάνω στο γλυκοχάραμα της ζωής, όταν όλα γύρω τους έδιναν χαριπές υποσχέσεις και ένας νέος κόσμος άνοιγόταν μπροστά τους.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Μάρκος, σε λίγο, πρόβαλε τρικλίζοντας και κρατώντας στην αγκαλιά του, αναίσθητη, τη Στελιανή.

— Έλα, χρυσή μου μέσα! Δεν βλέπεις πως δεν μπορούμε να μείνουμε έξω μ' αυτήν τη βροχή;...

Μ.Γ.Α. Μ.Ι.Α.Σ

ΤΟ "ΞΕΝΟ" ΣΠΙΤΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ εγκαταστάθηκε στη νέα του κατοικία, ο Μάρκ Μπράντ κατάλαβε πως είχε γίνει ιδιοκτήτης ενός σπιτιού που άνηκε ακόμα σ' άλλους... Τόχε αγοράσει απ' τον πληρεξούσιο δικηγόρο του προηγούμενου ιδιοκτήτη, ενός ξένου, που είχε φύγει ξαφνικά. Αλλά η γουμέντ του είχε ήσυχον άσυλο, για να ξεχάσει σιγά-σιγά ένα άτυχο έρωτά του. Μόλις είχε μάθει λοιπόν πως πουλιόταν η μοναχική εκείνη βιλλίτσα, την είχε αγοράσει, δίχως καν να την επισκεφθεί.

Μά τώρα που είχε εγκατασταθεί εκεί, ένοιωσε τον εαυτό του σαν παρείσακτο στο σπίτι εκείνο, που διατηρούσε την πνοή των προηγούμενων κατόχων του. Όλα — επίπλα, μικροπράγματα, μπριμπελό — είχαν μείνει όπως τάχα άφισι εκείνοι, σαν να επρόκειτο να ξαναγυρίσουν σε λίγες ώρες.

Και το μεγάλο εκείνο συναίσθημα πως ήταν παρείσακτος, μεγάλωνε, όταν άρχισαν να φτάνουν κάθε 3-4 μέρες γράμματα για τον προηγούμενο ιδιοκτήτη, όλα με γράψιμο γυναικείο, προσερχόμενα από διάφορες πόλεις. Ο πληρεξούσιος έσκαλοουθούσε να τα ρίχνει στο κουτί της εξώπορτας, γιατί έβλεπε πάντα στην θέσι της τη μπρούντζινη πλάκα με τ' όνομα του ξένου: «Γιόχαν Γκρούμπελ».

Τα γράμματα μαζεύονταν κι' έμεναν αζήτητα. Στο τέλος, ο Μπράντ σκέφθηκε να ρωτήσει τ' δικηγόρο που μπορούσε να τα στείλει. — Μά κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται ο κ. Γκρούμπελ; του είπε εκείνος. — Δίχως ν' αφήσει κοιμιά διεύθυνσι. Δεν έπηρε καν τα λεφτά απ' την πώλησι της βιλίλλας, που τάχα καταθέσει σε μιά Τράπεζα. — Υπάρχει ένα δράμα, κάτω απ' δ' αυτά! Τ' ανθρώπινο ήταν αγαπημένο και ήλειυτό. Εκείνος, ένας ξαθός γίγας, ρωμαλέος κι' ηλικιωμένος. Εκείνη, ξανθή και λεπτή σαν κουκλίτσα. Ζούσαν εύτυχισμένοι... Υστερα όμως ο κ. Γκρούμπελ ήρθε στο γραφείο μου και μου ανέθεσε να είμαι πρώτ, βίλλας. Υστερα έφυγε με τ' αυτοκίνητό του, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ... Η γυναίκα του είχε φύγει κρυφά για το Παρίσι, μαζί με τον άνδρα που την είχε ξεμολάσει...

Ο Μάρκ μάντεψε τώρα πως τα γράμματα εκείνα, πουφταναν κανονικά, είχαν κάποιον σχέση με τ' δράμα. Τού φαινόταν πως απευθύνονταν σ' αυτόν, έπειτα του είχε συμβεί μιά ανάλογη ιστορία... Τά περίμενε με λαχτάρα και τα φύλαγε όλα σε μιά κασετίνα.

Μιά μέρα, έφτασαν δυο γράμματα, ένα το πρώτ κι' ένα τ' απόγεμα. Κάποιος σοφός λόγος έπρεπε να υπάρχει!... Ο Μάρκ στριφογύρισε τ' όνομα στα χέρια του. Τέλος, τ' άνοιξε και διάβασε: «Σε ίκετ...»

Χίλιτσα. — Έβγαλε τότε και τ' άλλα γράμματα απ' την κασετίνα και τ' διάβασε ένα-ένα. Στ' πρώτα, η νέα γυναίκα περιέγραφε την καινούργια κι' απέραντη ευτυχία της, που τη μεθούσε. Υστερα όμως, σιγά-σιγά, η πρώτη έξαψη χανόταν και την αντικαθιστούσαν οι τύψεις, η μεταμέλεια, η απογοήτευσι. Η μετανοιαμένη Χίλιτσα ίκέτευε τον άντρα της: «Γιόχαν, δεν μπορώ πιά! Σώσε με απ' αυτή την κόλασι! Ξερω πως δεν αξίζω πιά τ'ν έρωτά σου. Δεν σου ζητάω να με ξαναπάρης κοντά σου. Επ'τρέμω μόν' μονάχα να σε δώ για τελευταία φορά...»

Κι' ύστερα, τ'ο άπελπισμένο γράμμα: «Απάντησέ μου, πριν νάναι άργά». Ίσως μπορούσε ακόμα να τη σώσει από καμιά τρέλλα. Δίχως να σκεφθή περισσότερο, τής τηλεγράφησε, στην τελευταία της διεύθυνσι: «Σε περίμενα πάντα. Ξαναγύρισε. Γιόχαν».

Πώς θα της δικαιολογιόταν, όταν θάρτανε και θάρβρισκε ένα ξένο; Την περίμενε, με πόθο και φόβο συγχρόνως. Ένα τηλεγράφημά της έλεγε: «Εύχαριστώ. Έρχομαι. Χίλιτσα».

Τ' άλλο απόγεμα, ο Μάρκ άκουσε ν' ανοίξη η καγκελόπορτα και να μπαίνει κάποιος. Η υπηρέτρια τον ώδηγησε στο σαλόνι. Ο Μάρκ κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, προσπαθώντας να συγκρατήσει τη ζωηρή συγκίνησί του. Μπήκε στο σαλόνι... κι' είδε ένα νέο ξανθό, ψηλό, σωματώδη. — Με συγχωρείτε, κύριε, τού έπτε εκείνος. Ίσως σάς ένοχλώ...

— Είσαστε ο κ. Γιόχαν Γκρούμπελ; τ'ν ρώτησε ξερά ο Μάρκ. — Α, με ξερετε... Τότε θα μαντεύετε ίσως τούς λόγους που μ' έφεραν εδώ... Ξερετε γιατί έφυγα απ' αυτό τ'ο σπίτι μου; Ο Μάρκ κούνησε καταφατικά τ'ο κεφάλι του.

— Δεν ξέρω πιά πού βρίσκεται η Χίλιτσα, συνέχισε ο άλλος. Ίσως δεν με θυμάται πιά. Μά εγώ δεν μπόρεσα να την ξεχάσω... Σε δυο μέρες, θα φύγω για την Αυστραλία. Μπορεί να μην ξαναγυρίσω ποτέ πιά. Προηγούμενως όμως, θα ήθελα να ξαναδώ αυτό τ'ο σπίτι, αυτές τις κάμαρες... Κύτταξε γύρω του και πρόσθεσε:

— Βλέπω πως δεν άγγιζατε τίποτα. Όλα είναι στις ίδιες θέσεις... Στο μεταξύ, ο Μάρκ κατάλαβε ξαφνικά πως δεν τ'ον είχε απρώσει μόνο η συμπίνοια να τηλεγραφήσει στη Χίλιτσα, αλλά και μιά ακαθόριστη έλπίδα: να γνωρίσει δίπλα της ένα καινούργιον έρωτα, να ξεχάσει τ'ον πρώτο, την εγκατάλειψι... Και καταλάβαινε ακόμα πως η έλπίδα του αυτή διαλυόταν με την εμφάνισι τού συζύγου!

Αν δεν μιλούσε, αν δεν τού τάλεγε όλα, θα τ'ον βασάνιζαν αιώνια τύψεις. Η τιμιότης του κι' ο οίκτος δεν τού επέτρεπαν να σωπάσει. Μά η καρδιά του... Αυτή αντίστοχότανε. Σιγά-σιγά όμως υποχωρούσε... Ξαφνικά, ξανακούστηκε τ'ο κουνούισμα της καγκελόπορτας και βήματα στ'ον κήπο. Ο Μάρκ άνασκήρτησε. Κάτω απ' τ'α βήματα εκείνα πέβαινε η τελευταία του έλπίδα!...

Ερριξε μιά ματιά στους τοίχους τού σπιτιού εκείνου, που δεν ήταν ποτέ αληθινά δικό του και πού θάρπετε τώρα να τ' αφήσει. Ακούμπησε ύστερα τ'ο χέρι του στ'ον ώμο τού ξένου και τού έπτε: — Είν' η γυναίκα σας! Την κάλεσα εγώ, για σας... Τρέξετε να την υποδεχθήτε, να τη σφίξετε στην άγκαλιά σας!...

Φ. ΣΤΕΒΙΝ

Η ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

Εώς, λάσπη, αίμα...
Αυτές οι τρεις λέξεις, κλείνουν όλη την ιστορία της ωραιότερης από τις βασίλισσες της Αιγύπτου, εκείνης που λατρεύθηκε από τους συγχρόνους της σαν θεά και που η δόξα της ανέβηκε ως τους ουρανούς, όπου αποθανατίστηκε στους αιώνες των αιώνων πάνω σ' έναν ολόλαμπρο άστερισμό, που φέρνει πάντοτε τ' όνομά της.

Η «θεά» Βερενίκη ήταν ακόμη ένα κοριτσάκι, όταν ο πατέρας κι' η μητέρα της φιλονεικούσαν για το σύζυγο που θα της έδιναν. Ο πατέρας της Μάγας, που ήταν δυνάστης της Κυρηναϊκής και της Λιβύης, την προωρίζει για το διάδοχο του θρόνου της Αιγύπτου Πτολεμαίο τον 3ο (αυτόν που αποκληθήκε αργότερα Ευεργέτης). Η μητέρα της, 'Απάμη, αντιθέτως, που ήταν κόρη του βασιλιά της Συρίας 'Αντίοχου του 1ου και που μισούσε τους κυρίαρχους της Αιγύπτου, αναζητούσε άλλου γαμβρό για τη μικρή πριγκίπισσα.

Είναι άγνωστο ποιο τέλος θαπαίριε αυτή η διαμάχη ανάμεσα στους γονείς της Βερενίκης. Μια μέρα, όμως, ο Μάγας, που ήταν πολύ γέρος, πέθανε. Η 'Απάμη σταμάτησε τότε κάθε διαπραγμάτευση με την Αύλη της Αιγύπτου. Θ' αποφάσιζε τώρα μόνη της για την τύχη της κόρης της. Και δεν δυσκολεύτηκε στην έκλογή της. Η προτίμησή της έπεσε στον Δημήτριο τον Καλό, αδελφό του βασιλιά της Μακεδονίας 'Αντιγόνου Γονατά.

Η μικρή Βερενίκη ήταν άπειρη από τη ζωή κι' άγνοουσε ολόκληρα τον έρωτα. Ο Δημήτριος την είδε σαν παιδί, όπως και ήταν. Η αδελφή της τον διασκεδάζε. Και του άρεσε να μιλάει γι' αυτήν στην πεθερά του και να της αφηγείται διάφορα χαριτωμένα επεισόδια.

Η 'Απάμη βρισκόταν τότε σ' όλη τη λάμψη της ομορφιάς της. Κι' ήταν ακόμη πολύ νέα. Η ζωή της είχε κυλήσει μέσα στη μολυσμένη ατμόσφαιρα που τύλιγε τις ελληνικές Αύλεις της Μικράς 'Ασίας και της ήταν αδύνατο να βάλει φραγμούς στα πάθη που κόχλαζαν μέσα στην ψυχή της. Ο ρόλος της απαρηγόρητης χήρας δεν ταίριαζε, άλλωστε, στη φλογερή ιδιοσυγκρασία της. Η σκέψη της, βέβαιη κι' ακάθαρτη, ακολουθούσε, ξαφνικά, ένα γλυστερό κατήφορο...

Από τη στιγμή εκείνη, ο Δημήτριος έπαψε να είναι γι' αυτήν ο άντρας της κόρης της. Κι' έγινε μόνον ο άντρας. Ένας άντρας που τον ποθούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της — ήταν, άλλωστε, πολύ καλοφτιαγμένος — και που η καταχτησί του της φάνηκε πολύ εύκολη.

Ο Δημήτριος ήταν, σ' αλήθεια, άβουλος κι' απανήρετος. Με την ώριμη γοητεία της και την πλούσια ερωτική πείρα της — ο Μάγας φημιζόταν σαν ένας από τους πιο προδομένους συζύγους της εποχής του — η 'Απάμη έκαμε το λογικό του να σκοτισθεί κι' εξαφάνισε κάθε δισταγμό από την ψυχή του. Έπειτα από λίγο, κυλιόνταν κι' οι δύο μέσα στο βούρκο της αμαρτίας...

Τα ανάκτορα της Κυρήνης έγιναν τότε τόπος ακαλασίας και όργιων. Η 'Απάμη ωργάνωνε κάθε τόσο μεγαλόπρεπα συμπόσια κι' εμφανιζόταν σ' αυτά μαζί με τον Δημήτριο, χωρίς να προσπαθή να κρύψει τις ένοχες σχέσεις της μαζί του.

Η μόνη που δεν είχε θέσι σ' αυτά τα συμπόσια, ήταν η Βερενίκη. Ο άντρας της κι' η μητέρα της δέη την επρόδιδαν μόνον αδιάντροπα. Την περιφρονούσαν επίσης κι' ίσως την μισούσαν, γιατί την έβλεπαν σαν εμπόδιο ανάμεσά τους.

Αυτή η περιφρόνηση κι' αυτό το μίσος, φαίνονταν άνεξήγητα στη μικρή πριγκίπισσα. Και, ψάχνοντας να βρή την αιτία τους, έμαθε μια μέρα την τραγική αλήθεια.

Εκείνος που της την είπε, ήταν ο Θεών, ένας παλινός φίλος του πατέρα της.

— Πριγκίπισσα, απάντησε στις επίμονες ερωτήσεις της, αυτό που ζητάς να μάθης, δεν μπορούν να το ειπούν τα χείλη μου κι' ούτε είναι σωστό να το ακούσουν από το στόμα κανενός ανθρώπου τ' ατυχία σου. Αν, όμως, φλέγεται να μάθης την αλήθεια, δεν έχω το δικαίωμα να

— Συγχώρεσέ με, αν έχως τη δύναμη να το κάμης, είπε στη Βερενίκη.

σου την κρύψω.

— Πώς, όμως, θα την μάθω, αν συ δεν μου την πής; ρώτησε η Βερενίκη.

— Θα σε οδηγήσω σ' ένα μέρος από όπου θα μπορέσης να την ιδής με τα ίδια σου τα μάτια, απάντησε ο Θεών.

— Πότε;

— 'Απόψε.

— Πού πρέπει να πάω; ρώτησε η Βερενίκη, με φωνή που έτρεμε από αγωνία.

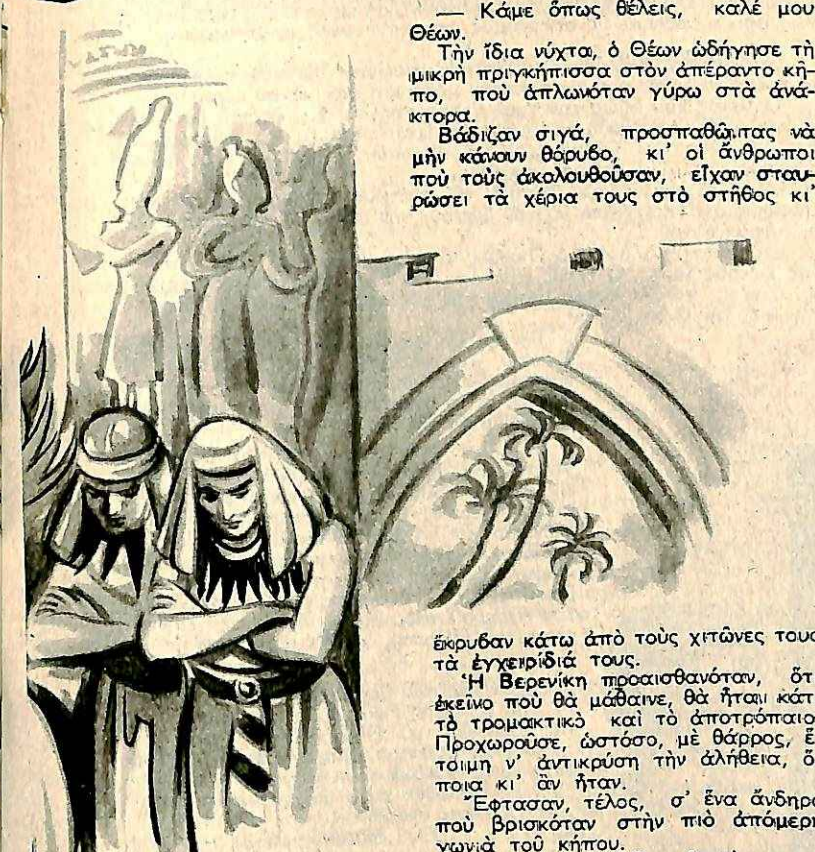
— 'Αργά τη νύχτα θα έρθω να σε πάρω από τα διαμερίσματά σου, απάντησε ο Θεών. 'Αλλά δεν θα είμαι μόνος. Ζητάω την άδεια να πάρω μαζί μου και μερικούς από τους παληούς φίλους του πατέρα σου...

— Πού θα μου είναι το ίδιο πιστοί και άφωσιωμένοι όσο είσαι σύ;

— 'Εγγυώμαι με το κεφάλι μου γι' αυτούς.

Η ΡΥΛΙΚΕΣ ΤΟΗΣΣΕΣ

— Κάμε όπως θέλεις, καλέ μου Θεών.

Την ίδια νύχτα, ο Θεών ωδήγησε τη μικρή πριγκίπισσα στον άπέραντο κήπο, που απλωνόταν γύρω στα ανάκτορα.

Βάζιζαν σιγά, προσπαθώντας να μην κάνουν θόρυβο, κι' οι άνθρωποι που τους ακολουθούσαν, είχαν σταυρώσει τα χέρια τους στο στήθος κι'

έκρυβαν κάτω από τους χιτώνες τους τα έγχειρίδιά τους.

Η Βερενίκη προαισθανόταν, ότι εκείνο που θα μάθαινε, θα ήταν κάτι το τρομακτικό και το άποτρόπαιο. Προχωρούσε, ωστόσο, με θάρρος, έτοιμη ν' αντικρύσει την αλήθεια, όποια κι' αν ήταν.

Έφτασαν, τέλος, σ' ένα άνδρο που βρισκόταν στην πύλη απόμερη γωνία του κήπου.

Ο Θεών έσπρωξε μια πόρτα και προτορεύθηκε. Έπειτα από μερικά βήματα, σταμάτησε κι' άπλωσε το χέρι του σ' ένα παραπέτασμα.

— Είσαι έτοιμη, πριγκίπισσα, ν' αντικρύσης την αλήθεια; ρώτησε ψιθυριστά.

— Ναι, απάντησε με φωνή που μόλις άκουγόταν η Βερενίκη. Ο Θεών τράβηξε τότε το παραπέτασμα.

Πίσω απ' αυτό βρισκόταν ένα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο. Μια λυχνία που κρεμόταν από το ταβάνι, σκόρπιζε ένα αδύνατο φως ολόγυρα. Στη μέση υπαίονταν ένας μικρός βωμός, όπου έκαigan άρωματικά φυτά, σκορπίζοντας μεθυστικές ευωδιές μέσα στο δωμάτιο. Στο βάθος, ένας σωρός από δέρματα ζώων, έφτανε μια μαλακή στρωμή μ' ένα ζευγάρι.

Η Βερενίκη αναγνώρισε άμέσως τον άντρα κι' έφριξε από αγανάκτηση. Ήταν ο άντρας της. 'Αλλά δυσκολεύτηκε πολύ ν' αναγνωρίσει τη γυναίκα που βρισκόταν στο πλευρό του. Τα μάτια της δεν ήθελαν να πιστέψουν εκείνο που έβλεπαν. 'Οχι, το πρόσωπο αυτό με τα μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια, τα προκαλητικά χείλη και την ερωτική έκφραση, δεν ήταν, σίγουρα, της μητέρας της, μ' όλο που της έμοιαζε καταπληκτικά.

Η μικρή πριγκίπισσα κύτταζε σαστισμένη, όταν, ξαφνικά, άκουστηκε μια φωνή.

Αυτή η φωνή, που ήταν λίγο βραχνή, είπε: — Πώς τόλμησες να έρθης εδώ, αδιάντροπη; Ξαναγύρισε άμέσως στο δωμάτιό σου, αν δεν θέλεις να διατάξω να σε μαστιγώσουν.

Η Βερενίκη ανατρίχιασε. Αυτή η φωνή ήταν της μητέρας της. Δεν χωρούσε αμφιβολία γι' αυτό.

Η 'Απάμη είχε αναστακάθι τώρα πάνω στα δέρματα που της χρησίμευαν για στρωμή και κύτταζε την κόρη της με μάτια που άστραφταν από απειλές και μίσος.

— Φύγε! Ξαναείπε.

— 'Αλλ' η Βερενίκη δεν σάλεψε από τη θέσι της, σαν τα πόδια της να είχαν κορφαθεί στο πάτωμα.

— Διώξε την! φώναξε τότε η 'Απάμη, γυρίζοντας προς το μέρος, όπου βρισκόταν ο Δημήτριος.

Δεν τήν είδε, όμως, στο πλευρό της.

Ο σύζυγος της Βερενίκης είχε γλιστρήσει τώρα από τη στρωμή και, κρυμμένος πίσω από τα δέρματα των ζώων, προσπαθούσε να ντυθεί.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η 'Απάμη τον είδε όρθιο μπροστά της.

— Διώξε αυτή την αδιάντροπη! του ξαναφώναξε. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως δεν μπορώ να την βλέπω;

— 'Αλλ' ο Δημήτριος δεν φάνηκε πρόθυμος να την υπακούσει.

Η 'Απάμη έχανε σιγά-σιγά το θάρρος και την αυτοκυριαρχία της. Όλα δσα γίνονταν γύρω της, της φαινόταν πολύ παράξενα. Στο βάθος του δωματίου η Βερενίκη στεκόταν ακίλητη κι' ο Δημήτριος δεν έκανε τίποτε για να την διώξει. 'Αλλά γιατί του είχε

πή να την διώξει; 'Οχι, η κόρη της δεν έπρεπε να φύγει απ' αυτό το δωμάτιο. Το θέαμα που είχε αντικρύσει, θα ήταν το τελευταίο που είδαν τα μάτια της. Ναι, αυτό έπρεπε να γίνει. Μήπως δεν τους είχε άπασχολήσει πολλές φορές ως τότε η σκέψη να γλυτώσουν από τη Βερενίκη; Δεν έπρεπε να διατάξουν περισσότερο από τη στιγμή που είχε μάθει το μυστικό τους. Παραβιάζοντας το έρωτικό ασυλό τους, είχε απαγγείλει μόνη της την καταδίκη της.

— Τι περιμένεις, Δημήτριο; ούρλιαξε η 'Απάμη. Σκότωσέ την!

Ο Δημήτριος άρχισε να προχωρή προς το μέρος της γυναίκας του. 'Αλλά το ύψος του δεν έδειχνε άνθρωπο που πήγαινε για να κάμει ένα εγκλημα. Ούτε η όργη έλαμπε στα μάτια του, ούτε η δίψα του αίματος παραμόρφωνε το πρόσωπό του. Έστερνε σχεδόν τα βήματά του, κι' όταν έφτασε κοντ' αυτής γονάτισε.

— Συγχώρεσέ με, αν έχως τη δύναμη να το κάμης, της είπε. 'Αν, όμως, δεν μπορείς, τότε διατάξτε τους ανθρώπους σου να με σκοτώσουν εδώ, μπροστά στα πόδια σου.

Η Βερενίκη τον κύτταζε με περιφρόνηση, αλλά χωρίς κακία. Δεν είχε αγαπήσει ποτέ αυτό τον άνθρωπο. 'Αλλ' η πράξη του ήταν τόσο αμείωρη, που της έκανε κόπο και που τον έβλεπε ακόμη. 'Οχι, δεν θα μπορούσε ποτέ να τον συγχωρέσει.

Η 'Απάμη τινάχτηκε, ξαφνικά, κι' ώρμησε προς το μέρος της κόρης της. Τα χέρια της υψώθηκαν απειλητικά.

— 'Αι κάποιος δεν θα φύγει ζωντανός από δώ, αυτή θα είσαι σύ! φώναξε στη Βερενίκη.

'Αλλ' ο Θεών που παρακολουθούσε σιωπηλός αυτή τη φρικαλέα σκηνή, βρέθηκε μ' ένα πήδημα ανάμεσα στις δυο γυναίκες.

— Πριγκίπισσα, είπε στη Βερενίκη, η μητέρα σου έχει δίκιο. Κάποιος δεν πρέπει να φύγει ζωντανός από εδώ. Γιατί μόνον το αίμα μπορεί να εξιλεώσει το ανόσιυόρημα που έγινε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Οι ένοχοι βρίσκονται μπροστά σου. Συ θ' αποφασίσεις για την τιμωρία τους.

Έβγαλε ταυτόχρονα το έγχειρίδι που έκρυβε κάτω από τον χιτώνα του. Οι σύντροφοί του έκαμαν τ' ίδιο.

— Πρέπει να τους σκοτώσουμε και τους δυο; ρώτησε ο Θεών.

— Δεν θέλω να πειράξετε τη μητέρα μου, άκούστηκε η φωνή της Βερενίκης, που έκρυβε το πρόσωπό της με τα χέρια της.

Αυτά τα λόγια ήταν η καταδίκη του Δημητρίου.

Το έγχειρίδι που ο Θεών κρατούσε στα χέρια του, χώθηκε μέσα στο στήθος του συζύγου της Βερενίκης.

Οι σύντροφοι του Θεώνος πλησίασαν κατόπιν κι' άρχισαν να τον χτυπάνε κι' αυτοί με τα έγχειρίδιά τους.

Η 'Απάμη ούρλιαζε σαν το πληγωμένο θηρίο. Οι φωνές της, όμως, έσβυσαν ξαφνικά και κυλιόταν κι' αυτή αναίσθητη.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η Βερενίκη έδρανε απ' αυτό το θάλαμο τών όργιων και του αίματος. Από τα μάτια της δεν είχε τρέξει ούτε ένα δάκρυ. Μέσα στα έλάχιστα λεπτά που κράτησε αυτή η σκηνή, είχε ωριμάσει ξαφνικά. Δεν ήταν πια μια άπειρη νέα, όπως πριν. 'Αλλά μια γυναίκα πλημμυρισμένη από θάρρος.

Το μόνο που την ενδιέφερε τώρα, ήταν να φύγει από την Κυρήνη. Της ήταν αδύνατο πια να ζήσει κοντά στη μητέρα της.

Την εποχή εκείνη, έφτασαν, εύτυχώς, στην Κυρήνη άπεσταλμένοι του Πτολεμαίου του Ευεργέτη, που είχε ανεβή πριν από λίγο στο θρόνο της Αιγύπτου και που, μόλις έμαθε το θάνατο του Δημητρίου, βιάστηκε να ζητήσει τη Βερενίκη σε γάμο.

Αυτή τη φορά, η 'Απάμη δεν έφερε αντίρρηση.

Έτσι, η Βερενίκη ακολούθησε τους άπεσταλμένους του Πτολεμαίου στην Αίγυπτο. Οι γάμοι τους έγιναν άμέσως κι' η ζωή τους άρχισε να κυλάει ευτυχισμένη.

Οι δυο αυτοί άνθρωποι φαίνονταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Για πρώτη φορά τώρα, η Βερενίκη ένοιωσε την αγάπη μέσα στην ψυχή της.

Την αγάπη και την αφοσίωσή της στον άντρα της την έδειξε με περιλαμπρό τρόπο, όταν, λίγο καιρό μετά το γάμο τους, ο Πτολεμαίος ξεκίνησε, σέρνοντας πίσω του μεγάλες δυνάμεις στρατού, για να κατακτήσει την 'Ασία.

Η Βερενίκη έκαμε τότε την υπέρτατη κόμη της και την κατέθεσε στο ναό της Ζευφρίας 'Αφροδίτης, σαν εύλαβικό ανάθημα για τη νίκη του συζύγου της.

Έγινε τότε το έξης: Κάποιοι βέηλοι έκλειψαν αυτή την κόμη, για να φτιάξουν απ' αυτήν περρούκες, που θα τις πουλούσαν κατόπιν, σε γυναίκες άρχόντων.

'Αλλ' ο περίφημος αστρονόμος Κόνων ο Σάμιος, που βρισκόταν τότε στην Αύλη του Πτολεμαίου, έρμηνευσε με διαφορετικό τρόπο την άσπαγή της κόμης της Βερενίκης από το ναό της 'Αφροδίτης. 'Η θεά, είπε, είχε εισακούσει την παράκλησή της κι' είχε πάρει από το ναό την ωραία κόρη της βασίλισσας, για να στολίσει μ' αυτήν τους ουρανούς. Στους δυσπίστους ο Κόνων δεν είχε παρά να δείξει ένα σημείο σταί ουρανό, κοντά στον άστερισμό του Λέοντος, όπου ξεχώριζε ένα συμπλεγμα άστεριών, που, όπως ήταν σκορπισμένα στη σειρά, έμοιαζαν σαν λυμμένη κόμη.

Η έρμηνεία του Κόνωνος έγινε χωρίς δυσκολία πιστευτή και διαδόθηκε άμέσως στους στρατιώτες που πολεμούσαν στην 'Ασία, δίνοντας τους την πεποίθηση για ν' νική, Πραγματικά, ο Πτολεμαίος συνέτριψε όλα τα εμπόδια, κατατρόπωσε τους έχθρους του σε αλλεπάλληλες μάχες, ταπείνωσε τους Σελευκίδες, που βασίλευαν στην 'Αντιόχεια, άφισε στα πόδια επίκαιρα σημεία φρουρές και ξαναγύρισε θριαμβευτής στην Αίγυπτο, όπου η Βερενίκη τον περίμενε με άνυπαμονή για να τον σφίξει στην αγκαλιά της.

Αυτή η νίκη ήταν και δικό της έργο. Ο λαός, για να της εκφράσει την ευγνωμοσύνη του, καθιέρωσε τότε ειδική λατρεία προς τιμήν της. Οι ιέρειες που υπηρετούσαν στους ναούς, που αφιερώθηκαν σ' αυτήν, ώνομάσθηκαν αλόφοροι, για να διακινούν την ανάμνηση της συμβολής της στη μεγάλη νίκη έναντι των Σελευκιδών.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

ΥΣΤΕΡ' από την κατάνυξη της Αυτοκρατορίας της Ρώμης ένας άγριος πόλεμος άρχισε μεταξύ Γαλλών και Γερμανών. Ο βασιλιάς της Γαλλίας, έχοντας πολυάριθμο στρατό, ξεκίνησε με τον διάδοχο να χτυπήσει τους εχθρούς, αφήνοντας αντικαταστάτη του τον κόμη της Αμβέρσας Γκουαλιέ, έναν άνθρωπο άφοβου και σ' αυτόν, τίμιο και γενναίο.

Ο Γκουαλιέ, ωστόσο, αναλαμβάνοντας τα καθήκοντά του, δεν παρέλειπε, για σοβαρά ζητήματα, να συμβουλευεται τη βασίλισσα και τη νύφη της, τη γυναίκα του διαδόχου. Η τελευταία όμως, βλέποντας τον νέο κι έμορφο, αν και ήταν χήρος και πατέρας δυο παιδιών, τον αγάπησε με φλογερό έρωτα. Κι' επειδή δεν μπορούσε να κρατήσει κρυφή την αγάπη της, τον κάλεσε μία νύχτα στα διαμερίσματά της, αποφασιζόμενη να του εξομολογήσει το αίσθημά της.

Ο κόμης, χωρίς να υπαίσιζεται τίποτα, πήγε άμέσως στο παλάτι. Τη χαίρεται με σεβασμό και τη ρώτησε τί τον ήθελε.

Η πριγκίπισσα στην αρχή σάπαινε. «Επειτα όμως, τρέμοντας από την ταραχή της, του εξομολογήθηκε τον έρωτά της.

Ο κόμης έμεινε άφωνος από την κατάπληξη. Κι' αγανακτισμένος, της απάντησε σε λίγο, ότι θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να προσβάλει την τιμή του γιού του βασιλιά!...

Η πριγκίπισσα τότε του φώναξε με όργη:

— Έμνοια σου, και δεν θα σε συγχωρέσω ποτέ! Θα σ' εκδικηθώ σκληρά γι' αυτή την προσβολή, που μου κάνεις!...

Κι' ύστερα, ανακάτεψε άμέσως τα μαλλιά της, έσκισε το φόρεμα μπρός στο στήθος της κι' άρχισε να φωνάζει, ζητώντας βοήθεια!...

Ο κόμης κατάλαβε πόσο κρίσιμη ήταν η θέση του. Και γι' αυτό έφυγε γρήγορα απ' το παλάτι και γύρισε κρυφά στο σπίτι του.

Εκεί έζησε τ' αλλόγ' του, έβαλε τα παιδιά του πάνω σ' αυτό κι' ανέθηκε κι' ο ίδιος με το σκοπό να τραβήξει για το Καλαί, κι' από εκεί να περάσει στην Αγγλία. Στο μεταξύ οι αγγλικοί, ακούγοντας τις φωνές της πριγκίπισσας, έτρεξαν κοντά της. Εκείνη τότε τους βεβαίωσε ότι ο κόμης της είχε έπιτεθεί με ανήθικους ρυπαρούς. Οι αγγλικοί, φυσικά, την πίστεψαν και παίρνοντας ένα άρμα, έτρεξαν στο σπίτι του γιού να τον πιάσουν. Κι' επειδή δεν τον βρήκαν εκεί, λεηλάτησαν και γκρέμισαν το σπίτι του.

★

Όταν ο βασιλιάς κι' ο διάδοχος έμαθαν αυτά τα γεγονότα στο στρατόπεδο, ανανέκτησαν βαρεια για την προδοσία του Γκουαλιέ και καταδίκασαν κι' αυτόν και τους απογόνους του, σ' έφορία. Συγχρόνως υποσχέθηκαν ένα χρηματικό ποσό σ' εκείνον που θα κατάρθωνε να τον πιάσει και να τον φέρει πίσω στη Γαλλία.

Ο κόμης στο μεταξύ είχε φθάσει πιά στην Αγγλία. Κι' επειδή είχε μείνει χωρίς χρήματα και τα παιδιά του πεινούσαν, αναγκάστηκε να γίνει ζητιάνος! Ζητιάνευε σε μία γέφυρα του Τάμεσι, έχοντας μαζί και τα δυο παιδιά του, τον Πιέρρο και τη Ζανέττα.

Μία μέρα η γυναίκα ενός Αγγλου στρατηγού είδε τη Ζανέττα και τη συμπάθησε. Ζήτησε τότε από τον πατέρα της να την πάρει μαζί της στο σπίτι της. Ο κόμης δέχτηκε και με δάκρυα ευγνωμοσύνης έφερε την κορούλα του στην Αγγλία αρχόντισσα κι' ύστερα έφυγε για τη Σκωτία.

Εκεί, ο Γκουαλιέ γνώρισε έναν στρατηγό με καλή καρδιά, που τον προσκαλούσε συχνά στο σπίτι του. Μία μέρα λοιπόν ο στρατηγός αυτός βλέποντας τον Πιέρρο να παίζει με τ' άλλα παιδιά, ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν. Παρακάλεσε λοιπόν το φτωχό φίλο του να του δώσει, για να τον υιοθετήσει. Ο κόμης με

βαρεία καρδιά έδωσε και το δεύτερο παιδί του στον στρατηγό. Έτσι όμως εξασφάλισε το μέλλον του γιού του. Έπειτα, ο παμπόλικος Γκουαλιέ έφυγε απ' τη Σκωτία και πήγε στην Ιρλανδία, όπου βρήκε δουλειά ως ιπποκόμος στο σπίτι ενός άριστοκράτη.

Στο μεταξύ η Ζανέττα ζούσε εύτυχισμένη. Ο στρατηγός, που είχε κι' ένα γιό, φρόντισε να την μορφώσει σαν νάταν κόρη του. Ο γιός του όμως την ερωτεύθηκε τρελλά. Κι' επειδή δεν τολμούσε να εξομολογηθεί σε κανένα τον έρωτά του, άρρώστησε βαρεια τάστασι του όλο και χειρότερη...

Τέλος οι γονείς του έμαθαν το μυστικό του και για να τον σώσουν, αναγκάστηκαν να του δώσουν την άδεια να παντρευτεί την αγαπημένη του.

Στο διάστημα αυτό, ο Πιέρρος είχε μεγαλώσει κι' είχε γίνει ένας ώριμος νέος. Ο θετός πατέρας τον είχε μορφώσει εξαιρετικά κι' ο νέος, πολλές φορές, βρήκε την ευκαιρία να δείξει το θάρρος του και την ανδρεία του.

Την εποχή εκείνη έτυχε να ένακίμη στη Σκωτία μια φοβερή επιδημία. Πολλοί από τους κατοίκους πέθαναν και μαζί μ' αυτούς κι' ο στρατηγός, η γυναίκα του κι' όλοι οι συγγενείς τους.

Οι μόνοι που άπομειναν από την οικογένειά του, ήταν η μοναχοκόρη του κι' ο Πιέρρος. Οι δυο νέοι, που είχαν μεγαλώσει μαζί ένοιωσαν να τους συνδέει ένα τρυφερό αίσθημα και τέλος παντρεύτηκαν.

Έτσι ο Πιέρρος έγινε κύριος όλης της κληρονομιάς του στρατηγού. Κι' όταν ο βασιλιάς της Αγγλίας έμαθε το θάνατο του πεθερού του, επειδή ήξερε τη γενναίοτητα του Πιέρρου, τον έκανε στρατηγό.

★

Είχαν περάσει δεκαοχτώ χρόνια από τότε που ο κόμης Γκουαλιέ είχε φύγει από την πατρίδα του. Είχε γεράσει πιά. Επειδή φοβόταν μήπως πεθάνει και δεν ξαναδεί τα παιδιά του, έφυγε από την Ιρλανδία και ξαναγύρισε πρώτα στο Λονδίνο.

Εκεί αξιώθηκε να δει τον Πιέρρο στρατηγό και τη Ζανέττα νύφη στρατηγού, χωρίς να τους φανερώσει όμως πώς ήταν ο πατέρας τους.

Στο μεταξύ ο βασιλιάς της Γαλλίας πέθανε. Και στο θρόνο του ανέθηκε ο γιός του. Μά εαφνικά η βασίλισσα, εκείνη που, όταν ήταν πριγκίπισσα, είχε συκοφαντήσει το Γκουαλιέ, άρρώστησε βαρεια. Και νοιώθοντας να πλησιάζει το τέλος της προσκάλεσε τον επίσκοπο του Ρουάν και του εξομολογήθηκε το αμάρτημά της. Τον παρακάλεσε μάλιστα να φροντίσει μαζί με τον άντρα της να αποκατασταθεί ο κόμης της Αμβέρσας.

Όταν λοιπόν, το έμαθε αυτό ο βασιλιάς της Γαλλίας, λυπήθηκε κατάκαρδα για την άδικία που είχε γίνει στο Γκουαλιέ. Διατάλησε έτσι παντού ότι όποιος ανακαλύψει τον κόμη ή κανένα από τα παιδιά του, θα έπαιρνε μεγάλη άμοιβή.

Ο κόμης της Αμβέρσας το έμαθε κι' αποφάσισε να φανερωθεί. Και πρώτα παρουσιάστηκε στο γιό του Πιέρρο, που μόλις αναγνώρισε τον πατέρα του, έπεσε στην αγκαλιά του και τον φίλησε με δάκρυα.

Κατόπιν ο Πιέρρος κάλεσε και τον άντρα της Ζανέττας και πήγαν μαζί στο βασιλιά της Γαλλίας, έχοντας στη μέση το γέρο-κόμη, ντυμένο ακόμα με τη στολή του ιπποκόμου.

Ο βασιλιάς τότε μόλις είδε τον παλιό πιστό αλκικό του, τον φόρτωσε πλούτη και αξιώματα, για να τον ανταμείψει για όσα είχε υποφέρει εξ αιτίας της συκοφαντίας της γυναίκας του.

Έτσι ο κόμης της Αμβέρσας, που ο βίος του έμοιαζε με παραμύθι, έζησε εύτυχισμένα την υπόλοιπη ζωή του.

Ο Γκουαλιέ της απάντησε αγανακτισμένος ότι θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να προσβάλει την τιμή του γιού του βασιλιά!...

Οι Λίθοι

ΤΗΣ ΚΥΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΦΡΩΝ

Πώς μπορεί ν' αποφευχθεί ή ενχειρσ

ΟΛΟΙ οι ασθενείς που έχουν λίθους στην ούροδόχο κύστη, απευθύνουν στο γιάτρο τους την ίδια ερώτηση: «Πρέπει να κόμω ενχειρσ;»

Όταν η περίπτωση είναι σοβαρή, δεν επιτρέπεται ούτε διαταγμός ούτε άναβολή. Άλλα όταν η ενχειρσ δεν είναι απαραίτητη, ο γιάτρος συνιστά στον ασθενή διάφορα αντιβιοτικά των ούροφόρων αγωγών, αλσπηρή διαίτα, ιαματικά λουτρά κλπ. Η άγωγή αυτή όχι μόνο κρατάει παλύν καιρό, αλλά και δεν δίνει πάντα ικανοποιητικά αποτελέσματα. Δεν σχηματίζονται, βέβαια, καινούργιοι λίθοι, άλλα οι παλαιοι δεν διαλύονται τελείως και μπορούν να προκαλέσουν νέες οδυνηρές κρίσεις ή να παρεμποδίσουν την κανονική ροή του αίματος.

Για το λόγο αυτό οι έπιστήμονες ανέζητησαν κατά τα τελευταία χρόνια μέσα που θα έκαναν τους λίθους να διαλυθούν επί τόπου, χωρίς όμως, να έρεθιστή ο βλεννογόνος του οργάνου που τους περιβάλλει.

Πρέπει να σημειωθεί ότι μερικοί από αυτούς τους λίθους, όπως εκείνοι που παρέχουν φωσφορικά και άσβεστούχα στοιχεία διαλύονται εύκολα, ενώ άλλοι, π. χ. εκείνοι που αποτελούνται από οξαλικά στοιχεία, είναι εξαιρετικά σκληροί.

Τα πειράματα που έγιναν ως σήμερα απέδειξαν ότι κανένα φάρμακο χορηγούμενο από το στόμα ή εισαγόμενο στο σώμα με ένεσεις δεν μπορεί να διαλύσει αυτούς τους λίθους. Η διάλυσι τους μπορεί να γίνει, όμως, αν φέρουμε ώρισμένες ουσίες σε έπαφή με τους ίδιους τους λίθους.

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται ένας ειδικός καθετήρας που επιτρέπει να εισαγάγουμε τη διαλυτική ουσία μέσα στην κύστη ή τα νεφρά. Η ουσία αυτή έρχεται τότε σ' έπαφή με τους λίθους και τους κάνει να διαλυθούν.

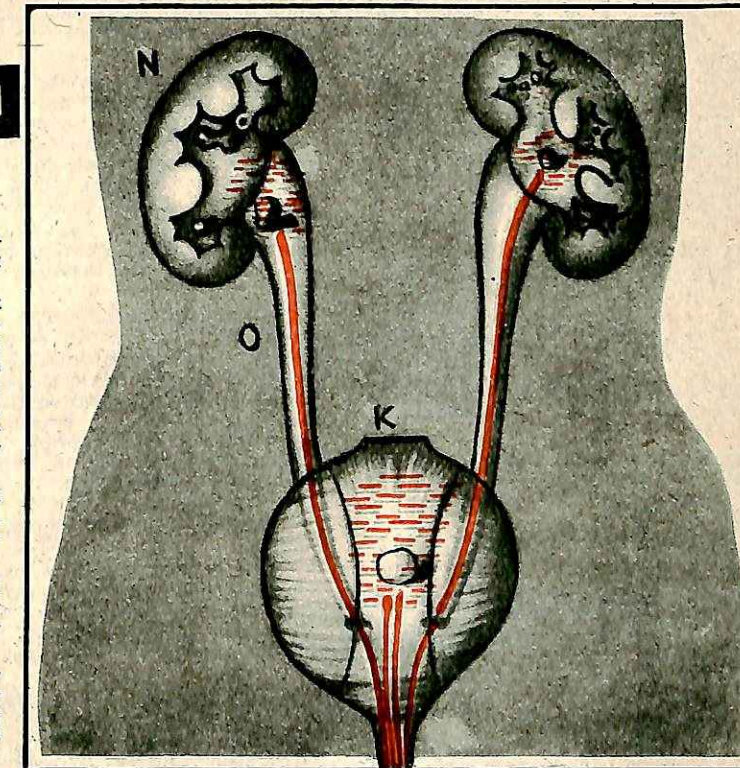
Μία από τις πρώτες ουσίες, που χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό είναι το νιτρικό νάτριο. Η ουσία αυτή διαλύει κυρίως τους λίθους που αποτελούνται από φωσφορικά και άσβεστούχα στοιχεία. Άλλα η έπιδρασι της σ' εκείνους που περιέχουν οξαλικά στοιχεία είναι άναξία λόγου.

Περισσότερο αποτελεσματικό είναι ένα νέο προϊόν, το καλούμενο «τρίλιν». Η ουσία αυτή εισάγεται σταγόνα με σταγόνα επί τρεις ως έξι συνεχείς ώρες. Γίνεται κατόπιν ένα πλύσιμο της κύστεως και των νεφρών με φυσιολογικό όρρο που διοικεί μία ολόκληρη ώρα. Η άγωγή αυτή πρέπει να συνεχιστεί χωρίς διακοπή επί 10—30 ημέρες.

Υπάρχουν, όμως, περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν επιτρέπεται η χρήση διαλυτικών ουσιών. Μία σοβαροτάτη αντίδειξι είναι η κακή λειτουργία των νεφρών. Απαγορεύεται επίσης η χρήση των εν λόγω ουσιών στις ακόλουθες περιπτώσεις:

- Όταν τα αίμα περιέχουν μεγάλο αριθμό μικροβίων, γιατί υπάρχει τότε κίνδυνος γενικώτερης μόλυνσης.
 - Όταν ο ασθενής πάσχει από αιματοουρία.
 - Όταν οι λίθοι βρίσκονται στον ούρητηρα, που το στόμιό του είναι αρκετά στενό για να μιν είναι δυνατόν να διαχετευθούν διαλυτικές ουσίες μέσα σ' αυτόν.
 - Σε περιπτώσεις μόλυνσης.
 - Όταν οι λίθοι βρίσκονται και στα δύο νεφρά.
- Η χρήση διαλυτικών ουσιών ενδείκνυται, τουναντίον, στις κάτωθι περιπτώσεις:
- Όταν πρόκειται για πολλούς λίθους, που η άφαίρεσί τους, ακόμη και με ενχειρσ, καθίσταται δύσκολη.

Οι λίθοι των νεφρών και της κύστεως έχουν τα πιο περίεργα σχήματα. Άλλοτε αποτελούνται από διαδοχικά στρώματα, άλλοτε σχηματίζουν διακλαδώσεις όπως τα κοράλια, άλλοτε μοιάζουν με κταπόδια ή θαλάσσια όστρακα κτλ.

Οι λίθοι σχηματίζονται πρώτα στα νεφρά. (N). Από εκεί κατεβαίνουν διά του ούρητηρος (O) στην ούροδόχο κύστη (K).

β) Όταν οι λίθοι σχηματίζουν διακλαδώσεις όπως τα κοράλια, όποτε η χειρουργική άφαίρεσίς των είναι επίσης δύσκολη.

γ) Όταν οι λίθοι ξανασχηματίζονται.

δ) Όταν οι λίθοι βρίσκονται μόνο στο ένα νεφρό.

ε) Όταν οι λίθοι ένοπιζώνται μόνο στην ούροδόχο κύστη, το «τρίλιν» αποδίδει άριστα αποτελέσματα. Άλλα η χρήση του πρέπει να γίνει με μεγάλη προσοχή, γιατί υπάρχει κίνδυνος να έρεθιστή ο βλεννογόνος αυτού του οργάνου, από την παρατεινόμενη εισαγωγή του φαρμάκου.

Όπως είναι γνωστό, οι λίθοι έχουν την τάσι να ξανασχηματίζονται, παρ' όλη τη διαίτα, τα ιαματικά λουτρά και τα άλλα θεραπευτικά μέσα. Γι' αυτό, εκτός από τις πλύσεις με φυσιολογικό όρρο, είναι καλό να γίνονται, μετά το τέλος της θεραπευτικής άγωγης, ένεσεις μ' ένα καινούργιο προϊόν, την υαλουρονιδάση, που έμποδίζει τον εκ νέου σχηματισμό τους.

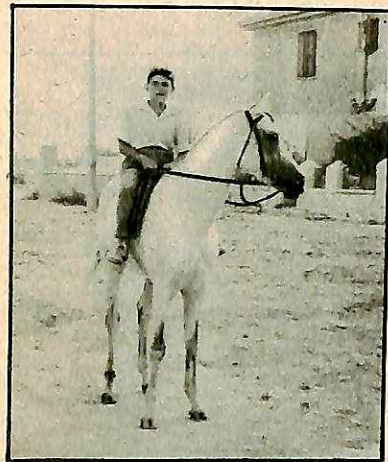
Η χειρουργική επέμβασι είναι προτιμώτερη όταν οι λίθοι είναι πρόσφατοι και βρίσκονται σε τέτοια θέση, ώστε να μπορούν να έξαχθούν χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αφαιρεθεί μέρος του νεφρού.

Επιβάλλεται επίσης στις περιπτώσεις διαταραχής της λειτουργίας των νεφρών. Είναι άσκοπο τότε να διαλύσουμε τους λίθους ή να τους αφαιρέσουμε με ενχειρσ, γιατί θα ξανασχηματισθούν. Πρέπει τουναντίον να αφαιρεθεί το πάσχον μέρος του νεφρού ή και ολόκληρο το νεφρό.

Η άφαίρεσι του νεφρού επιβάλλεται ακόμη σε περιπτώσεις μόλυνσης.

Πάντως η άφαίρεσι λίθων του νεφρού αποτελεί ακόμα και σήμερα μία απ' τις δύσκολες θεραπευτικές επέμβασεις της ιατρικής έπιστήμης.

Ένας από τους μικρούς τζοκεύ του 'Ιπποδρόμου βγάζει περίπατο ένα άραβικό άλογο...

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΤΖΟΚΕΥ

του Έλληνικού ιπποδρόμου

Περνούν τη ζωή τους με τα καθαρόαιμα άλογα

ΠΟΛΛΑ μικρά παιδιά, ηλικίας από δέκα μέχρι δεκαέξι χρόνων, ζούν μ' ένα όνειρο: Να γίνουν τζοκεύ και να φορέσουν την ατλαστική στολή του. Να καθαρίζουν ένα καθαρόαιμο άλογο ν' αγωνισθούν στον στίβο, να γίνουν διάσημοι και, φυσικά, να κερδίσουν πολλά, άφθονα λεφτά!

Αυτά τα παιδιά δεν ζουν παρά μόνο στον 'Ιπποδρόμο. Δεν χαίρονται παρά μόνον σ' αυτόν κι' έχουν μια αληθινά παθολογική αγάπη για τ' άλογα.

Και η πιο εύτυχισμένη στιγμή της μέρας τους είναι όταν τους δίνουν την άδεια να τα καθαλίσκουν και να τα βγάλουν περίπατο!...

Μας δόθηκε η ευκαιρία στους σταύλους του 'Ιπποδρόμου να κάνουμε την γνωριμία τους και να μιλήσουμε μαζί τους. Είναι παιδιά συνήθως του λαού. Παιδιά από διάφορες συνοικίες της Αθήνας, που έχουν ένα... προτερήμα για τον 'Ιπποδρόμο: Είναι πολύ λεπτά, πολύ μικροκαμωμένα, ανάλογα με την ηλικία τους.

Για κάποιο λόγο, αυτά τα παιδιά δεν αναπτύχθηκαν κανονικά. 'Ενώ είχε γεμάτα ύψος, ενώ έχουν έναν οργανισμό που αντέχει σε κάθε κακουχία, είναι ωστόσο μικρόσωμοι και λεπτοκαμωμένα, έτσι που ξεγελούν και νομίζει κανείς ότι είναι οχτώ ή δέκα χρόνων, ενώ πολλά ξεπερνούν τα δεκάξι!... Είναι το «σκασί» τους, όπως λένε, να είναι μικρόσωμοι. Κι' ένας καλός τζοκεύ έτσι πρέπει να είναι, με άσπαστη νεύρα, επί πλεόν.

Επίσης, πρέπει να ζυγίζει λίγα κιλά. 'Ετσι μπορεί να καθαλίσκει όποιο άλογο θέλει και να τρέξει σε μία κούρσα με όσο πρόσθετο βάρος του καθορίζουν συμφωνία με τ' άλλα άλογα, που θα λάβουν μέρος στον αγώνα.

Είναι γνωστό με ποιο τρόπο τον παλιό καιρό οι 'Ιπποδρόμοι κατάφεραν ν' αποκτήσουν μικρόσωμους τζοκεύ.

Οι ίδιοι οι γονείς προπονούσαν και προετοίμαζαν γι' αυτό το σκοπό τα παιδιά τους. Τα γύμναζαν με τρομερή σκληρότητα και τους έδιναν να πίνουν άφθονα δυνατά ποτά, προ πάντων τζίν, για να καθυ-

στερήσουν και να εμποδίσουν την σωματική τους ανάπτυξη. Για το ζήτημα αυτό έδω φρόντισε με το παραπάνω ο υποσιτισμός της εποχής της Κατοχής!...

Πολλά παιδιά έμειναν άτροφικά και δεν μπόρεσαν κατόπιν ν' ανακτήσουν την φυσιολογική ανάπτυξη τους. Από αυτά δε τα παιδιά, που υπάρχουν κατά εκατοντάδες σήμερα στην Ελλάδα, προέρχονται, όπως μας ανέφεραν, οι τζοκεύ του 'Ιπποδρόμου.

Μη φαντασθήτε ωστόσο ότι είναι όλο παιγνίδι και ίππασία ή ζωή τους.

Αντιθέτως, είναι πολύ σκληρή και κουραστική. Τα παιδιά αυτά ξεκινούν με τα πρώτα λεωφορεία από τον Πειραιά κι' από τις διάφορες συνοικίες των Αθηνών για να είναι στις 7.30 το πρωί στους σταύλους του 'Ιπποδρόμου. Οι προπονητές των καθαρόαιμων άλोगων, οι σταυλότες, οι έμπειροι άνθρωποι του προσωπικού αναλαμβάνουν να τους μάθουν τα μυστικά της περιποίησης ενός αλόγου.

Ένα καθαρόαιμο είναι σαν μία... φιλάρεσκη γυναίκα, μία γοητευτική καλλονή, που χρειάζεται αγρυπνία και συνεχή παρακολούθηση, για να διατηρήσει την λάμψη της όμορφιάς της.

Πρώτ' απ' όλα, είναι απαραίτητη η απόλυτη καθαριότητα στο χώρο του σταύλου του. 'Επειτα το άλογο χρειάζεται την περιποίησή του, το ξύστρισμα, που γίνεται με ιδιαίτερη προσοχή.

Κι' ύστερα το καθάρισμα των δοντιών του, το γυάλισμα των ποδιών του και το χτένισμά του. Του πλέκουν ακόμη μικρές κοτσίδες τα μαλλιά της χείτης του, για να φαίνεται πιο όμορφο.

Εκτός απ' αυτά έχει ανάγκη επίσης και από συστηματική ιατρική παρακολούθηση.

Και το πιο σημαντικό: από ψυχαγωγία, από τον καθημερινό περίπατό του!...

Σ' όλες αυτές τις δουλειές βοηθούν με ιδιαίτερη προθυμία κι' αγάπη οι μικροί δόκιμοι τζοκεύ.

Μερικά από τα καθαρόαιμα άλογα είναι πολύ άπιαστα. Κλωτσούν και δογκώνουν! Χρειάζονται ιδιαίτερη προσοχή και επίβλεψη. Με σχετική λοιπόν προπόνηση και ώριμες μεθόδους τα κάνουν σιγά, σιγά να ηρεμήσουν.

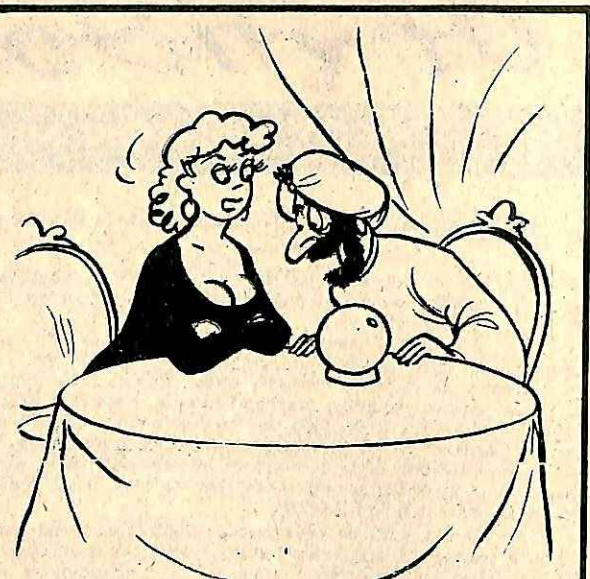
Επειτα τ' άλογα γνωρίζουν ημέρα με την ημέρα τα παιδιά αυτά. Συνηθίζουν να τα βλέπουν και τ' αφήνουν να τα περιποιούνται. Όπως δε είναι υπερβολικά έξυπνα ζώα, παίχουν μαζί τους και δέχονται μ' ευχαρίστηση τα χάδια τους.

Όταν πιά τ' άλογα γνωρίσουν καλά αυτά τα παιδιά και τα συνηθίσουν, αρχίζει τότε η εκπαίδευση των μικρών τζοκεύ. Αρχίζουν τα μαθήματα της ίππασίας, που διαρκούν αρκετόν καιρό. Κι' έπειτα τους μαθαίνουν όλες τις τεχνικές γνώσεις ενός τζοκεύ: Πώς να σελλάγη ένα άλογο, πώς να μην το κουράζει με το χαλινάρι, πώς να το κάνει να τρέχει όσο θέλει.

Πρωί κι' απόγευμα, τα παιδιά αυτά είναι στους σταύλους του 'Ιπποδρόμου.

Κι' έτσι, σε λίγον καιρό, συνηθίζουν τόσο εύκολα, που μπορούν να τρέξουν στο στίβο με το πιο άπιαστο άλογο για να το προπονήσουν ή να το βγάλουν με καμάρι περίπατο.

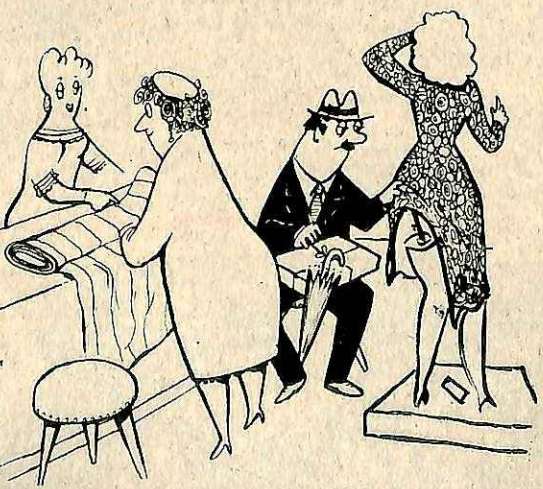
Και τότε καμαρώνουν, σαν μεγάλοι τζοκεύ κι' όνειρευονται τα χρόνια ενός πλούσιου ιδιοκτήτη, την δόξα και τα μεγάλα κέρδη!...

Ο φακίρης βλέπει τά... μέλλοντα!

Ο άφηρημένος μπαμπάς.

Χωρίς λόγια.

ΕΠΝΙΞΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ!

Για να εισπράξει δυό ασφάλειες ζωής

ΥΠΗΡΞΕ ποτέ ένα πραγματικά «τέλειο» έγκλημα; Κανείς δεν μπορεί να το ξέρει. Γιατί, εφόσον θάταν έγκλημα τέλειο, δεν θα υποπτευόταν κανείς σε τέτοια περίπτωση πώς έγινε έγκλημα! Αναφέρονται όμως στα εγκληματολογικά χρονικά αρκετά έγκλήματα «μισοτέλεια» στα οποία η τύχη βοήθησε τους αστυνομικούς, όταν πια οι φονιάδες πίστευαν πως το μυστικό τους είχε βαφτή για πάντα στη σιωπή του τάφου...

Ας πάρουμε για παράδειγμα την περίπτωση της Ρόζαλιν Φόξ. Κάποια μέρα του Νοεμβρίου 1929, ο διευθυντής μιας απ' τις γνωστότερες ασφαλιστικές εταιρείες του Λονδίνου κίταζε, συνφυρμένος, ένα γράμμα που υπήρχε πάνω στο γραφείο του. Τούγραφε ένας δικηγόρος και του ζητούσε να πληρώσει 2.000 λίρες το ποσόν δηλαδή της ασφάλειας ζωής της Ρόζαλιν Φόξ.

Το ασφαλιστήριο συμβόλαιό της τελείωνε τα μεσάνυχτα της 23ης Οκτωβρίου. Το ίδιο λοιπόν εκείνο βράδυ, κατά τις 11 1/2, βρήκε τραγικό θάνατο, σε μία κάμαρα κάποιου ξενοδοχείου του Μαργκέιτ.

Αυτή η σύμπτωση μου φαίνεται παράξενη, είπε ο διευθυντής της εταιρείας.

Και τα λίγα αυτά λόγια του έστειλαν έναν άνθρωπο στην αγχώνη...

Η ασφάλεια ζωής της Ρόζαλιν, για τις 2.000 λίρες, είχε γίνει σ' όνομα του γιου της Σιδνεύ Χάρρυ Φόξ. Τα ασφαλιστήρια που είχαν πληρωθεί, ήταν ελάχιστα. Το συμβόλαιο ίσχυε ως τις 20 Οκτωβρίου. Μά ύστερα ο Σιδνεύ παρακάλεσε να παραταθεί η ισχύς του ως τα μεσάνυχτα της 23ης, γιατί — όπως είπε — η μητέρα του αρνιόταν να ταξιδέψει, αν δεν ήταν ασφαλισμένη.

Η εταιρεία παρέτεινε το συμβόλαιο, και του έκανε μάλιστα τη χάρη να μη ζητήσει πρόσθετα ασφαλιστήρια για τις λίγες εκείνες ημέρες.

Συνήθως, οι ασφαλιστικές εταιρείες, από επαγγελματική αμετλησία, δεν ρωτούν ή μία την άλλη για τους πελάτες τους. Γίνεται όμως εξαίρεση, όταν γεννηθούν υποψίες για κάποια απάτη. 'Ετσι, ανακαλύφθηκε γρήγορα, ότι η Ρόζαλιν Φόξ είχε ασφαλισθεί συγχρόνως κι' άλλου για 1.000 δολάρια, κι' ότι κι' αυτή επίσης η ασφάλειά της έληγε τα μεσάνυχτα της 23ης Οκτωβρίου. Μ' άλλο λόγια, αν η Ρόζαλιν Φόξ ζούσε μισή ώρα παραπάνω, ο γιός της δεν θα έπαιρνε πενήντα απ' τις ασφαλιστικές εταιρείες.

Πρέπει να ειδοποιηθεί γι' αυτά τα περιεργά η αστυνομία του Μαργκέιτ, είπε ο διευθυντής της πρώτης εταιρείας.

Οι πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει στην αρχή η αστυνομία, ήταν οι εξής:

Η Ρόζαλιν Φόξ, μία εύπορη χήρα, έμενε μαζί με το γιό της Σιδνεύ στο ξενοδοχείο «Μετροπόλ» του Μαργκέιτ. Τη νύχτα, λοιπόν, της 23ης Οκτωβρίου, στις 12 παρά 20, ο γιός της άφησε μέσα στο χέλι του ξενοδοχείου, φωνάζοντας:

— Φωτιά!... Φωτιά!...

Πελάτες και υπάλληλοι του ξενοδοχείου αναστατώθηκαν και τον ακολούθησαν τρέχοντας. Βρήκαν το δωμάτιο της μητέρας του γεμάτο καπνούς. 'Ενώ ένας καμαριέρος έβγαζε έξω το αναίσθητο σώμα της χήρας, οι άλλοι ασχολούντο με το σβύσιμο της φωτιάς, που είχε πιάσει μία πολυθρόνα, μπροστά στο αναμμένο τζάκι.

Δυό γιατροί έφτασαν επείγοντως κι' εφάρμοσαν τεχνητή αναπνοή στο θύμα, αλλά δεν κατόρθωσαν: να το ξαναφέρουν στη ζωή. Η δυστυχισμένη χήρα είχε πεθάνει.

Κατά τις διαβεβαιώσεις του γιού της, διάβαζε μία εφημερίδα στην πολυθρόνα.

Μπροστά στο τζάκι. Φαίνεται, λοιπόν, πως είχε αποκοιμηθεί, κι' η εφημερίδα είχε ξεφυγει απ' τα χέρια της, είχε πέσει στη φωτιά κι' είχε μεταδώσει τις φλόγες στην πολυθρόνα. Η χήρα είχε ξυπνήσει τότε κι' είχε κατόρθώσει να συρθεί ως το κρεβάτι της, όπου έπαθε ασφυξία από τον καπνό.

Η αστυνομία είχε παραδεχθεί τότε αυτή την άποψη. Και δεν έδωσε συνέχεια στην υπόθεση, παρά μόνον όταν την ανακίνησε η ασφαλιστική εταιρεία.

Στο μεταξύ, η νεκρή είχε ταφή στην ιδιαίτερη πατρίδα της, στο Νόρφολκ.

Αρχίζοντας τώρα μία καινούργια έρευνα, οι αστυνομικοί εξακρίβωσαν απ' τα αρχεία τους, ότι ο Σιδνεύ Φόξ δεν είχε τόσο καθαρό παρελθόν... Σε ηλικία 13 χρόνων, είχε συλληφθεί για πρώτη φορά, για απάτη. Αργότερα, είχε καταδικασθεί επανειλημμένως για κλοπές, απάτες, πλαστογραφίες.

Εξακριβώθηκε ακόμη, ότι οι Φόξ δεν ή-

Οι αποκαλύψεις αυτές έπεισαν την αστυνομία του Μαργκέιτ, ότι ο Σιδνεύ Φόξ είχε σοβαρό λόγο να σκοτώσει τη μητέρα του, για να εισπράξει την ασφάλεια. Ζήτησε, λοιπόν, τη βοήθεια της Σκωτλαντ Γουάρντ.

Στις 3 Νοεμβρίου, ο Φόξ συνελήφθη στο Νόρφολκ, με την κατηγορία κάποιας απάτης, και μεταφέρθηκε στο Μαργκέιτ. Στις 9 Νοεμβρίου, έγινε έκταφη του πτώματος της μητέρας του, και ο καλύτερος ιατροδικαστής της Αγγλίας ανέλαβε τη νεκροψία.

Βρήκε τότε, ότι δεν είχε εισ-

Ένας καμαριέρος έβγαλε έξω το αναίσθητο σώμα της χήρας...

χωρήσει καθόλου καπνιά στους πνεύμονες ή στο λάρυγγα της νεκρής. Αυτό σήμαινε πως είχε πεθάνει ήδη, πριν την περιθάλη ο καπνός της πυρκαϊάς. Ο ιατροδικαστής γνωμάτευσε, ότι ο δράστης την είχε στραγγαλίσει πριν και προκάλεσε την πυρκαϊά για να καλυφθεί το αποτρόπαιο έγκλημά του.

Ετσι, στις 12 Μαρτίου 1930, έγινε η δίκη του Σιδνεύ Φόξ, για τη δολοφονία της μητέρας του. Κατά το κατηγορητήριο, είχε ανεβεί στο δωμάτιο της χήρας, τη μοιραία νύχτα, έχοντας μαζί του ένα απλήρωτο λογαριασμό του ξενοδοχείου και μία μπιρίλια «πορτό». Ο σκοπός του ήταν να τη μεθύσει και να τη σκοτώσει ύστερα, για να εισπράξει 3.000 λίρες από τις ασφαλιστικές εταιρείες.

Η απόφασι του κακουργισδικείου ήταν καταδικαστική. Κι' ο Φόξ απαγχονίσθηκε, στις 8 Απριλίου 1930.

Η υπογραφή... του Πικασό

Σας άρεσε αυτός ο πίνακάς μου, ρώτησε κάποτε ο μοντέρνος ζωγράφος Πικασό το φίλο του Ροντέν. Δεν τον έχω ακόμα υπογράψει γιατί ήθελα πρώτα να έχω τη γνώμη σου.

Ο Ροντέν πήρε στα χέρια τον πίνακα, τον γύρισε από κάθε μεριά και κατόπιν είπε με πολύ σοβαρό τόνο:

Στο έξι σε συμβόλαιο να υπογράψης πρώτα τους πίνακές σου κι' ύστερα να μου τους δίνης να τους κυττάω, ώστε να ξέρω πώς να τους κρατήσω.

Η ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωὶ πού σηκώθηκα σίγουρα μὲ εἶχαν ματιάσει στὸν ὕπνο μου, γιατί ὅλα πήγαν ἀνάποδα: ἔσκιζα τὴν καινούργια μου καλτσα, ἔχασα τὸ γάλα, καθὼς τὸ ἀδειάζα στο φλυτζάνι, πάνω στο χαλί, τσακώθηκα μὲ τὸν ἀδελφὸ μου τὸν Ἀλέξη, γιατί μὲ ζήτηγε πρωὶ - πρωὶ λεφτά γιὰ νὰ πληρώσω κάποιο χρέος του καὶ, τέλος, βέχασα νὰ σὰς πῶ, πὼς εἶχα κάψει μὲ τὸ τσιγάρο τὴ μπιλὲ μου φούστα.

Ἄ! καὶ κάτι ἄλλο: ἡ Ζανέτα, ἡ καμαριέρα μου, ἤθελε ἐκεῖνη ἀκριβὴς τὴν ἡμέρα ἐξοδο! Μὲ δυὸ λόγια δηλητηριάστηκα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τ' ἀπρόοπτα γεγονότα, ἔτσι πού εἶχα ἕνα πρόσωπο κατάχλωμο, πού προξενούσε λύπη. Μόλις βγῆκε ἡ Ζανέτα, ἔφατσε ἡ Κοραλίνα, μιά στενὴ φιλενάδα μου, πού ἔμεινε στὸ ἀπέναντι σπίτι.

Χμ! ἔκανε ὕπνισμα, τί σοὺ συμβαίνει πάλι; Στοιχηματίζω, τὰ αἰώνια τοσακάματα! Νὰ κουράρης τὰ νεύρα σου, ἀγαπητή μου, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃς ὅτι σου τις ἀνοησίες. Κάνε ὅ,τι κάνω κι' ἐγώ: νὰ γελᾷς γιὰ ὅ,τι καλὸ σοὺ τυχαίνει, νὰ γελᾷς καὶ γιὰ ὅ,τι κακὸ σοὺ τυχαίνει, — ἔτσι ὁ οὐρανὸς σου θάναί πάντα γαλανὸς, δίχως βροχὴ καὶ κεραυνούς! Κατάλαβες;

Σπουδαία φιλόσοφος καὶ τοῦ λόγου της!

Εἶχα ἀποφασίσει νὰ πῶ ἀπὸψε στὸ «Νάϊτ Κλάμπ»... Τὸ εἶδες ὅμως καλὰ τὸ πρόσωπό μου;

Θὰ πᾶς καὶ θὰ εἶσαι ὥραια καὶ δροσερὴ σὰ μπομπουλί. Ἐρεῖς ὅμως τί σοὺ χρειάζεται; Λίγη ἀνάπαυση καὶ μιά μιάσκα ὁμορφιάς.

Πρὶν νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἄκουσα τὴν Κοραλίνα πού τράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα. Ἐτοίμασε γρήγορα μιά ζύμη ἀπὸ ἀλεύρι, μὲ χλιαρὸ νερό, τὴν ἀνακάτωσε μ' ἕνα κρόκο αὐγῶ, ἔριξε μερικὲς σταγόνες λεμόνι καὶ λίγη κόλλα: ἡ μιάσκα τῆς ὁμορφιάς ἦταν ἑτοιμὴ!

Ἦρθε ἔπειτα στὸ σαλόνι ὅπου βρισκόμουν, μὲ ἔδωκε στὸ ντιβάνι καὶ μὲ πασαλείψε ὅλο τὸ πρόσωπό μ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο κατσακέλασμα, πού μύριζε παράξενα!

Νὰ μὴν κοιμηθῇς καθόλου καὶ νὰ μὴ σκέφτεσαι τίποτα. Ὁ- ὑπάρχουν δειλά, ἐνῶ ἡ Κοραλίνα ἐξανέφυγε γιὰ τὸ σπίτι της.

Ὅσα συνέβησαν κατόπιν, μὲ τὰ διηγήθηκα βαθειά, ἔχοντας στὸ πνεῦμά μου τὴν ἰδιόρρυθμη αὐτὴ μιάσκα τῆς ὁμορφιάς!

Εἶχε περάσει μιά ὥρα ἀπὸ τότε πού εἶχε φύγει ἡ Κοραλίνα καὶ ἡ Ζανέτα εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸν κινηματογράφου, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκόμα πῶσι. Ἦ Ζανέτα ἀγαπούσε τ' ἀστρινωματικὰ φιλμ καὶ πήγαινε σὶνεμά πάντα μὲ τὴν συντροφιά κάποιου νεαροῦ, πού τὸν ἔλλαζε, ἡ Περνάντας ἀπ' τὸ διδύμο, μὲ εἶδε πλαγιασμένη στὸ ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ, μὲ μιὰν ὄψη πού θύμιζε πραγματικὸ πτώμα! Ἦσαν κέρνι, μὲ τὸν χέρι πού ἀκουμπούσε στὸ πτώμα καὶ τ' ἄλλο πᾶνω στὸ κεφάλι μου. Ἦ Ζανέτα στάθηκε μιά στιγμὴ ἀναυδὴ, ἔπειτα

κατέβηκε τὴ σκάλα, οὐρλιάζοντας:

— Σκότωσαν τὴν κυρία μου!...
— Ἦ θυμωρὸς ἀναστατώθηκε:
— Τί εἶπες; τῆς φώναξε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ κατακυλῇ ἀπ' τὴν καρέκλα τῆς καὶ νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι της, γιατί ἔκρινε τὴν ὥρα ἀκριβὴς καθάριζε τὰ τζάμια τοῦ θυρωροῦ.
— Τὴ σκότωσαν! Εἶναι πάνω, νεκρή, νεκρή, νεκρή! Ἐξοφῶνιζε ἡ Ζανέτα ὑστερικά.
— Δυὸ ἔνοικοι ἀπ' τὴν πολυκατοικία βγῆκαν στὶς πόρτες τους:
— Τί συμβαίνει;
— Φαίνεται πὼς δολοφόνησαν τὴν κυρία πού κάθεται στὸ 10...
— Ἀλήθεια; Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν ἐνοχλοῦσε ποτὲ κανένα...
— Ἦταν μιά γυναίκα μυστηριώδης.
— Ποιὸς ἄραγε νὰ τὴ δολοφόνησε; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Ζανέτας.
— Σίγουρα ὁ ἀδελφὸς της. Τσακώθη-
καν σήμερον τὸ πρωὶ. Τῆς γύρασε λεφτά καὶ αὐτὴ δὲν τοῦδωσε. Τότε, αὐτὸς ἐφυ-
γε, λέγοντας δυνατὰ: «Θὰ μὲ τὸ πλη-
ρώσῃς! Θὰ μὲ τὸ πληρώσῃς!» Τὸν ἀ-

κουσα μὲ τ' αὐτιά μου!...

Ἐγινε τότε ἕνας σαματὸς στὴν πολυκατοικία πού μὲ ἐξήγησε. Οὐκ ἐλάσματα, ἀνθρώποι πού ἀνεδοκατέβαιναν, κουδούνια, τηλεφώ-
να, ὅ,τι μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

«Θὰ ἔπιασε φατιά ἡ πολυκατοικία» σκέφτηκα.
Σηκώθηκα ἀπ' τὸ ντιβάνι καὶ περνώντας ἀπ' τὸν καθρέφτη μου εἶδα τὸ μακάβριο πρόσωπό μου — ποιὸς θυμόταν τώρα πιά τὴ μιάσκα τῆς ὁμορφιάς; — ἄφησα μιά κραυγὴ τρόμου καὶ λιποθύ-
μησα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νεαροῦ γιαιτροῦ — ἀλήθεια τί συμπτω-
σι! — πού τὸν λάτρευα σιωπηλὰ ἐδῶ καὶ δέκα πέντε μέρες καὶ πού ἀντεπροσώπευε τὸ ἰδανικὸ μου...

Ἐκεῖνος, ὁ ἀσυνείδητος, χάιδεψε τὸ πρόσωπό μου μιά στιγμὴ μὲ ἔδωκε γρήγορα τὰ χέρια μου ἀπὸ πάνω του καὶ εἶπε μὲ φανερὴ ἀδία:

— Μιά μιάσκα ὁμορφιάς!
Κι' ἔπειτα μ' ἄφησε σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἔφυγε ὁ ἀλιτῆριος!
Ἐφυγαν κατόπιν σιγὰ σιγὰ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀπογοητευμέ-
νοι πού δὲν εἶχε γίνῃ τὸ ἐγκλημα. Θὰ προτιμοῦσαν, οἱ ἄλλοι, νὰ μὲ εἶχαν δολοφονήσει! Αὐτὸ θὰ ἦταν μιά ποικιλία!...

Τώρα ἐγὼ καὶ ἡ Κοραλίνα διακόμουμε τὶς σχέσεις μας! Ἐχασα τὸ γιαιτρό, πού λάτρευα καὶ φυσικὰ ἕνα μέλλοντα σύζυγο. Γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὸ σκάνδαλο, ἀναγκάστηκα νὰ πληρώσω τὰ χρεῖ τὸ ἀδελφοῦ μου, κάπου διακόμισες τριάντα δυὸ χιλιάδες φράγκα κι' ὅσοι μὲ βλέπουν νὰ περνῶ ἀπὸ μπροστὰ τους μὲ φωνάζουν τώρα: «Ἦ μιάσκα τῆς ὁμορφιάς!»

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΣΕΒΑΛΛΙΕ

Ὁ Χάϊφets κι' ὁ θαυμαστής του

Στὴ μεγαλύτερη αἶθουσα τῶν συναυλιῶν τῆς Ἀμερικής, τὸ γνωστὸ Κάρνεγκι Χώλ, ἔκανε κωπότε τὸν ἐμφανιστὴ τοῦ δίσκου-
μος βιολιστῆς Χάϊφets. Τὸ ρεσιτάλ του αὐτὸ ἔτυχε νὰ τὸ παρα-
κολουθήσῃ κι' ἕνας ἀπλοϊκὸς ἀνθρώπος πού δὲν εἶχε ἰδέα μου-
σικῆς.

Μετὰ τὸ ρεσιτάλ λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος μᾶς συνάντησε τὸ μεγα-
λο βιολιστὴ στὴν ἐξοδὸ τῆς αἰθουσᾶς καὶ τὸν παροκάλεσε θερμά νὰ τοῦ κἀνὴ τὴ χάρη νὰ πᾶν μαζί μὲς στὸ σπίτι του νὰ παί-
ξῃ βιολί. Ἐκεῖνος συγκινηθῆκε μὲ τὴν παρὰκλήσιν τοῦ φτωχοῦ αὐ-
τοῦ ἀνθρώπου καὶ δεχθῆκε, δίχως νὰ ζητήσῃ πληρωμὴ.

Πραγματικὰ τὸ ἐπόμενον βράδυ ὁ Χάϊφets, πιστὸς στὸ λόγο του, ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ ἀπλοϊκοῦ θαυμαστή του. Κι' ὅπως κούρνιζε τὸ βιολί του ὁ μεγάλος καλλιτέχνης, τὸν ρώτησε τί τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ παίξῃ.

— Κανονίστε ἑσείς, κύριε Χάϊφets. Πάντως νὰ εἶναι κάτι ἐ-
νοχλητικὸ κι' ἐκνευριστικὸ γιὰ τοὺς γείτονές μου γιατί τοὺς ἔ-
χω ἄρτι!

Κόκαλο ὁ Χάϊφets.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'.

μ' ὅλη τὴ δύναμι στὴν ἀγκαλιὰ του, μ' ἀ-
πελπίσια.

Ὁ Ζερὰρ εἶχε πάθει ἰσχυρὴ νευρικὴ κρί-
σι καὶ κυλιόταν στὸ χαλί, ἔσκιζοντας τὶς
σάρκες του μὲ τὰ νύχια του.

Ὁ Ὀντεκὲρ εἶχε πληγωθῇ τόσο βαρεῖα
ἀπ' τὴν καταδίχη του, πού δὲν τὴν περιέ-
με καθόλου, ὥστε ἔμεινε ἐπὶ πολλὰς βδομά-
δες ὁρμητικὸς καὶ σὰν ἀποδρακωμένος.

Βρισκόταν σὲ τέτοια κατὰπτωσι, ὥστε
δὲν πρόσεχε καθόλου ὅτι συνέβαινε γύρω
του, τὶς διαδοχικὲς μεταβολὲς τῆς ζωῆς του
ὡς καταδίκου.

Μετὰ τὴν καταδίχη του, τὸν εἶχαν μετα-
φέρει στὶς φυλακὲς τοῦ Μαζά. Ἐκεῖ, ἔμει-
νε καθισμένος ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεβάτι του,
βασισμένος σ' ὄνειροπολήσεις. Δὲν κοινοῦ-
τανε καθόλου, οὔτε κι' ὅταν τὸν φώναζαν
γιὰ τὸν καθημερινὸ περίπατο ὅλων τῶν φυ-
λακισμένων.

Πόσες μέρες ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ φυλακή;
Ὁ ἴδιος δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ υπολογί-
σῃ. Τὸν ἄφησαν ἐκεῖ ἕνα μῆνα. Ὑστερὰ, τὸν
πήραν γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν ἄλλου.

— Ἐμπρός, δρόμο, Ὀντεκὲρ, τοῦ εἶπαν.
Θὰ κἀνὴς ταξιδάκι, τυχερέ!

Βρέθηκε κλεισμένος μέσα στὴν «κλουβὰ»,
μαζὶ μ' ἄλλους καταδίκους, πού γελοῦσαν
δυνατὰ καὶ τραγουδοῦσαν. Μὰ ὅλα αὐτὰ τοῦ
φαίνονταν σὰν ὄνειρο...

Ὑστερὰ ταξίδεψε ἐπὶ πολλὰς ὥρες μὲ
τὸ τραῖνο. Κατέβηκε σὲ μιά ἀγνωστὴ τοῦ
πολὶ, παραθαλάσσια. Τὸν ἔπλησαν στὴν
προσωρινὴ φυλακὴ τῶν καταδίκων πού βά-
φειναν γιὰ τὰ κατέργα τῆς Νέας Καληδο-
νίας.

Δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ: Ἐπειτ' ἀ-
πὸ ὅκτω μέρες, μπαρκάρισε σ' ἕνα πλοῖο,
πὸ πλοῖο καὶ διαβάσῃ τ' ὄνομά του
γραμμένον μὲ μεγάλα ἄσπρα γράμματα
στὴν πρύμνη του: «Δανάη». Αὐτὸ μονάχα
εἶδε... Κατάλαβε πάντως πὼς θ' ἄφινε τὴ
Γαλλία, πὼς θὰ τὸν χόριζαν χιλιάδες μιλία
ἀπ' τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του, μὲ μιά ἐνστικτὴ
κίνησι, μὰ ἐκεῖνοι πού ἔρχονταν ἀπὸ πίσω
τὸν ἐσπρώξαν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ προχωρή-
σῃ. Τὸν κατέβασαν ἀπὸ μιά σκάλα καὶ τὸν
κλείσανε σ' ἕνα εἶδος μεγάλου καγκελλό-
φραχτοῦ κελλιοῦ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Οἱ διαδοχικὲς ἐκείνης ἐντυπώσεις περνοῦ-
σαν ἀπ' τὸ νοῦ του σὰν ὄνειρο. Εἶχε χάσει
κάθε πνευματικὴ διαύγεια.

Μόνος, ἀμιλητός, καθῆσε χλωμὸ στὸ βά-
θος τοῦ ἀμπαρίου ὅπου εἶχαν στοιβάξει
τοὺς καταδίκους. Τὸ σκοτάδι τὸν προστά-
τευε. Κανείς δὲν τὸν πρόσεχε.

Ἐξ' ἀπ' τὴν καγκελλόφραχτα, φύλαγαν
συνεχῶς φρουροί, μὲ τὸ ὄπλο ἐπ' ὤμου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ὀντεκὲρ ἀκούσε θόρυ-
βο πάνω, στὸ κατὰστρωμα. Τὸ πλοῖο τα-
λαντεύθηκε μαλακὰ, ρυθμικά. Εἶχε σηκώσει
ἀγκυρὰ κι' ἔφευγε, ἀνοίγονταν τὸν πέλαγος.

— Σαλπάρουμε! φώναξε ἕνας ἀπ' τοὺς
καταδίκους.

— Ποιὸς ξέρει πόσες μέρες θὰ σαπίσου-
με σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν τρύπα! εἶπε ἕνας ἄλ-
λος.

Ποῦ πηγαίνανε;... Τὸ εἶχε πῇ κάποιος
στὸν Ὀντεκὲρ, μὰ τὸ μυαλό του ἦταν πᾶ-
ν ἀνικανο νὰ συγκρατήσῃ τὴν παραμικρὴ ἀ-
νάμνησι...

— Στὴ Γουάνα πᾶμε, ἢ στὴ Νέα Κα-
ληδονία; ρώτησε.

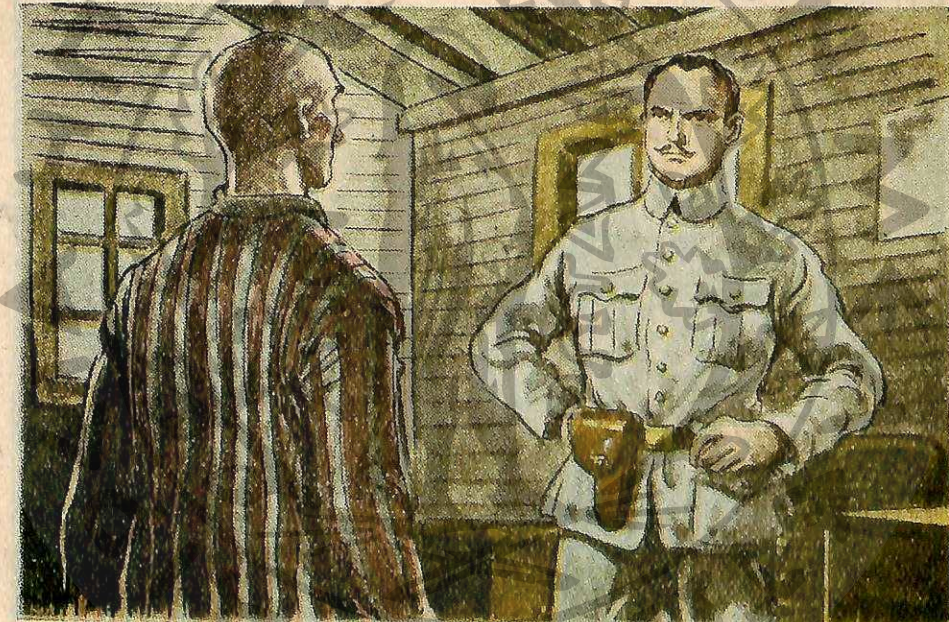
Οἱ συντροφοὶ τοῦ βόλανε τὰ γέλια.
— Τώρα τὸ θυμήθηκες νὰ ρωτήσης, φου-
καρά μου; τοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. Στὴ
Νέα πᾶμε, πατριώτη, στὴ Νέα!...

Ὁ Ὀντεκὲρ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν
πληροφορία καὶ βυθίστηκε πάλι στὴ σιω-
πὴ του.

Τί τὸν ἔνοιαζε, στὸ κάτω - κάτω, πού θὰ
τὸν πηγαίνανε;...

Κάθε βράδυ, οἱ καταδίκαι ἀνεδείκνυν στὴ
γέφυρα, λίγοι - λίγοι, γιὰ νὰ πάρουν ἀέρα.
Ἀλλοῖς, θάταν ἀδύνατο ν' ἀνέβουν μὲς
στ' ἀμπάρι.

Μιά μέρα λοιπὸν, ὁ Ὀντεκὲρ — μολον-
τὶ τὸν ἐπέβλεπαν περισσότερο οἱ φύλακες,
γιατὶ ἡ ἐπιμονὴ σιωπῆς του τοὺς ἔκανε νὰ
φοβούνται κάποιο ξεσπάσμα του — βόηκε
τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὀρμήσῃ, νὰ δρασκελίσῃ τὴν

Ὁ Ὀντεκὲρ πήρε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν στείλουν στὴ χερσόνησο Νιουκ...

κουραστή και να πέση στη θάλασσα

Τα κύματα τον σκέπασαν.

Ένας μετανάστης, ονοματι Ντενί Μορτεφρό, που πήγαινε να εγκατασταθεί ως άποικος στη Νέα Καληδονία, παρακολούθησε αυτή την αστραπιαία σκηνή.

— Τον κακομοίρη! ψιθύρισε. Καλλίτερα να τον αφήσουν να πνιγεί... Θάνατι κάποιους απελπισμένους... ένας μετανωμένος ίσως... Ζητάει ξεκούραση στο θάνατο!...

Μά, αμέσως κατόπιν, έκανε μιά άλλη σκέψη:

«Δεν προσπαθεί να το σκάσει αυτός ο καταδίκος, έφασαν βρισκόμαστε στο πέλαγος... Ώλε! να πεθάνει... Ίσως λοιπόν δεν είναι πολύ κακός... Ίσως αξίζει να ζήσει!...»

Και, καθώς ήταν άριστος κολυμβητής, έκαμε αμέσως μιά άριστοτεχνική βουτιά πάνω απ' τη γέφυρα.

Στο μεταξύ, το πλοίο σταματούσε, κατεβάζαν στη θάλασσα μιά βάρκα, πετούσαν σωστίδια.

Σε λίγο, είδαν να ξαναγυρίζει ο Μορτεφρό, λαχανιασμένος απ' την προσπάθεια και τραβώντας μαζί του το ανείσθητο σώμα του καταδίκου.

Τους ανέβασαν και τους δυο στη γέφυρα, τους περιποίηθηκαν.

— Αφίστε με έμένα, δεν έχω τίποτα, είπα, ο μετανάστης. Αυτόν κυττάχτε.

Ο Ώντεκέρ είχε λιποθυμήσει. Δεν άργησε να συνέλθει. Όταν κατάλαβε πως τον είχαν σώσει, άρχισε να κλαίει σαν μωρό παιδί.

Κι' είπε στο Μορτεφρό, που ξαναγύριζε κοντά του:

— Άχ, κύριε, γιατί με σώσατε;

— Ομολογώ ότι δίστασα... απάντησε εκείνος.

— Άλλοίμονο!...

— Μά δεν έχετε οικογένεια, γυναίκα, παιδιά;

— Έχω μιά γυναίκα και δυο παιδιά.

— Μή ξεχάστε λοιπόν ποτέ αυτό που θα σας πω: Όσο υπάρχει ζωή, υπάρχει κι' ελπίδα. Μόνο ο θάνατος είναι οριστικός!

Και χτύπησε ένθαρρυντικά στην πλάτη τον καταδίκη.

Απ' την ημέρα εκείνη, η επίβλεψη του Ώντεκέρ έγινε ακόμη πιο άγρυπνη.

Η ζωή του κυλούσε μηχανικά. Περνούσαν οι μέρες, η μιά μετά την άλλη, δίχως να το καταλαβαίνει... Η απελπισία του έμενε η ίδια πάντα.

Οι άλλοι καταδίκoi μετρούσαν τις μέρες και τα λιμάνια που έφτανε το πλοίο. Κάποτε μάλιστα, ρωτούσαν τους φύλακες.

Πορτ - Σαΐδ, Σουζέ, Άντεν, Μαχέ, Άδελαιός, Μελβούρν, Σίνδεν...
— Κοντεύουμε! Έλεγαν τώρα οι κατάδικοι.

Η Νέα Καληδονία τους φαινόταν σαν γη της επαγγελίας, ενώ ήταν στην πραγματικότητα ο τόπος της εξορίας και της σκληρότητας τους, όπου πολλοί απ' αυτούς θάμεναν σ' όλη τους τη ζωή...

Τέλος, φάνηκε στον ορίζοντα το νησί των κατεργών.

Ο Ώντεκέρ βρισκόταν στη γέφυρα, την ώρα εκείνη. Ήταν η σειρά του ν' αναστήσει λίγο καθαρό αέρα.

Όταν κατάλαβε πως είχε φανή το νησί της σκληρίας, ένοιωσε σαν ένα χτύπημα στην καρδιά. Αντίθετα με τους άλλους καταδίκους, αυτός θάθελε να μείνει πάντα πάνω σ' εκείνο το πλοίο, που έρχόταν απ' τη Γαλλία, που ήταν σαν ένα κομμάτι απ' την πατρίδα του...

Έκεί κάτω, στη Νέα Καληδονία, θα τελείωναν όλα. Ενώ εδώ τον έκανε ακόμη κάτι με τη Γαλλία.

Όταν β' άφηνε τη «Δανάη», όταν δεν θα υπήρχε πια ο ελαφρός εκείνος δεσμός, θα φορούσε τις βαρείες αλυσίδες των κατεργών... αυτός, ο άθώος και καλός άνθρωπος!...

Προσπαθούσε, όπως κι' οι άλλοι, να δει μακριά, μέσ' στην ομίχλη.

Όσο πλησίαζε το πλοίο, η σιλουέτα του νησιού διαγραφόταν καθαρότερα.

Γύρω του, τολώναν βράχια από κοράλια, πάνω στα οποία σπάζαν με πάταγο τα τεράστια κύματα. Ο πλοίαρχος είχε αφιερωμένη όλη του την προσοχή στο τιμόνι.

Τέλος, το πλοίο πέρασε την επικίνδυνη ζώνη και βρέθηκε σ' ένα είδος ήσυχης λιμνοθάλασσας, που απλωνόταν πίσω απ' τα βράχια. Σε λίγο, άγκυροβόλησε στο λιμάνι της Νουμέας.

Την άλλη μέρα, ο Ώντεκέρ κλείστηκε στα κότερα του νησιού Νου.

Στην αρχή, τον έβαζαν να κάνει διάφορες δουλειές, πρώτα στο εσωτερικό των φυλακών κι' ύστερα έξω, στο ύπαιθρο. Φερνόταν ευγενικά στους συντρόφους του, τους άλλους καταδίκους, απέφυγε όμως κάθε οικειότητα μαζί τους.

Έμενε πάντα βουδός, κλεισμένος στον εαυτό του.

Ήταν όμως μολακός και πειθαρχικός, κι' έτσι οι δεσμοφύλακες τον πήραν από καλό μάτι.

Ύστερα τον στείλανε, μαζί με άλλους, στα μεταλλεύματα νικηλίου του νησιού, που τα εκμεταλλεύονταν κάποιος πλούσιος Άμερικανός. Έμεινε έξη μήνες εκεί. Κατόπιν τον ξαναπήραν στα εργαστήρια των κατεργών.

Δεν έδειχνε καμμία προτίμηση. Έκανε όποια δουλειά του ανέθεταν, με την ίδια πάντα στωική υποταγή.

Έτσι πέρασαν τα δυο πρώτα χρόνια.

Ύστερα, μιά μέρα, ο Ώντεκέρ πήρε το θάρρος να ζητήσει να τον στείλουν στη χερσόνησο Ντυκό, αν δεν ήθελαν καλλίτερα να του παραχωρήσουν μιά καλλιεργήσιμη έκταση σε κάποιο απ' τις άγροτικές άποικίες του νησιού.

Ήξερε ωστόσο πως δεν είχε πολλές ελπίδες να γίνει δεκτό το δεύτερο αίτημά του. Και πραγματικά, η διεύθυνση των κατεργών του απάντησε ότι οι εκτάσεις αυτές παραχωρούνται στους πειθαρχικούς καταδίκους που δείχνουν καλή συμπεριφορά, αλλά μονάχα αφού μείνουν τέσσερα χρόνια στα κότερα.

Έτσι ώριζε ο νόμος. Κι' ο Ώντεκέρ δεν είχε συμπληρώσει ακόμη την απαραίτητη αυτή τετραετία.

Ωστόσο, επειδή η διαγωγή του ήταν υποδειγματική, θα του έκαναν κατ' εξαίρεση τη χάρη να τον στείλουν στη χερσόνησο Ντυκό.

Και πραγματικά, τον μετέφεραν εκεί, μετά τρεις ημέρες.

Ο δεσμοφύλακας που του είχε μεταβιβάσει την ευχέριστη αυτή είδηση, δεν πρόσεξε τη λάμψη της χαράς που πέρασε για μιά στιγμή απ' το σκυθρωπό πρόσωπό του. Φάνηκε για μερικά δευτερόλεπτα μεταμορφωμένος... Έτσι που θάλεγε κανείς πως του είχαν δώσει χάρη, ή πως είχε βρεθεί ο αληθινός δολοφόνος του Μπαρτελώ κι' η δικαιοσύνη είχε αναγνωρίσει το λάθος της.

Στη χερσόνησο Ντυκό, τριβώσαν ένα καλύδι, δίκτο του, μ' ένα κήπο που μπορούσε να τον καλλιεργήσει.

Στα νεύατα του ήταν επιπλοποιός. Θά εργαζόταν λοιπόν στην τέχνη του, αναλαμβάνοντας διάφορες παραγγελίες που θα του στέλναν οι άποικοι του νησιού.

Η διεύθυνση των κατεργών βοηθούσε σ' αυτό, μεσολαβούσε κάποτε, διευκόλυνε τις διαπραγματεύσεις κι' έδινε κι' η ίδια παραγγελίες.

Στον κήπο του, ο Ώντεκέρ θα καλλιεργούσε ίσα - ίσα μερικά λαχανικά, για δική του κατανάλωση. Γιατί το έδαφος δεν ήταν καθόλου εύφορο, σ' αυτή την περιοχή.

Είχε δικαίωμα εξ' άλλου να παίρνει, επί 30 μήνες ακόμη, κανονικές μερίδες τροφίμων: ψομί ή γαλέτα, κρασί, βωδινό κρέας, κωπτό ή κονσερβό ή λαρόδι, όστρια ή ρυζί, λάδι, αλάτι, ζυδι, καφέ, ζάχαρη, μουστάρδα και πιπέρι.

Αφού εγκαταστάθηκε στην καινούργια διαμονή του, έκαμε μιά περιοδεία, για να γνωρίσει το περιβάλλον όπου θα ζούσε στο εξής.

Εκείνο που τον ενδιέφερε προπάντων — όπως άλλωστε τους περισσότερους φυλακισμένους — ήταν τα προληπτικά μέτρα που εφαρμόζονταν για να υπαίσιουν κάθε άποικια εξεγέρσεως ή δραπετεύσεως.

Δεν σκεπτόταν καθόλου την εξέγερση ο Ώντεκέρ. Τη δραπέτευση όμως, ναι!

Απ' την ημέρα που είχε πατήσει το πόδι του στη «Δανάη», ο μελαγχολικός κι' αμίλητος αυτός άνθρωπος δεν είχε παρά μιά σκέψη: Να δραπετευθεί!

Απ' την απελπισία του, είχε προσπαθήσει ν' αυτοκτονήσει. Απέτυχε όμως, όπως είδαμε, και δεν ξαναδοκίμασε πιά. Ωστόσο, η σκέψη της δραπετεύσεως δεν τον άφισε ούτε μιά μέρα.

Αν είχε ζητήσει να φύγει απ' το νησί Νου, τόκανε γιατί ήταν αδύνατη η απόδραση απ' αυτό. Ενώ απ' τη χερσόνησο Ντυκό θα μπορούσε να την επιχειρήσει, με κάποιες, μικρές, πιθανότητες επιτυχίας.

Πραγματικά, κάθε δυο - τρία χρόνια, δραπέτευε ένας καταδίκος. Τι γινότανε κατόπιν; Κανείς δεν τόδερε... Κατάφερον να κερδίσουν την ελευθερία του, ή τον έρωγαν οι καρχαρίες που άφθονούσαν γύρω απ' το νησί, στη λιμνοθάλασσα; Ίσως ακόμη τον σκότωναν οι ιθαγενείς του εσωτερικού του νησιού, οι άγριοι και άπολίτιστοι Κα-νέκοι...

Όταν γύρισε ο Ώντεκέρ στην καλύβα του, αφού έκανε το γύρο της χερσονήσου, του μέρα στον περιφραγμένο χώρο που προοριζόταν για τους καταδίκους, έπεσε σ' ένα σκαμνί, τσακισμένος, κι' έκραυγε το πρόσωπό του στα χέρια του.

Αυτά που είχε δει, τον είχαν απελτίσει τελείως. Κι' εδώ, όπως και στο νησί Νου, δεν έπρεπε να σκέπτεται τη δραπέτευση... Άλλοτε, θα τη διευκόλυναν ίσως τα ψηλά χόρτα, όπου ήταν εύκολο να κρυφτεί και να φτάσει έτσι ως τη θάλασσα ή να γυρίσει πίσω. Μά τώρα είχαν κόψει, εί-

χαν ξεριζώσει αυτά τα χόρτα. Ένας περιφερικός δρόμος επέτρεπε στις περιπόλους των δεσμοφυλάκων να επιβλέπουν συνεχώς τα μικρά καλύβια των καταδίκων. Έξ' άλλου, υπήρχαν στο δρόμο αυτόν κάθε τόσο μόνιμα φυλάκια και φανάρια για τη νύχτα.

Τέλος, στο σημείο όπου η χερσόνησος ένωτόταν με το υπόλοιπο νησί, υπήρχε ένας φαρδύς καθετός δρόμος κι' ένας σταθμός επιτηρήσεως. Και, πέρα απ' αυτόν, φρουρούσε ένα ισχυρό απόσπασμα χωροφυλακής και μιά αστυνομική δύναμις από ιθαγενείς — όπως είχε πληροφορηθεί ο Ώντεκέρ.

Απ' το μέρος της θάλασσας, αναλάμβαναν τη φρουρήση τα μικρά περιπολικά, που πηγαίνονταν συνεχώς στη λιμνοθάλασσα κι' επικοινωνούσαν με σήματα με την ακτή.

Είχε δικήν λοιπόν ν' απελπίζεται ο Ώντεκέρ.

Μά η αθώωτης του κι' η συναίσθησι της τρομερής αδικίας που του είχαν κάνει, τούδιναν μιάν αδάμαστη δύναμη θελήσεως.

Ανασηκώθηκε, έσφιξε τις γροθιές του πάνω στα μάτια του, για να μην άφιση να κυλήσουν δυο δάκρυα στο ήλιοφωμένο κι' άδύνατο πρόσωπό του, και ψιθύρισε:

— Θα δούμε!... Θα δούμε!...

Καταλάβαινε πως ένα στοιχείο που τον έννοούσε και που θα διευκόλυνε την απόδρασή του, ήταν η προσποίηση του. Με τη σιωπή και τη θλίψη του, είχε έμπνευση την έμπιστοσύνη, κι' έτσι θα μπορούσε να έπωληθεί απ' την πρώτη ευκαιρία που θα του παρουσιαζότανε για να δραπετευθεί.

Του είχαν δώσει τα απαιτούμενα εργαλεία για την καλλιέργεια του κήπου του και για τις ξυλουργικές εργασίες του. Είχε λίγη δουλειά: Δυο δεσμοφύλακες του είχαν παραγγείλει μερικά έπιπλα.

Στη σκέψη της δραπετεύσεως, η καρδιά του σκιρτούσε μέσ' στο στήθος του.

Μά, έπειτα απ' όσα είχε υποφέρει, δεν έννοούσε να επιχειρήσει μιά επικίνδυνη άποικια, αν δεν κατέστρωνε πρώτα μ' επιμέλεια το σχέδιό του.

Γιατί, σε περίπτωση άποτυχίας, θάταν χαμένος! Θα τον έστελναν τότε για πολλά χρόνια στη φυλακή, κι' ύστερα θα τον φυλάγαν άγρυπνα, σ' όλο το υπόλοιπο διάστημα της ποινής του.

Να δραπετευθεί, απ' αυτό το νησί, χιλιάδες μίλια μακριά απ' τη Γαλλία!... Ο-ταν το σκεπτόταν, του φαινόταν τόσο άδύνατο, ώστε έχανε το θάρρος του.

«Είναι τρέλλα!... Έλεγε με το γού του. Τι θα γίνω, μόνος, χωρίς όπλα, δίχως να ξέρω τα μέρη!...»

Είχε ακούσει, στη «Δανάη» να κουβεντιάζουν οι άλλοι καταδίκoi για τις συνθήκες που είχαν γίνει οι διάφορες δραπετεύσεις. Ήξερε λοιπόν πως είχαν πετύχει μόνο όσοι είχαν βρη ένα βοηθό, ένα συνένοχο, έξω απ' τα κότερα, που τους είχε έξασφαλίσει μιά θέσι σε κάποιο απ' τα μικρά πλοία που έκαναν τη συγκοινωνία μεταξύ Αυστραλίας και Νέας Καληδονίας.

Μά, για να γίνει αυτό, χρειαζόνταν λεφτά, πολλά λεφτά. Κι' ο Ώντεκέρ ήταν φτωχός.

Να δραπετευθεί λοιπόν απ' το μέρος της στεριάς; Αυτό ίσοδυναμούσε με θάνατο, σχεδόν βέβαιο! Κι' ύστερα, θα χρειαζόταν όπλα. Που να τα βρή; Με τί λεφτά να τ' αγοράσει, και πως να τα φέρει απ' τη Νουμέα;

Ναι, θάταν απαραίτητα τα όπλα κι' οι σφαίρες, για να ζήσει μέσ' στα δάση — αν κατόρθωνε να φτάσει ως εκεί. Ήταν επίδεξις κυνηγός. Αν είχε ένα καλό τουφέκι, με τα σχετικά φυσιγγία, δεν θα δίσταζε να ριχτεί στην περιπέτεια, στο άγνωστο. Απ' τη ζωή που ζούσε τώρα, προτιμούσε χίλιες φορές τους θανάσιμους κινδύνους που θ' αντιμετώπιζε στο εσωτερικό του νησιού.

Θα χρειαζόταν επίσης και μερικά συνένοχοι για ν' αψάρεμα. Τού είχαν πη πως υπήρχαν άθονο ψάρι στις άκτες του νησιού.

Αν είχε όλ' αυτά τα εφόδια, ίσως θα κατόρθωνε, με κόπο, θάρρος και έπιμονή, να φτάσει στη βορειότερη άκρη του νησιού. Έκεί, θάπρεπε να βρη ένα κάποιο σκάφος, για να περάσει στις Νέες Έβριδες, που απέχουν 25 λεύγες.

Στα νησιά αυτά πάλι, θα τον περίμεναν καινούργιοι κινδύνοι, άδυμενα σε άγριες και σκληρές φυλές ιθαγενών.

Ωστόσο, ήταν η μόνη δυνατή λύσι για αυτόν.

Θα εργαζόταν, θα μάzene μερικές οικονομίες. Θα άναζητούσε, ανάμεσα στους καταδίκους, κάποιον που να τουχη έμπιστοσύνη, για να του πη τα σχέδιά του. Οι δυο τους μαζί θάταν πιο δυνατοί.

Θάβρισκε επίσης κάποιον συνένοχο, ένα απ' τους πρώην καταδίκους, που έμεναν έκτοπισμένοι αλλά ελεύθεροι στη Νουμέα. Αυτός θα του προμήθευε όπλα και σφαίρες.

Ριχτική λοιπόν στη δουλειά. Κι' ύστερα από μερικούς μήνες είχε μαζέψει αρκετά λεφτά για ένα τουφέκι.

Άρχισε κι' όλας να βλέπει με τη φαντασία του την ώρα που θα επιχιρούσε να ξαναβρη την ελευθερία του!

Μελέτησε προσεκτικότερα την οργάνωση της φρουρήσεως της χερσονήσου, ίδιως δε των φυλακών που βρίσκονταν στο λιμάνο της.

Όταν μπορούσε — τις Κυριακές, επί παραδείγματι — αντί να μεθοκοπάει στις καντίνες μαζί με τους περισσότερους καταδίκους, πήγαινε να κάνει μιά περιοδεία κοντά σ' αυτά τα φυλάκια και πρόσεχε και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες.

Δεν έπρεπε να σκέπτεται καν πως θα μπορούσε να δραπετευθεί μέρα.

Βέβαια, τη νύχτα, διπασιαζόταν η φρουρήση, άναδαν τα φανάρια, κυκλοφορούσαν περιπολίες, σχηματίζοντας μιά συνεχή γραμμή επιβλέψεως. Αν κατάφερον δε να περάσει κανείς την πρώτη αυτή γραμμή, θάχε ν' αντιμετώπιση δυο άλλους κινδύνους: τη χωροφυλακή και τους ιθαγενείς αστυνομικούς. Και θάπρεπε ακόμη να διασχίση μιά μεγάλη έκτασι σχεδόν γυμνή, μ' ελάχισια, άραία δέντρα...

Ο Ώντεκέρ τα είχε προσέξει όλ' αυτά από την πρώτη μέρα.

Αποφάσισε ωστόσο να βεβαιωθεί τη νύχτα τι γινότανε.

Θάταν τρέλλα να διαλέξει μιά νύχτα ήσυχη, γλαυρή, μ' αστροεγγαία. Προτιμώτερο να περιμένη μιά απ' τις τρομερές ένοικινες μέρες που δέρνονταν ξαφνικά τα Νέα Καληδονία... Η κακοκαιρία θα τον βοηθούσε.

Αν άποτύχαινε η άποικειρά του, τούλάχιστον θάχε κάνει μιά άντικειμενη, θάχε έπισημάνει ώρισμένα ευνοϊκά σημεία, για να το χρησιμοποιήσουν άργότερα.

Αν πάλι πετύχαινε, θα πήγαινε την ίδια νύχτα ως τη Νουμέα, θα προσπαθούσε ν' αγοράσει ρούχα και όπλα και θα κατέφευγε στο δάσος, πριν ακόμη γίνη αντιληπτή η εξαφάνισή του.

Για να τα προβλέψει όλα, θ' άφηνε στην καλύβα του, πάνω στο τραπέζι, ένα γραμμά για τον άρχιφυλάκα. Θα τούλεγε πως, μη μπορώντας πια να υποφέρει την εξορία του, είχε αποφασίσει να πέσει στη

θάλασσα, ν' αυτοκτονήσει. Θα το πίστευαν πιο εύκολα, έφόσον ήξεραν την προηγούμενη άποικεια αυτοκτονίας του, πάνω στο πλοίο.

Θ' άναζητούσαν το πτώμα του, ανάμεσα στα βράχια. Δεν θα τόβρισκαν, βέβαια, αλλά θα υπέθεταν πως ότχι στρώσε η θάλασσα στ' άνοιχτά ή πως το είχαν φάει οι καρχαρίες.

«Αυτό είναι ίσως καλύτερο, παρά να ψάξω να βρω βοηθό, έλεγε με το γού του. Αν πάλι άποτύχω, βλέπουμε άργότερα...»

Περιμενε, λοιπόν, μ' υπομονή την κατάλληλη ευκαιρία.

Πέρασε ένας μήνας. Ο ούρανός έμενε συνεχώς καθαρός.

Ένα πρωί ωστόσο, όταν σηκώθηκε απ' τη στρωμήν του από ξερά φύλλα και βγήκε έξω, ο Ώντεκέρ διέκρινε ένα άσπρο συννεφάκι προς το Βορρά.

Ήταν μικρό, όσο ένα μαντηλάκι. Άλλά, προς το μεσημέρι, είχε άπλωθι κι' είχε σκεπάσει κιόλας το μισό ούρανό. Τώρα τα σύννεφα είχαν πάρει το χρώμα του χαλκού — προμήνυμα καταιγίδας με άστρατόδοντα και κεραυνούς.

Για την ώρα, έπικρατούσε άπόλυτη ήρεμία. Ούτε μιά πνοή άνέμου. Η ζέστη ήταν καταθλιπτική, άνυπόφορη.

— Θάναι γι' άποψε! ψιθύρισε ο Ώντεκέρ με μιά άνατριχίλα.

Κατά τις 8, σηκώθηκε άνεμος. Έπεσαν μερικές χοντρές σταλές βροχής. Ύστερα ξεσπάσε ξαφνικά η μπόρα, μ' όλη της τη δύναμη.

Το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, ώστε οι καλύδες των καταδίκων διακρίνονταν μόνο στις λάμψεις των άστρατών.

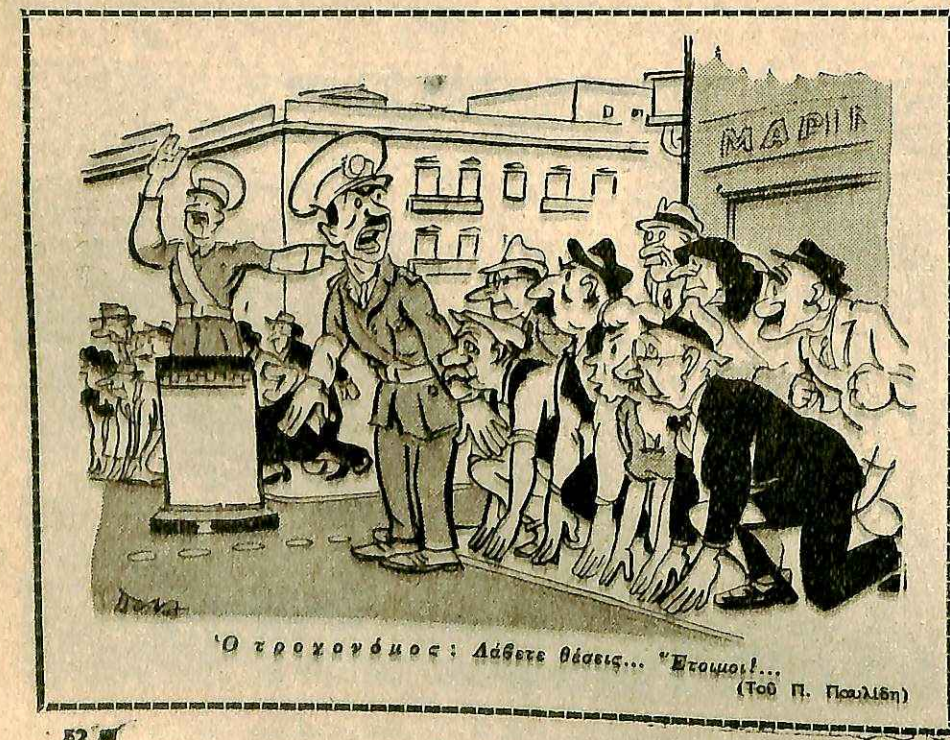
Οι κεραυνοί έπεφταν ο ένας μετά τον άλλον, και τα μεγάλα δέντρα γκρεμίζονταν, χτυπημένα θανάσιμα στην κορφή τους, σαν νικημένοι γίγαντες. Η θάλασσα είχε προσθέσει τη μανία της σ' αυτή την εξέγερση των στοιχείων της Φύσεως, και τα μακρινά μουγκρητά της φαινόταν σαν νάθελαν να συνοδέψουν τα μουγκρητά της βροντής. Η βροχή έπεφτε σαν καταρράκτης, σωστός κατακλυσμός, μ' ασύλληπτη ένταση.

Αυτή δεν ήταν πια βροχή. Ήταν μιά ύγρη κουστίνη, κρεμασμένη πάνω στη γη απ' τα βάθη του ούρανού. Τίποτα δεν μπορούσε να της αντίσταθι. Τσάκιζε, παρέσυρε, έπνιγε το κάθε τι. Κατέστρεφε τις φυτείες, εξαφάνιζε τα σπαρτά, έκμηδένιζε κάθε τεχνικό έργο.

Συγχρόνως ο άνεμος έπαιρνε τις άχυροσκεπές απ' τις καλύδες, τις παρέσυρε μακριά και τις πετούσε στο πέλαγος.

«Λες και τον είχα παραγγείλια, αυτό τον καιρό!», σκέφθηκε ο Ώντεκέρ.

Η έλπίδα να ξαναβρη σε λίγο την ελευ-

θερία του κι' ο πυρετός του κινδύνου που θ' αντιμετώπιζε, τούδιναν μια κάποια ευδιαθεσία.

Η δική του καλύβα ήταν γερή κι' άντεχε στη θεομηνία.

Έγραψε το γράμμα για τους δεσμοφύλακες, τ' άφησε σ' ένα μέρος φανερό κι' έβαλε μια πέτρα πάνω του, για να μην το πάρη ο αέρας και να μη μουσκευη από το νερό που στάζε από τη σκεπή.

Έκρυψε στην τσέπη του τα λεφτά που είχε οικονομήσει με τόσο κόπο.

Δέν έπηρε μεζύι του κανένα εργαλείο, ούτε όπλο, γιατί ήθελε νάναι πιο ελεύθερος στις κινήσεις του.

Ευπόλητος, για να κάνει λιγώτερο θόρυβο, φορώντας μονάχα ένα μάλλινο πουκάμισο κι' ένα παντελόνι πάνινο, σφιγμένο στη μέση του μ' ένα σκονί, βγήκε από την καλύβα του κι' έκανε μερικά βήματα.

Ο άνεμος είχε τόση όρμη, που λίγο έλειψε να τον αναποδογυρίση.

Οι κατάδικοι, που είχαν καταστραφή οι καλύβες τους, είχαν συγκεντρωθή στο ύπαιθρο και περίμεναν στωικά μέσα στη βροχή να τελειώσει η θεομηνία. Έμεναν σχεδόν βουβοί.

Στο φως μιας άστραπής, ο Ήντεκέρ διέκρινε την ομάδα τους. Μπόρεσε μάλιστα να τους πλησιάσει, χωρίς να τον αντιληφθούν, και ν' ακούση τι έλεγαν — μ' όλο που δεν τον ενδιέφεραν καθόλου τα λόγια τους.

Ώστόσο, ένας από αυτούς, ψιθύρισε κάποια στιγμή:

— Όραία νύχτα για δραπέτευσι!

— Ξέρεις καλά πως βάζουμε παντού διπλοσκοπούς, όταν έχη μόπρα, απάντησε ένας άλλος.

Διπλοσκοπούς!... Ο Ήντεκέρ ένοιωσε ένα κρύο στην καρδιά. Μά ήταν άποφασισμένος, όπωσδήποτε, να επιχειρήση απόψε το μεγάλο τόλμημα!

Πέρασε τις τελευταίες καλύβες και βρέθηκε σ' απόλυτη έρημιά. Πιο πέρα, περνούσε ο περιφερικός δρόμος. Μέσ' στη βροχή, δεν φαινόταν καν το φως των φαναριών. Κι' η μόπρα δυνάμεινε όλοένα, αντί να κοπάζει...

Έπρεπε να προχωρήση παράλληλα προς τον περιφερικό δρόμο, κι' όχι να τον διασχίση. Σύρθηκε μέσ' στη λάσπη, για να τον ζυγώσει...

Σταματούσε κάθε τόσο, περιμένοντας μιαν άστραπή, για να δει, να βεβαιωθεί πως δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος.

Έφτασε δίπλα στο ανάχωμα του δρόμου. Από πάνω, βρίσκονταν τα φυλάκια με τους φρουρούς. Μά, με τέτοιον άπαισιο καιρό, όσο κι' αν είχαν τοποθετηθή διπλοσκοποί, ή έπίβλεψη είχε αναγκαστικά χαλαρωθή.

Έμεναν όλοι μέσ' στα φυλάκια, περιμένοντας να περάση η μόπρα. Μόνο κάπου-κάπου ρίχνανε μια ματιά έξω.

Σε λίγο, ο Ήντεκέρ είχε περάσει αυτή την πρώτη γραμμή. Άκολουθούσε κατά προτίμησι τα βαθιά ρυάκια που είχαν σχηματίσει οι καταρράκτες του ούρανού. Χωνόταν κάποτε στο νερό ως τη μέση, άλλοτε πάλι έπεφτε μέσα σέ μια τρύπα και βούλιαζε ως το λαιμό...

Επιτέλους, έφτασε στον κάθετο δρόμο, που σημείωνε τα σύνορα της χερσονήσου. Όπως είπαμε, υπήρχαν κι' εκεί φρουροί.

Ένας στρατιώτης μάλιστα δεν είχε μηή στη σκοπιά του. Έμενε στη βροχή, τυλιγμένος με το μανδύα του κι' ακολουπώντας στο όπλο του.

Ο Ήντεκέρ τον διέκρινε, στο φως μιας άστραπής.

Τον είχε δη άραγε κι' εκείνος; Ήταν φαντασία του, ή άκουσε άληθινα το χαρακτηριστικό ήχο του όπλου του, που τόχε έτοιμάσει για να πυροβολήση;...

Ήταν χαμένος στο ρυακι ως το λαιμό. Βούτηξε και το κεφάλι του στο νερό.

Ο στρατιώτης όχι κύτταζε, με τις πρώτες άστραπές, δεν βάδισε πιά τίποτα και θά ήσυχάζει...

Ο Ήντεκέρ κράτησε την ανάσα του όσο περισσότερο μπόρεσε. Έπιτέλους, τόλμησε να βγη σιγά-σιγά από το νερό, έφτασε σ' ένα μικρό ύψωμα, ζαπλώθηκε μπρούμυτα κι' έμεινε ακίνητος.

Όταν έλαμψε πάλι μια άστραπή, κύτταξε προς το μέρος του φρουρού. Τον είδε με το όπλο στον ώμο, έτοιμο να πυροβολήση!

Μη βλέποντας όμως πιά τον κατάδικο, ο στρατιώτης πίστεψε πως θάχε γελαστή. Καί, στην επόμενη άστραπή, ο Ήντεκέρ τον είδε νάχη ξαναπάρει την άδιόφορη στάση του, άκουμπισμένος στο όπλο του, κάτω από τη νεροποντή που τον μούσκευε ως το κόκκαλο.

Ώτερα από μερικά δευτερόλεπτα, ο Ήντεκέρ είχε διασχίσει το δρόμο. Τώρα μπορούσε να κινηθή με μια σχετική έλευθερία, τουλάχιστον πριν φτάση στις δυο έσωτερικές γραμμές, που τις φρουρούσαν ή χωροφυλακή κι' οι ίθαγενείς αστυνομικοί.

Γύρω, άπλώνονταν άπεράντα χωράφια, φυτεμένα με καλαμπόκι, ζαχαροκάλαμο, καπνό, και πιο πέρα, μερικά δέντρα και χαμκόλατα που τάδερνε ο άνεμος.

Ο Ήντεκέρ σηκώθηκε όρθιος, για πρώτη φορά από ότου είχε άφισει την καλύβα του.

Σ' όλους τους δρόμους και τα μονοπάτια προς το έσωτερικό του νησιού, υπήρχαν φυλάκια. Δεν είχε μπόρεσει ποτέ να φτάση ως εκεί ο Ήντεκέρ, κι' άγνοούσε τη διαμόρφωσι του εδάφους. Ήξερε όμως που περίπου βρίσκονταν τα φυλάκια αυτά.

Χώθηκε μέσ' στα ψηλά χόρτα, αδιάβατα για κάθε άλλον εκτός από τους ίθαγενείς κι' από τους δραπέτες. Και προχώρησε σιγά-σιγά, φροντίζοντας ν' άποφεύγη τα φυλάκια.

Είχε λιγοστήσει τώρα ή μόπρα. Οι κερανοί είχαν σταματήσει, οι άστραπές είχαν γίνει σπανιότερες. Ή βροχή όμως εξακολουθούσε να πέφτι άδιάκοπα, μετβάλλοντας όλη την έκτασι σέ μια άπεράντη λίμνη από λάσπες.

Ο δραπέτης προχωρούσε μάλλον στην τύχη, μέσα στο σκοτάδι. Είχε χάσει τον προσανατολισμό του. Δεν ήξερε αν ή κατεύθυνσι που άκολουθούσε, τον ώδηγούσε προς τη θάλασσα ή προς το έσωτερικό του νησιού. Για ένα μόνο ήταν βέβαιος: πως άπομακρυνόταν όπωσδήποτε από τη χερσόνησο των καταδικών.

Δεν άνησυχούσε άλλωστε. Γιατί, όταν θά ξεμείωνε, θάδλεπε πού πήγαινε.

Απ' την ώρα που είχε περάσει από τότε που άφησε πίσω του τα τελευταία στρατιωτικά φυλάκια, υπολόγιζε πως έπρεπε νάχε προσπεράσει τους σταθμούς των χωροφυλάκων και των ίθαγενών αστυνομικών. Ώστόσο, μια και δεν ήταν απόλυτα βέβαιος, δεν παρέλειπε καμμία προφύλαξι.

Δυστυχώς γι' αυτόν, άγνοούσε, ότι οι ίθαγενείς αστυνομικοί δεν φρουρούσαν τους δρόμους και τα μονοπάτια, σαν τους λευκούς φύλακες, άλλ' ήσαν σκαρπισμένοι μέσ' στο δάσος και παραμόνευαν, με το έξασκημένο αυτί τους.

Ο στρατώνας τους, άποτελούμενος από μερικές άχυροκαλύβες μ' ένα φράχτη όλόγυρά τους, βρίσκóταν πάνω στο δρόμο που πήγαινε από τη Νουμέα στην Τίρομπα, περνώντας πολύ κοντά από την άκτι.

Ός τώρα, ο Ήντεκέρ κρυβόταν ανάμεσα στη βλάστησι, για να ξεφύγη από τους χωροφυλάκες. Μά, στο έξης, για να σωθή από τους Κανάκους, θάπρεπε, άπεναντίας ν' άκολουθήση με τόλμη τα μονοπάτια και τους δρόμους. Άλλά δεν τόξερε...

Ξαφικά, άκουσε κοντά του, μέσα στη σκιά, μια τραχειά φωνή, στη γλώσσα των Κανάκων, που ήξερε ήδη μερικές λέξεις της:

— Κακέ άνθρωπε!...

Έσκυψε άπότομα, για να κρυφθή στα χόρτα, όχι τόσο γρήγορα ώστόσο, γιατί ένοιωσε ένα διαπεραστικό πόνο στον ώμο.

Παρ' όλο το σκοτάδι, ο ίθαγενής τον είχε διακρίνει, είχε πετάξει το ακόντιό του και τον είχε χτυπήσει στο μπράτσο κοντά στον ώμο. Θά του τρυπούσε το φτήθος, πέρα ως πέρα, αν εκείνος δεν έσκυβε από ένστικτο.

«Είμαι χαμένος! σκέφθηκε ο Ήντεκέρ. Ο άνθρωπος αυτός θά ειδοποιήση τώρα τους άλλους!».

Και, πραγματικά, ο ίθαγενής είχε βγάλει μια παρατεταμένη και στριγγή φωνή.

Ώτερα άρχισε να κυνηγά τον Ήντεκέρ, ποφύευε τρέχοντας μέσ' στο σκοτάδι.

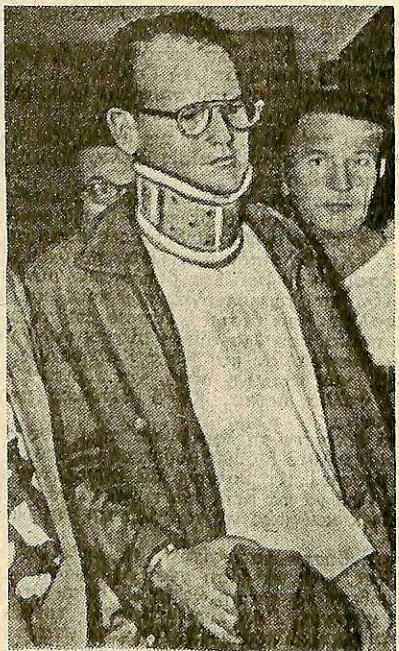
Οι Κανάκοι έχουν μια έξαιρετική εύκινησία. Με μερικά πηδήματα, λοιπόν, είχε φτάσει το δραπέτη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΚΑΤΑΠΙΕ ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ ΚΟΝΣΕΡΒΑΣ

Ο μικρός Μισέλ Νταλλού ήλικίας 5 χρόνων έζηπνε μια νύχτα με φρικτούς πόνους. Η μητέρα του υποψιάστηκε κάτι κακό και άρχισε να του κάνει άλλεπάλληλες έρωτήσεις. Ο Μισέλ τότε αναγκάστηκε να όμολογήσει πως είχε καταπιή ένα κλειδί κονσέρβας, με το οποίο έπαιζε. Εύτυχώς στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών όπου ώδηγήθηκε έπέτυχαν να τον κάνουν να βγάλη το κλειδί μ' ένα έμετικό και να γλυτώσει έτσι την έγχειρση. Από την ημέρα εκείνη ο Μισέλ ύποσχέθηκε στους γονείς του να είναι πιο προσεκτικός και για να θυμάται την ύπόσχεσί του έχει κρεμάσει στο λαιμό του το... μοιραίο κλειδί!...

ΕΙΝΑΙ ΑΡΑΓΕ ΑΘΩΟΣ;

Στο Μπαϊ Βίλατζ του Όχάιο δ γίνεται Σάμιουελ Σέπαρντ παρουσιάστηκε στο δικαστήριο, όπου πράκτει να δικαστή, με το παράξενο κολλάρο που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Ο γιατρός αυτός κατηγορείται ότι δολοφόνησε την γυναίκα του Μαρίλιν που βρέθηκε δολοφονημένη στο σπίτι του υπό μυστηριώδες συνθήκες. Ο Σέπαρντ όμως ισχυρίζεται ότι ή γυναίκα του δολοφονήθηκε από έναν άγνωστο που μπήκε στο σπίτι τους, ο οποίος μάλιστα προέβησε και στον ίδιο το σοβάρο τραμά που τον άναγκάζει να φορή το παράξενο αυτό κολλάρο.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Πώς έγιναν πλούσιοι οι κάτοικοι της Νεβάδας εφευρέζοντας μια έλαστική νομοθεσία

Πριν από έναν άκόμη αιώνα το υπέδαφος της Νεβάδας—μιας από τις 49 πολιτείες, που αποτελούν την Βορειοαμερικανική Συμπολιτεία — ήταν πλουσιονική στο πρώτες ύλες. Σήμερα, οι πρώτες ύλες έχουν σχεδόν εξαντληθή, αλλά χωρίς αυτό να έπιδράση καθόλου στην οικονομική κατάσταση των κατοίκων, που άνακαλύψαν μιαν άλλη εύκολη πηγή πλούτισμου. Στην χέρσα και άγονη γη της Νεβάδας, που δεν φτρώνει παρά λιγοστό μόλις χορτάρι για τα κοπάδια των κτηνοτρόφων, άνθει τώρα, εδώ και αρκετές δεκαετηρίδες, μια βιομηχανία έπικερδέστατη: Η βιομηχανία των διαζυγίων και των γάμων!

Στην Άμερική, κάθε Πολιτεία έχει για το διαζύγιο και τη δική της νομοθεσία. Στη Νότιο Καρολίνα, το διαζύγιο άπαγορεύεται άπολύτως ως το Νοέμβριο του 1948, όποτε ο άναρχονιστικός αυτός νόμος καταργήθηκε με λαϊκό δημοψήφισμα. Σε άλλες, το διαζύγιο δίνεται υπό όρισμένους όρους και για όρισμένες αίτιες, περισσότερο ή λιγώτερο σοβαρές. Στη Νεβάδα, δίνεται άνευ όρων και για όποιαδήποτε αίτια!

Στα άρχεία των δικαστηρίων του Ρένο και του Λας Βέγκας (των δυο πόλεων της Νεβάδας που διεκδικούν το ρεκόρ στον αριθμό διαζυγίων που εκδίδουν) άναφέρονται οι πιο διασκεδαστικές και άπίθανες άφορμές, που επικαλέσθηκαν οι σύζυγοι ή οι σύζυγοι για να ζητήσουν το διαζύγιο και να το επιτύχουν!

Ένας έχωρις την γυναίκα του, επειδή είχε πολύ κρύα πόδια. Μία γυναίκα τον άντρα της, επειδή έτρωγε κροκέτες ψαριού στο κρεβάτι. Και πολλές τον δικό τους, επειδή είχε την συνήθεια να διαβάει στο τραπέζι την έφημερίδα του, κατά την ώρα του φαγητού. Το τερπνότερο είναι πως όλες αυτές οι άφορμές άναγόνται στη γενική κατηγορία... της «ψυχικής σκληρότητας». Ψυχική σκληρότης να έχετε κρύα πόδια, ψυχική σκληρότης να τρώτε κροκέτες στο κρεβάτι, ψυχική σκληρότης και να διαβάετε την έφημερίδα σας στο τραπέζι!

Φυσικά, ή ιδιόρρυθμη αυτή νομοθεσία δεν όφείλεται στις φιλελεύθερες κοσμοθεωρητικές αντιλήψεις των νομοθετών της Νεβάδας, αλλά σε λόγους καθαρώς... οικονομικής σκοπιμότητας! Η μόνη προϋπόθεση που άπαιτείται για να επιτύχετε το διαζύγιο σας στο Ρένο ή στο Λας Βέγκας, είναι να μέινετε εκεί επί ετη έβδομάδες. Κατά το διάστημα αυτό θά έγκατασταθώτε σ' ένα από τα 114 ξενοδοχεία ή τα 3000 έπιπλωμένα δωμάτια (για τουρίστες), που διαθέτουν οι δυο πόλεις, θά φάτε στα ρεστωράν, θά πιήτε στα μπαρ, θά δια-

σκεδάσετε στα καμπαρέ και θά δοκιμάσετε, πιθανώτατα, την τύχη σας σ' ένα από τα πολυάριθμα καζίνο. Άποτέλεσμα: Άπό την βιομηχανία των διαζυγίων, ή Νεβάδα είχε έσφαλίσει, ως το 1940, ένα μέσο έτησιο εισόδημα δέκα έκατομμυρίων δολαρίων!

Σήμερα, όμως, τα κέρδη από αυτή την πλευρά έχουν άισθητά λιγοστήσει, για δυο λόγους: έξ ίσου σοβαρούς. Ο πρώτος λόγος είναι πως ή Νεβάδα απέκτησε έπικίνδυνους άνταγωνιστές. Διαπίστωσαν και άλλες Πολιτείες πως θά τους ήταν έξαιρετικά άποδοτικό να μεταβάλουν επί το έλαστικότερο τη νομοθεσία τους για τα διαζύγια και πολλοί, που άνησυχούσαν για την άπαισότητα τους από τα δεινά του γάμου, καταφεύγουν τώρα, εκτός από τη Νεβάδα, και στην Φλωρίδα, το Άιντάχο και την Μαρία-Άμαλία, μια μικρή νήσο της Καραϊβικής Θάλασσας, που άποτελεί κτήσι των Ένωμένων Πολιτειών.

Ο δεύτερος λόγος είναι πως στην Άμερική υπάρχει σήμερα «κρίσις διαζυγίων». Ός το 1940, σε 1.700.000 γάμους τον χρόνο, άναλογούσαν 265.000 διαζύγια. Μετά τον πόλεμο, το 1946, τα διαζύγια αύξηθηκαν σε 620.000 και οι κάτοικοι της Νεβάδας έτοιμάστηκαν να πανηγυρίσουν το χαρμόσυνο γεγονός. Άλλά ή αύξησι ήταν προσωρινή. Το 1947, τα διαζύγια ξαναγύρισαν στον αριθμό του 1940 και τα επόμενα χρόνια έπεσαν σε έπίπεδο 40% κάτω από την προπολεμική άναλογία.

Οι Άμερικανοί δεν είναι πιά τόσο πρόθυμοι να χωρίζουν για άόμηντες άφορμές και ή αλλαγή αυτή θά ώδηγούσε στον οικονομικό μαρσάμο της Νεβάδας, αν οι έξυπνοι έμποικοί της δεν είχαν την έμπνευσι να εξαπολύσουν ένα καινούργιο διαφημιστικό σύνθημα. Άντι για το παλιό: «Έλάτε στη Νεβάδα για να χωρίσετε», το σύνθημα έγινε τώρα: «Έλάτε στη Νεβάδα για να παντρευτήτε»!

Το σύνθημα αυτό έπιασε τόπο, γιατί, όπως οι διατυπώσεις του διαζυγίου, έτσι και οι διατυπώσεις του γάμου, είναι άπειρώς άπλούστερες, στη Νεβάδα παρά σε κάθε άλλη αμερικανική Πολιτεία. Δεν έχετε, παρά να συμπληρώσετε μια αίτηση — και με μολύβι, στην άγνη, αν δεν κρατάτε άπάνω γάνκη, — και να κάνετε σας στυλό! — και να κάνετε μια ένορκη βεβαίωσι, ότι δεν είσαστε παντρεμένος με άλλη γυναίκα — ή παντρεμένη με άλλο άντρα. Έτσι, άποφύγεται και ο κίνδυνος της θύμιας, γιατί μια ψευδής ένορκη βεβαίωσι συνεπάγεται βαρύτατες κυρώσεις από τα άμερικανικά δικαστήρια.

Για μεγαλύτερη άκόμη εύκολία, υπάρχει, έξω από την είσοδο του δικαστηρίου, ένα αυτόματο μηχάνημα που ρίχνετε μέσα ένα νόμισμα των 25 σέντς και βγαίνει μια έτοιμη γαμήλια άνθροδση, για να την προσφέρετε στην έκλεκτή σας.

Ένας από τους κυριώτερους λόγους, που, μετά την βιομηχανία των διαζυγίων, άρχισε και ή βιομηχανία των γάμων να κάνει χρυσές δουλειές στη Νεβάδα, είναι ότι για γάμους μεταξύ άνηλίκων δεν άπαιτείται ή πατρική συγκατάθεσι! Σε αρκετούς γονείς που έφτασαν έξαλλοί και διαμαρτυρόμενοι στο Ρένο ή στο Λας Βέγκας, για να καταγγείλουν πως ή κόρη τους ή ο γιος τους, που το έσκασαν από το σπίτι για να παντρευτούν, δεν είχαν τη νόμιμη ήλικία, οι δικαστές άπάντησαν άτάραχοι πως ή άναρχονιστική προνόθεσι της πατρικής ή μητρικής άδειας δεν ίσχυει στην προοδευτική Νεβάδα!

Το καπέλλο

Ο Τζιμ είχε άκούσει από τον διευθυντή του, τον κύριο Πάρσον, ότι το ρεστωράν του Ρουμπέλ-Μαγιό ήταν το καλύτερο του Σίτυ. Γι' αυτό μόλις πήρε την πρώτη αύχει έτρεξε να γευματίση εκεί.

Στην είσοδο του κοσμικού ρεστωράν τον ύποδεχθηκε ή ώραιοτάτη Τζούν: ή κοπέλλα της γκαρνταρόμπας. Ο Τζιμ έμεινε έκθαμβος από την όμορφιά της μα δεν είχε τίποτα ν' άφισι στην γκαρνταρόμπα της: ούτε καπέλλο, ούτε γκαμπριντίνα ούτε όμπρέλλα. «Πρέπει να θρώ ένα καπέλλο» συλλογίστηκε κι' άμέσως (άνεκρουσε πρηνάνα) και μπήκε στο πρώτο καπελάδικο. Έκει διάλεξε ένα «σκληρό» άλλα μόλις πληροφόρηθηκε την τιμή του το άφισε στη θέση του.

Έτσι γύρισε στα γραφεία και διάλεξε ένα καπέλλο από την κοινή κρεμάστρα της είσοδου όπου όλοι οι συναδέλφοι του άφιναν τα καπέλλα τους.

— Σε μια ώρα θά έχω έπιστρέψει κι' έτσι δεν θά καταλάβη κανείς τίποτε, είπε.

— Το καπέλλο σας, κύριε, του φώναξε ή Τζούν που τον είδε να προσπερνά την γκαρνταρόμπα της χωρίς να την κιντάει.

Άπόρρησε μάλιστα, γιατί αυτός ο κύριος νάρθη χωρίς καπέλλο και σε λίγο να έπιστρέψει με καπέλλο χωρίς να σκεφθή να της το παραδώσει. Που να φανταστή ή κοπέλλα πως όλα αυτά ήταν καμώματα του έρωστημένου Τζιμ.

Τέλος, ο Τζιμ άκούμπησε στον πάγκο της, της παράδωσε το ξένο καπέλλο και άρχισε την ψιλοκοιμάδα.

Ο μαϊντ ντ' οτέλ όμως τον άπόσπασε από τα πύρινα βλέμματα της Τζούν. Τον έμπασε στο ρεστωράν, τον κάθισε στο τραπέζι και του σύστησε τον άστακό μαγιονέζα.

— Περιεργό, αλήθεια, πως χάνονται τα καπέλλα από τις κρεμάστρες, είπε ο Τζιμ. Το ίδιο έπαθα κι' εγώ τις προάλλες. Να όπτε κύριε διευθυντά,

Ο στρατηγός Άιζενχάουερ (δεξιά) και ο σωσίας του αντισυνταγματάρχης Μπάλντουιν Σμιθ (αριστερά).

Ο ΑΪ-ΖΕΝΧΑΟΥΕΡ και ο σωσίας του

Μία άγνωστη περιπέτεια του Αμερικανού Προέδρου κατά τον πόλεμο

Για πρώτη και μοναδική φορά στη ζωή του, ο σημερινός Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Άιζενχάουερ, έμεινε «φυλακισμένος» μία ολόκληρη εβδομάδα. Σ' ένα γαλλικό ξενοδοχείο, τον καιρό μάλιστα που ήταν αρχιστράτηγος των συμμαχικών δυνάμεων στην Ευρώπη και είχε αναλάβει να φέρει σε πέρας την κατάληψη της Ευρώπης και την κατάρρευση των Γερμανών.

Στά μέσα του 1944, λίγο μετά την κατάληψη του Παρισιού, ο στρατηγός Άιζενχάουερ βρισκόταν με το επίτελαιο του στη γαλλική πρωτεύουσα. Το άρχηγείο του στεγαζόταν στο πολυτελές ξενοδοχείο «Τριανόν».

Τον ίδιο καιρό, έπεσε στα χέρια των αμερικανικών υπηρεσιών αντικατασκοπείας ένας Γερμανός ανθυπολοχαγός, ο Γκούντερ Σούλτς. Μετά από εξαντλητική ανάκριση, ο Σούλτς ωμολόγησε, ότι ήταν μέλος μίας ομάδας Γερμανών κατασκόπων, που είχαν εντολή να απαγάγουν τον στρατηγό Άιζενχάουερ, ή, αν δεν το κατόρθωναν, να τον δολοφονήσουν.

Μιτροστά στον κίνδυνο να χάσουν τον αγαπημένο τους στρατηγό, οι έπιτελείς του προσπάθησαν να τον πείσουν να λάβει όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις.

Η καλύτερη λύσις, του είπαν, ήταν να μείνει κλεισμένος κάμπους μερικές μέρες στο ξενοδοχείο του, ως τη στιγμή που θα ήξεραν τα σχέδια των Γερμανών και θα μπορούσαν να τους τα χαλάσουν.

Στην αρχή, ο αρχιστράτηγος δεν θέλησε ούτε να τους άκουση. Μπροστά στην επιμονή και τις απειλές τους, όμως, υποχώρησε και δέχθηκε να μείνει για μερικές μέρες στο ξενοδοχείο του, με αυστηρή φρουρήσι.

ΤΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

DOP

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τότε, λοιπόν, προέκυψε και ένα άλλο ζήτημα. Ο Άιζενχάουερ έπρεπε να εμφανίζεται δημοσίως για πολλούς λόγους, κυρίως όμως για να μην υποψιασθούν τίποτα οι Αμερικανοί στρατιώτες και οι Γερμανοί κατάσκοποι.

Τη λύσις στο πρόβλημα αυτό έδωσε ο Άμερικανός αντισυνταγματάρχης Μπάλντουιν Σμιθ, που η όμοιότης του με τον Άιζενχάουερ ήταν τόσο καταπληκτική, ώστε ξεγελούσε πολλούς από τους γνωστούς του «Αϊκ».

Ο Σμιθ δέχθηκε να εμφανίζεται αυτός στη θέση του Άιζενχάουερ, βάζοντας έτσι σε κίνδυνο τη ζωή του, αφού οι Γερμανοί είχαν εντολή να ξεπαστρεύουν τον Αμερικανό αρχιστράτηγο.

Από την πρώτη στιγμή, η επιχείρησι αυτή, που έγινε γνωστή τώρα τελευταία, σημείωσε επιτυχία. Σχεδόν όλοι, εκτός από τους στενούς συνεργάτες του Άιζενχάουερ, είχαν την εντύπωσι, ότι ο στρατηγός με τα τέσσερα άστρα στο δικαίο, που έκανε δύο φορές την ημέρα επίθεωρησι με το αυτοκίνητό του, ήταν ο αρχιστράτηγος. Την ίδια γνώμη είχαν και οι Γερμανοί, που δεν κατόρθωσαν όμως να βάλουν στο χέρι τον Άιζενχάουερ.

Στην πραγματικότητα, ο αρχιστράτηγος δεν ήταν άλλος από τον τοιμηρό και ριψοκίνδυνο αντισυνταγματάρχη Σμιθ.

Τις ίδιες μέρες, το μέτωπο και τα μετόπισθεν των Συμμάχων στη Γαλλία, έγιναν ταυτόχρονα και το πεδίο του μεγαλύτερου κυνηγιού κατασκόπων της ιστορίας. Δύο χιλιάδες Γερμανοί κατάσκοποι, κάτω από τις διαταγές του αρχικατάσκοπου Γερμανού αντισυνταγματάρχου Όττο Σκορτσέν — που είχε ονομασθή «ο πιο επικίνδυνος άνδρας της Ευρώπης» — είχαν διασπασεί τις γραμμές των Συμμάχων.

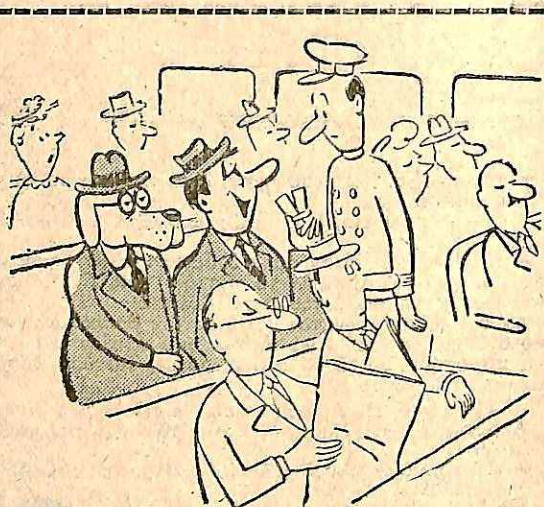
Όλοι φορούσαν αμερικανικές στρατιωτικές στολές και πολλοί από αυτούς μιλούσαν άγγλικά. Με αμερικανικά τζιπ, που έπεσαν στα χέρια τους, οι Γερμανοί κατάσκοποι έφθασαν σε στρατιωτικές περιοχές και μετάδωσαν με τους ασυρμάτους τους σπουδαίες πληροφορίες για τη δύναμι και τις θέσεις των συμμαχικών δυνάμεων στο γερμανικό στρατηγείο.

Άλλοι έδωζαν τις προειδοποιητικές πινακίδες, που υπήρχαν στα ναρκοπέδια και προκάλεσαν έτσι σημαντικές ζημιές στους συμάχους, με τη σύγχυσι που έφεραν. Άλλοι, τέλος, που φορούσαν στολές των ανδρών της αμερικανικής στρατιωτικής αστυνομίας, έδιναν ψεύτικες πληροφορίες και κατευθύνσεις στις μονάδες του αμερικανικού στρατού, οι οποίες χάνανε τον προσανατολισμό τους.

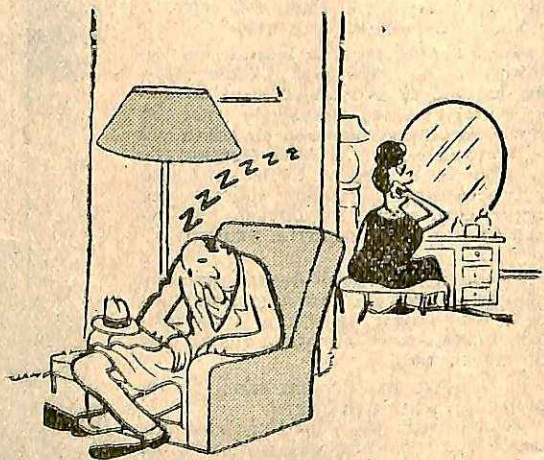
Ευτυχώς, όμως, οι Άμερικανοί πληροφορήθηκαν, έστω και κάπως αργά, τα σχέδια των Γερμανών, από τις αποκαλύψεις του ανθυπολοχαγού Σούλτς. Οι υπηρεσίες κατασκοπείας τους και αντικατασκοπείας, κινητοποιήθηκαν άμεσα. Πολύ γρήγορα, εκατοντάδες από τους Γερμανούς κατασκόπους που βρισκόταν στα μετόπισθεν των Συμμάχων συνελήφθησαν ή σκοτώθηκαν.

Ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν και ο άρχηγός τους Όττο Σκορτσέν, που ωμολόγησε, ότι ένας από τους σκοπούς των Γερμανών κατασκόπων ήταν και να απαγάγουν ή να δολοφονήσουν τον στρατηγό Άιζενχάουερ, καθώς και άλλους στρατηγούς των Συμμάχων.

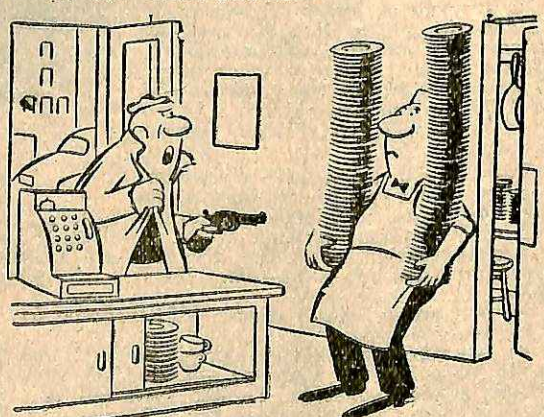
Ευτυχώς όμως, για καλή τύχη και του τοιμηρού αντισυνταγματάρχου που «ντυμπλάριζε» τον στρατηγό Άιζενχάουερ εκείνες τις ημέρες, δεν το κατόρθωσαν.

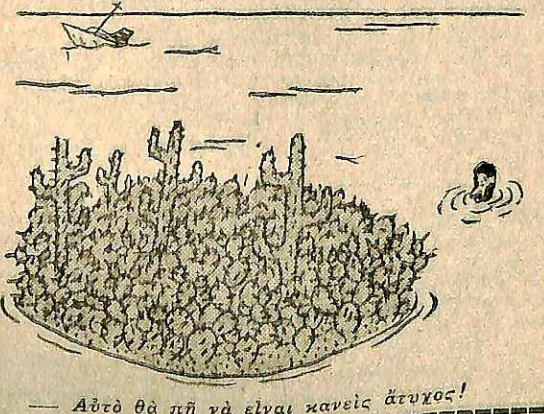
— Ήταν αδύνατον να με αποχωριστή και προτίμησα αυτή τη λύσι!...

— Πώς τ'παθεσ, Κλεόθουλε, κι' έγινες, επί τέλους, λίγο υπομονητικός;...

— Ψηλά τα χέρια και μην κάνης θόρυβο!...

— Αυτό θα πη να είναι κανείς άτυχος!

Ερωτικές καντρίλλιες

Η Πονεμένη Κ. Α. Μ. Ν., είναι μία κοπέλλα που δεν ξέρει τι ζητάει, παρ' όλο που στο γράμμα της μόλις βρισκεται κάποιος πόθος της να παντρευτή. Γνώρισε, λοιπόν, ένα νέο. Πήγαν μαζί τρεις φορές. Στην τετάρτη τη γέλασε. Έκείνη όμως πήγε και τον βρήκε. Κλείσανε νέο ραντεβού. Έκείνος και πάλι δεν πήγε.

Με ρωτάει, λοιπόν: «Τι να κάνω;»

Στο μεταξύ φλετάρει με τον άδεφό του νεού. Και υποβάλλει δεύτερο ερώτημα: «Ο άδεφόρ σου έχει καλό σκοπό για μένα. Τι να κάνω; Να συνδεθώ τώρα με τον άδεφόρ σου;»

Της απαντώ: Το να γνωρίσις μία νέα είναι νέο, είναι συνήθισμένο πράγμα. Αλλά το να ερωτεύεσαι και να δίνι ραντεβού σε κάθε νέο που γνωρίζις, αυτό βγαίνει έξω από τα όρια της αξιοπρέπειας. Απ' όλη τη στιγμή που μία νέα θ' αρχίσις να σκέπτεται, να τη φτιάξις με τον ένα, γιατί την παρήγαγε ο άλλος, τότε άλλοιμονο, στο να κοινοποιήσις ότι θα κάνις! Ποιάς άντρας θα είναι εκείνος που θα την πάρη, αν μάθις ένα τέτοιο παρελθόν, με ερωτικές καντρίλλιες; Γι' αυτό ένα πράγμα σάς συμβουλεύω, να συνέλθετε, ν' απομακρυνήτε κι' από τους δύο αυτούς νέους, να βάλετε μία φρόνιμη τακτική στη ζωή σας και να μην εκτίθεστε με τον ένα και με τον άλλο. Έτσι μόνον θα βρεθί ο καλός νέος με τον σκοπό που ζητάτε.

Αργύριον Παπά: Είναι ωραία τα ποιήματά σας. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνωστών.

Παιδεύομαι από ζήλεια

Α.Ε.Α.: Αυτό που αποκαλείτε, έσεις έγωισμό, είναι νευροπάθεια. Πάσχουν τα νεύρα σας κι' έχετε ανάγκη από θεραπεία. Μά, βέβαια, μπορεί να πιστέψι κανείς, πως μία κοπέλλα σάν και σάς που δεν της λείπει τίποτα, που έχει ένα τόσο καλό νέο για άρραβωνιαστικό, «πρώγεται με τα ρούχα της» και δημιουργεί επεισόδια; Παραβέχεστε ότι σάς αγαπά, ότι είναι εργατικός και τίμιος, ότι σάς προσέχει και σάς σεβεται, ότι για να σάς ευχαριστήσι έκανε το καθήκον του και σάς ζήτησε από τους γονείς σας, ότι όταν σάς δι' έξαλλη σάς καταπραίνει και σεις για ανταπόδοσι σ' όλα αυτά, το ψήνετε το ψάρι στη χείλη. Πολύ δικαιολογούμενος θα είναι αν μία ώρασι ημέρα σάς εγκαταλείψι και φύγι άγανακτισμένος. Δεν έπρεπε, λοιπόν, να ρωτήσετε έμένα τι να κάνετε. Έπρεπε πρώτα απ' όλα να έξιμολογήσεσ' αυτόν την φρικτή αυτή παθολογική σας κατάστασι και ν' αποφασίσετε να παντρευτήτε το ταχύτερο. Είμαι βέβαιη πως μετά το γάμο, όλα θα περάσουν.

Στέλιο: Η διαφορά της ηλικίας δεν παίζει κανένα ρόλο. Έκείνο, όμως, που πρέπει να λάβετε υπ' όψι σάς στα σοβαρά είναι η

δική σας ηλικία. Και να σάς πω γιατί. Στην ηλικία σας δεν μπορεί κανείς να έχη έμπιστοσύνη ούτε σε σταθερό αίσθημα, ούτε σ' ένα ευτυχισμένο μέλλον. Η ηλικία σας δεν μπορεί να προσφέρη συζυγική ένωσι γιατί στερείται της ικανότητας να δημιουργήσι οικογένεια. Η ηλικία σας, δεν έχει δική της έξαρτησι. Για να νάρθουσι δε στην περίπτωσι σας, τίποτα δεν σάς έμπνέει να συνδεθήτε με τη νέα αυτή, ή οποία τόσο πολύ ένθουσιασθήκε όταν σάς είδε. Ρωτήστε, όμως, και τους δικούς σας, και να δήτε τι θα σάς πουν. Έτσι, θ' αποφύγετε τις μελλοντικές παρεξηγήσεις και τις απογοητεύσεις.

Αγνή: Πονεμένη καρδιά: Η γλυκεία μονούλα την όποια τόσο αγαπάτε, έρχεται να σάς μαλώσι και να σάς πικράνι. Αγαπήσατε τον πρώτο. Αυτός σάς σεβάσθηκε ή δεν του δώσατε έσεις το δικαίωμα να σάς πειράξι. Φεύγει αυτός κι' έπειτα από καιρό άγαπάτε έναν άλλον και μάλιστα σ' αυτόν δίνετε δικαιώματα. Το μιλάτε όμως και για τον πρώτο. Κι' ενώ ο δεύτερος σάς αγαπάει, έσεις εξακολουθετε να σκέπτεστε τον πρώτο. Έπιστρέφει ο πρώτος και σπεύδετε να τον βρήτε. Σας ρωτά για τον δεύτερο, για τον όποιο κάτι είχε μάθι και σεις άρνειστε τα πάντα. Και καταλήγετε: «Τώρα πονώ και για τους δύο, και σκέπτομαι αν μία μέρα μάθι ο ένας για τον άλλον, τι θα γίνη!» Και ζητάτε τη συμβούλη μου.

Σας απαντώ: Δεν πονάτε, δεν αγαπάτε κι' έχετε τον πλ έστω χαρακτήρα! Γιατί αν αγαπάτε τον ένα από τους δύο, δεν θ' αναζητούσατε ψυχαγυρία με άλλην γυναίκα. Είστε άνθρωπις! Αναζητάτε κάτι το αλλοιώτικο. Κινυνεύετε, όμως, γιατί ο ένας απ' αυτούς τους δύο ή κάποιος άλλος θα σάς κάνει να μετανοήσετε πικρά για την άφελεια που έχετε σε τόσο σοβαρά ζητήματα. Να σάς συμβουλεύω να εγκαταλείψετε και τους δύο! Μαντεύω πως δεν θα το κάνετε. Και όμως είναι ή μόνη λύσι.

Δυστυχισμένη παιδιούλα: Δεν πρέπει να τα παίρνετε τόσο τραγικά τα πράγματα. Στη ζωή υπάρχουν πολλά ζητήματα, που σε ώριμες στιγμές σας κάνουν κακή εντύπωσι. Αυτόσο, αν θέλησι κανείς να φιλοσοφήσι, ή και απλώς να συλλογισή, ότι αυτός ο άνθρωπος έχει απαιτήσεις, εύθυνες, ήθικες άρχές, δεν θα τον δυσχεραίνει ή ζωή. Τι θα θέλατε; Να ζή μι κρύφη ζωή από σάς, να εκτίθεσται στα μάτια του κόσμου, να εδωεύεσται, και να διακινδυνεύη κάθε στιγμή; Φανήτε πιο λογική και μην είστε αυθαίρετη και έγωίστρια. Τα τέσσερα χρόνια που πέρασαν έτιμησαν αρκετά τη μνήμη της και ή άνάμνησι της θα μένι πάντα σεβάστη και αγαπητή. Μη ξεχνάτε, όμως, πως είμαστε ζωντανοί άνθρωποι. Φανήτε, λοιπόν, καλή στον πατέρα σας, και κανονίστε τα οικονομικά μόνο ζητήματα.

Πληγωμένη καρδιά Α.Κ.: Μου γράφετε πολλά για κείνον και λίγα ή μάλλον καθόλου για σάς. Κι' έγω απιδιδω μεγάλη σημασία σ' αυτό. Γιατί οι περιπτώσεις σάν τη δική σας, τις περισσότερες φορές έχουν ως αίτια τη γυναίκα. Συνηθως αυτό συμβαίνει στις πιο πολλές γυναίκες — φροντίζουν να έπιστουν την προσοχή του άντρας ως την ημέρα του γάμου. Έπειτα τι πίνει μία τέτοια άδιαφορία, που σβύνει από πάνω τους ή γυναίκα κι' εμφανίζονται στα μάτια του άντρας τους μετά το γάμο, σάν μία νοκίου-

ρούλα, δίχως θέλητρο. Και τότε ο άντρας, μη βρίσκοντας εκείνο που φανταζόταν να βρή στο σπίτι του, το αναζητάει έξω από το σπίτι. Κι' έτσι χρησιμοποιείται ή γυναίκα μόνον ως υπηρέτρια... Δεν σάς κατηγορώ. Κυτταχτήτε, όμως, στον καθρέφτη σάν γυναίκα, και προσπαθήστε να γίνετε έλκυστική. Θα κοιτάσετε λιγάκι, αλλά θα πετύχετε.

Κλαίω κρυφά από παιδί: Μου γράφατε τρεις πυκνογραμμένες μεγάλες σελίδες γεμάτες πόνο και απελπισία για τα πόδια σας. Κι' ενώ περίμενα να μάθω ότι έχετε χοντρά πόδια, μου γράφετε ότι «είστε συμπαθητική, με καλοφτιαγμένο σώμα και με πόδια καλλυραμμένα! Ποδ ύπαρχει το έκάττωμα; Δεν μου το λέτε. Πάντως όπως βλέπω, μιλάτε για κάποια πάθισι που δεν την φροντίζουν οι γονείς σας. Γιατί τότε δεν πηγαίνετε σ' ένα γιατρό — μάλλον σε δύο, παθολόγο και χειρουργό — να σάς δώσουν ως ειδικοί μία καλή συμβούλη;

Μηλο της εριδος: Μεταξύ δύο φίλων δεν πρέπει ποτέ να ύπαρξη φιλονεικία. Αν ή νέα αυτή συμπάθι και τους δύο σας, και την θεωρήσι κι' έσεις ως μία καλή φίλη, δίχως να της ζητάτε περισσότερα. Αν όμως, είναι από τους τύπους εκείνους που της άρέσει να βάσι τους άνδρες να φιλονεικούν, δείχνοντας προτίμησι τότε στον ένα και πότε στον άλλο, τότε καλά θα κάνετε να την περιφρονήσετε, γιατί δεν αξίζει ούτε ως φίλη.

Παπαδοπούλου και Μακρή: Έδωσα το γράμμα σας στον ειδικό συντάκτη της στήλης αλληλογραφίας.

MIRANTA

☉☉

Άγνές προθέσεις

Άγαπήσα μι άρρανή, Σέρρες: Δεν χρειάζεται να... έχω αγαπήσι κι' έγω για ν' αντιληφθώ την όμορφιά του ευγενικού αίσθητός σας και να εκτιμήσω τις άγνές και τίμες προθέσεις που έχετε για την καλή κοπέλλα. Το καταλαβαίνω, τις αναγνωρίζω και μάλιστα σάς συγχαίρω γι' αυτές. Με τον έξηρ όμως όρον: «Οτι ή αξία τους στηρίζεται στην ειλικρίνεια και στην πίστι. Θέλω να πω ότι θα κρα-

τήσετε μόνιμως τις πεποιθήσεις σας αυτές και δεν θα έμπνευτε άργότερα να θυσιασθούν σε καμιά άλλη περιπέτεια. Δηλαδή, ούτε άλλη γυναίκα ούτε καμιά... φανταχτερή προικα θα σάς γοητεύσουν και θα σάς αποτραβήξουν από την αγαπημένη σας ορανούλα! Με το δεδομένο λοιπόν, αυτό, πρέπει να προτιμήσετε τώρα κι' οι δύο σας την δεύτερη λύσι που έχετε σκεφθή: Να κάνετε δηλαδή όμοιή, αφού ή ηλικία σας δεν επιτρέπει ακόμα την ένωσι σας και στο μεταξύ έσεις θα πρέπει να φροντίζετε, εκτός από το στρατιωτικό σας χρέος, να έπιδοθήτε σε μία δουλειά, από την οποία να εξασφαλίσετε ένα σίγουρο και βετικό πόρο ζωής. Καταλαβαίνετε, βέβαια, πόσες υποχρεώσεις, οικονομικές κυρίως, αλλά και κοινωνικές εύθυνες δημιουργεί ένας γάμος! Στο μεταξύ όμως ακούστε και μία συμβούλη μου, που έλπίζω πως δεν θα την βρήτε καθόλου περιττή: Να προσέχετε κι' οι δύο σας πολύ στις σχέσεις σας και τις κρατήσετε άγιες κι' ώριμες, όπως τις άρχισατε, πράγμα που θα σάς κάνει να διατηρήτε όλοένα μέσα σας την ευγενικότερη λαχτάρα για το όνειρο της μελλοντικής σας ευτυχίας. Άλλοιως, θα καταστρέψετε το όρασι ειδύλλιο!...

Λεωφορείο Μάνδρας: Νομίζω ότι για την κακοτυχία που υποφέρετε σήμερα δεν είδατε και σεις ή ίδια άνευθυνη. Γιατί να υποκύπετε στη θέλησι των δικών σας, να πάρετε σύζυγο αυτό το άχρηστο υποκείμενο, ενώ θα μπορούσε να έχη καλό και νόμιμο τέλος ή αισθηματική σας σχέση με τον πρώτο, τον αγαπημένο σας;

Έπειτα κάνετε το άλλο λάθος, να συνεχίσετε με τον τελευταίο αυτόν τις σχέσεις, πράγμα που του έφερε στο τέλος τον κόρο. Και να, τώρα που χωρίσατε από τον άντρα σας και θα ήταν εύκαιρία να ένωθήτε νομίμως με τον καλό σας, αυτός δηλώνει πως δεν σάς θέλει! Τρόπος να τον μεταπειλέτε δεν ύπαρχει, εκτός αν αυτός μόνος του μετανοήσι και ξαναγυρίσι κοντά σας. Και πιστέψω ότι κάτι τέτοιο θα γίνη. Στο μεταξύ έτι πρέπει κυρίως να προσέξετε είναι το ζήτημα της ύγείας σας, ύστερα από το άτυχήμα σας, που μου περιγράφετε. Σ' αυτό αποκλειστικά να στρέψετε όλη σας την φροντίδα και να ζητήσετε από τους γονείς

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ

Κατά τις διακοπές σας, καλόν είναι να διασκεδάτε επί ένα τέταρτο κάθε μέρα με το παιγνίδι της φωτογραφίας μας που σας επιτρέπει να γυμνάτε το όραμα σας. Οι δύο νέοι ή οι δύο νέες παίρνουν τη θέση που δείχνει ή φωτογραφία μας και πιάνονται γέρα απ' τα χέρια. Ύστερα προσπαθούν να τραβήξουν ο ένας τον άλλο προς το μέρος του.

Λούζετε τ'α μαλλιά σας.
αλλά μέ τί;

Όχι βέβαια κάθε σασούνι ή τις άπομιμήσεις του Σαμπούαν, που περιέχουν αλκαλικά άλατα τούς καταστrophείς των ριζών. Μόνον το γνήσιο Σαμπούαν **TÊTE-NOIRE**, άππληλαγμένο από χρωστικές ή άλλες έπιθλαβείς ουσίες, είναι κατασκευασμένο μετά τελευταία δεδομένα της Έπιστήμης. Το Σαμπούαν **ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ**, διατηρεί τα μαλλιά ύγιη, έλαστικά, στιλπνά και σφό φυσικό τους χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' έπιμονή
το γνήσιο Σαμπούαν

TÊTE-NOIRE
Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΕΝ ΕΤΥΧΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...
Με την μέθοδο της νέας περμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

Μαλλιά καταστραμμένα από την θάλασσα, από την παραμονή στην έσοχη, από ψαλίδα που άρειλεται στην άποτυχία άλλων περμανάντ κλπ., γίνονται μαλακά σαν μετάξι και τό σπουδαιότερο σχηματίζουν χονδρές μπουκλες και φαρδιές σκάλες.

Κομμωτήριο ΜΑ Σ ΚΩΤ
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑ
Εύτυχίδου 1, Παγκράτι
Τηλ. 72-406

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυκτικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας παγκά άποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 υ. υ Τηλ 663-673

σας να σας συμπαρασταθούν! Προσέξτε πολύ!

Άπροσδόκητη άγάπη: Βρίσκεστε κι' έσείς στο ίδιο τώρα δίλημμα, που αντιμετώπιζουν συχνά οι νεαροί έρωτευμένοι: "Έρωτας ή γάμος; Το δίλημμα, δηλαδή, βρίσκεται στο ότι άλλος, ατυχώς, είναι ο ενδιαφερόμενος στη μιά περίπτωση κι' άλλος στη δεύτερη: Άγαπάς κάποιον και σε γυρεύει σε γάμο άλλος... Άσφαλώς το ίδιο είναι να σε παντρεύεται εκείνος που αγαπάς. Μα αυτό είναι συνήθως δύσκολο, γιατί και όταν οι νεαροί έχουν σοβαρό σκοπό για την κοπέλλα, που αγαπούν, δεν έχουν δυστυχώς τα μέσα να τον πραγματοποιήσουν. Στην περίπτωση οι διαφορές είναι διαφορετικοί οι ενδιαφερόμενοι. Ο νεαρός με τον όποιον συνδέστε αισθηματικά είναι ακόμα μικρό παιδί δεκαεφτά χρόνων, άπειρο κι' άδημιουργητο. Και να σας προτείνω, λοιπόν, γάμο σήμερα, είναι σαν να σκοπεύει στο... έρόντο, αφού όλ' αυτά προυποβούν χρόνι, κόπο, μέσα, έπάγγελμα, άνεξαρτησία. Κι' ώστόσο να τ'ά άποκτήσει αυτό, έχετε την βεβαιότητα και οι δύο σας ότι θα τρέφετε την ίδια σαν τώρα ρομαντική άγάπη, που συνήθως, όταν περάσει η έποχη, ξεθυμαίνει; Παράλληλως υπάρχει κι' ένας άλλος, που θέλει να σας παντρευτεί. Αυτός είναι δημιουργημένος, ευκατάστατος, και τον προτιμάει κι' ο πατέρας σας. Αυτόν, βέβαια, δεν τον αγαπάτε σήμερα. Άποκλείεται όμως να τον συμπαθήσετε και σιγά-σιγά, αν σας τον δώσουν, να τον αγαπήσετε κιόλας, έκτιμώντας και τη δική του άγάπη για σας; Το τελευταίο είναι περισσότερο ένδιόφερον και η παροιμία μας λέει: "Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρι!" Αυτή είναι η γνώμη μου. Σε σας μένει τώρα να αποφασίσετε...

Έλληνα λοχία, Σεούλ Κορέας: Αυτούμαι εξαιρετικά, παλληκάρι μου, που δεν μπορώ να ικανοποιήσω την παρόκληση σας, άπαντώντας, με ιδιαίτερο γράμμα. Είναι μιά άρχη μας αυτή, αλλά και με το περιοδικό γίνεται η ίδια εξυπηρέτηση. Όσο τώρα για το αισθηματικό σας ζήτημα, φοβόμαι πως βλέπετε τα πράγματα με πολύ ρομαντισμό, για να επιμένετε και να ξαναγυρίζετε σ' ένα θέμα, που θα έπρεπε να είχε τελειώσει και για σας, αφού και η κοπέλλα έξ άρχης δεν θέλησε να τού δώσει συνέχεια. Ή πρότασι σας στους γονείς της, που σκέπτεστε να επιχειρήσετε, δεν θα προωθούσε κατά τίποτα προς το ευχάριστο την ύποθεσι σας, αφού ουσιαστικά δεν έξερε τις αληθινές διαθέσεις της κοπέλλας και αν η ίδια θα δέχονταν. Έξ άλλου, έσείς ο ίδιος θα πρέπει να καταλάβετε ότι βιάζεστε σήμερα. Είσαθε στρατιώτης, δεν έχετε ακόμα ολοκληρώσει τις σπουδές σας, δεν έχετε οικονομική άνεξαρτησία, που θα σας εξασφάλιζε ένα σίγουρο μέλλον. Μ' όλα αυτά, λοιπόν, πως κάνετε προτάσεις γάμου και πως νομίζετε ότι θα πείσετε κανένα γι' αυτές, αφού όλες σας οι προϋποθέσεις είναι τόσο άοριστες; Για σκεφθείτε πρακτικότερα και σοβαρώτερα και θα μού δώσετε δίκιο στις επιφυλάξεις μου, για να σας άποτρέψω από τα παράτολμα σχέδιά σας, που θα σας εκθέσουν για έπιπόλαιο στους τρίτους, ενώ δεν έιστε παρά ένας... έρωτευμένος!

Καλλιόπεια-Σ. Φίγγα Μυτιλήνη: Έχομε όλη την καλή διάθεση να σας εξυπηρετήσουμε, αλλά σε μιά περίπτωση κάπως πιο θετική. Πως όμως ν' ανακαλύψουμε έμεις την ακριβή διεύθυνσι ενός ανθρώπου μέσα στην πολυάνθρωπη πολιτεία της Νέας Υόρκης; Ίσως με κάποια ενέργεια στον έκει "Έλληνα πρόξενο να μπορούσε να γίνη η ανακάλυψι του ατόμου που σας ενδιαφέρει. Άλλ' είστε βέβαιι πως αυτό το λαχιστον που έχετε είναι και το πραγματικό του όνομα; Όσο για το ζήτημα της άλληλογραφίας δεν μπορούμε να σας άπαντήσουμε τίποτα. Γιατί το ενδιαφέρον αυτό ξεφεύγει από κάθε δική μας άρμοδιότητα. Μας παρακαλούν οι έ-

ναγνώσται να φιλοξενούμε άγγελίες και διευθύνσεις τους. Περιεριστόμαστε λοιπόν στη δημοσίευσι τους δίχως καμμία ευθύνη κανενός είδους. Κανένας δεν σας άποχρεώνει ν' άλληλογραφήτε μ' άγνωστα πρόσωπα.

Άγριογούρουνο, Χαλκίδα: Μου γράφετε πως είστε ζηλιάρα και πως κάνετε μαρτυρική τη ζωή τού συζύγου σας. Μόλις τον όητε να μιλήση με άλλη γυναίκα, γίνεστε, λέτε, θηρίο, ενώ έξοστε από το άλλο μέρος ότι σας αγαπάει! Ζητάτε τώρα από μένα να σας πω τί να κάνετε. Άπλούστατα, να λογικευθείτε... Ή ζήλεια είναι ένα άίσθημα, που έσας την ίδια βασανίζει περισσότερο παρά εκείνον που νομίζετε πως σας την έμπνέει, ιδίως όταν αυτός είναι έν τάξει με την συνείδησι του και, όπως το άναγνωρίζετε, στην περίπτωση του συζύγου σας, αυτός σας είναι πιστός. Άντιλαμβάνομαι πως το άίσθημα αυτό είναι... πονηρό και άεφυστρώει εκεί που δεν το σπέρνετε... Μα και σεις δεν πρέπει να παρασύρεστε απ' αυτό. Το γεγονός ότι καταλαβαίνετε πόσο κακό σας κάνει κι' άκόμα πόσο κακό κάνετε με τη ζήλεια σας είναι άκετά ένδοξο, γιατί μπορείτε να επιβληθείτε στον εαυτό σας και να κανονίσετε μιά... θεραπεία βλέποντας τα πράγματα με καθαρό μάτι και χωρίς προκατάληψι. Μ' άσκεφθήτε πως δεν πρέπει ν' άφήσετε να σας κυριαρχήσουν οι ψευδοαισθήσεις αυτές και να κρίνετε ότι με την τακτική σας αυτή εκθέτετε την ίδια σας την έμπιστοσύνη που όφειλε να έχετε στον άνδρα σας. Δεν έξέρω πως σήμερα αντίθρα αυτός ο άνθρωπος στο παράφορο άίσθημα σας, αλλά προσέξτε γιατί μπορεί να τον έξωθήσετε στο τέλος σε άσχημο όδρομο. Από την παρεξήγησι που τού κάνετε μπορεί ν' άποκαρδιωθεί, να πεισματοωθεί και να στραφή προς τόν... παρανομον έρωτα. Κι' αυτό θα είναι η άρχη ένός άσχημου τέλους. Προσέξτε λοιπόν, και χαλινάγοντας την άνησυχ καρδιά σας και την τρελή φαντασία σας.

Όρνιας Έλένη Δ. Μ.: Θα ήθελα, άγαπητέ μου, να σας δώσω μιά συμβουλή. Μά μην βιάζεστε, με μόνο τη δική σας διάνοι και τη δική σας λαχτάρα, να κάνετε σκέψεις και να βιάζεστε συμπεράσματα για λογαριασμό τρίτων. Γιατί συχνά οι άλλοι δεν συμφωνούν, και δεν είναι και άποχρηστοί, να παραδεχθούν τις δικές σας άποψεις. Έτσι και στην περίπτωση, τώρα, της κοπέλλας. Με τό να συνδεσθε με φίλια, δεν σημαίνει ότι αυτή θα έπρεπε, άναγκαστικά, και να σας έρωτευθεί όπως την έρωτευθήκατε έσείς. Γι' αυτό, λοιπόν, την άρνησι της ν' αναποκριθώ σ' έναν τέτοιον δεσμό, πρέπει να την κρίνετε και άντικειμενικά. Άποκλείεται η κοπέλλα να συνδεθεί αισθηματικά μ' έναν άλλον; Ή, και αν όχι, να έχη τό δικαίωμα για φίλο της μεν να σας βέλη, μά όχι και για έρωτικό της άπαρτεναίρ; Γιατί, λοιπόν, άπλως έπειδή έχετε έσείς τον εύσεθό πόθο, άποθλέπετε και να τον επιβάλετε σ' εκείνη; Για να την χάσετε ίσως και από φίλη; Κάτι άλλο θα έπρεπε να κάνετε: Νά της άναπτύξετε άλλη μιά φορά τους σοβαρούς σκοπούς που έχετε και να την πείσετε για την έλλειψιν της άγάπης σας, γιατί μπορεί η κοπέλλα να φαντάζεται πως πρόκειται για έφήμερο καπρίτσιο σας. Άν και με όλ' αυτά έχη άκέραιη την επιφύλαξι της και σας άρνηθι, τότε πρέπει και σεις να άποχωρήσετε, χωρίς να δειχθείτε υπερβολικός στην άπογοήτευσι σας. Και, ποιός έξεί; Ίσως όταν πάμετε να εκδηλώνεσθε στην κοπέλλα, τότε ν' άρχισι έκείνη να... ένδιαφέρεται για σας. Τά έχει κάτι τέτοια η γυναικεία ψυχολογία!

Άνησυχ καρδιά: Τό γράμμα σας, που έφθασε κατά παραδρομή, στά χέρια μου, τό διετίδασα στον συντάκτη μας κι' έλπίζω πως γρήγορα θα πάρετε άπάντησι του από την είδική κοήλη τού γιατρού.

Τό μόνον ήγρυμμένον
ότι μισή ώρα μετά την
τοποθέτησι του δεν βγαίνει
από τ'α χείλη άκομη
και αν τό σκουπίσετε.

Τ'α χείλη σας δεν ξεβά-
φουν ούτε στο φαγητό
ούτε στο φίλημα.

Κατέστη άσυναγώνι-
στον επί γειράν έτών
χαρίς εις τας άνω ιδι-
ότητάς του.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΣΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ένδυμασιών και φορεμάτων άφαντά από τεχνητήν έργασθεντα εις ΓΑΛΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21. Παράρτημα τό Γαλλικόν. Γυρίζονται ένδυμασια 150.000 δρ. και καπαρτίναι 130.000 δρ. Ζητήσατε δείγματα έργασίας μας.

ΕΡΩΤΗΓΕΙΑ Κ. Δ.: Έφ' όσον πάσατε από λαβυρινθία, άσφαλώς οι έλιγγοι άφείλονται στην πάθει αυτή. Σε συνιστώ να σπύσετε να έξετασθήτε από έναν είδικό ώτολάρυγγολόγο. Είναι πάθος έπίμονος και πολλές φορές άντέχει πάρα πολύ στις διάφορες θεραπευτικές άγωγές. Γι' αυτό έχει άνάγκη μιας συνεχούς και έπιμελημένης παρακολούθησε από τό γιατρό.

Διδσ Δ. Π. Μ.: Από την περιγραφή που καταρβάσατε να μού κάνετε για τό περιστατικό σας φαίνεται ότι πρόκειται περί εφυσματος, που κατά τό διάστημα ιδίως του καλοκαιριού, συνεπεία τού ιδρώτος, ερεθίζεται και τότε προκαλεί πολύ ένοχλητική φαγούρα. Έπειδή όμως δεν είναι δυνατόν να είμαι άπολύτως βέβαιος, χωρίς εξέταση, γι' αυτό σας συνιστώ να περάσετε από έναν είδικό της πόλεως σας να σας εξέτασι.

Α. Α. 40: Τό φρονιμώτερον είναι να σας έξετάσι ένας γιατρός και να σας κανονισι άνάλογη φαρμακευτική άγωγή. Άφού όμως δεν μπορεί να γίνη αυτό, θα σας συστήσω την κατατέρα θεραπεία, που θα έπαναλαβένεται κάθε έμμηνο μέχρις άποτελέσματος: 15 ένέσεις Teston ή Aegonin τών 25 μλγρ., δύο την έβδομάδα ένδομικώς. Έν συνέχεια επί 20 ήμερες, μεσημέρι-βράδυ, από ένα χαπάκι από τό ίδιο φάρμακο τών ένέσεων πρό τού φαγητού. Μού έξαναγράψετε.

Θεμιστοκλή Δ. Θ. 12: Κατά την γνώμη μου η έφαρμοσθείσα θεραπεία είναι άνεπαρκής για την περίπτωση σας. Μή παίρνετε ως μέτρο τί έκαμε ο φίλος σας και γίνε καλά, κατά την όμολογίαν του. Πολλές φορές ο άνθρωπος και από έγωισμό κρύβει την πραγματικότητα από τούς άλλους. Έπαναλάβετε τις Teston και Aegonin τών 25 μλγρ., δύο την έβδομάδα, 15 έν όλω και επί 20 ήμερες 2 χάπια ήμερησίως τών ίδιων φαρμάκων. Με διηγήσεως διακοπής να έπαναλαβένετε την αυτήν σειρά θεραπείας.

Δήμητρα Γαστάννη: Τό φαινόμενο που παρατηρείται στον βλεννογόνο των ματιών σας δεν μπορεί να όφειλεται σε φόβος. Άσφαλώς πρόκειται περί ίκτερικής χροιάς, η όποια είναι εκδήλωσι νοσήματος για τό όποιοι σας συνιστώ να πάτε άμέσως σ' ένα παθολόγο γιατρό να σας εξέτασι και ν' αναλάβη την θεραπεία σας.

Μία πολύ δυστυχισμένη: Όλα αυτά, που τα θεωρείτε τόσο σπουδία, ώστε να σας κάνουν δυστυχισμένη, όπως βλέπω από τό γράμμα σας, είναι άνευ σημασίας και μπορούν να έξαφανιστούν με την μέθοδο της ηλεκτροπληξιάς, η όποια βέβαια δεν μπορεί να έφαρμοσθή στο μέρος που μένετε. Πάμετε λοιπόν να αποφασίσετε καμμία φορά να πάτε στη Γερμανική που είναι πλησιέστερα, η έρθετε στην Αθήνα, θα βεβαιωθείτε ότι σε λίγες μόνο ήμερες θα γίνετε πολύ εύτυχισμένη.

Βασανισμένο Κ. Δ. Φ.: Άπό όσα μού περιγράφετε στην έπιστολήν σας, συμπεραίνω ότι πρόκειται περί της περιπτώσεως της σπαστικής κολιτίδος. Πρωτίστως θα πρέπει να κάμετε μιά έπιστημονική εξέτασι τών κοπράνων, καθώς και ένα ακτινογραφικό έλεγχο τού έντέρου. Είμαι άποχρεωμένος να σας πω ότι είναι νόσημα άκίνδυνο, άλλα κι' έξοχην βασανιστικό κι' έπίμονο και νοσηλεύεται συμπτωματικά. Γι' αυτό θα πρέπει να σας παρακολουθή ο γιατρός σας.

Μετανοήσαντα: Είμαι άπολύτως ικανοποιημένος για τό γεγονός τό δυνατόν συνέτελεσα και έγώ τό να άπαλλαγίτε από την κατ' έξοχη έπιθλαφή κακή σας συνήθεια. Σε παρακαλώ να έπιμένετε έπακριδώς στις συστάσεις μου γιατί η τογαν ύποτροπή, θα σας όδηγήση άσφαλώς στην κατάρρευσι. Άνά έμμηνο θα παίρνετε τρία χάπια την ήμέρα Teston ή Aegonin επί 20 ήμερες.

Κυρία Κ. Δ. Ε.: Τό νόσημα τού παιδιού σας τώρα βέβαια βρίσκεται σε άποδραμψι, όπως λένε οι

Άπαντήσεις έπιστολών

γιατροί, πρέπει όμως να έξερετε ότι τό νόσημα αυτό άφίνει ύπολειμματα, τα όποια από καιρού εις καιρόν, εκδηλώνονται με πόνο τοπικός, ο όποιος μερικές φορές είναι λίγο έπίμονος και άνευκτικός εις τ'α διάφορα παυσίπονα. Έξ ακολουθήστε να παίρνετε Heravite.

Ρευματοπαθής: Άκόμη σας παίρνει ο καιρός να πάτε στην Αθήνα ή και στην Ίκαρία να κάμετε τα λουτρά που σας συνιστάσαν οι γιατροί που σας παρακολούθησαν. Δεν πρέπει να παραμελήσετε αυτήν την ύποδειξι τους, γιατί θα τιμωρηθείτε κατά τόν έρχομόν χειμώνα. Άκολουθήστε τη θεραπεία που έκείνοι σας συνιστούν και άφήστε την κορτιζόνη. Άν ήταν ένδειγμένη για την περίπτωση σας, άσφαλώς θα σας την είχαν ύποδείξει.

Μαραμένο γιασεμί, Αθηνών: Για τη βελτίωσι της καταστάσεως σας θα κάμετε δις της έβδομάδος μιά ένσι Neo-Ombrel 10 mg. και θα λαμβάνετε τρίς της ήμέρας ανά έν διακόν εκ τού φαρμάκου Juvenine Tabl. Θα ακολουθήσετε τη θεραπεία επί έμμηνο, διακόπτοντας αυτήν κατά τις ήμερες της άδιαθεσίας.

Δύο άδελφές Τ. Κ.: Για τις άνωμαλίες σας θα κάμετε κάθε μήνα και όκτώ ήμερες πρό της άναμενόμενης άδιαθεσίας τρίς ένέσεις και μιά καθημερινώς εκ τού φαρμάκου Lutonin 10 mg. Κατά τη διάρκεια δέ τών πόγων θα λαμβάνετε τρία χάπια την ήμέρα εκ τού φαρμάκου Dysmenural. Και πάλιν μού γράφετε.

Μικρή άπό την Πτολεμαίδα: Άπό την άποψη σας δεν είναι σάβαρη και θεραπεύεται. Λεπτομερείας τού τρόπου θεραπείας δεν μπορώ να σας γράψω. Φροντίστε τό ταχύτερον. Μή άφήνετε να χροσπί.

Άλβέρτον Μπλάς (Β. Α.): Για τη θεραπεία επιβάλλεται γενική άποτρίχωσι και κατόπιν θα έπαλείεστε δις της ήμέρας με τό φάρμακον: Subline 1 gr, Vignaire 300 gr.

Κάποιο δυστυχισμένο, Κ. Δ.: Πρίν απ' όλα πρέπει να έπιβληθήτε στον εαυτό σας και θα έπιτύχετε. Βοηθητικώς θα κάμετε

20 Χρόνια ή BRILLAT κρατάει τ'α σκήπτρα στον τομέα της περιποιήσεως των μαλλιών. Μιά νέα τώρα περίοδος άρχίζει με την χρησιμοποίησιν της ΧΟΛΗΣΤΕΡΙΝΗΣ COMPOSEE εις τ'α προϊόντα της

δύο ένέσεις την έβδομάδα και επί τρίς ήμερες εκ τού φαρμάκου Amp. Απεντομ 25 mg. και πάλιν μού γράφετε.

Μαραμένο γιασεμί, Αθηνών: Για τη βελτίωσι της καταστάσεως σας θα κάμετε δις της έβδομάδος μιά ένσι Neo-Ombrel 10 mg. και θα λαμβάνετε τρίς της ήμέρας ανά έν διακόν εκ τού φαρμάκου Juvenine Tabl. Θα ακολουθήσετε τη θεραπεία επί έμμηνο, διακόπτοντας αυτήν κατά τις ήμερες της άδιαθεσίας.

Δύο άδελφές Τ. Κ.: Για τις άνωμαλίες σας θα κάμετε κάθε μήνα και όκτώ ήμερες πρό της άναμενόμενης άδιαθεσίας τρίς ένέσεις και μιά καθημερινώς εκ τού φαρμάκου Lutonin 10 mg. Κατά τη διάρκεια δέ τών πόγων θα λαμβάνετε τρία χάπια την ήμέρα εκ τού φαρμάκου Dysmenural. Και πάλιν μού γράφετε.

Μελπομένη 13: Για τό ζήτημα που μού γράφετε, ύπάρχει τρόπος άσφαλής, άλλα δεν μπορώ να σας άπαντήσω από εδώ λόγω τού θέματος. Ό τρόπος που μού γράφετε δεν είναι άσφαλής.

Γ. Τσάκου, Αιτόχωρο Κατερίνης: Η καλύτερα συμβουλή που έχω να σας δώσω είναι να εισαχθήτε σ' ένα Νοσοκομείο προς εξέτασι και παρακολούθησι της καταστάσεως σας.

Έσθ' ρ. C.: Εύχαριστώ για τ'α καλά σας λόγια. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως, θα κάμετε όγτώ ήμερες πρό της άναμενόμενης άδιαθεσίας τρίς ένέσεις, μιά καθημερινώς εκ τού φαρμάκου Proluton 10 mg. Άμέσως δέ μετά την λήξιν της άδιαθεσίας, θα λαμβάνετε καθ' όλο τό μήνα τρία δισκία καθημερινώς εκ τού φαρμάκου Evion Forte. Θα έπαναλάβετε τη θεραπεία επί έμμηνο και κατόπιν μού γράφετε πάλιν.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟ Σ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Α., Άφρική: Τά διάφορα ψυχικά τρώματα άσφαλώς έχουν έπιδρασι στην όλη κατάσταση του νευρικού συστήματος. Έπίσης έπιδρασαν δυσμενώς επί της άλλης λειτουργίας. Η δεύτερα πάθος σας λέγεται κισσοκήλη. Δεν θεραπεύεται με φάρμακα παρά μόνον με έγχειρσι. Σχετικά με τις άλλες λεπτομέρειες δεν μπορώ να σας άπαντήσω από τό περιοδικό.

Σμηνίτη Α. Β., Άραβο: Άσφαλώς πρόκειται για νευροτικές διαταραχές, με τις ένοχλησεις κυρίως από την καρδιά και τό στομάχι. Νά κάμετε ένέσεις Calcibromine No 10, Multi-B No 10 και έσωτερικώς να πάρετε Calmonevine. Νά άποφύγετε όσο μπορείτε τις δυνατός ψυχικές συγκινήσεις.

Δυστυχισμένη νέα, Ήγουμενίτσα: Τά συμπτώματα που έχετε, συνιστούν μιά ψυχική άρρώστεια αρκετά σάβαρη, που λεγεται μελαγχολία. Πρέπει πολύ σύντομα να έπισκεφθήτε ψυχίατρο και να ύποβληθήτε σε θεραπεία Electroshocks, για ν' άπαλλαγίτε γρήγορα και δριστικά από τ'α συμπτώματα, που κρύβουν πολύ σοβαρούς κινδύνους.

Ρωτώ μιά άχτίδα τού Φεγγαριού, Αθήνα: Η μελαγχολία είναι άποτέλεσμα της άνικανότητος, ή η άνικανότης συμπτωματικά της άρχομένης μελαγχολίας. Σ' αυτό μόνον κατόπιν εξέτασεως μπορώ να σας δώσω άπάντησι σωστή και να σας ύποδείξω άνάλογη θεραπεία. Νά έπισκεφθήτε με πρώτη ευκαιρία ψυχίατρο. Έν τά μεταξύ να κάμετε κάθε έκούσι ήμερες μιά ένσι Testonin Depot 50 μλγρ.

Χαρ. Ρήγ., Χανιά-Κρήτης: Ή αμμορραγία τού έγκεφάλου έκαμε σοβαρές βλάβες σε ζωτικά κέντρα με διαταραχές έκτός τών άλλων και της λογικής. Ή πρόγνωση είναι αρκετά σάβαρη και πολύ δύσκολα άποκαθίστανται τ'α πράγματα. Λεπτομέρειες σας γράφω ιδιαίτερος.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ Σ ΟΥΡΥΛΟ Σ

Οι θωλάδες της Εφταλίας

Τα συμπεράσματα

Μερακλάντισμένος και ντουμανισμένος Νικόλαος, ήλγε στην Έφταλία: — Έγώ, βρέ γυναίκα, τσούτσια, έχω σούρουπο στην ψυχή, ούλα πιά τα μπουχτίσια!

Κι' η κουρατζιάζα Έφταλία — ο φιλόσοφος του συνεισισμού — γιά να τον άγιοιούτση, τούτε:

Τήν άκροφιά όσο μπορείς κάνε την πάντα (πέρα και μη ξεχνάς πώς στη ζωή

από βραδυάζει μέσα. Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπτε, και συνέχισε: — Δεν βλέπεις έμένα, που σαν άντικλειδιά τα μάτια μου άνοίγουνε πόρτες και παντζούρια, γιαντί το ένστιχτό μου διψά να μπή μέσα στις πο- νηριές, το' επιθυμίες και στο πετόι τση κάθε μιάς; Μαζεύω μουτζέδες, χα- βαντίσια, μαντάτα, και τα σεβρίω με μπόλικη γαρνιτούρα, με παροι- μίες και συμπεράσματα και ξεχνώ, παραιτούμαι

έπ' τον έαυτό μου, νταλντίζω, διαλύομαι, χάνομαι και χάνω άκόμα και τση μούρης μου την ιδιοκτησία! "Έτσι κάνω σερίρ και περνά τις ώρες μου.

Εκείνη τη στιγμή, μιά περαστικά κα- καβρακάτη, το' είπε γκιτσίσηνη: — Πάω ντογρού, Φταλία μου, με το πα- ρασόλι, τα δόντια, τα νύχια, και το τσά- κρο να κάνω του μουντάρη τ' άντρους μου τη μούρη μπλέ μαρέν!

— Άκου κι' έμένα, την συμβούλεψε η Έφταλία, να πας μ' όμορφο τρόπο, η κα- λή γλώσσα βγάξει το φίδι απ' την τρυπα.

Κι' ένα ζουλόφτονο γεροντοκόριτσο, που την τράκαρε σε λίγο στο ντουρούκι, το' άρ- χισε το κουτούμπολιό:

— Πού να στά πιά, Έφταλία μου, χτές βράδυ, στο σινεμά, εκείνος ό λυσσασμένος ό κουμπάρος σου, πήγε κι' ήκασε πλάι σε μιά νταρνάνα, όπου σε λίγο άρούτι-μπα- ρούτι, η κοπέλλα σηκώθηκε κι' όπου φυγ- φύγη!...

Εαφνικά, βγήκε η καρσινή τση που πάν- τρεψε την κόρη τση — μιά λαλοκουρλέντα του σκουινού και του παλουκιού — μ' ένα πλούσιο γέρο μπαμπαλή.

— Μωρή, ξεφώνισε η Έφταλία, τόκαψες το κορίτσι σου τζαίρ τζαίρ!

— Αν άρτυθώ να φάω άρνί, κι' αν κλέψω (νάνα φάρι

κι' αν με παντρέψουν με κανέ να είναι (παλληκάρι.

Κι' η καρσινή τση, με μιά συλλογισμένη έκφραση, της είπε: — Έχεις δίκιο, Έφταλία μου, τούλά- χιστον έλπίζεις να του κάνη κανένα παιδί;

— Τι θές να σου πώ, χριστιανή μου, έχω ή καυμένη δεν έλπίζω αλλά... φοβού- μαι!

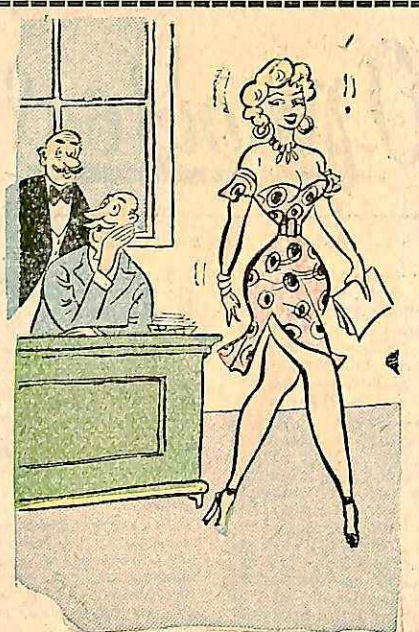
Πράγματι, εκείνη τη στιγμή, ένας πα- λός γιαδουκόλος της μικροπαντρεμένης, της τραγουδούσε με την κιθάρα του κάτω απ' το παράθυρό τση:

Κάντα τα μαλλιά σου κάντα, κάντα σάλα (ν' άνεβώ.

Δυστυχώς, εκείνη τη στιγμή, μιά αερο- δυναμική κούρσα άρριβάρισε μ' ένα γέρο- φαλακρό, τόν άντρα της μικροπαντρεμένης, ό δέ νέος, άπελπισμένος, ήφυγε με πόνο και παράπονο, κι' η Έφταλία ήδγαλε πάλι το συμπεράσμα:

Παράς είν' αίμα και ψυχή στον κόσμο που βρισκόμαστε κι' όσοι δεν έχουνε παρή νεκροί στη γή σεργάμαστε.

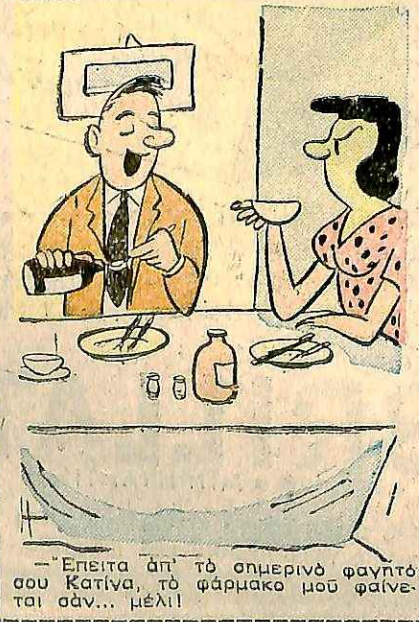
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

—Θύ έπρεπε να πάρω άδεια, αλλά αυτή ή νέα δακτυλογράφος είναι τό- σο... τονωτική που δεν μου χρειάζε- ται έξοχη...

—Πρώτης τάξεως ή ιδέα σου νάκου- με παράθυρο που να βλέπη στη θα- λασσα!

—Έπειτα απ' το σημερινό φαγητό σου Καρίνα, το φάρμακο μου φαίνε- ται άν... μέλλ!

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Πώς καθορίζεται από τις σύγχρονες επιστημονικές μεθόδους

Πόσα χρόνια υπάρχει ό πλανήτης μας, πό- ση δηλαδή είναι ή ηλικία του; Πότε σχημα- τίστηκαν οι θάλασσες και τα βουνά που βρι- σκονται στην επιφάνειά του; Νά δύο έρωτη- ματικά, που άπασχολούν χρόνια τώρα τους επιστήμονες.

Στο παρελθόν, γιά να καθορίση ή επιστή- μη την ηλικία της γης, υπολόγιζε το ρυθμό, με τον όποιον σχηματίζονται οι πυθμένες των ώκεανών και των θαλάσσιων. "Έπειτα γιά να καθορίση το χρόνο που χρειάστηκε ή γή γιά να περάση απ' τη ρευστή και πυρακτω- μένη κατάσταση στη σημερινή, χρησιμοποίησε διάφορες άλλες μεθόδους.

Οι διαφορετικές όμως αυτές μέθοδοι έδω- σαν και διαφορετικά άποτελέσματα. Τελικά ή επιστήμη βρήκε πώς ή ηλικία της γης μας κυμαίνεται γύρω στα 800 έως 1000 εκατομ- μύρια χρόνια. "Όταν όμως έκαναν τον υπολο- γισμό αυτό ή επιστήμη, δεν είχε υπ' όψη της ένα σωρό άλλα δεδομένα, που μόνο στις μέ- ρες μας έγιναν γνωστά.

Ο πυθμένας των παλιών θαλάσσιων μετα- ελήθηκε σε πετρώματα, που τώρα τα συναν- τούμε στο φλοιό της γης σε παράλληλα δια- δοχικά στρώματα. Όσο πιο βαθύτερα βρίσκε- ται ένα στρώμα, τόσο και πιο παλιό είναι. Στη διαπίστωση δέ αυτή βασίζεται ή «στρα- τογραφική» μέθοδος γιά τον καθορισμό της ηλικίας των πετρωμάτων.

Μεταξύ του 18ου και του 19ου αιώνας, ή μέθοδος αυτή συμπληρώθηκε με μιά άλλη, που πήρε το όνομα «παλαιοντολογική», γιαντί βγάξει τα συμπεράσματά της απ' τη μελέτη των απολιθωμάτων παλαιών ζώων και φυτών.

Απ' τη μελέτη των απολιθωμάτων αυτών οι επιστήμονες διαπίστωσαν πώς σε κάθε στρώ- μα της γης αντιστοιχούν και άρισμένα απο- λιθώματα. Τα ζώα και τα φυτά με την πάρο- δο των αιώνων άλλαξαν μορφή κι' από την ιστορία τους και το παρελθόν τους, που άπο- τυπώθηκε με τα λείψανά τους στα διάφορα πετρώματα καθορίζεται και ή ηλικία αυτών ανών τελευταίων. Με βάση λοιπόν την παλαι- οντολογική μέθοδο έγινε ό διαχωρισμός σε έ- ποχές της γεωλογικής ιστορίας της γης. Με την συνεργασία δέ των δύο αυτών μεθόδων, ή επιστήμη κατέφερε να καθορίση το σχηματι- σμό των διαφόρων γεωλογικών στρωμάτων της γης και συνεπώς και την ηλικία τους.

Αυτά όμως δεν ήταν άρκετά γιά τους έρ- ευνήτες. Θα ήθελαν να καθορίσουν με κάποια μεγαλύτερη ακρίβεια την ηλικία της γης.

Έτσι, προ 50ετίας περίπου οι επιστήμονες σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν, γιά την έρ- ευνήτισή του σκοπού τους, το φαινόμενο της μετατροπής των ραδιενεργών στοιχείων.

Έτσι με την μετατροπή του ούρανιου και του θορίου σχηματίζονται το άέριο ήλιο και ό μόλυβδος. Η διαδικασία αυτή, που συνε- λείται με βραδυτάτο ρυθμό, είναι όμως συ- νεχής και σταθερή. Η σύγχρονη επιστήμη χρι- σιμοποιεί μεθόδους που καθορίζουν με μεγάλη ακρίβεια το ρυθμό της ταχύτητας της μετατρο- πής αυτής. Με τις μεθόδους αυτές ή επιστήμη μπορεί να υπολογίση πόσα χιλιόχρονα μο- λύβδου δίδει στη διάρκεια ενός έτους ένα κι- λό ούράνιο.

Γιά να μάθουμε λοιπόν πόσα χρόνια συνε- χίζεται ή ραδιενεργή μετατροπή, πόσα χρό- νια δηλαδή πέρασαν από τότε που άρχισε να σχηματίζεται το πέτρωμα που έχουμε υπ' όψη μας, άρκει να καθορίσουμε πόσο ού- ράνιο και μόλυβδος περιέχει. Η μέθοδος αυτή του καθορισμού της ηλικίας των πετρωμάτων λέγεται αμέθοδος του μόλυβδου.

Σήμερα ή επιστήμη πιστεύει πώς απ' την έποχή, που ή γή έπαυσε να άποτελή γεφύ- λωμα, έχουν περάσει 3 ως 3½ δισεκατομύ- ρια χρόνια.

Στο τμήμα γεωλογίας και γεωγραφίας της 'Ακαδημίας των Επιστημών της Σοβιετικής 'Ενώσεως στη Μόσχα, υπάρχει μιά επιτροπή που καθορίζει την άπόλυτη ηλικία των γεω- λογικών σχηματισμών. Την επιτροπή αυτή την ίδρυσε ό Βλαδίσλαος 'Ιβάνοβιτς Βερινάτσκι.

Η επιτροπή αυτή έχει ν' αντιμετώπιση πολύ σοβαρά προβλήματα. Η μέθοδος και ή τε- χνική γιά την καταμέτρηση της ηλικίας των πετρωμάτων, είναι εξαιρετικά πολύπλοκες. Κι' ένας απ' τους σκοπούς της επιτροπής είναι και ή τελειοποίηση των υπαρχουσών μεθό- δων, όπως και ή έπεξεργασία νέων.

Μιά καινούργια μέθοδος, που στηρίζεται στη μετατροπή του ραδιενεργού καλίου σε άέριο «αργόν» υπόκειται μεγάλες δυνατότητες. Το βασικό πλεονέκτημα της μεθόδου αυτής έν- κειται στο γεγονός ότι ό φλοιός της γης είναι πολύ πλούσιος σε όρυκτά, που περιέχουν κά- λιο.

Οι έργασίες της επιτροπής αυτής δεν πα- ρουσιάζουν μόνο θεωρητικό αλλά και πρακ- τικό ενδιαφέρον. "Όταν έξερουμε άίφνης σε ποιά κό πετρώματα σχηματίστηκαν αυτά ή εκείνα τα μέταλλα, είναι εύκολο να μάθουμε και πού πρέπει να τα άναζητήσουμε.

Η ΚΑΛΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΘΑ ΟΜΟΡΦΗΝΗ ΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΣΑΣ

Κι' αν άκόμη έχετε τα άραιότερα μάτια, τα πιο μεταξένια μαλλιά και τα υπεροχώτερα δόντια, δεν θα μπορούσατε να είσαστε ποτέ γοητευτική αν δεν συνδυάζετε μαζί μ' όλα αυτά και μιά γοητευτική σιλουέττα. Τα άραιότερα φορέματα των μεγαλύτερων οίκων μόδας, θα είναι άκομψα πάνω σας αν οι ώμοι σας πέφτουν, αν ή κοιλιά σας προεξέχη κι' αν το στήθος σας δεν παρυσιάζει την άπαιτούμενη πλαστικότητα.

Δυο κυρίως είναι οι αίτίες που μπο- ρεί να σας κάμουν να μην έχετε ώραίο σώμα: ή κακή διατροφή και το πεισιμώ- ηθικό.

Γιά να έχετε καλό σώμα, πρέπει να έχετε σφιχτούς, γερούς και δυνατούς μύς. 'Αλλ' αυτό μόνον ή καλή διατροφή μπορεί να σας το εξασφαλίση.

Αν οι μύς του σώματός σας είναι πλαδαροί και σαν ξεσφγιμένοι, έλέγχετε το πσόν των πρωτεϊνών, που εισάγετε στο σώμα σας. Γιατί ή βάση των μυών είναι οι πρωτεΐνες και, συνεπώς, μόνον μ' αυτές μπορούν να συντηρηθούν και να ένισχυθούν. Ο κανονικός άνθρωπος χρει- άζεται 100 τουλάχιστον γραμμάρια πρωτεΐνης την ημέρα. Απ' αυτά, τα 80 πρέπει να είναι ζωϊκής προελεύσεως (κρέας, αυγά, τυρί και γιανούρτι) και τα υπόλοιπα 20 φυτικής.

Στην καλή διατήρησή των μυών συν- τελούν επίσης τα μεταλλικά στοιχεία (κυρίως το ιώδιον, το κάλιο, το ά- σβεστόν, ό φωσφόρος) και οι βιταμίνες (κυρίως ή D και εκείνες της κατηγο- ρίας Β).

Σημαντικό ρόλο στην καλή διατήρησή των μυών, παίζει και ή γυμναστική. Κάθε γυναίκα που ενδιαφέρεται γιά τη σιλουέττα της, θα πρέπει να κάνει 20 τουλάχιστον λεπτά γυμναστική την ή- μέρα, γιά να ένισχύση όλους τους μύς του σώματός της και ιδίως εκείνους της κοιλιάς.

Ας έλθουμε τώρα στον ψυχικό πα- ράγοντα.

Οι ψυχίατροι μας βεβαιώνουν, ότι μπορούν ν' αναγνωρίσουν από το βράδι- σμα και γενικά την εμφάνισή τους, τους ανθρώπους που είναι δειλοί, που ή ζωή τους τραμάζει και που έχουν νικηθή προκαταβολικά, γιαντί τους λείπει ή ά- γωνιστική ικανότητα.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν άμα- ρίμητες γυναίκες. Απογοητεύονται προ- του καν δοκιμάσουν να κατανικήσουν μιά δυσκολία ή να υπερπηδήσουν ένα εμπόδιο. Οι γυναίκες αυτές έχουν χά- σει από πρην το παιχνίδι της ζωής. Και δεν είναι δυνατόν παρά να το χάσουν. Γιατί ή δειλία, ή άποθάρρυνσις και ή άπογοήτευσις, μπορούν να καταστρέ- ψουν και το άρμονικώτερο σώμα και να φθείρουν άπεπανόρβωτα και το άραιότε-

ρο πρόσωπο. Στο ίδιο άποτέλεσμα οδηγούν και οι συγκινήσεις.

Σε περιπτώσεις ψυχικών διαταραχών δημιουργείται, άλλωστε, ένας φαύλος κύκλος. Η πρώτη έπιδρασί τους εκδηλώνεται στην άρεσι του άσθενούς. Τρώει ελάχιστα και χωρίς κέφι. Η έλλειψις τροφής έξασθενίζει τον οργανισμό και, όπως είναι επόμενο, έπι- τείνει την ψυχική διαταραχή, που έπι- δρά πάλι με τρόπο πιο έντονο από πρην στην άρεσι του άσθενούς. 'Αποτέλεσμα: 'Έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρο- νικό διάστημα, ό άσθενής μεταβάλλεται σε έρείπιο σωματικό και ψυχικό. Κι' αν πρόκειται γιά γυναίκα, ή όμορφιά κι' ή γοητεία της καταστρέφονται άπεπανόρ- βωτα.

Η καλύτερη συμβουλή που θα πρέπει, λοιπόν, να δώση κανείς σε μιά γυναί- κα που ενδιαφέρεται γιά την όμορφή της, είναι να μη χάνη ποτέ το βάρ- ρος της, να μην άπογοητεύεται και ν' άποφύγη τις συγκινήσεις.

Άλλα μιά τέτοια συμβουλή, δεν έχει μεγάλη πρακτική άξία. Νά, λοιπόν, μιά άλλη, που θα μπορούσατε να την εφαρ- μόσετε χωρίς μεγάλο κόπο: "Όταν αίσ- θάσθε πώς είσαστε σωματικά και ψυ- χικά κουρασμένη κι' έχετε χάσει την ά- ρεσί σας, βελτιώστε άμέσως ή διατρο- φή σας ποιοτικά. Άφου δεν μπορείτε να φάτε όσο πρέπει, προσπαθήστε τούλά- χιστον να έφοδιάσετε τον οργανισμό σας με τροφές, που να τού παρέχουν όλα τα άπαιρήτητα στοιχεία και κατά προτίμη- σιν πρωτεΐνες, μεταλλικά άλατα και βι- ταμίνες. Έτσι θα περάσετε χωρίς σο- βαρές ζημιές την κρίσι.

Υπάρχει, όμως, μιά περίπτωση, που, μ' όλες τις προσπάθειές σας, δεν θα μπορούσατε να φθάσετε στην ποθητή τε- λειότητα. Αυτό συμβαίνει όταν ή μητέ- ρα σας δεν έφοδίασε τον οργανισμό σας με άπαιρήτες ποσότητες βιταμίνης D.

Όταν αυτή ή βιταμίνη λείπει κατά την περίοδο της άναπτύξεως, ή διάπλα- σις των όστών δεν γίνεται κανονικά. Σε ώριμες περιπτώσεις, μάλιστα, τα ό- στα μπορεί να παραμορφωθούν, γιαντί τα διάφορα μεταλλικά στοιχεία δεν έν- σωματούονται σ' αυτά με τον άπαιτού- μενο τρόπο. Νά γιαντί πολλοί άνθρωποι έχουν διαγκωμένα μέτωπα, πεισμένους ώμους, κυρτή ράχη, στρεβλά πόδια κλπ.

Οι άνωμαλίες αυτές γίνονται όριστικές κατά το τέλος της έφηβείας, όταν πιά τα όστα έχουν σταθεροποιηθεί τελείως. Γι' αυτό, οι μητέρες που έπιθυμούν να έχουν ώραία και καλά φτιαγμένα παιδιά, πρέπει να τους δίνουν σ' όλη την πε- ρίοδο της άναπτύξεως 1000 τουλάχι- στον μονάδες βιταμίνης D την ημέρα, τόσο το χειμώνα όσο και το καλοκαίρι.

Πολλοί άνθρωποι υποφέρουν σ' όλη τους τη ζωή, γιαντί ό οργανισμός τους στε- ρήθηκε κατά την περίοδο της άναπτύ- ξεως από την πολύτιμη βιταμίνη D. Ό- πως είναι γνωστό, ή βιταμίνη αυτή δεν βρίσκεται μέσα στις τροφές. Η πλου- σιώτερη πηγή της είναι το μωρουνέλιο.

Το σώμα σας ει, ά όπως έα σπύρι. Η συντήρησις, ή καθοριό- της του και ή περιποιημένη εμφάνισή του, εξαρτώνται από σας. Πρέπει να έξερετε, λοιπόν, ότι κανένα μέρος του δεν θα φαίνεται καλό, αν και το σύνολο δεν είναι επίσης καλό. Γι' αυτό, δεν πρέ- πει να χάνεσθε στις λεπτομέρειες. Ένδιαφερόητε κυρίως και πρω- τίστως γιά το σύνολο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η διατροφή και οι άδένες.

ΕΞΑΕΤΕΣ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Ήταν άληθινά ζηλειτό το γαμήλιο ταξίδι του Γερμανού βαρβά- νου φόν Χούνινγκεν Χούνε, που έγκαταστάθηκε τώρα στο Μεξικό, άφου γύρισε μαζί με τη γυναίκα του επί έναμην χρόνο τις 'Ηνωμ. Πολιτείες, την 'Ισπανία, την Αυστρία, τη Μεγάλη Βρεταν- νία και τη Γερμανία. Δεν άποτελεί όμως ρεκόρ αυτή ή διάρκεια των 18 μηνών. Το ζεύγος Σιγκούρντ, απ' την Καλιφόρνια, τα- ξίδεψε μετά το γάμο του επί έξη ολόκληρα χρόνια! 'Επισκέ- φθηκαν όλες τις χώρες της Εύρώπης και έδεψαν περην τις 35.000 δολ. Στο ταξίδι αυτό, ή κ. Σιγκούρντ γεννήσε διδυμα στο Λένιν- γκραντ, μιά κόρη στην Κίνα κι' άλλη μιά στη Βραζιλία.

Γιά να έχετε καλό σώμα, ήρπει να έχετε σφιχτούς, γερούς και δυνα- τούς μύς, που μόνο ή καλή διατροφή μπορεί να σας εξασφαλίση.

Η ζωή της γυναίκας

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Βρισκόμαστε πιά πολύ μακριά από τον καιρό που τα μικρά παιδιά ήταν ντυμένα σαν τους μεγάλους. Ήταν η εποχή που τόσο το ντύσιμο των μεγάλων, όσο και το ντύσιμο των μικρών, έστερείτο απλότητας και τα παιδιά ήταν υποχρεωμένα να θυσιάζουν την ελευθερία τους στα εφαρμοστά και σφικτά φουστάνια, στους κλειστούς γιακάδες, στις μακρείες κάλτσες, στα μποτίνια και σε χιλιάδες άλλα άκαλαισθητα εξαρτήματα, που τους επέβαλλε η μόδα εκείνης της εποχής.

Από τον μακρινό όμως εκείνο καιρό, ως σήμερα, έγινε μία ριζική μεταβολή.

Τώρα το παιδί είναι ευτυχισμένο και ελεύθερο να αναπτύχεται σαν μπουμπούκι που ανοίγει χωρίς κανένα περιορισμό τα πέταλά του στη χαρά της ζωής.

Οι μεγάλοι έπαψαν πιά να θεωρούν τα παιδιά σαν πράγματα. Σέβονται τη μικροσκοπική τους προσωπικότητα, ρωτούν τη γνώμη τους για τα παιχνίδια τους, για τα σπέρ, ακόμη και για το ντύσιμό τους και η μόδα υφίσταται τον αντίκτυπο της νέας αυτής καταστάσεως. Και ασφαλώς βγαίνει κερ-

μπλουζόν, ριχτές βέστες, που έχουν συνήθως το ξεκίνημά τους από ένα κομμάτι.

Βλέπουμε επίσης να συνδυάζεται συχνά το λεπτό μάλλινο με μπάντες πλεκτές, που γαρνιρούν το λαιμό, τα μανίκια, τις γιγαντιαίες τσέπες. Βλέπουμε τα σκουσέζικα ύφασματά που έχουν κάτι το τόσο λεπτό και συγχρόνως το εύθυμο, που θέλγει και τις δημιουργήθηκαν πράγματι για τα παιδιά, να χρησιμοποιούνται για παιδικά φορεματάκια με μεγάλο τετράγωνο ανοίγμα και χωρίς μανίκια, ώστε να μπορεί να φορεθεί ένα ζεστό πουλόβερ κάτω απ' αυτά.

Βλέπουμε το παντελόνι να φοριέται από αγόρια και κορίτσια σε μία κοπή τόσο άνετη, που να προσδίδει μία χαρή έντελως ξεχωριστή στις μικροσκοπικές

Η ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Δεν θα την δούμε μόνο σε παιδιατρικές μπέρτες, σε παιδιατρικά αδιάβροχα, αλλά και σε έπανωφοράκια και σε ριχτές ζακέτες.

Πόσο πιο πρακτική είναι από το μπερεδάκι ή το σκουφάκι, αφού ο μικρός ή η μικρή δεν έχουν πια να την ρίζουν

1) Μπλουζέ με πλέξι λάστιχο στις τσέπες, στο λαιμό και στις μανιέτες. 2) Χαριτωμένο φορεματάκι με φουστίτσα κλός. 3) Φορεματάκι με νωμίτη και συνδυασμό πλεκτού. 4) Φουστανάκι από λαινάς σκουσέζικο.

δισμένη, γιατί αποκτά ένα χαρακτήρα δυναμικό, εμπνευσμένο από τις επικαιρότητες.

ΤΙ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα σημερινά αγόρια λατρεύουν τα σπέρ, όλα τα μηχανήματα... των κινηματογράφων και τα διάφορα φίλμ του «Φάρ Γουέστ» φουντώνουν τη φαντασία τους, γι' αυτό φυσικό είναι να τους άρεσουν τα παράξενα ντυσίματα, τα εμπνευσμένα από τους αμερικανισμούς.

Όσο για τα κορίτσια, όταν είναι ακόμη πολύ μικρά, έχουν μία επιθυμία: Νάναι ντυμένα σαν τη μητέρα τους.

Αλλά, μόλις λίγο μεγαλώσουν, αρχίζουν να έχουν κι' αυτά κλίση προς τα σπέρ! «Έχει και σ' αυτά επιδράσει ο κινηματογράφος και θέλουν το ντύσιμό τους, νάχη κάτι που να τους θυμίζει την αγαπημένη τους βεντέτα του κινηματογράφου.

Στις επικαιρές επιδράσεις έρχονται να προστεθούν και οι συνθήκες της σημερινής ζωής και ιδίως η συνήθεια των έκδρομων και γενικά της ζωής στο ύπαιθρο.

Οι σημερινές συγκεντρώσεις των παιδιών, σπάνια γίνονται σε κλειστούς χώρους. Μόνο δε όταν ο καιρός το επιβάλλει.

Με τις καλοκαιρίες, κάποτε και με τις κακοκαιρίες ακόμη, τα παιδιά δεν έχουν παρά μία επιθυμία: να βρεθούν στο ύπαιθρο, να τρέξουν, να πηδήσουν, να παίξουν μπάλα.

Έτσι, σαν φυσική συνέπεια, δημιουργείται η παιδική μόδα πάνω στα καλούπια που δίνει το ίδιο το παιδί. Και βλέπουμε μαρινιέρ

πίσω για να ελευθερώσουν το κεφάλι τους όταν δεν είναι απαραίτητο να την φορούν.

Συγχρόνως όμως είναι πάντα έτοιμη να προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες, όταν την χρειαζόμαστε και να διώξη τα κρυολογήματα και τα συνάχια.

ΣΥΝΟΛΟ ΓΙ' ΑΓΟΡΙ

Σπάνια βλέπουμε σήμερα σ' αγόρια ομοίωμα υψίσιο. Το κάθε αγόρι ντύεται ανάλογα με το χαρακτήρα του, με την προσωπικότητά του.

«Έπειτα δεν βλέπουμε πιά σύνολα. Το παντελόνι μπορεί να είναι μονόχρωμο και η βέστα να είναι από τουλίν ή σουεντίν ή λαινάς σκουσέζικο ή πιέν-ντέ-πουλ ή βελούδο κοτλέ.

«Αν πρόκειται για υποκάμισο, κι' αυτό γίνεται από ύφασμα φανταζι, ενώ άλλοτε αντικαθίσταται από ένα πουλόβερ μ' ένα στρουγγυλό γυριστό γιακά γύρω από τον λαιμό.

«Ας τονίσουμε εδώ, ότι το κοντό παντελονάκι, έστω και για τα μικρά αγόρια, δεν θα φορεθεί καθόλου τον χειμώνα.

Για όλες τις ηλικίες, θα ιδούμε παντελονάκια μακριά και με μία κλίση στενέματος προς τα κάτω.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΚΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Τα χειμωνιάτικα υποδήματα που θα φορεθούν για καθημερινή χρήση τόσο για τ' αγόρια όσο και για τα κορίτσια, είναι αυτά που ευμίζουν τις άρβυλες.

Δηλαδή χαμηλά μποτίνια με δεσμάτα σε πολύ φαρδιές φόρμες με ζωγραφές σόλες και με συμπλήρωμα τις «σκέτες», δηλαδή τις κοινές κάλτσες με φανταζι τελείωμα.

Κοντά σ' αυτά, συνηθίζονται κι' άλλα πιο κλασσικά σχήματα, φθάνει ναχουν για απαραίτητη προϋπόθεση την εύρυχωρία και την πρακτικότητα. Με αυτά τα σχήματα φοριούνται κάλτσες πιο μακριές που φθάνουν ως λίγο κάτω από το γόνατο με φαρδύ γύρισμα, χοντρή πλέξι και φανταζι.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Παρ' όλο που τα παιδιά ασχολούνται σήμερα πολύ με τα σπέρ και γενικά τη ζωή στο ύπαιθρο, έχουν και τις ώρες που θα ντυθούν κάπως επίσημα, για να παρακολουθήσουν και τη κοινωνική ζωή. Οί γονείς τους κάνουν πολύ καλά να θέλουν να τα συνηθίζουν από μικρή ηλικία στην κοσμική ζωή, ώστε να μη γίνονται αγρίμια.

Γι' αυτές τις περιπτώσεις, οι κοπελλίτσες φορούν ωραίες βελούδινες τουαλετίτσες σε βαθιά ή ανοιχτά χρώματα. Και τα δυο συνηθίζονται. Άλλοτε διαλέγουν ταφτά, άλλοτε κρέπ σατέν και άλλοτε μουλίνη, ανάλογα της επισημότητας.

Οί τουαλετίτσες έχουν ως επί το πλείστον εφαρμοστά κορσάζ, φαρδιές φουστίτσες, άλλοτε σουρωτές και άλλοτε πλισσεωτές και μανικακια κοντά και φουσκωτά, που συγκρατούνται ψηλά στο μπράτσο με μία εφαρμοστή λουρίδα.

Το μέκος της φουστίας το κανονίζει η ηλικία. Ίσασιν τα 6 χρόνια, οι φουστίτσες σταματούν πάνω από τα γόνατα. Από τα 6 ως τα 12 ξεπερνούν τα γόνατα. Έπειτα λίγο μακρύτερες κι' αργότερα πιά ακολουθούν τη μόδα των μεγάλων.

Σε ώριμες περιπτώσεις, εν τούτοις, μία επίσημη τουαλετίτσα παιδική, μπορεί και να φθάσει ως τον αστράγαλο, αλλά τότε θα είναι από μουλίνη.

Τα άμπιγιέ παιδικά γοβάκια είναι πάντα από λουστρίνι, όταν το σύνολο της τουαλέτας εγκρίνει το μαύρο, γι' ανοικτόχρωμα όμως γοβάκια, προτιμούμε το σουέιτ.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πολύ κοντά κομμένα είναι το συνηθισμένο κτένισμα για κοπελλίτσες. Το κατσάρωμα δεν είναι απαραίτητο, γι' αυτό δεν συνιστάται περμανάντ στα παιδιά.

«Αν όμως υπάρχουν φυσικές όντουλασιόν στα μαλλιά, τότε η μόδα τα θέλει μακριά να καλύπτουν με αφέλεια τους ώμους και να πλαισιώνουν το προσωπάκι.

Όταν τα μαλλιά είναι ίσια και κοντά, μία όμορφη φράντζα στο μετωπάκι είναι χαριτωμένη. Όλα τα μαλλιά σχη-

ματίζουν σαν κάσκα και οί άκρες τους πέφτουν με αφέλεια και με μία μικρή ασυμμετρία.

«Αν η κοπελλίτσα έχη μακριά ίσια μαλλιά, τα κτενίζουμε όλα ίσια πίσω ή με χωρίστρα και κάνουμε δυο πλεξίδες, τις οποίες σπηρεύουμε στην κορυφή με δυο φοιγκάκια.

Η ούρα του αλόγου επίσης εξακολουθεί να είναι της μόδας, με τη διαφορά πως οί άκρες της γίνονται μπουκλίτσες.

Πάντως, ως μη ξεχνούν οί μαμάδες, ότι πρέπει όσο το δυνατόν τα παιδικά κτενίσματα να έχουν αφέλεια και φυσικότητα.

Κάθε ηλικία έχει τη, χάρη της και την όμορφιά της.

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΣΤΑ ΜΑΝΙΚΙΑ

«Ας μιλήσουμε τώρα και για τις...μπερές:

Στα μανίκια δίνουν μεγάλη σημασία εφέτος οί ρυθμιστάι της μόδας. Πρώτα απ' όλα στη φόρμα, είναι σαγκλάν ή με μανικοκόλλησι χαμηλή, όχι όμως υπερβολικά.

Τα σαγκλάν έχουν διάφορα γαρνιρίσματα:

Μία πιά, που σχηματίζει όλο το επάνω μέρος του μανικιού και ανεβαίνει ως τον ώμο κάτω από τον όρθιο γιακά. Κάτω ή ντεκούτ αυτή χωρίζεται και η μία συνεχίζει δεξιά, ή άλλη αριστερά, ενώ συγχρόνως το κάτω μέρος του μανικιού παρουσιάζει φούσκα και τελειώνει με ένα σφικτό πουανιέ.

Άλλο σαγκλάν πιο σπαρτίφ γαρνιρείται σε όλο το μήκος με βελονιά και καταλήγει κάτω σε δυο στρουγγυλέματα για τις κομπότρες των δυο κομμιών.

Για έπανωφορί άμπιγιέ, τα μανίκια γίνονται με μανικοκόλλησι τοποθετημένη μάλλον χαμηλά και γαρνιρίουμε το κάτω μέρος του μανικιού κατά μήκος με μία φάσα από γούνα, ενώ το μανίκι τελειώνει φαρδύ.

Άλλα μανίκια τελειώνουν στενεύοντας και όλο το κάτω μέρος είναι γαρνιρισμένο με σουτάς άπαράλλακτα σαν τα γαλόνια των ναυτικών.

Τα περισσότερα από τα φετινά σχέδια μανικιών, θέλουν γιακάδες στρατιωτικούς ή όρθιους.

ΟΤΤΟΜΑΝ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τα όττομάν θα είναι πολύ στη μόδα τον χειμώνα. «Οχι μόνον μεταξωτά, αλλά και μάλλινα, μονόχρωμα και πεκινέ. Αυτά τα τελευταία θα χρησιμοποιηθούν πολύ για ταγιέρ καθημερινά.

Έξ' άλλου, πολλά φορέματα για κοκταίηλ θα χρησιμοποιήσουν τα ύφασματα Ροντιά, που παρουσιάζονται και ως μεταξωτά και ως μάλλινα. Είναι μαλακά και πλούσια κι' έχουν το μεγάλο προσόν να πέφτουν όμορφα.

Μη ξεχνούμε και τα άπειρα νάυλον και τα γκαφρέ και τα βελούδα σέτα ή κοτλέ. Τα χρώματα που θα έχουν τις προτιμήσεις είναι όλες οί γκάμμες των μπλέ, το γκρι που αρχίζει από το άμυχλώς του Σηκουάνα και φθάνει ως το ανοιχτόχρωμο γκρι της Παριζιάνικης ανοίξεως, όλες οί αποχρώσεις του μπλέ, ως το σκουρωπό, το μαραμένο ρεζεντά και όλα τα πεθαμένα χρώματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

5) Φορεματάκι από λαινάς σινέ γκρι με πλεκτές τσέπες, γιακά και μανικέτια. 6) Ριχτή πρακτική ζακετούλα. 7) Μπλουζόν με μεγάλα καρβώ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπόμπυ βρήκε στο δωμάτιο του γέρο Μουζού ένα γραμμάτιο του πρώτου βασιλιά, που έδινε την πληροφορία ότι ο άνηψός του τον μετέφερε στο φρενοκομείο του Σαραντών. Έκει, λοιπόν, ήταν ο δυστυχής τυφλός. Ο μικρός Τζόκευ έτρεξε να ειδοποιήσει τους φίλους του και τους βρήκε να ληλατούν τον πυγμό. Τους ανάγκασε τότε να παρατήσουν τα κλοπιμαία και κατόπιν εκμυστηρεύθηκε στον ένα από τους «σωματοφύλακες» του, στο γιγάντα Γκαγιανρντ, ότι ανυπομονούσε να ελευθερωθεί από το γέρο κόμπι που βρισκόταν ανάμεσα στους τρελλούς του Σαραντών.

Οι δυο γίγαντες δεν ήξεραν γραμμάτια. Μόλις όμως ο Μπόμπυ τους το διάβασε, εξήγησαν:

«Α, μα αυτό είναι πιά φανερό! Ο γέρος σου βρίσκεται στο φρενοκομείο! Γι' αυτό δεν τον βρήκαμε εδώ!...»

—Ποτέ όμως δεν θα μπορούσα να πάω μόνος μου ως εκεί! είπε ο Μπόμπυ.

—Και ποιος σου είπε να πας μονάχος σου στο φρενοκομείο; Έννοια σου, και μεις είμαστε εδώ! Αφού θέλεις να τον δεις έμεις, θα φτάσουμε να γκρεμίσουμε και τους τοίχους του φρενοκομείου, όπως τα τείχη της Βασιλίας, για να τον βρής. Δεν είν' έτσι, Πορτιμπέφ;

—Ναί, βέβαια! Έσύ, μικρέ μου, να βασιστής μονάχος σε μας τους δυο.

Έτσι το κόρρο με το Ζιροφλέ ξεκίνησε για το Παρίσι. Και από εικοσιπέντε που ήταν, έμειναν εικοσιδύο.

Ο Ζιροφλέ, μαθαίνοντας από τον Μπόμπυ, ότι θα πήγαινε με τους δυο γίγαντες στο φρενοκομείο, θέλησε να τον εμποδίσει. Τού υπενθύμισε μάλιστα, να πάει μαζί του γιατί είχε υποχρεώσεις. Μόλις όμως οι δυο γίγαντες ταύριζαν ένα άγριο βλέμμα, ο Ζιροφλέ υποχώρησε, κι έφυγε μαζί με τους άλλους. Και τότε ο Μπόμπυ με τον Γκαγιανρντ και τον Πορτιμπέφ ξεκίνησαν για το φρενοκομείο.

Το φρενοκομείο του Σαραντών ήταν τότε ένα αρκετά μεγάλο χτίριο. Έκει μέσα ήταν κλεισμένοι όχι μονάχα τρελλοί, αλλά και πολύ φρόνιμοι, που οι συγγενείς τους με τη βοήθεια των γυναικών τους είχαν παραρτήσει για παράφρονες.

Η μέθοδος του Μουζού, που έκλεισε το γέρο-θείο του στο φρενοκομείο για να τον εξορκίσουν, ήταν πολύ κτηνωδική, ήταν πολύ συνθησιμένο φαινόμενο στους αριστοκρατικούς κύκλους. Άρκε να τ'είχαν καλά με την Αυλή, να έπαιζαν συλλήψεις και φυλάκιες, μπορούσαν να πετύχουν την άδεια εισαγωγής στο φρενοκομείο. Έτσι όσο δυστυχής έμπαιναν μέσα εκεί, έμειναν κλεισμένοι μακριά από τον κόσμο, όσο καιρό ήθελαν οι ενδιαφερόμενοι.

Οι σωματοφύλακες, που τάξεραν αυτά, τα είπαν στο Μπόμπυ. «Αλλ' ο μικρός Τζόκευ δεν σκέφθηκε καθόλου τις δυσκολίες αυτές. Είχε πλάι του τους δυο γίγαντες και δεν τον φοβόζε τίποτε. Μάλιστα αυτοί του έλεγαν: —Μη σέ μέλλη. Κι' ο διάβολος αν βάλει την ούρα του έμεις θα του την κόψουμε. Εμπρός λοιπόν κι' ο Θεός βοηθός!»

Ο Μπόμπυ ήταν ενθουσιασμένος. Μόνο που κάθε τόσο πεινούσε. Με το δρόμο τους είχε ανοίξει η όρεξη.

Κι' επειδή οι δυο σύντροφοί του ήταν απέναντοι, τα έβλεπα να είχε αναλάβει ο Μπόμπυ. Γιατί πριν φύγουν από την ταβέρνα, είχε ζητήσει τους μισθούς του από τον Ζιροφλέ. Έτσι στην τάξη του είχε πέντε ώρες χρυσά λουδοβίκια και λίγα νομίσματα ασημένια.

Μην φτάσουν στο Σαραντόν καθίσαν να φάνε σ' ένα χωριό.

—Τον παρ' τον έχουμε, Πορτιμπέφ! Είπε ο Γκαγιανρντ. Πρέπει να φάμε για να πάρουμε νέες δυνάμεις!

Έτσι οι δυο σωματοφύλακες, αφού έφαγαν αυτόι, μόνοι τους, μιάν όμελέττα από είκοσιτέσσερα αυγά, δυο μπουτία άρνισια, μιά μερίδα περισσότερα φрикаσέ, δυο ποδαράκια μοσχάρι και μιά λίτρα τυρί, κι' ήταν μπόλικο κρασί, έπαιαν στον μικρό Τζόκευ να τ'α πληρώσει.

—Τα πληρώνω, είπε ο Μπόμπυ. Αλλ' έτσι που τρώτε έσεις δεν θα μάς φτάσουν τα λεφτά!

—Και τί τα θέλουμε; αποκρίθηκε ο Γκαγιανρντ. Δεν μάς είπες πως άμα ελευθερώσεις τον τυφλό, θα γίνης πλούσιος;

—Ναί, μα αν δεν μπορούσαμε να μπουέμε στο φρενοκομείο;

—Μπα, μην ανησυχής γι' αυτό!

Υστερα από πορεία τριών ημερών έφτασαν επί τέλους στο Σαραντόν.

Αμέσως ζήτησαν να μάθουν πού ήταν το φρενοκομείο. Ένας κάτοικος τους έδειξε τη μεγάλη καγκελλένια πόρτα και τους ψήλους τοίχους του Ιδρύματος που βρισκόταν στην όχθη του Σηκουάνα.

Στην άρχη και οι τρεις μαζί έκαναν μιάν επίθεωρησι γύρω στο χτίριο. Κατόπιν πήγαν και καθίσαν σ' ένα ξενοδοχείο, πού ήταν εκεί απέναντι.

Ο Πορτιμπέφ κι' ο Γκαγιανρντ ξεπλώθηκαν σ'ις καρέκλες, με τα πόδια σταυρωμένα και τα πρόσωπα τους γελαστά, ενώ ο Μπόμπυ άνοιχνομύδους ν' ακούση από το στόμα τους τον τρόπο με τον οποίο θαμπαιναν στο φρενοκομείο.

Έκει που καθόντουσαν κι' οι τρεις, ξαφνικά ένα πελώριο σώμα πήδησε πάνω στο τραπέζι, πού έσπασε από τ'ό βάρος, κι' ο Πορτιμπέφ, γιατί αυτός ήταν—πήδησε έξω από το παράθυρο, πού ήταν πάνω από το έδαφος έκοις μ'όλις σπιδάνας.

Ο Γκαγιανρντ κι' ο Μπόμπυ σηκώθηκαν κι' έσκυψαν στο παράθυρο για να δούν. Τρέχοντας ο Πορτιμπέφ τους έκανε νόημα να τον άκολουθήσουν.

—Αι φώναζε ο μικρός Τζόκευ χαρούμενος, φαίνεται πως ήρθε η στιγμή να τα σπάσουμε όλα και να μπουέμε στο χτίριο.

Είχε το σχέδιο του ο Πορτιμπέφ, πού τους έδειξε με το δάχτυλο τέσσερις, πέντε χτίστρες, πού έστησαν σκάλες στον τοίχο του φρενοκομείου.

—Βλέπω... είναι μαστόροι, είπε ο μικρός Τζόκευ. Αλλά τί βγαίνει απ' αυτό; Δεν καταλαβαίνω...

—Νά, λοιπόν. Αυτοί οι μαστόροι, πού σε σε, να δεν λένε τίποτα, γιατί είσαι μικρός άκόμα σε μένα έδωσαν το σχέδιο πού ζητούσα τόσην ώρα. Κότταξέ τους... πού είναι;

—Μπροστά σε μιά πορτούλα.

—Πορτούλα πού φρενοκομείου.

—Θά μπουέμε μέσα.

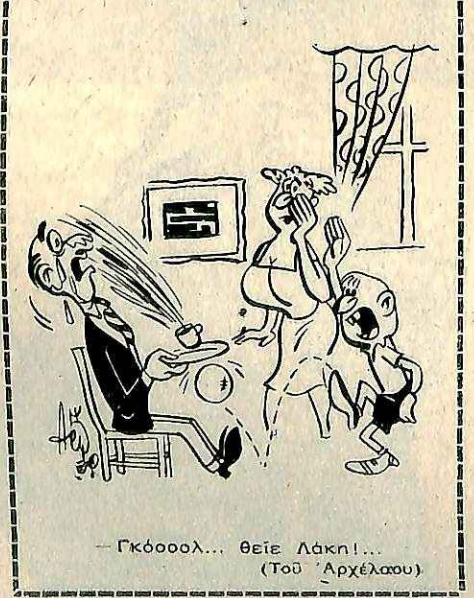
—Όχι... γιατί, σ'ιθ θέσι τους θα μπουέμε έμεις.

—Και με τί τρόπο;

—Τώρα θα δής.

Κι' άμέσως ο Πορτιμπέφ πλησίασε τους εργάτες, πού έτοιμαζόνταν πραγματικά να μπουέ μέσα στην αυλή, από μιά πόρτα, πού τους άνοιξε ένας φύλακας του φρενοκομείου.

Ο Πορτιμπέφ δεν έχασε τον καιρό του. Τη στιγμή πού ο φύλακας σήκωσε το χέρι του για να δείξη στους εργάτες ότι δεν έπιτρέπονταν η είσοδος από την πόρτα εκείνη, ο γίγαντας τον άρπαξε από τη μέση και βουλώ-

νοντας το στόμα του με τη χερούκλα του, του είπε:

—Τσιμουδιά. Αν βγάλης άχνα, σε πνίγω! Ο δυστυχισμένος ο φύλακας βλέποντας το θηρίο εκείνο, παράλυσε απ' το φόβο του. Οι εργάτες κύτταξαν να τον βοηθήσουν. Προχώρησαν, λοιπόν, κι' έπαιαν στον Πορτιμπέφ:

—Ε, τί γυρεύεις εδώ 'του λόγου σου; Θ' άφισες το φύλακα ήσυχο;

Ο Πορτιμπέφ όμως έλεπε στο Γκαγιανρντ να κρατήση μακριά τους εργάτες, ενώ ο ίδιος πήρε κάτι σκουιά, πού βρισκόταν εκεί με μερικά εργαλεία κι' έδωσε το φύλακα. Κατόπιν, αφού έχωσε ένα μαντήλι στο στόμα του, έλεπε στους εργάτες:

—Φίλοι μου, πρὸς το παρόν δεν πρόκειται ν' αφήσουμε το φύλακα ελεύθερο, αλλά θα υποχρεώητε και σεις να μάς δώσετε τα ρούχα σας!

—Τα ρούχα μας; Και τί τα θέλετε; ρώτησαν γελόντας οι εργάτες.

—Τα θέλουμε για να μπουέ μέσα στο φρενοκομείο!

Οι εργάτες κατάλαθαν. Το πράγμα ήταν σοβαρό. Βρισκότουσαν μπροστά σε ανθρώπους, πού κάποιον ήθελαν να πάρουν από εκεί μέσα. Ένας όμως απ' αυτούς, ίσως ο εργολάβος, του δήλωσε καθόρα:

—Όχι! κανέτε λάθος! Δεν μπουρούμε έμεις να δεχθούμε τέτοια πρόταση! Αλλιώςτικά θ' έμαστε πὸς τρελλοί απ' αυτούς πού είνε μέσα!

Είτε είσαστε τρελλοί, είτε λογικοί, είπε ο Γκαγιανρντ, μάς είνε αδιάφορο! Μας χρειάζονται τα ρούχα σας. Κι' αν δεν μάς τα δώσετε με το καλό, θα σας τα πάρουμε διά της βίας.

Έτσι έ; Διά της βίας; φώναζε ο προϊστάμενος. Αυτό θ'ά το δούμε!...

Δέστε το λοιπόν! αποκρίθηκε ο Πορτιμπέφ. Και με τρεις γροθιές έσπλωσε κάτω δυο από τους χτίστες. Τον τρίτο τον είχε παραλλάξει ο Γκαγιανρντ. Ο τέταρτος όμως, πρόφτασε να ξεφύγη και τρέχοντας ζητούσε βοήθεια.

Ο πιο επίφοβος ήταν αυτός, γιατί, με τις φωνές του, θ' άναστατώνε την πόλη.

Ο μικρός Τζόκευ όμως πρόλαβε το κακό. Πήρε στο κνήγη τον φυγάδα, τον έφτασε, και με τρόπο τοίβαλε μιά τρικλοποδιά, από εκείνης πού είχε μάθει στα λειβάδια του Ουίμπλετον παίζοντας με τους μαθητές του μπάμπα Τόμ Τσάρλεϋ.

Με την τρικλοποδιά του Μπόμπυ, ο χτίστης έπεσε κάτω βρίζοντας. Και πριν προφθάση να σηκωθή, έφτασε ο Γκαγιανρντ, πού τον άρπαξε και τον πήγε κοντά στους άλλους.

Όλ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, πού κανένας δεν πήρε είδησι.

Τότε ο Πορτιμπέφ έδωσε τους τέσσερες εργάτες, τους έφιμωσε και τους έσπλωσε πλάι πλάι πίσω από μερικά δέντρα λέγοντάς τους:

—Τα βλέπετε; Δεν σας έλεγα, ότι δεν είνε εύκολο να τα βάλετε μ' ένα Γκαγιανρντ κι' ένα Πορτιμπέφ! Έμεις δεν είμαστε κακοί άνθρωποι. Θέλαμε όμως να κάνουμε τη δουλειά μας.

Και βέβαια! πρόσθεσε ο μικρός Τζόκευ. Έχουμε το σκοπό μας.

Και έρετε ποιος είνε ο σκοπός μας; Ξανάπε ο Πορτιμπέφ. Θέλουμε να μπουέ στο φρενοκομείο. Το παιδί από δω ζητάει να βρή ένα γέρο φίλο, πού θα τον κάνει πλούσιο. Λοιπόν, δεν είνε καλλίτερα να συμφωνήσετε μαζί μας; Είμαι βέβαιος πως ο μικρός θα σας δώση τότε ένα γεωαίο πουρμπουάρ στον καθένα σας!

Αμα ελευθερώσω το γέρο, τ'ά υποσχομαι! είπε ο Μπόμπυ.

Τα λόγια του Πορτιμπέφ και η υπόσχεσι του Μπόμπυ έκαναν εντύπωσι στους εργάτες.

Λοιπόν, είπε τώρα ο Γκαγιανρντ, άπειδη βλέπω ότι δεν είσθε κουτοί άνθρωποι, θα σας βγάλουμε τα φλιματρά. Αλλά, έχετε το νου σας! Σ'ιθ πρώτη φωνή σας, δεν θα σας χώσουμε στο στόμα σας πιά κανένα μαντήλι αλλά τη γροθιά αυτή!

Κι' αφού ο γίγαντας έδειξε πρώτα τη γροθιά του, ύστερα έβγαλε το φλιματρά από τον πρώτο χτίστη.

Ο εργάτης αυτός πήρε άνάσα και είπε τρέ' μοντας:

—Ευχαριστώ, σας δίνω τα ρούχα μου.

Δόξα σοι ο Θεός! απάντησε ο Πορτιμπέφ. Καλά τάλεγα πως στους άλλους καθώς και το ίδιο έκανε και στους άλλους καθώς και στον φύλακα. Όλοι τότε μαζί υποταχθήκανε στον φύλακα.

Ο Πορτιμπέφ όμως, σαν φρόνιμος άνθρωπος, φοβόμενος τους εργάτες μη του φύγουν, προδίδοντας το μυστικό, δεν τους έλυσε άκαί προδίδοντας το μυστικό, δεν τους χτίστες ποδίδοντας. Κι' επειδή είχε δη τους χτίστες ποδίδοντας από ένα σπιτάκι με τις σκάλες και τα εργαλεία τους, τους έκανε μιά νέα πρότασι:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ · Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η νεράιδα της θάλασσας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' ένα όμορφο νησί ένας ψαράς με τα δυο μικρά παιδιά του. Λίγο μακρύτερα, υπήρχε ένα έρημο και καταπράσινο νησάκι.

Γύρω εκεί στη θάλασσα συνήθιζε ο ψαράς, μαζί με τα παιδιά του, να φέρνη τη βάρικα του για ψάρεμα.

Μιά Κυριακή, τα δυο παιδιά, πού είχαν μάθει καλό κουπί, αποφάσισαν να πάνε στο άντικρυνό νησάκι, χωρίς την άδεια του πατέρα τους.

Στη γειτονιά τους καθόταν ένα ώραίο όρφατο παιδάκι, ο Μαρτίνος. Έπαίαν πάντα μαζί του, μα στην καρδιά των δυο παιδιών είχε φωλιάσει η ζήλεια. Κι' αυτό, γιατί έβλεπαν όλους τους γειτόνους να δείχνουν ιδιαίτερη αγάπη κι' ενδιαφέρον για το όρφατο.

Έτσι, με λόγια καλοκευτικά, κατάφεραν να πάρουν μαζί στη βάρικα τους και τον Μαρτίνιο. Εκείνος, πιο μικρός κι' άπονηρευτος, άκόλουθησε τους φίλους του χαρούμενος.

Αφού λοιπόν έρτασαν στο άντικρυνό νησί, παίζανε και χαίρκανε τις όμορφες της θάλασσας. Σε μιά στιγμή όμως, πού ο Μαρτίνος είχε ξεχαστή, μαζεύοντας σ'ις τσέπες του πολυχρωμα κοχύλια, τα δυο παιδιά μπήκαν στη βάρικα και ξανοίχτηκαν, γυρίζοντας στο νησί τους.

Όταν το όρφατο σήκωσε το κεφάλι, είδε μ' άπορία πως βρισκόταν στο άκατοίκητο νησάκι όλομόναχο!

Πέρασαν έτσι οι ώρες κι' ο Μαρτίνος άπελπισμένος πιά κάθισε στην άκρη του βράχου κι' άρχισε να κλαίει με παράνονο.

Ήταν σκοτάδι, μα σιγά-σιγά άρχισαν να βγαίνουν στον ούρανο τα πρώτα άστέρια.

Τότε ένα μικρό άστέρι, πού είδε από ψηλά το όρφατο, έγινε διάττων κι' έτρεξε πίσω απ' το βουλό στο φεγγάρι.

Φεγγαράκι μου, του λέει, εκεί στην άκροθαλάσσια βρίσκεται ένα παιδάκι. Φοβάται το σκοτάδι και κάθεται και κλαίει.

Ανέβα γρήγορα ψηλά και ρίξε το άργυρό σου φως, για να μη φοβάται το παιδάκι.

Κι' άμέσως το φεγγάρι, πού αγαπάει τα μικρά παιδιά βγήκε ψηλά στον ούρανο. Όλη η θάλασσα λούστηκε στο φως του κι' η γη πήρε χρώμα άσπενιο.

Ο Μαρτίνος, κυττάζοντας το λαμπερό φεγγάρι, ξεχάστηκε για λίγο κι' έπαψε το κλάμμα. Μα σε λίγο θαμνήθηκε τη γιαγιά του, πού τον είχε κοντά της και τον μεγάλωνε, σκέφτηκε πόσο θ' άνησυχούσε με την άπουσία του, κι' έβαλε πάλι τα κλάμματα.

Ξαφνικά, πετάχτηκε μπροστά του μιά καθουράκι. Τον κύταξε παρανεμένη και στάθηκε κοντά του λυπημένη.

Ένα πετρώφαρο, πού είδε την καθουράκι έτσι, πλησίασε και τη ρώτησε:

—Τί έχεις κι' είχαι στενοχωρημένη;

—Δεν άκούς; Μου ραγίζει την καρδιά αυτό το κλάμμα. Μου θυμίζει το καθουράκι μου, πού το είχα χάσει τις προάλλες κι' έ-

ψαχνε νύχτες να με βρή...

Τη στιγμή εκείνη μαζεύτηκαν γύρω στο Μαρτίνιο λογής-λογής θαλασσινά. Στρείδια, κοχύλια, πεταλίδες, μύδια, χταπόδια, σουπιές, άχινοί και καλαβίδες. Στάθηκαν κι' έβλεπαν το Μαρτίνιο, πού έκλαιγε.

Τότε όμως φανερώθηκε το καθουράκι.

—Μάνε καθουράκι μου, και σεις όλοι οι σύντροφοί μου, φώναξε, τί στέκεστε και κυττάξετε έτσι το παιδί; Κι' έγω, δ-ταν τις προάλλες ξέφυγα της μητέρας μου, έτρεξα με κλάμματα στη Νεράιδα της θάλασσας και την παρακάλεσα να με φέρη πίσω στην άγκαλιά της. Έκείνη με λυπήθηκε και γρήγορα-γρήγορα μ' έφερε στην άκρογιαλιά μας. Από τότε ώρκιστηκα, για να μην ξαναπαύω, να κρύβουμαι σ'ις τρύπες των θαλασσόβραχων...

Καλά τα λές, παιδάκι μου, του άποκρίθηκε η μητέρα του. Μα ποιος θα πη τώρα να βρή τη Νεράιδα της θάλασσας;

—Έγω θα πάω! άκούστηκε να ληή μιά πολυχρωμή πέρκα, πού είχε κι' αυτή ένα κοπάδι παιδάκια.

Και χωρίς να χάση καιρό βυθίστηκε στα νερά και πήγε να βρή τη Νεράιδα.

Κι' όταν ύστερ' από ώρα τη βρήκε, της είπε:

—Νεράιδα της θάλασσας, έσύ πού βοηθήσες τις προάλλες το καθουράκι, βοήθησε και τώρα ένα παιδάκι πού κλαίει...

Το άκούσα, απάντησε εκείνη. Σ'ιθ μέση έδω της θάλασσας, ανάμεσα μιά βάρικα με δυο κακά παιδάκια. Είχαν φύγει κρυφά απ' τους γονείς τους. Και για να τα τιμωρήσω, έδωλα το Νοτιά να τους πη τη βάρικα πούλ μακριά!...

Και το παιδάκι, πού κλαίει στην άκρογιαλιά;

—Φοβήσισα και γι' αυτό. Αύριο το ξημέρωμα, θα δδηγίσω στα νερά έδω ένα ψαρά. Αυτός, μόλις πλησιάσθω στο νησί κι' άκούση το κλάμμα, θα λυπηθή το παιδί.

Η πολυχρωμή πέρκα της είπε τότε με χαρά:

—Καλή μου νεράιδα, τρέχω να το πά στους συντρόφους μου, για να δούν πόσο

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ψαράς και καθουράκι

—Χάνος είναι; Τόνε χάνεις! Πέρκα; Άμέσως τινέ πιάνεις κι' ένας γύλος σε γελά και το δόλο σου καλά...

★

—Καθουράκι μου μωρό, λάθος έκανες, θάρρ'ω! Χάνος είναι; Δεν τόν χάνω! Πέρκα; Δυσκόλα τόν πιάνω! Και το γύλο στο νερό τόν τοακώνω στο φτερό!

Παίρνεις κάθο έσύ καθουρί; Κι' είδες με την ίσια μούρη στο γυάλιο σου τα νερά; Νάχη ο καθουράς... ούρα! Πόσοι απ' τ' όνομα γελούνται και καλοί ή κακοί λογιούνται!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

καλή είσαι!

—Στάσου, της λέει εκείνη, θα πάμε μαζί. Κι' όσα δάκρυα έχυσε το παιδί, τόσα μαργαριτάρια θα του δώσω!...

Ο Μαρτίνος, έχοντας συντροφιά το φως του φεγγαριού, κι' όλα τα θαλασσινά, πέρασε τη νύχτα, χωρίς να το καταλάβη.

Όταν χάραξε η ημέρα, φάνηκε ναρχεται από πέρα μιά βάρικα. Ήταν η βάρικα του καπετάν Γρηγόρη. Ο Μαρτίνος, πού τη γνώρισε, άρχισε να φωνάζει:

—Καπετάν Γρηγόρη, σώστε με!...

Κι' η βάρικα πλησίασε στ' άκρογιαλί. Ο καπετάν Γρηγόρης πήρε μαζί του τον άφανό Μαρτίνιο, πού είχε τις τσέπες του και τα χέρια του γεμάτα μαργαριτάρια και τον έφερε κοντά στη γιαγιά του.

Υστερ' από μιά βδομάδα φτάσανε και τα δυο κακά παιδάκια πεινασμένα, διψασμένα και περιφρονημένα απ' όλους τους ανθρώπους του νησιού τους!...

Ο Μαρτίνος με τα μαργαριτάρια της Νεράιδας, όταν μεγάλωσε, έφτιαξε ένα μεγάλο καΐκι. Έγινε έτσι ένας έακουσμένος καπετάνιος, πού γύριζε σ' Άνατολή και Δύσι, ενώ τα δυο κακά παιδάκια άπόμειναν στο νησί φτωχοί ψαράδες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Βρήκε το μπελά του

Ο Ιπποκρίτατος Τοτός διηγείται το τελευταίο του πάθημα στον φίλο του Λάκη.

—Πού λές, χτές, ενώ καθόμουν στο παράθυρο του σπιτιού μου, είδα τον Άλκη, ένα γείτονα μου, να χτυπά μ' ένα ξύλο τη μικρούλα του αδελφή...

—Κι' έσύ τί έκανες; Δεν πιστεύω να τον άφηνες να την χτυπάει, τον ρώτησε ο Λάκης.

—Κάθε άλλο, άποκρίθηκε υπερήφανα ο Τοτός. Πλησίασα τόν Άλκη και του είπα ότι μόνο οι δειλοί χτυπούν τις γυναίκες.

—Και τί έγινε τότε; τον άναρωτήσε ο Λάκης μ' ενδιαφέρον.

Κι' ο Τοτός με συντριβή:

—Άφρησε, το παλινόπαιδο, την αδελφή του κι' άρχισε να δερνή έμένα!

MIKY - ΜΑΟΤΣ

Χιοῦμορ

Ο Τοτός ρωτάει τόν πατέρα του:

—Όταν, μπαμπά, γίνεται το νέο φεγγάρι, τί το κάνουν το παλιό;

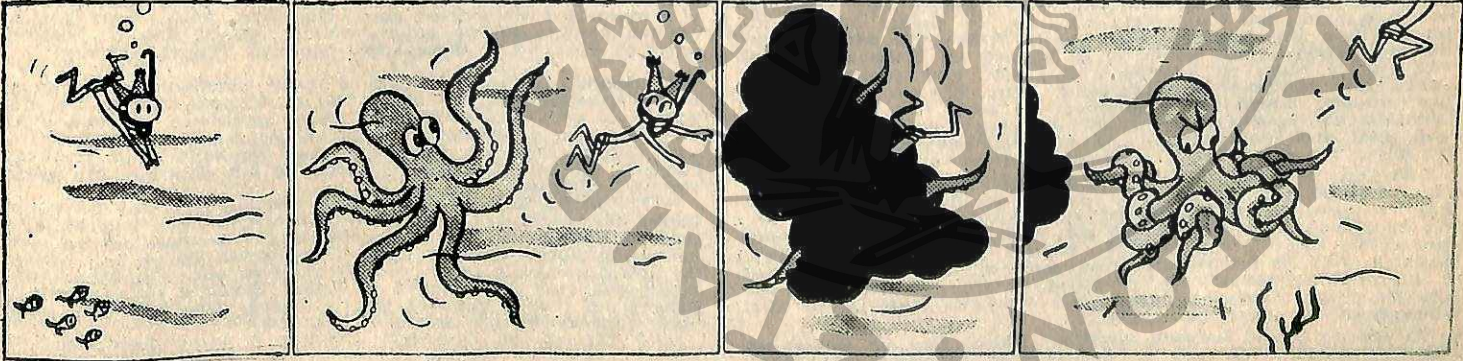
—Ρώτησε την αδελφή σου, του απαντάει ο πατέρας του, πού είναι βυθισμένος στο διάβαση της εφημερίδας του.

Η Ρηνούλα τότε τού δίνει την άπάντησι:

—Το σπάζουν, κούτε, σε μικρά κομάτια και το κάνουν άστρα!...

Ο Γιαννάκης πήρε τ' αποτελέσματα από τις εξετάσεις του στο σχολείο κι' άναγγέλλει θριαμβευτικά στον μπαμπά του:

—Σπουδαία νέα, μπαμπά! Η δασκάλα μου με βρήκε τόσο φρόνιμο, πού θα με κρατήσει άκόμη ένα χρόνο στην τάξη της, για να δίνω το καλό παράδειγμα!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

Το φίδι ήταν μία τρομερή κόμπρα, που φέρνει αμέσως κεραυνόβολο θάνατο.

ΟΤΑΝ ο βαθύπλοτος 'Ινδός Σανταθάσι ξαναγύρισε στο Λουκάνου, ύστερ' από ένα μεγάλο ταξίδι αναψυχής στην Αγγλία, φιλοξένησε στην πολυτελή επαυλή του μερικούς Ευρωπαίους, που τους είχε γνωρίσει στο πλοίο. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και μία εξαιρετική καλλονή, η μίς Βιρτζίνια 'Ιρβινγκ, μία 'Αμερικανίδα, που πήγαινε με τον πατέρα της να επισκεφθί την 'Ιαπωνία. Πριν, όμως, ήθελε να γνωρίσει τις μυητικές 'Ινδίες κι' είχε δεχτεί ολόκληρη την πρόσκληση να περάσει λίγες ημέρες στην πολυτελή βίλλα του Σανταθάσι.

Η γοητευτική 'Αμερικανίδα είχε ένα πλήθος θαυμαστές. Μα δεν έκανε τρέλλες. Έδειχνε σ' όλους μια ασύγκριτη ευγένεια, ανταπέδιδε τα φιλοφρονήματα και με μία εξυπνάδα που αψώπιζε, σταματούσε ένα φλέρτ εκεί που έπρεπε. 'Εκείνη, ωστόσο, που ήταν πιο τρελλή έρωτευμένη, μαζί της ήταν ο Ρομπέρ Καρρέλ και ο Τζώρτζ 'Αλσον, δύο ευθυμιοί νέοι, που είχαν πάει στις 'Ινδίες για να κληρονομήσουν τον ετοιμοθάνατο θεό τους, έναν πολυκατομιμυριούχο έμπορο τσιγάρων.

Ένα βράδυ η ζέση ήταν πιο ανυπόφορη από κάθε άλλη φορά κι' όλοι οι ξένοι του 'Ινδού Σανταθάσι είχαν αποσυρθεί. Έξω ήταν ένα μαγευτικό φεγγάρι. Όλα τα παράθυρα ήταν μέσα στη βαθεία σιγή, που βασιλεύει του εωθδίου. 'Ετσι νείε μία ακία, που γλύστρησε αόρατα παντού, δεν είδε καθύρθε μέρ' στο δωμάτιο του Τζώρτζ 'Αλσον. 'Η ακία πλησίαζε για να πάρη τον κομποτάρι ο Τζώρτζ 'Αλσον. 'Η ακία πλησίαζε, τερσε από πεντακάποιες στερλίνες, όταν έκανε μέσα περισόποιο θόρυβο κοντά στο παράθυρο. 'Η ακία τότε τραβήχτηκε γρή, ένα χέρι, που άπριζε από το φως του φεγγαριού, ακούμπησε πάνω στο παράθυρο ένα μικρό στρογγυλό πανέρι.

Έπειτα, με μία δειλή και τρεμουλιαστή κίνηση ανάσχεσε το σκεπάσμα του πανεριού κι' άφησε να βγί από μέσα ένα τις κουρτίνες, ανατρίχασε. Το φίδι ήταν μία τρομερή κόμπρα, που φέρνει αμέσως κεραυνόβολο θάνατο με τη φαρμακερή δαγ-ό μυστηριώδης λωποδυτής πρόφτασε να δει ένα παράξενο, μα χτυλήδι, που σκόδαζε το μεσαίο του δάχτυλο. Μαζί με το χέρι

κατω και προχώρησε προς το κρεβάτι του Τζώρτζ 'Αλσον.

Η κόμπρα σ' λίγο είχε πλησιάσει κιόλας το θύμα της, που κοιμόταν άμερμνο, όταν η ακία βγήκε από τις κουρτίνες. Στο φως του φεγγαριού τότε φάνηκε πως ήταν μία γυναίκα μ' ένα μαύρο μεταξωτό μαγιώ, όπως εκείνα που φορούν οι (ποντικοί) των ξενοδοχείων.

Η λωποδυτριά, με μία αποφασιστική κίνηση, άρπαξε μία καρέκλα και χωρίς να διστάση, χτύπησε με δύναμη το τρομερό φίδι και του τράκισε το κεφάλι.

Ο θόρυβος εκείνος ξύπνησε άπτομα τον Τζώρτζ 'Αλσον. —Τί τρέχει; ψιθύρισε κατάπληκτος.

Τα μάτια του όμως ήταν ακόμα θαμπωμένα από τον ύπνο κι' έτσι δεν πρόσεξε τη λωποδυτριά, που γλύστρησε και χάθηκε απ' το παράθυρο.

Έπειτα, όμως, όταν άνοιξε το φως, είδε με τρόμο στη μέση της κάμαράς του, μία αναποδογυρισμένη καρέκλα και δίπλα της το σκοτωμένο φίδι. Κατάλαβε λοιπόν πως κάποιο παράξενο δράμα είχε παίξει την ώρα που κοιμόταν, λίγο πιο πέρ' απ' το κρεβάτι του, μα παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν κατάρρωσε να βρή κανένα διαφωτιστικό ίχνος.

Την άλλη μέρα δεν ανέφερε τίποτα στον οικοδεσπότη. Ήξερε, πως το επεισόδιο αυτό θα τον λυπούσε και θ' ανασάτωνε και τους άλλους Ευρωπαίους. Θα εύρισκε λοιπόν μόνος του τη λύση του μυστηρίου. Μα ήταν τάχα εύκολο; Στο τέλος ο Τζώρτζ 'Αλσον παραδέχτηκε πως δεν υπήρχε κανένα μυστήριο σ' αυτό το περιστατικό. Κάποιος ίθαγενής υπηρέτης θα είχε δει απ' τ' ανοικτή παράθυρο το φίδι και το σκότωσε. Ύστερα έπειδή θα φοβήθηκε που είχε ζητηθεί τον Ευρωπαίο, είχε γίνει άφαντος, χωρίς να δώση καμιά εξήγηση. Το μεσημέρι στο τραπέζι όλοι οι ξένοι του βαθυπλοτού 'Ινδού, ήταν όπως πάντα ευθυμιοί και συζητούσαν για τις ιερές χορεύσεις, που είχαν δει στο ναό του Σίβα, όταν ξαφνικά η ώραία μίς Βιρτζίνια 'Ιρβινγκ γύρισε και είπε στο Ρομπέρ Καρρέλ:

—Τί όμορφο είναι αυτό το δαχτυλίδι που φοράς! Και τί πρωτότυπο! Δεν το ξεχνάει κανείς, όταν το δει μία φορά. Ο Ρομπέρ Καρρέλ κύτταζε στα μάτια την όμορφη 'Αμερικανίδα κι' ανατρίχασε. Έπειτα χλώμιασε και ταραγμένος, έσκυψε το κεφάλι του, προσπαθώντας να χαμογελάση, για να κρύψη τον τρόμο του.

—Ρομπέρ, τού έλεπε τότε η μίς 'Ιρβινγκ, με συνοδευετε λιγάκι στον κήπο; Θέλω να περπατήσω... 'Εκείνος σηκώθηκε πρόθυμα και βγήκε μαζί της από την τραπεζαρία. Όταν βρέθηκαν μόνι στον κήπο, η Βιρτζίνια του είπε άπτομα με σιγανή φωνή:

—Ρομπέρ, είσατε ένας έγκληματίας! Ο Καρρέλ την κύτταξε με έκπληξη. —Ναι, ξέρω τι λέω, συνέχισε η παράξενη 'Αμερικανίδα. Θέλατε να δολοφονήσατε το Τζώρτζ 'Αλσον για να κληρονομήσετε εσείς τον πολυκατομιμυριούχο θεό σας...

—Μα τρελλαθήκατε, μίς 'Ιρβινγκ; Τι είναι αυτά που λέτε; —'Η μόνη αλήθεια, τού απάντησε εκείνη σοβαρά. 'Απόψε ήμουν στο δωμάτιο του 'Αλσον κι' είδα ότι το χέρι που έφερε το πανεράκι με το φίδι, φορούσε το δαχτυλίδι σας στο μεσαίο δάχτυλο!

Ο Ρομπέρ Καρρέλ έγινε πράσινος από τη λύσσα του. —'Α! είσατε η φιλενάδα του! φώναξε. Θα το πω σ' όλο τον κόσμο, για να μάθη ποιά είναι η σεμνότητα της Βιρτζίνια.

Η όμορφη 'Αμερικανίδα τον κύτταξε με περιφρόνηση. —Είμαι μία λωποδυτριά! τού ψιθύρισε, χαμογελώντας ειρωνικά. Αυτός, που περνάει για πατέρας μου είναι ο συνένοχός μου. Δουλεύουμε μαζί... Είχα μπει στο δωμάτιο του Τζώρτζ 'Αλσον για να τον κλέψω πριν αποπειραθώ να τον δολοφονήσω. Έγώ λοιπόν σκότωσα το φίδι, γιατί θέλω να τον δώσω έπειδή τον αγαπώ και δεν θα πήγαινα να τον κλέψω, αν δεν μ' ανόγκαζε ο συνένοχός μου... Και τώρα, που μάθατε την αλήθεια, ελπίζω πως θα φύγете σήμερα κιόλας από τις 'Ινδίες, γιατί σε λίγο θα τ' αποκαλύψω όλα στο Τζώρτζ 'Αλσον!

Το βράδυ, στο τραπέζι, όταν ο 'Ινδός οικοδεσπότης εξήγησε στους καλεσμένους του ότι ο Ρομπέρ Καρρέλ είχε φωνέ ξαφνικά για το Τόκιο, ο Τζώρτζ 'Αλσον σηκώθηκε κι' ανήγγειλε επίσημα τους αρραβώνες του με τη μίς Βιρτζίνια 'Ιρβινγκ! Η όμορφη 'Αμερικανίδα λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από την ξαφνική είδηση. Ο Τζώρτζ 'Αλσον σ' μία ιδιαίτερη συνομιλία του της εξήγησε:

—Ο Ρομπέρ Καρρέλ μου άφησε ένα γράμμα κι' απ' αυτό έμαθα τέλος τι είχε συμβεί χτες τη νύχτα μέσα στο δωμάτιό μου. 'Ο εξαδελφός μου ήθελε να με δολοφονήσει για να κληρονομήσει αυτός το θεό μας... Τώρα όμως έφυγε για πάντα, μα μου αποκάλυψε επίσης και το μυστικό σας... Βιρτζίνια, σ' ευχαριστώ, που μου σώσατε τη ζωή... Ξεχάστε τα περασμένα. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Έκανα καλά που ανήγγειλα τους αρραβώνες μας χωρίς να σας ρωτήσω;

—Ο Τζώρτζ, σε λατρεύω! ψιθύρισε η ώραία Βιρτζίνια. ΤΩΡΑ ΚΟΛΜΟΥΡ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Το δημάδι του θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μόρισον βεβαιώνει την Κόνστανς πως δεν έχει σχέσεις με την κόρη της, μα αυτή δεν το πιστεύει. Προσπαθεί να τον γοητεύη όσο μπορεί, και τού ζητάει ύστερα τη βοήθειά του για την ύπωση του εκδίασμού που της κάνουν. Οι εκδίασμοί ζητάνε 10.000 δολάρια για τις φωτογραφίες. Η Κόνστανς, δεν τα έχει, είναι όμως βεβαία πως θα κατορθώσει να τα βρή. Κι' ο Μόρισον αναλαμβάνει να τα παραδώση στους εκδίαστες και να πάρη τις φωτογραφίες. Υποψιάζεται ωστόσο πως είναι ψεύτικη όλη αυτή η ιστορία και πως η Κόνστανς, συνηνομένη με τους ανωνώστους έχρονα που, ζητάει να τον ρίξη σε κάποια παγίδα. Φοβάται ακόμη πως μπορεί να τον δηλητηριάσουν κι' αυτόν με ακόνιτον, και διαβάζει σ' ένα έπιστημονικό βιβλίο τις ιδιότητες αυτού του δηλητηρίου. Θέλει να εξακριβώσει κατόπιν αν έχη ακόνιτον στο δωμάτιό του ο δόκτωρ Βάρντερ. Κατορθώνει λοιπόν να ένα κόλλο να πάρη το κλειδί της κάμαράς του απ' τη Λούσυ.

7ον "Ύστερα έβγαλα το κλειδί κι' έτρεξα ως την πόρτα του Βάρντερ.

Δοκίμασα ένα κλειδί. Τίποτα. Το ίδιο και το επόμενο.

Αποφάσισα να τα δοκιμάσω όλα. Το τελευταίο ξεκλείδωσε την πόρτα.

Άνοιξα, άπλωσα μέσα το χέρι μου, έστεινα το κομπι ασφαλούς και ξανάκλεισα την πόρτα. Ύστερα γύρισα γρήγορα στην κάμαρά μου.

Η Λούσυ καθόταν πάντα στην πολυθρόνα. Έπρεπε τώρα να την ξεφορτωθώ γρήγορα, για να μπορέσω να πάω στην κάμαρά του Βάρντερ πριν από την επιστροφή του.

Την κύτταξα, προσπαθώντας να βρω μία δικαιολογία. Ποτέ μου δεν τα κάτασερα ν' απαλλαγώ από μία γυναίκα μ' ωραίο τασό...

—Ποιό είναι το μικρό σας όνομα; με ρώτησε κυττάζοντας το ταίγρο της.

—Ντόν, απάντησα.

Συγχρότως έκανα τη σκέψη πως δεν ήταν καθόλου κατάλληλη η στιγμή για ν' άρχισουμε οικειότητες...

—Όμοιο όνομα!

—Όπως το πάρετε...

—Δεν κατορθώνω να σ' καταλάβω! μου είπε, ρίχνοντάς μου μία γρήγορη ματιά.

—Αλήθεια, είμ' ένα ζωντανό αίνιγμα. Μ' εξέτασαν τέσσερες από τους μεγαλύτερους ψυχιάτρους της 'Αμερικής χωρίς ν'...

—Αρχίσετε πρώτα τις φιλοφρονήσεις κι' ύστερα κλείνεστε στο καθούκι σας! Μήπως τυχόν με κοροϊδεύετε;

—Εγώ; Ποτέ μου δεν κοροϊδεύα τις ώμορες κοπέλλες... Δεν έχω συχνά την τύχη να βρω μία απ' αυτές για να κουβεντιάσουμε! Μπορεί ποτέ να κινδυνεύω να τις χάσω;

—Τότε λοιπόν; είπε, κυττάζοντάς με μέρ' από τον καπνό του τσιγάρου της.

Περιμένα να δει τι θα έκανε. Στο διάβολο μ' αυτές τις γυναίκες! Βρίσκουν πάντα τον τρόπο να γοητεύουν τους άντρες στο ταβί...

Και της άνοιξα πρόθυμα την πόρτα.

—Ώρεθούσα λοιπόν, μου είπε.

—Μην ξεχνάτε το ραντεβού μας! Με πρώτη ευκαιρία "Ετσι!

—Άκούστε, απάντησα, ξέρω πως έχετε δουλειά τώρα... Αυτό έλαστέται.

—Καταλαβαίνετε, θέλω να γούμε πολλή ώρα διαθέσιμη, για να φλυαρήσουμε. 'Επιθυμώ πολύ να γνωριστούμε καλύτερα. Τι λέτε, δίνουμε ραντεβού για μία απ' αυτές τις μέρες, να τα πούμε με την ησυχία μας;

—Μια απ' αυτές τις μέρες; —Ναι... όσο γίνεται πιο γρήγορα. 'Η καλύτερα, κανένα βράδυ, αν προτιμάτε.

—Έσδυσε το ταίγρο της μέσας σ' ένα τασάκι και σηκώθηκε.

—Αμφιβάλλω αν αξίζει τον κόπο, είπε.

—Μα ναι, απευθέκα μου, σ'ας βεβαίω, αξίζει με το παραπάνω. Να δητε πως θα ταιριάζουμε, έσεις κι' εγώ.

—Ήταν αυτό που είχα ιδεί απ' το την ανοικτή πόρτα. Φορτωμένο με μπακαλιά.

—Όλ' αυτά ήταν γεμάτα με μία παρόξενη πράσινη ουσία, παχυνσέστη, σαν μουχλιασμένη. Μπροστά σ'ε κανένα βρισκόταν ένα μικρό γυάλινο ποτηράκι, σκεπασμένο με μία πλάκα γυάλινη. Και κάθε ποτηράκι περιείχε μία διαφανή ουσία, σαν

—Εξάλλα κατά μέρος το ποτηράκι, κοντά στο μικροσκοπιο, κι' εξακολούθησα να ψάχνω ανάμεσα σ' άλλα, αναζητώντας κάτι που ν' ανταποκρίνεται καλύτερα στην περιγραφή του βιβλίου. 'Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα.

Δεν ταραχάχκα, δεν ανασκίρτησα. Φαίνεται πως το υποσυνείδητό μου περίμενε μία τέτοια έκπληξη. Κάθε φορά άλλωστε που έμπαινα σε μία έξω κάμαρα, έρχοταν κάποιος να μ' ένοηληση. Θόλεγε κανείς πως τότε η μοίρα μου!

Στράφηκα, με φαινομενική ηρεμία... κι' αυτή τη φορά ανασκίρτησα, και με το παραπάνω! Γιατί είδα αντίκρου μου, όχι το Βάρντερ, όπως περίμενα, αλλά το φρένερικ Τζίλχαμ. Κρατούσε ένα ρεβολβέρ και με σπιάδεσε.

—Καλέμερα σας, τού είπα ευγενικά.

—Ψηλά τα χέρια! πρόφερε ανάμεσα στα δόντια του.

—'Επαιξε κι' αυτός ένα ρόλο; Τό ρόλο του «σκληπού άντρα»; Μόνο τού τού ταιριάζει λιγότερο απ' όσο ο δικός μου σε μένα.

—Τί θα πη αυτό, κ Τζίλχαμ; φώναξα γελώντας.

—Ψηλά τα χέρια! Γρήγορα. Συμμορφώθηκα με τη διαταγή του. Ποιόν ήθελο λοιπόν του κινηματογράφου προσπαθούσε να παραστήση; Τον 'Εντουαρντ Ρομπινσον; 'Η κανένα πιο παλιό, τον Τόν Μιέ ή τον Ουίλλιαμ Χάρτ;

—Τί γυρεύετε εδώ; μου είπε, προχωρώντας ένα βήμα προς το μέρος μου.

Προσπάθησα να βρω κάποια καλή πρόφαση, ξέστην και πιθανότατα, που να μην είναι ολόκληρα ψέμματα, μα ούτε κι' η αλήθεια. Σηκώθηκα, τα κατα-έχωκα καλά σ' αυτά τα πρό-

σάκη ζελατίνα, γεμάτη από μικρές κηλίδες.

Έμπρος στο παράθυρο ύπνο δευτερο τραπέζι, όπου βρισκόταν ένα θαυμάσιο μικροσκοπιο και μερικά άλλα γυάλινα δοχεία. Πίσω τους, ήταν παραταγμένες σε δύο σειρές καμιά σαρανταριά μπιλιές με γυάλινα βουλώματα. 'Αλλες απ' αυτές περιείχαν διάφορες σκόρες κι' άλλες υγρό. Στην έτικέτα καθέμιάς ήταν γραμμένος μόνον ένας αριθμός.

«Χρώμα πορτοκαλί, μυρωδιά ελαφοστάτη» σκεφθήκα ακόμα μία φορά.

Ήμουν βεβαίος πως θα βρισκα με την πρώτη ματιά μία ουσία μ' αυτές τις ιδιότητες. 'Υπήρχαν άλλωστε εκεί μέσα σκόρες κόκκινες, πράσινες, άσπρες, ροζ, καφετίες...

Πήρα ένα μπουκάλι. Αυτό άραγε το χρώμα έννοουσε το βιβλίο ως «πορτοκαλί προς το κίτρινο»; 'Αχ, αυτοί οι έπιστημονες, που ισχυρίζονται πως είναι ακριβείς και θετικοί!

Ξεβούλωσα το μπουκάλι και μύρισα με προσοχή το περιεχόμενό του. Σίγουρα, η μυρωδιά ήταν «ελαφοστάτη». Τόσο πολύ έλφορεία μάστα, ώστε δεν την αισθανόμουν καθόλου.

Το βιβλίο μίλουσε επίσης για γεύση υπόγλυκη. Μα δεν είχα καμιά όρεξη να δοκιμάσω.

Εξάλλα κατά μέρος το μπουκάλι, κοντά στο μικροσκοπιο, κι' εξακολούθησα να ψάχνω ανάμεσα σ' άλλα, αναζητώντας κάτι που ν' ανταποκρίνεται καλύτερα στην περιγραφή του βιβλίου. 'Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα.

Δεν ταραχάχκα, δεν ανασκίρτησα. Φαίνεται πως το υποσυνείδητό μου περίμενε μία τέτοια έκπληξη. Κάθε φορά άλλωστε που έμπαινα σε μία έξω κάμαρα, έρχοταν κάποιος να μ' ένοηληση. Θόλεγε κανείς πως τότε η μοίρα μου!

Στράφηκα, με φαινομενική ηρεμία... κι' αυτή τη φορά ανασκίρτησα, και με το παραπάνω! Γιατί είδα αντίκρου μου, όχι το Βάρντερ, όπως περίμενα, αλλά το φρένερικ Τζίλχαμ. Κρατούσε ένα ρεβολβέρ και με σπιάδεσε.

—Καλέμερα σας, τού είπα ευγενικά.

—Ψηλά τα χέρια! πρόφερε ανάμεσα στα δόντια του.

—'Επαιξε κι' αυτός ένα ρόλο; Τό ρόλο του «σκληπού άντρα»; Μόνο τού τού ταιριάζει λιγότερο απ' όσο ο δικός μου σε μένα.

—Τί θα πη αυτό, κ Τζίλχαμ; φώναξα γελώντας.

—Ψηλά τα χέρια! Γρήγορα. Συμμορφώθηκα με τη διαταγή του. Ποιόν ήθελο λοιπόν του κινηματογράφου προσπαθούσε να παραστήση; Τον 'Εντουαρντ Ρομπινσον; 'Η κανένα πιο παλιό, τον Τόν Μιέ ή τον Ουίλλιαμ Χάρτ;

—Τί γυρεύετε εδώ; μου είπε, προχωρώντας ένα βήμα προς το μέρος μου.

Προσπάθησα να βρω κάποια καλή πρόφαση, ξέστην και πιθανότατα, που να μην είναι ολόκληρα ψέμματα, μα ούτε κι' η αλήθεια. Σηκώθηκα, τα κατα-έχωκα καλά σ' αυτά τα πρό-

Μικρές Ιστορίες

Βγήκε κι' από πάνω

Η καλοκαιρινή σαιζόν τελειώνει και η κυρία Μοντερινίδου, που παραθερίζει μόνη σε κάποιο νησί, είναι πολύ... στενοχωρημένη.

Σκέπτεται πως αρχίζει πάλι η «περιορισμένη» οικογενειακή της ζωή, ακριβώς άπανω στην ώρα που είχε αρχίσει ένα φλέρτ με κάποιον που είχε γνωρίσει στο κοσμικό νησί...

Παρ' όλη ωστόσο τη στενοχώρια της η κ. Μοντερινίδου, άφείλει να γράφη στο σύζυγό της με άλλο πνεύμα για το γυρισμό της.

«Αγαπητέ μου άντρουλη, λείε στο γράμμα της, η έξορά μου παίρνει τέλος πιά! Πόσο νοσταλγώ να βρεθώ κοντά σε σένα και στην 'Αθήνα μας...»

Ο σύζυγος δεν δυσκολεύεται να καταλάβη την ύποκρισία της και γι' αυτό σπεύδει να της απαντήσει:

«Αγαπητή μου, μπορεί να νοσταλγής το σπίτι, αλλά νάσαι βέβαιη πως γρήγορα θα βρεθής πάλι... Πάντως, εδώ θα σου μείνουν για παρηγοριά οι ώρες που «κλέβεις» για την μοδίστρα σου και την καπελλού σου...»

Η κ. Μοντερινίδου, που καταλαβαίνει τον ύπαινιμό του συζύγου της για τις απιστίες της, γίνεται έξω φρενών και τού στέλνει ένα δευτερο γράμμα, που στάζει δηλητήριο:

«Δεν βαρύνεσαι, χρυσέ μου!... Τί μπορούν να κάνουν μία και δυό κωρίτσες στη μοδίστρα και στην καπελλού, μπρος στα δικά σου άλόνικια...συμβούλια!...»

Flame-glo
ΦΛΕΪΜ-ΚΛΟ

Το γνωστό ο'όλο τον κόσμο
Αμερικανικό κραγιόν
ΦΛΕΪΜ-ΚΛΟ
Πωλείται τώρα
και εις
Αντανατόλια
εις την απίστευτη τιμή
των 7.50 & 12 δραμίων.

ΠΡΟΪΟΝΤΗ "REZUVIA"
BEAUTY LABS., Made in U.S.A.

ΓΕΝΑΝΤΙΠΡΟΣ ΚΡΑΘΟΚΟΤΡΩΝΗ
& ΛΙΜΠΟΝΑ 9. ΤΗΛ. 28-033

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΙΣ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεα-
τοελίων και αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαι δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ
ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον Δρχ. 27
» Νάυλον 54-15 » 35
» Περιπάτου » 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Ο ΔΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Δρ. ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
Δίετα Βαλαορίτου 12 (πάρδος Βου-
κουρεσίου) 10-1 και 5-7, Τηλ. 613.156

Ελαφραίνετε το μέλλον
των κοριτσιών σας εις τον
μοναδικόν Ομονομιτιστόν της

"ΠΟΛΥΞΕΝΗ"
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48
(Πληθύν Ομονοίας)
ΤΗΛ. 56-603
Υ. για θέματα παιδιών
απορροχ, παρηγορησ, δια-
σκέδα, ηθικοποιήσε.
Στη πλέον διδασκαλία
ή ΓΑΛΛΙΚΗ δια φημίση
Δι' ελαφρύνει και
ΕΙΣΤΕΡΗΚΕΙΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

γμπα, μα τώρα θέλεγε κανείς
πως το μωρό μου είχε σταμα-
τήσει... Αναγκάσθηκαν λοιπόν
να πω την γυνή αλήθεια:
—Ψάχνω για άκονιτο, α-
πάντησα
—Τί; Πώς; φώναξε ο Τζίλ-
χαμ, σαστισμένος, χαμηλώνον-
τας συγχρόνως το όπλο του.
—Ναι, για άκονιτο. Το δη-
λητήριο που δώσανε στην α-
δελοφή σας, την Έλεν.
—Μα... τι θέλετε να πείτε;
—Ακόμα δεν καταλάβατε;
Άκονιτο, σας λέω... Χρώμα
πορτοκαλί προς το κιτρινωπό,
μυρωδιά ελαφροτάτη, γεύσι ύ-
πόγλυκκο... Χρειάζεται να συ-
νεχίσω;
—Θα μου εξηγήσετε επιτέ-
λους τι έννοείτε;
Είχε παρατηρήσει πια από
το όλο του «σκληρό» άντρας
κι είχε ξαναγίνει αυτό που ή-
ταν στην πραγματικότητα: έ-
νας άνθρωπος γλωμός, δι-
στακτικός, ικανάτατος στις
δουλειές του, κατά τα άλλα ό-
μως άφελος σαν παιδί.
—Μα είναι άπλουστατο, κ.
Τζίλχαμ, άπάντησα. "Ηθελα να
μαθώ αν ο δόκτωρ Βάντερ έ-
χη άκονιτο σ' αυτή τη θαυμα-
σία συλλογή χημικών προϊόν-
των του!
—Πώς σας κατέβηκε αυτή
ή ιδέα;
—Πρέπει όπωσδήποτε ναχη
κάποιοι άκονιτο, αφού δώσα-
νε απ' αυτό στην Έλεν. Έφο-
σον λοιπόν δεν νοιάζεται κα-
νείς ν' ανακαλύψη αυτόν τον
κάποιο, άποφάσισα να κάνω έ-
γώ μια μικρή έρευνα για λο-
γαριασμό μου.
—Μα ο δόκτωρ Βάντερ...
εργάζεται για μένα.
—Σαν να μετάνιωσα όμως ξα-
φικά για ό,τι μου είχε πη, ο
Τζίλχαμ άλλαξε ύφος και
πρόσθεσε, σοβαρώτερα και αυ-
στηρότερα:
—Ο δόκτωρ Βάντερ δεν
είναι άνακατεμένος... σ' αυτήν
την ύπόθεση.
—Πώς το έχετε;
—Το έρω.
—Επιτρέψτε μου τότε να
σας κάνω μια έρώτησι: Ποιος
είν' άνακατεμένος, κατά τη
γνώμη σας;
—Η έκφρασι του θυμού που
είχε φανή στο πρόσωπό του,
δεν διαλύθηκε άμέσως. Ήστο-
σο, χάθηκε επιτέλους. "Η φυ-
σιολογία του ήρμήσε και χα-
μήλωσε τελείως το ρεβόλβερ,
που κρατούσε.
—Εροίξε μια ματιά γύρω του,
αναζητώντας μια καρέκλα. Και
κάθησε, ή μάλλον έπεσε πάνω
σ' αυτήν.
Περίμενα να πη κάτι. Μα έ-
κείνος κύτταξε το πάτωμα, σαν
υπνωτισμένος.
—Στο κάτω-κάτω, αυτό έ-
πρεπε να ένδιαφέρει έσας, πε-
ρισσότερο από μένα, πρόσθερα
έρω.
—Ανασήκωσε το κεφάλι του,
με το ύφος ενός παιδιού που
περιμένει να τις φάει... Οι δυο
ουτίδες που ένωναν τα πτερύ-
για της μύτης του με τις γω-
νίες του στόματός του, είχαν
γίνει ακόμα πιο βαθιές.
—Τι σκεπτεσθε λοιπόν; έ-
πέμεινα.
—Δεν έρω πια τί να σκε-
φθώ... μονομούρισε με τρεμου-
λιαστή φωνή, γέροντας το κε-
φάλι του στο στήθος.
—Ο δόσας κατοικούσε έ-
δω, σ' αυτό το σπίτι. Είναι λο-
γικό λοιπόν να κάνω μια έρευ-
να για όλους... και για το
Βάντερ συνεπώς
—Δεν ήταν ο Βάντερ.
—Ποιος έρω λοιπόν;

Μάντρεψα ξαφνικά τη σκέψη
του. "Ήξερα τώρα ποιόν ύπο-
πτευότανε! Καταλάβαινα για-
τί είχε επιδιώξει με κάθε τρό-
πο ν' άπονησουν οι έρευνες της
άστυνομίας...
—Ποιος; Ξαναείπα. Μήπως
ή κ Τζίλχαμ;
—Ανακρίτησε, αλλά δεν σή-
κωσε το κεφάλι του.
—Δεν έρω πια τί να σκε-
φθώ... υβήρισε με φωνή σδυ-
σμένη.
Είχα νομίζει πως θα θυμωνα
πως θα έξασπε, άκούγοντας τ'
όνομα της γυναίκας του! Μα
δεν συνέβη τίποτα τέτοιο. "Ε-
μεινε χαμώδης στην πολυθρό-
να του, με το κεφάλι σκυφτό.
—Πώς μπήκατε εδώ; ρώτη-
σε με φωνή κουρασμένη. Αυτό
το δωμάτιο μένει πάντα κλει-
δωμένο
—Μεταχειρίσθηκα μια μι-
κή πονηριά. Πήρα τα κλειδιά
από την καμαριέρα, με την
πρόφασι πως είχε πάθει κάτι
ή κλειδαριά μου, και τα μετα-
χειρίσθηκα για ν' άνοίξω αυ-
τή την πόρτα.
—Έπρεπε να το προβλέψω
πως θα συνέβαινε κάτι τέτοιο!
Καλά μου σύστησε ο Βάντερ
να μην έχη κανείς κλειδί της
κάμαράς του... Μα έπρεπε να
τη συνηρίξη ή καμαριέρα...
—Γιατί όλο αυτό το μυστή-
ριο;
—"Ε λοιπόν, θα σας τα πω
όλα, πρόσθερα άποφασιστικά ο
Τζίλχαμ.
Δεν φαινόταν να θυμωσε για
τις άπότομες έρωτήσεις που
του είχα κάνει.
—Αλλωστε, πρόσθεσε, ήθε-
λα να σας κατατοπίσω, για να
νάχετε το νου σας, μια και βρί-
σκεσθε έδω. "Ομολογώ ωστόσο
πως δεν περίμενα ποτέ ν' ανα-
λάβετε τέτοια πρωτοβουλία!
—Είχα ιδή απ' έξω όλες αυ-
τές τις υποτίλιες, την ώρα που
έμπαινε στην κάμαρά του ο
Βάντερ. Καταλαβαίνετε λοι-
πόν πως θέλησα να βεβαιωθώ
αν ύπληχε ή όχι άκονιτο έδω
μέσα...
—Δεν ύπάρχει έδω άκονιτο,
Μόρισσον, είπε ο Τζίλχαμ μ'

ένα ελαφρό γέλιο. "Ελάτε. Θα
σας τα εξηγήσω όλα.
Φύλαξε στην τσέπη του το
ρεβόλβερ του και πλησίασε
στο μεγάλο τραπέζι, που βρι-
σκόταν στη μέση της κάμαρας.
Πήρε ένα από τα μπουκάλια.
—Βλέπετε αυτή την πασί-
νη ουσία; μου είπε. Ξερετε τί
είναι;
—Δεν έχω ιδέα.
—Είναι μια καλλιεργεια
«πενικιλίου».
—Ακούει δεν κατάλαβα
—Είναι μια μούχλα... μια
μαγική μούχλα! Ρίξανε μερι-
κινα μικροσκοπικούς σπόρους
μυκήτων μέσα σ' αυτό το μπου-
κάλι, κι απ' αυτούς σχηματί-
σθηκε ένα δίκτυο από νήματα
κι' από άλλους σπόρους, που
γέμισε όλο το μπουκάλι. Κυτ-
ταξε τώρα αυτές τις μικρές
σταγόνες του υγρού...
Γύρισε απ' το άλλο μέρος
το μπουκάλι κι' είδα πραγμα-
τικά μερικά σταγονίδια ένός
υγρού κιτρινωπού, άνάμεσα
στην πράσινη μούχλα. Μοιάζα-
νε σαν σταγόνες μέλι.
—Γι' αυτές και μόνο καλ-
λιεργούμε τη μούχλα, πρόσθε-
σε ο Τζίλχαμ. Είναι δικό της
προϊόν. Τις συγκεντρώνουμε,
τις καθαρίζουμε και βγάζουμε
την πενικιλίνη
Σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα
συνέχισε:
—Φυσικά, δεν φτιάχνουμε
στο έργοστάσιο την πενικιλί-
νη μέσα σε τέτοια μικρά μπου-
κάλια! Έχουμε κάτι μεγάλας
κάδους, που χωράνε ως 70 κυ-
βικά μέτρα υγρού. Μα ή πρώ-
τη πενικιλίνη που παρασκευ-
άσθηκε, έγινε μ' αυτό τον τρό-
πο, και χρησιμοποιούμε ακόμα
αυτή τη μέθοδο για τις έρευ-
νές μας
—Αφίσα πάλι τη μπουτίλια
πάνω στο τραπέζι και συνέ-
χισε:
—Οι έρευνές μας έλακολου-
θούν τώρα προς δυο κατευθύ-
σεις. "Η πρώτη συνίσταται
στην ανακάλυψι ένός μέσου
καλλιεργείας γι' αυτούς τους
μυκήτες, ανώτερου απ' όσα χρ-
σιμοποιήθηκαν ως σήμερα. Το

ύγρο όπου γίνεται ή καλλιε-
ργα αυτή, συνίσταται κυρίως
από γλυκόζη, μεταλλικά άλα-
τα και εκχυλίσματα σταριού.
Χρειάστηκε πολλές καιρές και
κόπος για να καθορισθ ή σύ-
στασις του. Πριν προστεθ το
εκχύλισμα σταριού, επί παρα-
δείγματι, ή μούχλα δεν παρή-
γε παρά ελάχιστες ποσότητες
πενικιλίνης. Με την προσθή-
κη λοιπόν αυτή, αύξηθηκε εκ-
πληκτικά ή άπόδοσις της. Είπε
λογικό να πιστώσουμε ότι ένα
άλλο συστατικό θα μπορούσε
να την αύξηση ακόμη περισσό-
τερο. Συγχρόνως, μπορεί ν'
αυξηθ κι' ή δραστηριότης της
πενικιλίνης.
"Ετσι εξηγείται ή παρού-
σα αυτών έδω των μπουκαλι-
ών, που βλέπετε στη σειρά. Πε-
ριέχουν τις διάφορες ουσίες,
που προσθέσαμε στο μέσον
καλλιεργείας του μυκήτος, σε
διάφορες αναλογίες. Φυσικά,
κρατάμε μυστικό τον κατάλογο
τους. "Όπως βλέπετε, ή υπο-
τίλιες αυτές έχουν μόνον ένα
άριθμό ή καθεμιά. "Η αντίστοι-
χία των αριθμών με τις όνο-
μασίες των ουσιών είναι γραμ-
μένη σ' ένα κατάλογο, που τον
κρατάμε κλειδωμένο, για να
μην πέση σε χέρια τρίτων, που
μπορεί να μπουν έδω...
Με κύτταξε και πρόσθεσε, μ'
ένα έκπληκτο ύφος, σαν να μ'
έβλεπε για πρώτη φορά:
—"Όπως έσείς, επί παρα-
δείγματι.
—Ακριβώς, άπάντησα.
Με κύτταξε προσεκτικά.
Φαινόταν και πάλι πως με ύ-
ποπτευότανε... Πλησίασε στο
παράθυρο, έσκυψε το κεφάλι
του κι' έροίξε μια ματιά μέσα
στο μικροσκόπιο. "Εβγαλε μια
φωνή ικανοποίησε κι' άναση-
κώθηκε πάλι.
—Ελάτε έδω, μου είπε με
τόνο φιλικό και πάλι. "Ελάτε
να δήτε από κοντά αυτούς τους
μυκήτες!
Πλησίασα και κόλλησα το
μάτι μου στο φακό. Δεν είδα
όμως, παρά ένα είδος πράσι-
νης ομίχλης.
—"Ισως δεν είναι ρυθμισμέ-
νο το μικροσκόπιο στο δικό
σας μάτι, μου είπε ο Τζίλχαμ.
Γύρισα λίγο το μηχανισμό
προσαρμογής, κι' άμέσως δια-
λύθηκε ή ομίχλη και φάνηκε ο-
λόκληρα ένα είδος γκοιζοπαρ-
σινου δικτυού, κάτι σαν κλαδί
με πολλά-πολλά κλωνάρια, που
στις άκρες τους ύπληχαν κάτι
τσαμπιά από άνοιχτοπράσινα
φύσκακες.
—"Η μεγέθυνσις είναι δυο
χιλιάδες φορές, μου είπε ο
Τζίλχαμ. Αυτές οι υπατίσες
που βλέπετε στις άκρες των ί-
νών, είναι σπόροι των μυκήτων.
"Ενας μόνος απ' αυτούς αρ-
κεί για να δημιουργήση μια ό-
λόκληρη άποικία και να γεμί-
ση ένα τέτοιο μπουκάλι. Μπο-
ρούμε να πούμε μάλιστα πως
αν τους χορηγούσε κανείς άρ-
κετά θρεπτικά συστατικά, οι
μυκήτες αυτοί θα γέμιζαν όλο-
κληρο το δωμάτιο, κι' όλόκλη-
ρο το σπίτι άκόμα!
"Επαφα να κυττάζω στο μι-
κροσκόπιο, ενώ ο Τζίλχαμ συ-
νέχιζε:
—Έρχομαι τώρα στο δεύτε-
ρο σκοπό των έρευνών μας.
Προσπαθούμε να συνάγωνισθώ-
με μ' αυτούς τους μικροργα-
νισμούς. Θέλουμε δηλαδή να έ-
ξακριβώσουμε μήπως θάνα δυ-
νατό να παραγάγουμε πενικιλί-
νη συνθετική, με μικρότερο
κόστος από τη φυσική.
"Θα ρωτήσετε ίσως γιατί να

υποβαλλώμαστε σε τέτοιο κό-
πο, αφού οι μυκήτες μας κά-
νουν τη δουλειά μας σχεδόν
δωρεάν. Θα σας τα εξηγήσω,
Χρειάστηκε πολλές καιρές και
κόπος για να καθορισθ ή σύ-
στασις του. Πριν προστεθ το
εκχύλισμα σταριού, επί παρα-
δείγματι, ή μούχλα δεν παρή-
γε παρά ελάχιστες ποσότητες
πενικιλίνης. Με την προσθή-
κη λοιπόν αυτή, αύξηθηκε εκ-
πληκτικά ή άπόδοσις της. Είπε
λογικό να πιστώσουμε ότι ένα
άλλο συστατικό θα μπορούσε
να την αύξηση ακόμη περισσό-
τερο. Συγχρόνως, μπορεί ν'
αυξηθ κι' ή δραστηριότης της
πενικιλίνης.
"Ετσι εξηγείται ή παρού-
σα αυτών έδω των μπουκαλι-
ών, που βλέπετε στη σειρά. Πε-
ριέχουν τις διάφορες ουσίες,
που προσθέσαμε στο μέσον
καλλιεργείας του μυκήτος, σε
διάφορες αναλογίες. Φυσικά,
κρατάμε μυστικό τον κατάλογο
τους. "Όπως βλέπετε, ή υπο-
τίλιες αυτές έχουν μόνον ένα
άριθμό ή καθεμιά. "Η αντίστοι-
χία των αριθμών με τις όνο-
μασίες των ουσιών είναι γραμ-
μένη σ' ένα κατάλογο, που τον
κρατάμε κλειδωμένο, για να
μην πέση σε χέρια τρίτων, που
μπορεί να μπουν έδω...
Με κύτταξε και πρόσθεσε, μ'
ένα έκπληκτο ύφος, σαν να μ'
έβλεπε για πρώτη φορά:
—"Όπως έσείς, επί παρα-
δείγματι.
—Ακριβώς, άπάντησα.
Με κύτταξε προσεκτικά.
Φαινόταν και πάλι πως με ύ-
ποπτευότανε... Πλησίασε στο
παράθυρο, έσκυψε το κεφάλι
του κι' έροίξε μια ματιά μέσα
στο μικροσκόπιο. "Εβγαλε μια
φωνή ικανοποίησε κι' άναση-
κώθηκε πάλι.
—Ελάτε έδω, μου είπε με
τόνο φιλικό και πάλι. "Ελάτε
να δήτε από κοντά αυτούς τους
μυκήτες!
Πλησίασα και κόλλησα το
μάτι μου στο φακό. Δεν είδα
όμως, παρά ένα είδος πράσι-
νης ομίχλης.
—"Ισως δεν είναι ρυθμισμέ-
νο το μικροσκόπιο στο δικό
σας μάτι, μου είπε ο Τζίλχαμ.
Γύρισα λίγο το μηχανισμό
προσαρμογής, κι' άμέσως δια-
λύθηκε ή ομίχλη και φάνηκε ο-
λόκληρα ένα είδος γκοιζοπαρ-
σινου δικτυού, κάτι σαν κλαδί
με πολλά-πολλά κλωνάρια, που
στις άκρες τους ύπληχαν κάτι
τσαμπιά από άνοιχτοπράσινα
φύσκακες.
—"Η μεγέθυνσις είναι δυο
χιλιάδες φορές, μου είπε ο
Τζίλχαμ. Αυτές οι υπατίσες
που βλέπετε στις άκρες των ί-
νών, είναι σπόροι των μυκήτων.
"Ενας μόνος απ' αυτούς αρ-
κεί για να δημιουργήση μια ό-
λόκληρη άποικία και να γεμί-
ση ένα τέτοιο μπουκάλι. Μπο-
ρούμε να πούμε μάλιστα πως
αν τους χορηγούσε κανείς άρ-
κετά θρεπτικά συστατικά, οι
μυκήτες αυτοί θα γέμιζαν όλο-
κληρο το δωμάτιο, κι' όλόκλη-
ρο το σπίτι άκόμα!
"Επαφα να κυττάζω στο μι-
κροσκόπιο, ενώ ο Τζίλχαμ συ-
νέχιζε:
—Έρχομαι τώρα στο δεύτε-
ρο σκοπό των έρευνών μας.
Προσπαθούμε να συνάγωνισθώ-
με μ' αυτούς τους μικροργα-
νισμούς. Θέλουμε δηλαδή να έ-
ξακριβώσουμε μήπως θάνα δυ-
νατό να παραγάγουμε πενικιλί-
νη συνθετική, με μικρότερο
κόστος από τη φυσική.
"Θα ρωτήσετε ίσως γιατί να

αυτοπροσώπως για μας να
καθορίσουμε την ακριβή σύν-
θεσι του κάθε είδους πενικιλί-
νης και να το παρασκευά-
σουμε μόνοι μας, στο έργοστά-
σιο. Θα μπορούσαμε έτσι να
πειραματισθούμε με το καθε-
να απ' αυτά χωριστά, κι' ίσως
να παρασκευάσουμε ένα προϊ-
όν πιο δραστικό...
"Αν οι γιατροί άρχισαν
να χρησιμοποιούν την πενικιλί-
νη, πιστέψαν στην άρχή πως
είχαν να κάνουν μ' ένα μόνο
χημικό σώμα. "Αργότερα ό-
μως, διεπίστωσαν πως ή πε-
νικιλίνη άποτελείται από διά-
φορα συστατικά. "Ετσι, τώρα,
έχουμε τέσσερα απ' αυτά, που
τα όνομάζουμε με τα διακριτι-
κά ψηφία F, G, K και X. Μπο-
ρεί όμως να ύπάρχουν κι' άλλα.
"Κάθε συστατικό έχει τις
δικές του, χαρακτηριστικές ι-
διότητες. Ανακαλύφθηκε π. χ.
ότι ή πενικιλίνη K είναι δε-
κα φορές λιγώτερο δραστική
από την πενικιλίνη G. Ανα-
λόγως τώρα της προελεύσεως
της, μια πενικιλίνη περιέχει
διαφορετικές αναλογίες G και
K. Καταλαβαίνετε λοιπόν πως
δεν μπορούμε ναχουμε άπόλυ-
τη έμπιστοσύνη σ' αυτούς τους
μαγικούς μυκήτες. Θα ήταν πο-

λυ προτιμώτερο για μας να
καθορίσουμε την ακριβή σύν-
θεσι του κάθε είδους πενικιλί-
νης και να το παρασκευά-
σουμε μόνοι μας, στο έργοστά-
σιο. Θα μπορούσαμε έτσι να
πειραματισθούμε με το καθε-
να απ' αυτά χωριστά, κι' ίσως
να παρασκευάσουμε ένα προϊ-
όν πιο δραστικό...
"Αν οι γιατροί άρχισαν
να χρησιμοποιούν την πενικιλί-
νη, πιστέψαν στην άρχή πως
είχαν να κάνουν μ' ένα μόνο
χημικό σώμα. "Αργότερα ό-
μως, διεπίστωσαν πως ή πε-
νικιλίνη άποτελείται από διά-
φορα συστατικά. "Ετσι, τώρα,
έχουμε τέσσερα απ' αυτά, που
τα όνομάζουμε με τα διακριτι-
κά ψηφία F, G, K και X. Μπο-
ρεί όμως να ύπάρχουν κι' άλλα.
"Κάθε συστατικό έχει τις
δικές του, χαρακτηριστικές ι-
διότητες. Ανακαλύφθηκε π. χ.
ότι ή πενικιλίνη K είναι δε-
κα φορές λιγώτερο δραστική
από την πενικιλίνη G. Ανα-
λόγως τώρα της προελεύσεως
της, μια πενικιλίνη περιέχει
διαφορετικές αναλογίες G και
K. Καταλαβαίνετε λοιπόν πως
δεν μπορούμε ναχουμε άπόλυ-
τη έμπιστοσύνη σ' αυτούς τους
μαγικούς μυκήτες. Θα ήταν πο-

—"Η ιδέα μας είναι ότι σ'
όλα αυτά τα προϊόντα των μυ-
κήτων περιέχεται μια και μόνη
δραστική ουσία, ή ίδια πάντα.
Μουρίσει μια διαπεραστική
ματιά. Μα έγω δεν είπα λέει,
δεν άλλαξα καν έκφρασι.
—Βλέπω πως αυτό δεν σας
λέει μεγάλα πράγματα, συνε-
χισε ο Τζίλχαμ. Κι' όμως, ή
ιδέα αυτή μας έχει συγκλονί-
σει! Καταλαβαίνετε... αν έινε
σωστή ή θεωρία μας, θάνα
περιττό πια να πειραματίζω-
νται οι έπιστήμονες με τα διά-
φορα είδη μυκήτων, ένα-ένα.
"Αν άνακαλύψουμε το γενικό
πρόϊόν, που παραγάγουν του
είναι οι διάφορες πενικιλίνες,
ή στρεπτομυκίνη, κλπ. θα κρα-
τάμε πια το κλειδί του μυστη-
ρίου, την πεμπτοσύνη των άν-
τιβιοτικών... κάτι που θα έκ-
τόπιση όλα τα προϊόντα που ύ-
πάρχουν σήμερα στην αγορά!
Τα μάτια του άκτινοδολού-
σαν, το πρόσωπό του ήταν όλο
ζωντανία.
Δύσκολα θ' άναγνώριζε κα-
νείς σ' αυτόν, τον άνθρωπο που
τον κάνανε ό,τι θέλανε οι γυ-
ναίκες του σπιτιού του...
—Δεν καταλαβαίνω ωστόσο
άκόμη γιατί ή τόση μυστική
της, παρατήρησα.
—"Α ναι, έχετε δίκιο...
"Ο Τζίλχαμ σάπασε μια στι-
γμή. "Η λάμψη των ματιών του
σβύστηκε.
—Ναι, γι' αυτό ακριβώς εί-
χα άρχει να σας μιλή, συ-
νέχισε ύστερα. Να πως παρού-
σιάζονται τα πράγματα, Μό-
ρισσον: Στη βιομηχανία φαρ-
μακευτικών ειδών, ύπάρχει έδύ-
τατος συνωμοτισμός. Κάποιοι
από τους άνταγωνιστές μας
λοιπόν φαίνεται πως μονόστη-
κε τις έρευνές μας, ο Θεός έέ-
ρει πως, και θέλει με κάθε
τρόπο να μας κλέψη τις άνα-
καλύψεις μας. Δεν έρω άκρι-
βώς για ποιόν πρόκειται, άλ-
λα το ύποψιάζομαι... Φαίνεται
πάντως πως εργάζεται κι' αυ-
τός προς την ίδια κατεύθυνσι
με μας και πως επίθυμε να
μάθη τα αποτελέσματα των έ-
ρευνών μας.
"Όπως καταλαβαίνετε, στη
βιομηχανία μας, περιμένουν
πολλά εκατομμύρια εκείνον
που θα φτάσει πρώτος στο σκο-
πό του. "Οχι μόνο θα κερδίση
τεράστια ποσά από τη νέα ά-
νακάλυψι του, αλλά και θα δι-
ασφαλίση μ' αυτό τον τρόπο τ'
άλλα προϊόντα του έργοστασί-
ου του.
"Βλέπετε, ή βιομηχανία των
φαρμακευτικών στεσιαστέ εί-
ναι παράξενη. Δεν μπορούμε
πάντα να εξασφαλίσουμε τις
ανακαλύψεις μας με προνόμιο
εφευρετικής.
"Υποθέστε ότι άνακαλύπτο-
με τις βασικόν προϊόν που
αναζητούμε τώρα, είναι ένα
σώμα άπλουστατο... άς πού-
με κοινή σόδα. Πως μπορούμε
ποτέ να μονοπωλήσουμε μια
ουσία τόσο γνωστή και διαδε-
δομένη; Το πολύ-πολύ, θάνα
δυνατό να της δώσουμε μια
μάρκα. «Νεο-σόδα» επί παρα-
δείγματι, και να καταθέσουμε
την έμπορική αυτή έπωνυμία...
Μα καταλαβαίνετε τί πλεονέ-
κτημα που έχει ο πρώτος που
θα κάνει αυτή την ανακάλυψι!
Θα κάνει τεράστια ρεκλάμα, κι
όταν οι γιατροί θα θέλουν να
γράψουν ή οι άρρωστοί ν' άγο-
ράσουν τη «νέα» ουσία, δεν θα
ζητούν από το φαρμακοποείο ά-
πλως σόδα, αλλά «Νεο-σό-
δαν».
"Υπάρχει και κάτι άλλο ό-

ΣΧΟΛΗ
ΚΟΥΛΑΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑ
ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΡΥΘΜΙΚΗ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΧΟΡΟΣ

Τα μαθήματα άρχίζουν την 1ην 'Οκτωβρίου.
Τμήματα δια παιδιά, κοπέλλες και κυρίες.
Ειδικόν τμήμα μουσικής δια τα μικρά παιδιά.
"Εγγραφαί και πληροφορίαί εις τα Γραφεία της Σχολής
καθ' έκαστην 9 — 1 και 5 — 7, πλην Σαββάτου άπογεύματος.
"Ομήρου 55. Τηλ. 612-263

Red Spot

ΔΕΝ ΘΓΑΙΝΕΙ ΔΑΔΑ ΚΑΙ
ΔΕΝ ΣΚΑΕΙ ΤΑ ΧΕΙΑ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΧΥ

"Γνώμη"

ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΕΤΕ
την γοητεία σας.
Διαλέξτε τον πιο κα-
τάλληλο για τον τύπο
σας χρωματισμό.
Το ανεξίτηλο κραγιόν
"ΜΑΟΡΙ", κυκλοφορεί
σε 8 φωτεινούς χρω-
ματισμούς.
ΚΡΑΓΙΟΝ
ΜΑΟΡΙ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ "CANA."

Έχει πού δαχνούν οι τε-
λειότερες μεδιότες...

ΖΗΤΗΤΕΣ ΔΑΠΤΙΚΗ ΖΗΤΗΤΕΣ ΔΑΠΤΙΚΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
PIQUOT NAROLITANO

Η φάρμα που κυριαρχεί παν-
τού... Διότι και τας πλέον αρχαι-
ούς τας καταρτίζει ΕΠΙ ΣΤΗ-
ΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ.

ΣΗΜ.: Έγγραφοι διά τας α-
πόρους... πολυτέκνους μέχρι τέ-
λους... Οκτωβρίου... με τας ημίσυ
σχεδόν διδάκτρα.

Δεκταί έσωτερικά
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 Σύντα-
μα. Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου
73, Τηλ. 47-522.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣ - ΠΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 & 5-7 π.μ. και επί συνεντεύξει.
Χαρ. Τριφυλίου 113 - Τηλ. 613-610

ΙΡΙΣ

ΣΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΑΜΠΟ
ΚΑΛΟΜΑΓΕΙΡΕΜΕΝΟ!

"SILVER"
Η ΚΑΛΙΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΕΡΓ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53-310

Όπως κάθε χρόνο και έφετος
δ γνωστός κομμωτής

ANTOINE KAMMER

Αναχωρεί στις 25 Σεπτεμβρίου διά
Λονδίνο, όπου θα παρευρεθή στο
έτησιο «ΠΑΡΙΚΟ ΣΜΙΟ ΚΥΠΕΛΛΟ
ΚΟΜΜΩΣ ΕΩΝ», που θα λάβη
χώραν στην Γαλλική πρωτεύουσα
μεταξύ 3 και 6 Οκτωβρίου. Α-
κολούθως θα παρακολουθήσει στο
Παρίσι από 8-18 Οκτωβρίου τις
επιδείξεις των άσων Γάλλων κο-
μμωτών στο Salon de la femme et
de la beauté. Τέλος στις 23 Οκτω-
βρίου θα βρίσκεται στις Βρυξε-
λλες, όπου θα κρίνη τις επιδείξεις
κομμωσεων των Joumées d'Auto-
matisme ως μέλος της ελληνοδικού
επιτροπής.

Μ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΟ

Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Πα-
ρισίους διά την περιποίησην
προσώπου, δερματός, Μασα-
ρί, ρυτίδας, φακίδες, παχυσαρ-
κία. Δέχεται επί ΕΠΙ ΣΤΗ-
ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝ ΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΚΑΛΟΝΗΣ.
Αγ. Κωνσταντίνου 14

κόμη: "Ας υποθέσουμε πως η
ουσία που αναζητούμε, είναι α-
ληθινή κάτι καινούργιο, κάτι
που επιδέχεται προνόμιο εύρε-
σιτεχνίας. Ακόμη και τότε,
δεν θα μπορούμε ναχουμε πε-
πιθόησι πως έμεις μονάχα θα
έπωφεληθούμε από την ανακά-
λυψι μας.

»Πραγματικά, για να ζητή-
ση κανείς το προνόμιο εύρεσι-
τεχνίας, οφείλει να δώση την
ακριβή σύνθεσι της ουσίας. Οί
αντίπαλοί μας λοιπόν θα μπο-
ρούν να τη μελετήσουν, να την
τροποποιήσουν ελαφρά, να της
δώσουν κάποιο άλλο όνομα, να
πάρουν κι' αυτοί προνόμιο και ν'
αόχισουν τον ανταγωνισμό.
Και σ' αυτήν επίσης την περί-
πτωσι, πλεονεκτεί όποιος έμ-
φανίση πρώτος το προϊόν του
στην αγορά.

»Σας ξηγώ όλες αυτές τις
λεπτομέρειες, για να καταλά-
βετε γιατί μπορεί ναχουν μερι-
κοί τη φλογερή επιθυμία να
ρίξουν μια ματιά στις σημει-
ώσεις των πειραμάτων μας!
"Εβγαλε το μαντήλι του και
σκούπισε το μετώπο του. "Υ-
στερα συνέχισε:

— "Αν δεν κάνω λάθος θα
μάθατε από τον Φορντ και ό,τι
μας συνέβη. Μας άνοιξαν δυο
φορές τις άρχειοθήκες του έρ-
γασταρίου, μολοντί ήταν κλει-
δωμένες.

»Δεν πήρανε τίποτε, είναι ό-
μως περισσότερο από πιθανό
πως θα άντέγραψαν ό,τι τους
ένδιεφερε.

»Από τότε λοιπόν, παίρνω
εδώ, στο σπίτι μου, τα κυριώ-
τερα χαρτιά, και τα φυλάω στο
 χρηματοκιβώτιό μου. Για τον
ίδιο λόγο, έχω οργανώσει εδώ
ένα μικρό εργαστήριο για το
Βόρντερ. Καταμένοντας την
εργασία σε πολλά μέρη—εδώ
και στο έργοστάσιο—έλπίζω
ν' αποφύγω το να μάθη κάποι-
ος άδίκριτος υπάλληλος τα
αποτελέσματά της.

»Έγειρε προς τα πίσω, στο
κάθισμά του, κι' άνάσανε βα-
θεία.

— Ούφ! είπε. Στέγνωσε η
γλώσσα μου, τόσνη ώρα που
μιλάω! Καταλαβαίνετε τώρα
γιατί ο δόκτωρ Βόρντερ περι-
βάλλει με τόσο μυστήριο τα
πειράματά του; Δεν έχει καμ-
μία σχέση ή δουλειά του με τα
δηλητήρια!

»Μπορείτε να καταλάβετε έ-
πίσης ότι δεν έννοώ να ψάξη
κανείς εδώ μέσα! "Ηθελα να
σας μιλήσω από την αρχή γι'
αυτά όλα, για ναχετε το νου
σας, όσο θα μείνετε εδώ.

»Υπάρχει ωστόσο και κάτι
άλλο, όσο κι' αν σας φαίνε-
ται ίσως γελοίο: Έπιθυμώ να
επιβλέπετε από κοντά τη Μάρ-
τζου. Δεν είναι άπιθανο να
σκεφθώ ο ανταγωνιστής μας
να την απαγάγη και να ζητή-
ση για λύτρα να του δώσουμε
ορισμένα επιστημονικά πτοι-
γεία! Έξρω πως αυτό φαίνεται
έξωφρενικό... μα μήπως θα πί-
στευα ποτέ στη ζωή μου πως
οί αντίπαλοί μου θα χρησιμο-
ποιούσαν έναντιον μου κατα-
σκόπους και λωποδύτες;

»Δεν ξηνώω πως, στην πρώ-
τη μας συνομιλία, απέκλεισα
την πιθανότητα μιας τέτοιας
απαγωγής. Αλλά όμως γνώ-
μη από τότε!

»Αυτά ήθελα να σας πώ. "Ε-
χετε να μου κάνετε άλλες ερω-
τήσεις;

— Όχι, απάντησα. Μου τα
ξηγησατε όλα στην έντέλεια.
— Έν τάξει λοιπόν... είπε ο
Τζίλχαν, και σηκώθηκε.

διευθύνθηκα προς την πόρ-
τα. Περνώντας μπροστά από
το γραφείο, πρόσεξα μια κα-
φετιά πέτινη τσάντα με χρυ-
σά άρχεια ψηφία: «B. P.».

Θυμήθηκα ξαφνικά πως στην
τεροσλοδοκική πρεσβεία, δεν
ήθεσαν κανένα γιατρό με τ' ό-
νομα "Εμιλ Βάρντερ...

— "Α, αλήθεια, και ξέχα-
σα! μου είπε ο Τζίλχαν, ταν
φύγω.

Έβγαλε από την τσάντα του
ένα μικρό ρεβόλβερ και πρόσ-
θεσε, δίνοντάς μου το:

— Να το ρεβόλβερ που σας
είχα υποσχεθώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

»Ακολουθώντας τη Μάρτζου,
διέσχισα την πίστα του χορού
λουσμένη μ' ένα πορτοκαλί
φως.

Αυτή τη φορά, το «Αρκα-
ντυ Κλάμπ» ήταν γεμάτο κό-
σμο. Δεκαπέντε ή είκοσι ζευ-
γάρια προσπαθούσαν να χο-
ρεύουν στην πίστα. Μα το
θέαμά τους θύμιζε μάλλον Σι-
αίαιους αδελφούς που είχαν
πάθει «άταξή λοκομοτρίες» μέ-
σα σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο.

Μιά καινούργια όρχηστρα έ-
παιζε πάνω στην εξέδρα, κι' ο
μαέστρος της — ένας άντρας
ψηλός κι' ήλιωμένος — τρα-
γουδούσε στο μικρόφωνο με
φωνή έρρινη και χαμογελαύσε
δείχνοντας όλα του τα δόντια.
"Ενα γκαρσόνι μας ώδηγησε σ'
ένα τραπέζι και βοήθησε τη
Μάρτζου να καθίση.

— Παραγγείλετε, αν θέλετε,
ένα ούισκυ για μένα, μου εί-
πε η Μάρτζου.

Δεν φαινόταν πολύ κακόκε-
ψη. "Οφείλω μάλιστα ν' ανα-
γνωρίσω ότι, από την αρχή
της βραδιάς, ή συμπεριφορά
της απέναντί μου ήταν άψογη.

Της είχα ζητήσει ν' άφιση
έμένα να σωφάρω, κι' είχε δε-
χθί δίχως αντίρρηση. Μου είχε
τη μάλιστα πως της φαινόμου-

να σήμερα θαυμάσια στην ύ-
γεια μου και στο κέφι μου.

— Όστόσο, έμένα σ' επιφυλα-
κή, γιατί ήξερα πως ή διάθεσι
της Μάρτζου μπορούσε ν' αλλά-
ξη από τη μία στιγμή στην
άλλη.

Αφού έδωσα την παραγγε-
λία στο γκαρσόνι, ή Μάρτζου
ακούμπησε τους άγκώνες της
στο τραπέζι κι' ένωσε τα χέ-
ρια της. "Η ήσυχη αυτή στάσι
της ταίριαζε απόλυτα με τη
διάθεσι που είχε δείξει. Και
το φάσμα της έπίσης: Δεν εί-
χε βάλει αυτή τη φορά βραδυ-
νή τουαλέττα υπερ-ντεκολέ.

Φορούσε ένα ταγιέρ από άνοι-
χτή πράσινη γκαμπαρίνα και
μια άσπρη μπλούζα από μέσα,
κουμπωμένη ως το λαιμό. Εί-
χε σηκώσει από πίσω τα μαλ-
λιά της κι' είχε φορέσει ένα
υποτίθετο καπέλλο: ένα μι-
κροσκοπικό βελουδένιο πραγ-
ματάκι, πράσινο, με σχήμα
τίσρας.

Τα τραβηγμένα μαλλιά της
τόνιζαν την ελαφροειά προεξο-
χή που είχαν τα μάγουλά της
και της έδιναν μια λεπτή κι'
αγνή έκφρασι. Το γκαρσόνι
μας έφερε τα ποτά που είχαμε
ζητήσει. "Η Μάρτζου πήρε το
ποτήρι της. Δεν τ' άδειαζε ό-
μως μονορούφι, όπως την προ-
ηγούμενη φορά.

Έβρεξε μόνο τα χείλια της,
σαν κοπέλλα με καλή άντραφρο-
ν.

— Είσαστε πολύ ήσυχη από-
ψε, βλέπω, της είπα.

Δεν μου απάντησε. "Ερριξε
μόνο μια έρευνητική ματιά γύ-
ρω. "Εκαμα κι' εγώ το ίδιο,
άλλά δεν πρόσεξα τίποτε το έ-
διαιετο.

Η όρχηστρα είχε σταματή-
σει τώρα κι' ο μαέστρος είχε
απομακρυνθί από το μικρόφω-
νο. Τα ζευγάρια των χορευτών
χωρίζονταν και γυρίζαν στις
θέσεις τους.

— Τί γυρεύατε στην κάμαρά

μου; μου είπε ξαφνικά ή Μάρ-
τζου.

Στράφηκα και την κτύπαξα.
Δεν είχε ύψος θυμωμένο. Φαι-
νόταν πως είχε κάμει αυτή την
ερώτησι έτσι για να περάση ή
ώρα...

— Μα σας το είπα, απάντη-
σα. Κτύπαξα αν βαστούσαν
καλά οι γλαστρες.

— Τόσο πολύ σας ενδιαφέ-
ρει, αυτό;

— Ούτε λόγος! Προπάντων
από τότε που κόντευα να φάω
μια άπ' αυτές στο κεφάλι!

— Δεν το πιστεύω αυτό.

— Μα δεν σας το είπα κι' ή
μυτέρα σας;

— Αδιόφορο, εγώ δεν σας
πιστεύω.

— Τόσο το χειρότερο! Μα
τί φαντάζεσθε σεις πως μπορεί
νάκανα στην κάμαρά σας;

— Δεν έχω ιδέα τί...

Σταμάτησε μια στιγμή, κι'
ύστερα άποτειλίστηκε τη φορά
της:

— ... τί σχέσεις μπορεί να
έχετε με τη μητέρα μου. "Αλ-
λωστε, μου είναι τελείως αδιά-
φορο.

— Μα δεν ύπάρχει τίποτε,
σας βεβαίω! διαμαρτυρήθηκα.
Θυμήθηκα ξαφνικά πως είχα
πλή άκριβως το ίδιο πράγμα
και στη μητέρα της.

Είχα καταφέρει λοιπόν να
με παρεξηγήσουν κι' οι δυο
τους, παρ' όλες τις άγνές μου
προθέσεις!

— Δεν έχω διάθεσι να συζη-
τήσω πάνω σ' αυτό το ζήτημα,
ήλωση ή Μάρτζου.

— Τότε λοιπόν, γιατί το ά-
νακίνησατε;

— Έσφιξε τα χείλη της και
φάνηκε πως άφίεωνε και πάλι
όλη της την προσοχή στο
ποτήρι της.

«Δεν μπορούσε να κρατήση
πιο πολύ αυτή ή εύτυχία! συλ-
λογίσθηκα. "Αρχισε τώρα να
χαλάη ή βραδιά μας... Τελο-
σπάντων, δεν μπορούμε να μεί-
νουμε έμεις οι δυο πάνω από
πέντε λεπτά μαζί, δίχως να
μαλώσουμε!...»

Η Μάρτζου άνασκήκωσε το κε-
φάλι της και κτύπαξε κάτι, πί-
σω μου. Το πρόσωπό της χα-
μογέλασε. Μάντευα πως πλη-
σίαζε κάποιος από τους φίλους
της.

Πραγματικά, ήταν ο Ντίκ
Μπληρ. Φαινόταν εύθυμος, και
τα μαλλιά του γυαλίζανε πιο
πολύ από την άλλη φορά. Μού-
φειξε το χέρι μ' όλη του τη
δύναμη.

— Χαίρω πολύ που σε ξανα-
βλέπω, χαφιέ, μου είπε.

Το μόνο μέσο να βρής το
χρώμα που σας πάει ακριβώς
είναι να δοκιμάσετε δωρεάν
τά καινούργια χρώματα της
πούδρας Tokalon Fascination
διαλεγμένα ειδικώς για κάθε
τύπο δερματός, με εξαιρετική
ακριβεία.

— Είσατε ο άνθρωπος που
χρειάζομουν, του είπα.

— Έν τάξει λοιπόν! Πότε
παντρεύοσαστε;

— Μη λες άνοησίες! απάν-
τησε ή Μάρτζου, χαμογελώντας
πάντα.

— Μα γιατί, κοίτλα; Δεν εί-
μαι τόσο γέρος, όσο φαίνομαι.
Δεν θα μετανιώσης, σου το ύ-
ποσχομαι!

— Φτάνει λοιπόν, σου λέω!
Η Μάρτζου πήρε την τσάντα
της, την άνοιξε κι' άρχισε να
ψάχνη μέσα. Μα πως μπορού-
σε να βρή κάτι μέσα σ' έκείνο
τόν κυκεώνα; Δεν ύπόρεσα να
μη γελάσω δυνατά, σ' αυτή τη
σκέψι. Η Μάρτζου μούριξε μια
γρήγορη ματιά και ενασκήκωσε
ύστερα στην τσάντα της. "Ε-

βγαλε έπιτέλους ένα μολύδι κι'
ένα πέτινο καρνέ. Τ' άφισε
πάνω στο τραπέζι κι' άρχισε
να γράφη.

Ο Μπληρ άφισε τους ώμους
της κι' ήρθε κοντά μου.

— Πως πάνε λοιπόν οι δου-
λειές, χαφιέ; μου είπε κλείνον-
τάς μου το μάτι. Κουράζεσαι
πολύ με τη μικρή;

— Μπα, καθόλου, απάντησα.

— Είναι καλή κοπέλλα... Εί-
ναι ή μόνη άπ' όσες πλούσιες
ξέρω, που δεν ζαλίστηκε από
τα λεφτά της.

— Έλα, δώ, Ντίκ, του είπα
ή Μάρτζου κάνοντάς του νόημα.

Πήγε πάλι κοντά της, περά-
σε το μπράτσο του γύρω στη
μέση της και κόλλησε τ' ατί
του στα χείλια της. "Εκείνη
του ψιθύρισε κάτι. "Υστερα έ-
κοψε ένα φύλλο από το καρνέ
της και του τώδωσε. Αυτός ά-
νασκήκωθηκε, κούνησε το κεφάλι
του, για να δείξη πως είχε κα-
ταλάβει κι' άπομακρύνθηκε.

— Ραβασάκι του δώσατε;

— Είπα.

Η Μάρτζου δεν απάντησε.

— Ξέρετε πως δεν είναι εγ-
γενικό να γράφη κανείς γράμ-
ματα και να μιλάη σ' ατί,
όταν βρίσκονται έλλοι άνθρω-
ποι μπροστά; πρόσθεσα.

Σήκωσε το ποτήρι της, μού-

ρίξε μια γρήγορη ματιά, κα-
θώς έπινε, κι' ύστερα στράφη-
κε για να κτύπαξη προς την
πίστα.

— Έπειτα από ένα λεπτό,
πρόσεξα έναν άντρα που γλυ-
στορούσε άνάμεσα στα τραπε-
ζάκια κι' ερόχταν κατ' ευθείαν
προς έμάς. "Ηταν πολύ μελα-
χροίνος, με λείο δέμα, με ά-
ψογο μoustakάκι και μ' ένα
κοστούμι έφασμοστό. "Ηταν ο
"Έντι Μάντερς.

Σταμάτησε κοντά στη Μάρ-
τζου.

— "Έντι! είπε εκείνη δυνα-
τά, και σηκώθηκε.

Τον έπιασε από το μπράτσο
και προχώρησαν μαζί ως την
πίστα. Εκεί της άγκάλιασε τη
μέση με το δεξί του μπράτσο,
ενώ εκείνη περνούσε το δικό
της γύρω από το λαιμό του.
Την κτύπαξε, μ' ένα ελαφρό
χαμόγελο.

— "Ανακατέστηκαν με τ' άλλα
ζευγάρια κι' άπομακρύνθηκαν.

— "Εννοώ κάτι σαν σφίξιμο
στο λαιμό, γι' αυτή τη στάσι
της, που βειχνε περφοφόνσι...

— "Αναψα ένα τσιγάρο, φροντί-
ζοντας συγχρόνως να μη χάνω
από τα μάτια μου το ζευγάρι
που με ένδιεφερε.

— "Εμμε σχεδόν άκίνητο — δ-
πως άλλωστε οι περισσότεροι

χορευταί, που άκούοντο να κου-
νάμε κάθε τόσο το ένα τους
πρόβι, για να σώσουν τα προσ-
χήματα...

Ο μαέστρος άφισε το κλα-
ρινέτο του και πλησίασε στο
μικρόφωνο, έπιστρατεύοντας
και πάλι το έπαγγελματικό
του χαμόγελο. Δεν έδρω γιατί
μου φαίνονταν τόσο άχώνευτοι
οί τραγουδιστές... "Ισως από
τη ζήλεια μου, γιατί δεν μπο-
ρώ να τραγουδήσω σαν κι' αυ-
τούς!

Ο μαέστρος άρχισε ένα
τραγούδι, που μιλούσε για νύ-
χτες, άστέρια, φεγγάρια, καρδι-
ες γεμάτες έλπίδα...

Αποτειλίστηκε το ούτισκυ μου
και φώναξε το γκαρσόνι, για
να του παραγγείλω και δεύτε-
ρο. Είχα πηθ το μισό, όταν ο
μαέστρος τελείωσε το μελιστά-
λακτο τραγούδι του. Οί χο-
ρευτές χωρίστηκαν πάλι και
γύρισαν στα τραπέζια τους.

Ο "Έντι συνώδεψε τη Μάρ-
τζου ως τη θέση της, τη βοήθη-
σε να καθίση κι' έφυγε ύστερα.

Η Μάρτζου έμεινε βουβή. Τα
μάτια της ήταν καρφωμένα σε
κάποιο σημείο της σάλας. Το
ύψος της φαινόταν μαλακό-
τερο.

— Πολύ βιαστικός ο καθαλι-
έρος σας! παρατήρησα.

Γύρισε και με κτύπαξε. Κι'
ή γλώκα του προσώπου της έ-
γινε ξαφνικά ερδι!

— "Ελπίζω να μη μαλώσατε,
πρόσθεσα.

— Τί σας ενδιαφέρει; μου
είπε ερρά!

— Πως δεν μ' ένδιαφέρει!
Μη ξεχνάτε πως οι έρωτιστές
άδεις συνέπνευσε της έρωτικής
σας ζωής άνάγκασαν τον πα-
τέρα σας να με προσάδω. Γι'
αυτό μ' άκροβλητώνει.

— "Ε, αφού πληρώνοσαστε
τόσο καλά, πρέπει να τ' αξί-
ζετε. Βρήςτε λοιπόν μόνος σας
την απάντησι στις έρωτήσεις
σας, και μη με σκοτίζετε πε-
ρισσότερο!

— Μα δεν σας κάνω ερωτή-
σεις. Θάθελα μόνο να σας δώ-
σω μια καλή συμβουλή.

— Μπα; "Ας την άκούσουμε.

— Κάνετε γκάφα, μη θέλον-
τας ν' άρραβωνιάστικέ σας
το Φορντχαμ.

— Σοβαρώς;

— Ναι! Γιατί γάνετέ τον και
ρό σας μ' όλους αυτούς τους
τιποτένιους, αφού έχετε στο
χέρι...

— "Ενα νέο καθώς πρέ-
πει, από άόιστη οικογένεια
και με μεγάλο μέλλον... Τα
ξέρω, τα ξέρω αυτά! Τάχω ά-
κούσει κι' από τον πατέρα
μου... Πόσο σας πληρώσε, για
να γάνετε το μεσάλλοντα σ' αυ-
τό το συνοικείο;

— Ο πατέρας σας δεν μου
είπε λέξι.

— Μπα; Μονάχος σας τα
βούκατε λοιπόν; Μα έσείς εί-
σαστε σπουδαίοι!

— Έ λοιπόν, αγαπητέ μου
μπορείτε να πής στο μπα-
μπά... "Εκτός αν σας έκανε το
μαθήμα ο ίδιος ο Ράφ! Ναι,
ναι, αυτό θάνα! Τελοςπάντων
μπορείτε να τους πής εκ με-
ρους μου ότι βρίσκω το Ράφ
χαριτωμένο νέο, κι' ότι έλπίζω
να γνωρίση μια μέρα κάποια
χαριτωμένη κοπέλλα, να την
παντρεύη και ν' άποκτήση
μυόλικα χαριτωμένα παιδιά.

— Πέστε τους ακόμα πως θα
δυσχερестηώ πολύ αν δεν με
καλέσουνε στο γάμο και στα
βαφτίσια, γιατί μ' άρέσει ιδι-
αιτέρως να προσφέρω δώρα.

Συμφωνεί;

— ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! "Η συνέχαι

ΟΙ ΘΕΡΜΙΔΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΕΙ Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Η τροφή δεν χρησιμεύει μόνο στον σχηματισμό των κυττάρων των ιστών, αλλά παρέχει επίσης στον οργανισμό τη θερμότητα και την ενέργεια που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία των μυών, του νευρικού συστήματος και των ενδοκρινών αδένων.

Η μονάδα μετρήσεως αυτής της ενεργείας είναι η θερμίδα. Με τη λέξη αυτή υποδηλούμε, ως γνωστόν, την ενέργεια που είναι απαραίτητη για να ανεβάσουμε κατά ένα βαθμό τη θερμοκρασία ενός λίτρου νερού, να το κάψουμε, δηλαδή, να περάσει από τη συνηθισμένη θερμοκρασία των 14 βαθμών στους 15.

Η μονάδα αυτή μας χρησιμεύει επίσης για να υπολογίζουμε την θρεπτική αξία των διαφόρων τροφών που εισάγουμε στον οργανισμό μας.

Πόσες θερμίδες χρειάζεται, λοιπόν, ο οργανισμός μας την ημέρα;

Δεν υπάρχει ένα κοινό μέτρο για όλους. Ο αριθμός των θερμίδων ποικίλλει από άτομο σε άτομο ανάλογα με το φύλο, την ηλικία, το είδος της εργασίας, την ανάπαυση που παρέχουμε στον εαυτό μας, την εποχή του έτους, το κλίμα κτλ. Στις βόρειες χώρες π. χ. ο άνθρωπος καταναλώνει περισσότερες θερμίδες παρ' ό,τι στις ψυχρές.

Κατά μέσον όρον οι θερμίδες που χρειάζεται ο οργανισμός μας έχουν κατά φύλο και ηλικία ως εξής:

Θερμίδες ήμερ.

1.— Βρέφη	
Κάτω του έτους	100 για κάθε κιλό βάρ.
1—3 χρόνων	1200
4—6 »	1600
7—9 »	2000
10—12 »	2500
2.— Άγόρια	
13—15 χρόνων	3200
16—20 »	3800

Στις διάφορες ηλικίες και σε κάθε είδος εργασίας

3.— Κορίτσια	
13—15 χρόνων	2800
16—20 »	2400

	ΜΕΣΟΝ ΒΑΡΟΣ	ΚΑΤΑ ΚΙΛΟΝ ΒΑΡΟΥΣ	ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
ΙΠΠΟΣ	441	11	4851
ΧΟΙΡΟΣ	128	19	2435
ΣΚΥΛΟΣ	15	51	765
ΚΟΥΝΕΛΙ	2300	75	172
ΟΡΝΙΟΙ	2	71	142
ΠΟΝΤΙΚΟΣ	0,018	65	1,17

Οι θερμίδες που καταναλώνουν διάφορα ζώα.

4.— Γυναίκες	
Καθιστική εργασία	2100
Κανονική εργασία	2500
Βαρεία εργασία	3000
Τελευταίοι μήνες της εγκυμοσύνης	2500
Τροφοί	3000

5.— Άνδρες	
Καθιστική εργασία	2500
Κανονική εργασία	3000
Βαρεία εργασία	4500

Λεπτομερείς παρατηρήσεις που έγιναν στο Βιολογικό Ινστιτούτο της Ρώμης, έδωσαν, έξ' άλλου, τους εξής αριθμούς.

Ένας άνθρωπος που μένει ακίνητος καταναλώνει σε κάθε λεπτό:

1) Ξαπλωμένος (βασικός μεταβολισμός): 1,14 θερμίδες.

2) Καθιστός: 1,19 θερμίδες.

3) Όρθιος: α) σε στάσι αναπαύσεως 1,25 θερμίδες. β) σε στάσι προσοχής 1,30 θερμίδες.

Όταν αυτός ο άνθρωπος βρίσκεται εν κινήσει καταναλώνει, έξ' άλλου, την ώρα για κάθε κιλό του βάρους του:

α) πορεία σε όμαλο έδαφος με ώριαία ταχύτητα 2 χιλιομ.: 5 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 4 χιλιομ. 5,6 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 6 χιλιομ. 6,5 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 8 χιλιομ. (τρέχοντας) 11 θερμίδες.

β) πορεία σε ανήφορο (20% ανύψωσης από το κανονικό επίπεδο) με ώριαία ταχύτητα 2 χιλιομ. 5 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 4 χιλιομ. 9 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 6 χιλιομ. 13 θερμίδες.

γ) πορεία σε κατήφορο (κλίσις 5% από το κανονικό επίπεδο) με ώριαία ταχύτητα 2 χιλιομ. 2 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 4 χιλιομ. 2,5 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 6 χιλιομ. 3 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 8 χιλιομ. 5 θερμίδες.

δ) τρέξιμο σε όμαλο έδαφος με ώριαία ταχύτητα 5 χιλιομ. 8 θερμίδες,

Κρέατα και ψάρια	ΘΕΡΜΙΔΕΣ	ΚΑΤΑ ΚΙΛΟΝ ΒΑΡΟΥΣ	ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
ΒΕΛΙΝΕ	108		
ΜΟΣΧΑΡΙΣΙΟ	110		
ΧΟΙΡΙΝΟ	131		
ΨΗΡΑΜΑΤΑ	104		
ΚΟΥΝΕΛΙ	130		
ΟΡΝΙΟΙ	119		
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ	139		
ΧΗΝΑ	111		
ΧΟΙΡΟΜΕΡΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ	412		
ΧΟΙΡΟΜΕΡΙ ΒΡΑΣΜΕΝΟ	443		
ΣΑΛΑΜΙ	396		
ΑΛΛΑΝΤΙΚΑ ΝΩΠΑ	285		
ΑΛΛΑΝΤΙΚΑ ΞΗΡΑ	522		
ΧΕΛΙ	249		
ΤΟΝΝΟΣ	154		
ΣΑΡΔΕΛΕΣ	132		
ΣΚΟΥΜΠΡΙ ΣΕ ΛΑΔΙ	175		
ΣΑΡΔΕΛΕΣ ΣΕ ΛΑΔΙ	159		
ΑΝΤΖΟΥΠΙΣ	231		
ΜΠΑΚΑΛΑΟΣ	156		
ΣΙΦΙΑΣ	94		
ΦΡΟΥΤΑ			
ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ	34		
ΒΕΡΙΚΟΚΑ	37		
ΣΥΚΑ ΞΗΡΑ	325		
ΦΡΑΟΥΛΕΣ	39		
ΛΕΜΟΝΙ	9		
ΜΑΝΔΑΡΙΝΙΑ	7		
ΑΧΛΑΔΙΑ	12		
ΜΗΛΑ	50		
ΠΕΠΟΝΙΑ	40		
ΚΑΡΥΔΙΑ ΦΡΕΣΚΑ	504		
ΚΑΡΥΔΙΑ ΞΗΡΑ	721		
ΚΑΣΤΑΝΑ ΞΗΡΑ	382		
ΚΑΣΤΑΝΑ ΝΩΠΑ	110		
ΜΠΑΝΑΝΕΣ	92		
ΣΤΑΦΥΛΙΑ	60		
ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ	15		
Μαρμελάδες			
ΒΕΡΥΚΟΚΟ	224		
ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ	276		
ΚΕΡΑΣΙΑ	228		
ΦΡΑΟΥΛΕΣ	235		
ΜΗΛΑ	250		
ΑΧΛΑΔΙΑ	232		
ΡΟΔΑΚΙΝΑ	244		
ΔΑΜΑΣΚΗΝΕ	217		
Δημητριακοί καρποί			
ΨΩΜΙ	240-300		
ΠΑΝΡΕΣ ΨΩΜΙ	258		
ΖΥΜΑΡΙΚΑ	351		
ΖΥΜΑΡΙΚΑ ΜΕ ΑΥΓΑ	370		
ΡΙΖΙ	351		

με ώριαία ταχύτητα 10 χιλιομ. 11 θερμίδες, με ώριαία ταχύτητα 15 χιλιομ. 15 θερμίδες.

Οι θερμίδες που εισάγουμε στον οργανισμό μας με τις τροφές δεν παράγουν όλες ενέργεια. Συμβαίνει δηλαδή και εδώ ό,τι με την ατμομηχανή. Έχει υπολογισθεί π. χ. ότι ένα κιλό γαϊάνθρακος παράγει 9000 θερμίδες, άλλ' απ' αυτές μόνον το 1)10, δηλαδή 900, μας δίνουν ενέργεια. Οι υπόλοιπες 8.100 χάνονται. Στην ανθρώπινη μηχανή τα 25% περίπου των θερμίδων παράγουν ενέργεια. Τα υπόλοιπα 75% διασκορπίζονται με τη μορφή θερμότητας σ' όλοκληρο το σώμα και χρησιμεύουν στον καλούμενο βασικό μεταβολισμό.

Με τον όρο αυτόν εννοούμε το σύνολον των φαινομένων που συντελούν στην διατροφή των ιστών και αναπτύσσονται την απαιτούμενη ενέργεια για να θεθούν σε κίνηση οι λειτουργίες του σώματος. Ο βασικός μεταβολισμός άποτελεί το κατώτατον όριον ζωτικής ενεργείας. Κάτω απ' αυτό ή ισορροπία του οργανισμού μας διαταράσσεται σε επικίνδυνο βαθμό.

Μ' απλούστερα λόγια, ο βασικός μεταβολισμός είναι το κατώτατο όριο θερμίδων που χρειάζεται ο οργανισμός μας για να διατηρήσει τη φυσιολογική του ισορροπία.

Ένας άνθρωπος 70 κιλών, σε κατάσταση απόλυτης αναπαύσεως, χρειάζεται 1770 θερμίδες την ημέρα. Αυτές οι 1770 θερμίδες αντιστοιχούν στον βασικό μεταβολισμό αυτού του ατόμου.

Ο βασικός μεταβολισμός μιάς γυναίκας 55 κιλών αντιστοιχεί αντίθετα σε 1320 θερμίδες.

Για να κάψουμε οποιαδήποτε εργασία ακόμη κι' έναν απλό περίπατο, πρέπει να εισαγάγουμε στον οργανισμό μας μεγαλύτερο αριθμό θερμίδων από εκείνον που απαιτεί ο βασικός μεταβολισμός μας.

Είναι αυτόνοτο ότι ο αριθμός των

ΑΝΔΡΑΣ ΒΑΡΟΣ 70 ΚΙΛ. ΘΕΡΜΙΔΑ	ΕΝ ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ (ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΕΤΑΒΟΛΙΣΜΟΣ)	ΕΝ ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ (ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΕΤΑΒΟΛΙΣΜΟΣ)
ΕΝ ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ (ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΕΤΑΒΟΛΙΣΜΟΣ)	1770	1320
ΘΥΡΩΡΟΣ ΚΑΝΗΤΗΡ	1800	1410
ΡΑΠΤΗΣ	2240	1460
ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣ	2510	1600
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ	2610	1870
ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗΣ	3050	2060
ΜΑΡΑΓΚΟΣ	3200	2670
ΚΤΙΣΤΗΣ	4290	2650
ΕΚΦΟΡΤΩΤΗΣ (ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΟΡΙΟΝ ΚΟΠΟΥ)	4900	3300

Πόδες θερμίδες καταναλώνει την ημέρα ο άνθρωπος και η γυναίκα στα διάφορα είδη εργασίας. Ο υπολογισμός έχει γίνει κατά μέσον όρον.

θερμίδων που χρειάζεται ο οργανισμός μας κυμαίνεται ανάλογα με το ποσόν και το είδος της εργασίας που απαιτούμε απ' αυτόν. Έτσι είναι δυ-

νατόν τη μιά μέρα να μας χρειάζονται μόνον 2500 θερμίδες, ενώ την επομένη, έπειδη κάμαμε μιά βαρεία και εξαντλητική εργασία να έχουμε ανάγκη από πολύ περισσότερες, 3500 ή 4000.

Το ίδιο συμβαίνει και κατά τις περιόδους της αναρρώσεως από μιά βαρεία ασθένεια.

Μ' όλο, δηλαδή που παραμένουμε σε κατάσταση απόλυτης αναπαύσεως, ο οργανισμός έχει ανάγκη από αριθμό θερμίδων μεγαλύτερον εκείνου του βασικού μεταβολισμού μας για να αναπληρώσει τις φθορές που έχει υποστεί απ' την ασθένεια.

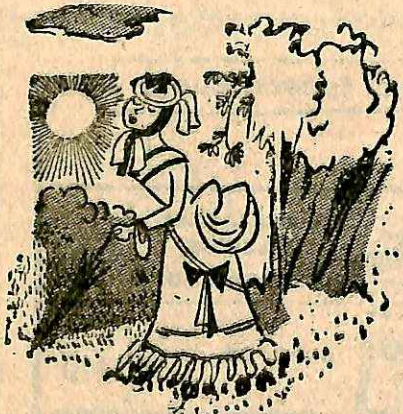
Οι άνθρωποι που εξασκούν καθιστικά επαγγέλματα έχουν κατά κανόνα ανάγκη από μικρότερο αριθμό θερμίδων παρ' εκείνοι που υποβάλλονται σε βαρείες και εξαντλητικές προσπάθειες.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους διανοουμένους.

Η τροφή τους πρέπει να είνε μάλλον περιορισμένη σε ποσότητα και εκλεκτή σε ποιότητα για να μπορούν να εξασφαλίζουν τον αριθμό των θερμίδων που τους είναι απαραίτητες χωρίς όμως και να κουράζουν το στομάχι τους.

Ο αριθμός των θερμίδων, που περιέχουν 100 γραμμάρια από τις διάφορες τροφές.

Χορταρικά	ΘΕΡΜΙΔΕΣ	Γαλακτερά	ΘΕΡΜΙΔΕΣ
ΑΓΓΙΝΑΡΕΣ	40	ΑΓΕΛΑΙΝΟ ΓΑΛΑ	73
ΣΠΑΡΑΓΓΙΑ	52	ΜΑΛΑΚΟ ΤΥΡΙ	238
ΜΠΡΟΚΟΛΟ	43	ΚΑΣΣΕΡΙ	428
ΚΟΥΝΟΥΠΙΔΙΑ	17	ΞΗΡΑ ΤΥΡΙΑ	377
ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ	18	ΠΑΡΜΕΖΑΝΑ	411
ΤΟΜΑΤΕΣ	23	Λύγα	
ΑΝΤΙΔΙΑ	13	ΚΡΟΚΟΣ	351
ΣΠΑΝΑΚΙΑ	14	ΛΕΠΡΑΔΙ	53
ΦΑΣΟΛΙΑ	18	Λίπη	
ΠΙΠΕΡΙΕΣ	17	ΒΟΥΤΥΡΟ	796
ΦΑΣΟΛΙΑ ΦΡΕΣΚΑ	155	ΕΛΑΙΟΛΑΔΟ	900
ΚΟΥΚΙΑ ΦΡΕΣΚΑ	39	ΛΑΔΙ	650
ΦΑΚΕΣ	331	ΜΑΡΓΑΡΙΝΗ	777
ΠΙΖΕΛΙΑ ΦΡΕΣΚΑ	39	Διάφορα	
ΚΟΚΚΙΝΟΓΟΥΛΙΑ	21	ΚΑΚΑΟ	511
ΠΙΖΕΛΙΑ ΞΗΡΑ	334	ΖΑΧΑΡΙ	400
ΠΑΤΑΤΕΣ	79	ΟΙΜΟΠΝΕΥΜΑ (100 ΒΑΘ.)	700
ΦΑΣΟΛΙΑ ΞΗΡΑ	317	ΚΡΑΣΙ 10 (ΒΑΘΜΩΝ)	70
		ΠΟΤΑ (50 ΒΑΘΜΩΝ)	350

Ο ήλιος και ο αέρας ήταν απαγορευμένα αγαθά για τις κομψές δεσποινίδες του περασμένου αιώνα, με τη «δαχτυλιδένια» μέση...

ΕΧΟΥΝ ΑΛΛΑΞΕΙ οι γυναίκες στην εποχή μας;

Τι λένε οι στατιστικές και τα συμπεράσματα των κοινωνιολόγων

«Οι γυναίκες έχουν αλλάξει πάρα πολύ από άλλοτε...». Αυτό είναι το μονότονο ρεφράν, που ακούμε συχνά από τους πιο ηλικιωμένους.

Όστόσο, η παρατήρησή αυτή, που ανήκει στην εποχή μας, σαν ένα μελαγχολικό παράπονο του παρελθόντος και που είμαστε έτοιμοι να της αρνηθούμε κάθε αντικειμενικότητα και αμεροληψία, αποτελεί μιά αναντιστοιχία της ιστορικής αλήθειας, που την προσεπικυρώνουν οι στατιστικές και τα συμπεράσματα των κοινωνιολόγων. Οι γυναίκες — διαπιστώνεται — έχουν πραγματικά αλλάξει στον καιρό μας... από μέσα κι' απ' έξω!

Πρώτα απ' όλα έχουν γίνει λεπτότερες, σε σύγκριση με τις γυναίκες του 1900. Αυτό οφείλεται στο ότι τρώνε πολύ λιγότερο, απ' όσο έτρωγαν οι μητέρες και οι γιαγιάδες τους. Ός το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, η τροφή τους ισοδυναμούσε προς 2800 ως 3000 θερμίδες την ημέρα. Σήμερα, οι γυναίκες καταναλώνουν τροφές, που περιέχουν 2200 θερμίδες κατ' ανώτατο όριο, χωρίς να υπολογίσουμε και εκείνες, που έχουν περιόρισή τη διαίτα τους σε 1500 θερμίδες, επειδή θέλουν να αδυνατίσουν. Όμως, από την άλλη μεριά, οι σημερινές νοικοκυρές ξοδεύουν και λιγότερη ζωική ενέργεια, χάρις στις τεχνικές εφευρέσεις της εποχής, που έχουν τεθεί στη διάθεσή τους.

Πριν απομακρυνθούμε από το χώρο... της κουζίνας, πρέπει να προσέξουμε και κάτι άλλο, που θα αποτελέσει μιά δυσάρεστη έκπληξη για τους νοσταλγούς του παρελθόντος, αλλά που το επιβεβαιώνουν οι διεθνείς στατιστικές: Οι γυναίκες στον καιρό μας μαγειρεύουν καλύτερα από άλλοτε! Γνωρίζουν επίσης καλύτερα τις θεωρίες της διαίτησης και σερβίρουν στο τραπέζι μικρότερες μερίδες, αλλά πλουσιότερες σε βιταμίνες.

Για να ξαναγυρίσουμε στις εξωτερικές αλλαγές, οι γυναίκες του 1954 διαφέρουν από τις γυναίκες του περασμένου αιώνα σε δύο βασικά σημεία. Άλλοτε, ήταν της μόδας το στρογγυλό σαν πλάκα ρολογιού πρόσωπο και η «δαχτυλιδένια» μέση. Με την βοήθεια των κορσέδων, οι γυναίκες περνούσαν την περιφέρεια της μέσης τους στα 48 εκατοστά. Το αποτέλεσμα ήταν να μη μπορούν να αναπνεύσουν.

Σήμερα, η δαχτυλιδένια μέση ε-

χει πάψει να αποτελεί ιδεώδες κομψότητας και οι υπερβολικά στρογγυλοπρόσωπες έχουν πολύ μικρή πιθανότητα να άρουν. Η γυναίκα της εποχής μας έχει, κατά μέσον όρο, ευρύτερους ώμους, πιο ανεπτυγμένο στήθος, πιο σφιχτοδεμένους μύς, λιγότερο λεπτή μέση, αλλά λεπτότερα πόδια. Όσο για τα πέλματα, όλοι οι κατασκευαστές παπουτσιών βρίσκονται σύμφωνοι πως, στο διάστημα των τελευταίων 50 ετών, έχουν γίνει μεγαλύτερα. Η άποψη αυτή ωστόσο, είναι λανθασμένη: «Εκείνο που συμβαίνει στην πραγματικότητα είναι μεγαλύτερη άνεση στις κινήσεις τους και γι' αυτό παραγγέλλουν παπούτσια πιο εύρύχωρα».

Από τους ψυχολόγους και τους γιατρούς μαθαίνουμε πως οι γυναίκες κλαίνε λιγότερο από άλλοτε. Αυτό αποδίδεται στην μεταβολή των κοινωνικών συνθηκών. Η γυναίκα έχει αποκτήσει πολλά δικαιώματα, έχει γίνει σχεδόν ίση με τον άντρα και έχει λιγότερες άφορες, αλλά και λιγότερα... λογικά επιχειρήματα, για να βάζει τα κλάματα!

Έχει γίνει, επίσης, λιγότερο εύαισθητη, απ' όσο ήταν πριν από πενήντα χρόνια, αλλά εξακολουθεί να είναι πάντα πιο εύαισθητη από τον άντρα. Ο δόκτωρ Χάρρυ Χάινερ, καθηγητής της ψυχολογίας στο αμερικανικό πανεπιστήμιο των Σουρακουσών, απέδειξε, με ένα πρωτότυπο τεστ, πως από τις γυναίκες το ένα τρίτο συγκινείται βαθειά από τα αισθηματικά προβλήματα, ενώ από τους άντρες μόνο το ένα πέμπτο.

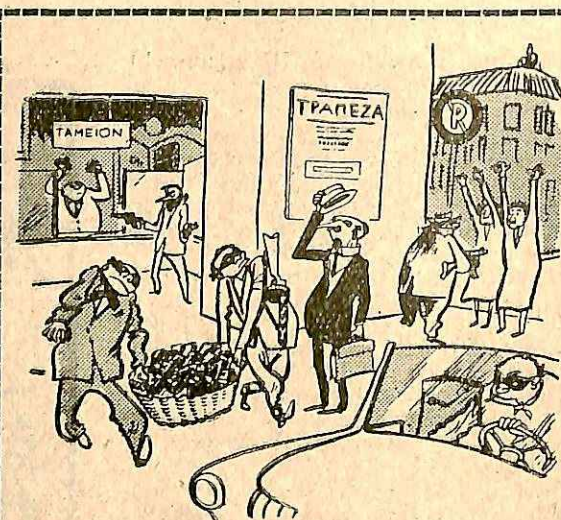
Μιά εξαιρετική... ευχάριστη αλλαγή, είναι πως οι γυναίκες σήμερα λιποθυμούν πολύ πιο σπάνια. Αυτό δεν οφείλεται αποκλειστικά στο ότι έχει μειωθεί η ευαισθησία τους. Οφείλεται επίσης και στο ότι το ντυσίμό τους είναι σήμερα πολύ πιο υγιεινό. Οι γυναίκες του 1900 δεν ήταν άρχες και αναιμικές... από ρωμαντισμό, αλλά επειδή τα ρούχα τους έμπόδιζαν την καλή κυκλοφορία του αίματος και τις στερούσαν από την επαφή με τον ήλιο και τον αέρα. Στις σημερινές γυναίκες, που δεν είναι σφιχτά κορσεδωμένες σαν τις γαργιάδες τους, ούτε «πακεταρισμένες» σαν τις μεσαιωνικές πυργωδέσποινες, το αίμα κυκλοφορεί πολύ καλύτερα και τα σώματά τους απολαμβάνουν ελεύθερα τις ζωογόνες ακτίνες του ήλιου. Έτσι, έχουν μειωθεί τα χλωμά προσώπια και, μαζί μ' αυτά, έχουν λειψεί και οι εξαιρετικά συχνές λιποθυμίες!

Στις συζητήσεις με τους άντρες, οι γυναίκες προβάλλουν σήμερα θετικότερα και λογικότερα επιχειρήματα από άλλοτε. Είναι σε θέση να μιλήσουν για θέματα, για τα οποία οι γιαγιάδες τους δεν μπορούσαν να αρθρώσουν ούτε λέξη.

Το ζήτημα είναι, αν όλες αυτές οι αλλαγές που αναφέραμε, έχουν κάνει την γυναίκα καλύτερη από άλλοτε και περισσότερο ευτυχισμένη.

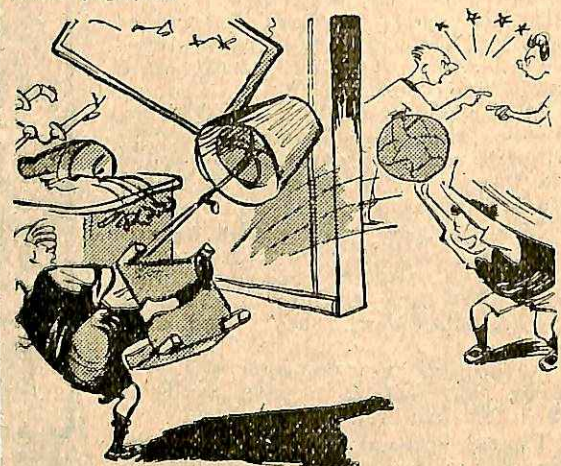
Για το δεύτερο, όλα τα τεστ των Ευρωπαίων και Αμερικανών κοινωνιολόγων αποδεικνύουν πως όχι. Οι γυναίκες αισθάνονται πως έχει μεγαλώσει απότομα ο κύκλος των δικαιωμάτων και των ευθυνών τους και, στα διάφορα ερωτήματα που τους υποβάλλονται, ομολογούν ότι αισθάνονται τον εαυτό τους «πελαγισμένους» και ότι τις κατέχει μιά έλλειψη σταθερότητας και σιγουριάς.

Όσο για το πρώτο — αν οι γυναίκες έχουν γίνει καλύτερες από άλλοτε — είναι ζήτημα προσωπικής γνώμης του καθενός. Δεν έχουμε, παρά να μελετήσουμε μιά — μιά τις αλλαγές, που παρουσιάζει το άραιο φύλο στον καιρό μας, και να καταλήξουμε στο συμπέρασμα μας.

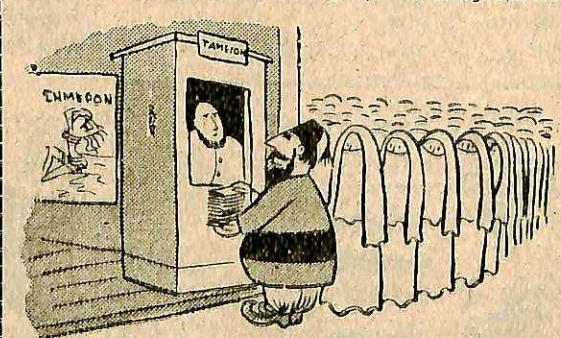

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

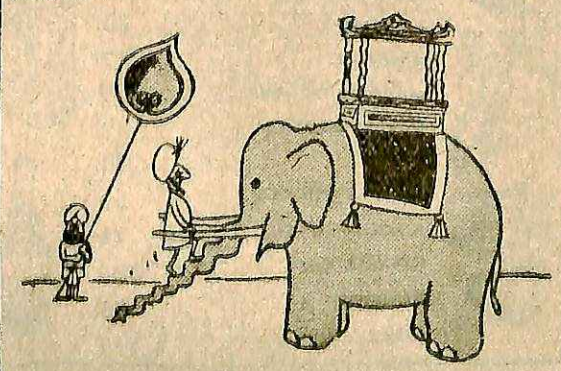
— Σαν έφοριακός, σάς συνιστώ να κάνετε λιγότερες διαρρήξεις, για να μη σάς πιάνη ο συνθητικός φόρος!...

— «Όσο τσακώνονται για το ποιος θ' αναλάβει την ανατροφή μας, εμείς μπορούμε να παίξουμε!...

— Διακόσια τριάντα οκτώ εισιτήρια, παρακαλώ!...

Χωρίς λόγια.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Σταύρος Χαριδίου, 82, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 17 έως 18 χρόνων. Ο Μάριος Παπαδόπουλος (17 χρόνων) και ο Ονήσιλος Παναγιωτίδης (18 χρόνων), Ηρακλείου 51, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν αλληλογραφία με Έλληνες 15-18 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Λόλλης Νικολαΐδης (18 χρόνων), Σαχτούρη 8, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου (18 χρόνων), Εύριπιδου 12, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Δανιήλ Θεοφάνους, Πλούτωνος 72, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 16-18 χρόνων. Ο Μιχαήλ Καρπίτης και ο Νικόλαος Χαρατζής, 15-18 χρόνων, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Μιχαήλ Λοϊζιδής και ο Ανδρέας Χρήστος, Ρ.Ο.Β.Ο.Χ. 579, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν αλληλογραφία με Έλληνες 15-18 χρόνων. Ο Σωκράτης Ελευθεριάδης (18 χρόνων), Επισκοπή Λεμεσού, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με σκοπό την ανταλλαγή καρτοποστών. Ο Γώργιος Χριστόφορος, Δημοφώντος 20, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Λουκάς Νεστόρος (20 χρόνων), Βασ. Φρειδερίκης 6, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας 18-20 χρόνων. Ο Ανδρέας Π. Παπαχαραλδής, χαρτίον Πράσσειν, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας. Ο Άριστος Μαστροκόστας, Βασ. Παύλου 34, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσφύμνων. Ο Εδελπίς Βεργής (19 χρόνων), Επτάλοφου 15, Ν. Φιλεθέφεια, Αθήναι, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Ιωάννης Φωτάκος και ο Φώτιος Φωτάκος, Ν. Καλλιόπουλος 96, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Γκρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Σπύρος Σαλτερής, Καπετανίδου 36, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Παναγιώτης Δηλιγιώργης, Μαραθωνομάχων 27, Αθήναι, Γκρέε, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες της Σουηδίας. Ο Ρολάνδος Κωνσταντίνος, Παναγιώτη Τασιδάκη 51, Πρέβεζα, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Δημήτριος Κάνδα-

λας, άστυνόμος, Πέτα, Άρτα, Γκρέε, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες της Αυστραλίας στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι άναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Ορέστης Άγανιος, Ιολής Μάντζιαρης και Ιωάννης Μελάς, 1055 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 901. Ποδόβολος Άνδρεάδης, 873 Α.Κ., Β.Σ.Τ. 903. Χρήστος Μαρινάκης, 607, Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α. Σταύρος Δράνης, Α.Σ., ΙΧ Μερ, Σ.Τ.Γ. 913. Νικόλαος Μοσχόπουλος και Μιχαήλ Γαϊμούρης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 920. Λουκάς Αργυράκος, Φουραργεών Κορίνθου, Σ.Τ.Γ. 909. Αντώνιος Άναγνώστακης, Ο.Δ.Σ., 20ν Σ.Τ.Ι., Β.Σ.Τ. 901. Αργύριος Γραβέλας, 332 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Σταύρος Μαγκώνης, 163 Μ.Μ.Π., Πυρ)χία Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 901. Γεωργία Χουρίδης, Α.Σ., Β.Σ.Τ. 901. Δρ. Μ.Ρ., Β.Σ.Τ. 901. Νικόλαος Μιχαήλ και Παναγιώτης Καραντιπίας, 773 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 913Β. Εύαγγελος Ιωάννης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Άναστάσιος Παπαδόπουλος, Παναγιώτης Κυριακίδης, Ιωάννης Κουτρίδης, Χαρίλαος Βασιλειάδης, Παναγιώτης Παπανικολάου και Δ. Καμάρης, 203 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Σάκης Άποστολόπουλος και Ντίνος Τριανταφυλλόπουλος και Κ.Ε.Ν. Πατρών, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Γεώργιος Χατζηγεωργίου, Λάμπρος Παπαδάς, Γεώργιος Άγγελάκης και Ιωάννης Αθηναίος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 16ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Θεοδόσιος Βλάχος, 254 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κωνσταντίνος Αλεξίου, 204 Τ.Π.Ρ.Ψ., Τάμειον, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Σπυρίδων Ψαράκης, Κ.Ε.Ν. Κωλαμών, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α. Γρηγόριος Σαγιάς και Γεώργιος Δημητρίου, 175 Σ.Α., Α.Π., Ι

Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Χρήστος Μάριος, Σωκράτης Σολωμός, Στύρος Αϊδαλιωτάκης, Βασίλειος Ψυχούλας, Γιαννίκος Κοκκινόγνης και Δημόσθενης Παπαργυρίου, Δ.Ε.Ν.Ε., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 906. Δημήτριος Ζερβούδακης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β.

Η Νταΐζη Χριστίδου (25 χρόνων) οδός Χίου 4, Πειραιεύς, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού. Ο Κώστας Δημητριάδης, Άγιου Μάρκου 34 (Β' όροφος) Αθήναι, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού. Ο Δημήτριος Βρατσάνος, οδός Ύπερου 11, Πλάκα, Αθήναι, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με Αμερικανίδες 15-17 χρόνων. Ο Λεονίδας Μενδρίνης, S/S Cormoran, C/o Goulondris Bros Ltd, 61 St. Mary A.X.E. London F.C. 3, England ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους από την Ελλάδα.

Η Ελένη Παπαθεοδωρού, Γκούρη 14, Ταμπουρία, Πειραιά και η Εφί Πάνου Θεοτόκης 14, Ταμπουρία Πειραιά, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Θωμάς Σουλωτής, Ηλίας Βογιατζής, Ηλίας Δουγλέρης, Νικόλαος Σερφεύμ, Νικόλαος Παπαναυάντος, Παναγιώτης Κοταδάς και Χρήστος Τζοβάρας (1ος Λόχος, 2ον Τάγμα). Ιάσων Ταμπακτσίδης, Εύαγγ. Καρατσάς, Παύλος Πετρίδης, Δημήτριος Παπαδόπουλος και Γεώργιος Πολυμέρης (Α.Β.Ο., 2ον Τάγμα). Νικόλαος Χύμας, Νικόλαος Χατζηκωνσταντίνου, Εύθυμιος Γιώτας, Άθανάσιος Σαλβάρας, Πρόδρομος Καραγιαννίδης, Εύθυμιος Καπανάκης, Κωνσταντίνος Μπουλάς, Βασίλειος Φωτιάς και Ιάκωβος Βογιατζής (1ος Λόχος, 2ον Τάγμα). Γεώργιος Τσαπαρδής, Μίμης Καραγιάννης, Θέμης Άθανασιάδης, Θεόδωρος Κολλιάκης, Φώτιος Φωτίου και Νικόλαος Τοκτονίδης (Μ.Α.Μ., 3η Δρ. Μ.Ρ.). Γεώργιος Τασαράς, Άνδρεας Χρηστόπουλος, Δημήτριος Δαρβίνας, Εύαγγελος Καρατζάς, Παύλος Παπαθεοδωρούς και Ντίνος Τριανταφυλλόπουλος και Κ.Ε.Ν. Πατρών, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Πλάτων Κοσμίδης, Τιμοθέων Άναστασάδης, Γεωργία Βενετιδής, Πολύδωρος Βεργόπουλος, Ρωμύλος Κουρούμαλης και Δ. Αζαριάδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ.Σ., Σ.Τ.Γ. 909. Τάκης Γεωργόπουλος, Άθανάσιος Γρηγορόπουλος και Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος (1ος Λόχος, 1ον Τάγμα). Ντίνος Βασιλείου, Στάυρος Μόσχος και Δημόσθενης Ντίνος (Λόχος Διοικησεως, 1ον Τάγμα). Γεώργιος Σάββας, Εύθυμιος Βογιατζής, Ιωάννης Τσιμπιδής και Γεώργιος Τσακουμάκος (Λόχος Δ.Σ., 2ον Τάγμα). Κωνσταντίνος Νικολόπου-

λος, Ιωάννης Παπασιάνου, Παύλος Σταμπολίδης, Άλέξανδρος Άναστασιάδης, Χρήστος Βασιλειάδης και Αιμίλιος Ρωμιάς (3ος Λόχος, 2ον Τάγμα). Γεώργιος Άκριβος, Ιωάννης Ρήγας, Άναστάσιος Σαυρόπουλος, Γρηγόριος Κοτσάιλος και Άθανάσιος Παπαδόπουλος (Λόχος Στρατηγείου). Βασίλειος Κουλούρης (1ον Τάγμα Λόχος Δ.Σ.). Γεώργιος Σκαρτσολιάς (2ος Λόχος, 2ον Τάγμα). Σπύρος Βαλαωρίτης, Χρήστος Καραλακόπουλος, Άθαν. Δημού, Βασίλειος Γαϊτάνος, Άλέξανδρος Νερούτσος και Έλενθιος Μαμάης (Μ.Α.Μ.). Άλέξανδρος Κουτρούλης (Λόχος Στρατηγείου). Κωνσταντίνος Κουτρούλης και Ηλίας Μακρής (2ος Λόχος, 2ον Τάγμα). Ηλίας Αλεξίου, Ευστράτιος Λαζαρίδης, Μιχαήλ Γεωργαντζής, Γεώργιος Καντζίκης, Γεώργιος Πιταδούδης, Γεώργιος Κατασιδάκης, Άνδρεας Κασσάδης, Χαράλαμπος Ρούσος, Άντωνιος Μοσχονισιάτης, Άλκιβιάδης Μπέλεσσος και Άναστάσιος Πόγκας.

Η διεύθυνση όλων είναι: Greek Exped. Forces, CAPO 5800, Μερ. μνη Β.Σ.Τ. 902.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Ερρίκος Πενσής, 569 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916Γ. Γεώργιος Ρουχωτάς, 527 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 913Γ. Τάκης Κρεκιδής, Δ.Δ.) 140 Ε.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 903Β. Ιορδάνης Βασιλάκης, Άλκης Κανελλόπουλος, Άγγελος Άγγελόπουλος, Τάκης Ροδόπουλος, Μίμης Νικόπουλος, Τάκης Μηλέας, Σωκράτης Παπαγιάννης και Σπυρίδων Τέλης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Φίλιππος Κονταγεωργίου, Γεώργιος Δημητράκου, Άντωνιος Τολιόπουλος, Νικόλαος Δαρσινόπουλος και Ιωάννης Πέθος, Ο.Δ.Σ., 2ον Σ.Τ.Ι., Β.Σ.Τ. 901. Μάριος Άντισ, Α.Σ.) Σ.Κ.Ε., Σ.Τ.Γ. 908. Γεώργιος Στεφανόπουλος, Θεοχάρης Ζήσης, Άγαμέμνων Κωνσταντόπουλος, Νικόλαος Τασιόπουλος, Άλκιβιάδης Γιαννάκης, Βύρων Παλέμαχος και Σπύρος Παπακόστας, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Πλάτων Κοσμίδης, Τιμοθέων Άναστασάδης, Γεωργία Βενετιδής, Πολύδωρος Βεργόπουλος, Ρωμύλος Κουρούμαλης και Δ. Αζαριάδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ.Σ., Σ.Τ.Γ. 909. Τάκης Γεωργόπουλος, Άθανάσιος Γρηγορόπουλος και Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος (1ος Λόχος, 1ον Τάγμα). Ντίνος Βασιλείου, Στάυρος Μόσχος και Δημόσθενης Ντίνος (Λόχος Διοικησεως, 1ον Τάγμα). Γεώργιος Σάββας, Εύθυμιος Βογιατζής, Ιωάννης Τσιμπιδής και Γεώργιος Τσακουμάκος (Λόχος Δ.Σ., 2ον Τάγμα). Κωνσταντίνος Νικολόπου-

**Πού οφείλει
τιν' επιτυχία της;**

Στην υπέροχη πούδρα του Scherk.
Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα.
Είναι λεπτή σαν άχνος και άρωματισμένη αιδέρια. Έκατομμύρια
γυναικών όλου του κόσμου προτιμούν την...

**Πούδρα
SCHERK**

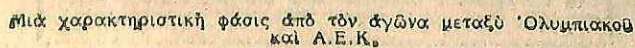
Φρέσκι, τρυφερή και διάφανη επιδερμίδα δ' αποκτήσετε μόνον όταν την καθαρίζετε με την Λοσιόν προσώπου Scherk.

Πρέπει οἱ παῖκτες μας
νὰ μάθουν νὰ παίξουν «ἐ-
ξελιγμένο, ἀποτελεσμα-
τικὸ παίγνιδι»

Πριν όμως ο τύπος δώσει
εικόνα των εμφανίσαντων των
ποδοσφαιρικών συγκροτημά-
των και των ανακαταξένων
των συνδέσεων των ομάδων, ο
«Θησαυρός», σαν πρωτοπο-
ριακή αθλητική στήλη, αι-
σθανεται την υποχρέωσή να
δώσει απ' τις αρχές της πε-
ριόδου μια εικόνα της γενι-
κής τεχνικής και τακτικής
καταστάσεως του ποδοσφαί-
ρου μας και να τη, χωρίς
φόβο και πάθος, τί πρέπει
να γίνει για να διορθωθούν τα
«κακάς κείμενα».

'Απ' τὸν καιρὸ ποὺ πέρασαν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ὁ Οὐγγρος Κίνστελρ, οἱ Ἀγγλοὶ Μπίμπυ καὶ Γκέϊμ, ὁ Ἰτα-

Την κατάστασι αυτή την κατά τὸ ἥμισυ εὐχάριστη καὶ κατά τὸ ἄλλο ἥμισυ ἀπογοητευτική γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ποδοσφαίρου μας, πρέπει νὰ τὴν μεταβάλουμε σὲ ὁλοκληρωτική ἑλπίδα γιὰ ἓνα καλύτερο μέλλον. Γιὰ νὰ γίνη ὁ μὲς αὐτὸ χρειάζεται ἓνας ἐν-ρὺς συντονισμὸς ὅλης τῆς ποδοσφαιρικής. Ἑλλάδος, μιὰ ἀναπροσάρμογή καὶ ἀνακαίνισι τῆς τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς τῶν οὐδεῶν, μιὰ εἰδική ἐπιμόρφωσι τῶν Ἑλλήνων ποδοσφαιριστῶν μὲ περικοπὴ τῶν ἐγώιστικῶν τῶσεων καὶ τῶν καταχρησίων τῆς «εντοίπιας», ἓνας πλουτισμὸς τοῦ ποδοσφαιρικοῦ σώματος μὲ νέον αἷμα, τόσον στὴ διοίκησι ὅσον καὶ στὴν ἐνεργὸν δράσι, μιὰ Σχολὴ προπονητῶν ποδοσφαιρῶν, ἓνα πρόγραμμα δημιουργίας νέων γηπέδων καὶ ἐνίσχυσεως τῶν μικρῶν σωματείων ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸ παντὸς ἓνα σύνθημα: «ἀποτελεσματικὸ, ἐξελιγμένον ποδόσφαιρον».

Τὰ πρόχειρα μέτρα καὶ οἱ αὐτοσχέδιασμοί, ὃ παρὰ κανονισμοὶ τῶν μικρῶν σωματικῶν καὶ ἡ ἀπορφάνισις τῶν ἀπὸ τοῦ ποδοφαριστῆς πρὸς τοὺς τῶν ἑξήμιούργησαν, πρέπει νὰ ληφθῶν. Τουρνάντιον, πρέπει νὰ καταρτισθῇ ἓνα γενικὸν σχέδιον ποδοφαρικῆς τεχνικῆς ἀναδιωργανώσεως, πρὸς νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑποχρεωτικὰ ἀπ' ὅλες τὰς Ἑνώσεις καὶ τὰ σωματικά της Ἑλλάδος.

*Όλα όμως αυτά τα καλά και πρόποντα δεν θα φέρουν αποτέλεσμα αν δεν εξετασθῇ μαζί και τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα τοῦ ποδοσφαίρου. Δὲν μπορεί τίποτε να γίνη ἀντικτα στὰ νέα μέτρα γιὰ τὴν τεχνικὴ βελτίωσι περὶ ληφθούσῃ ἀνάλογα μέτρα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι.

Χρειάζεται μεγάλη εργασία για τὸν καταρτισμὸ ἐνὸς παρομοίου τεχνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ προγράμματος. Ἀλλὰ στοὺς κόλπους τῆς ἑλληνικῆς ποδοσφαιρικῆς οἰκογενείας ὑπάρχουν στελέχη ἁξία καὶ ἰκανὰ νὰ ἐπιμεληθοῦν τὴς εὐθύνες τῆς ποδοσφαιρικῆς ἀναδιοργάνωσης. Ἀς ἀναλάβουν λοιπὸν τὸ βάρος καὶ ἄς ἐργαστοῦν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ δὲν θὰ περάσῃ πολλὸς καιρὸς καὶ τῇ ἑλληνικῇ Ποδοσφαίρῳ θὰ βῇ τὴ μέσα νὰ πτερουγίσῃ πρὸς νῆες δόξας.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἡ εἰκόνα μας δε-
χναι καθαρὰ τι θο-
ἐμφανιστῇ μετὰ τὸ
μαύρισμα τῶν διαφό-
ρων, μικρῶν σχημά-
των.

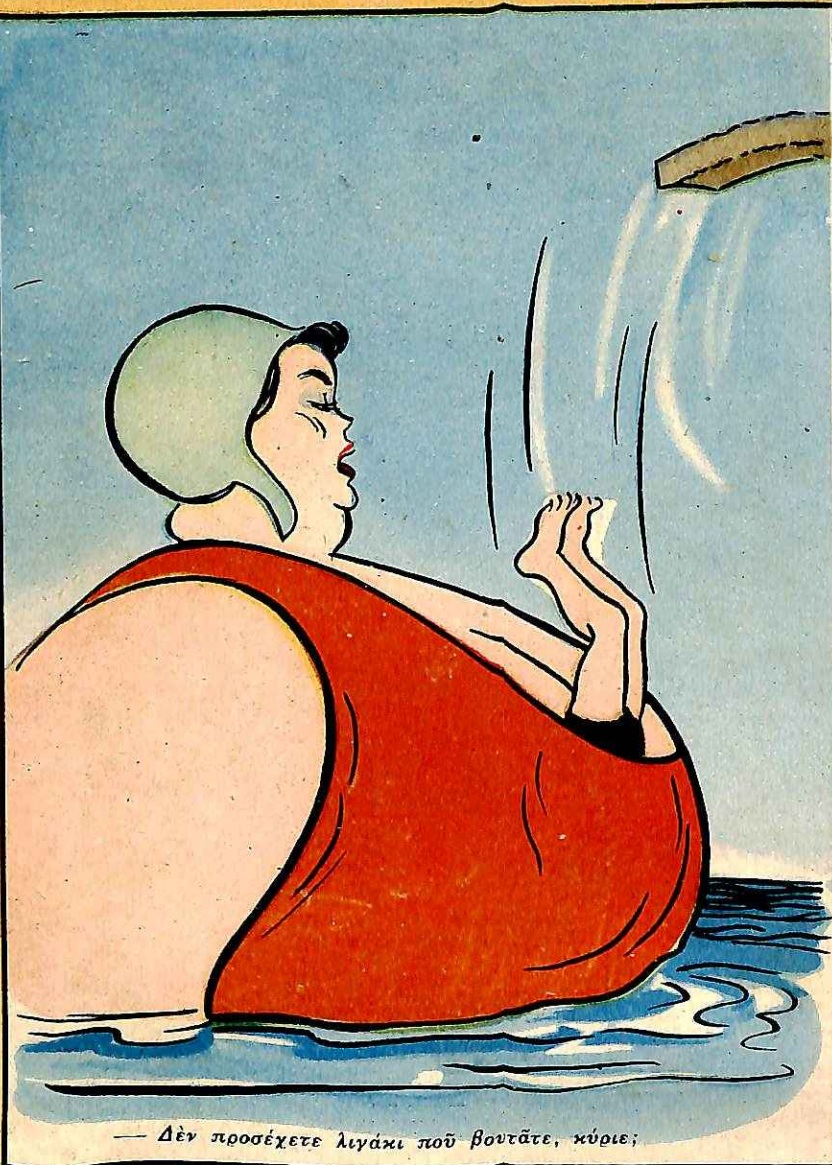
—ΑΟΣΜΟΝ. 12) ΝΥΝ — ΠΑΡΚΑ —
ΣΩΑ. 13) ΑΩ — ΔΑΝΕΙΚΟ — ΤΙ. 14)
ΚΡΙΤΙΑΣ—ΑΚΤΗΜΩΝ. 15) ΑΑ—ΣΤΡΑ-
ΤΙΑ — ΝΟ. 16) ΙΚΑ — ΟΕ — ΑΡ —

Ὁ Ζαν ἀναγνώρισε μερικὸν ἀπ' αὐτοῦς: Ἦταν Εὐλοκόποι, τοὺς ἔβλεπε συχνά. Μὰ τώρα φοροῦσαν ἄσπρα ράσα κι ἀκολουθοῦσαν μιά κοπέλα, πού βάδιζε πρὸς τὸ Βομῷ, σέρνοντας πίσω της ἓν ἀρνί. Ἡ λέρεια αὐτὴ, μὲ τὰ χρυσοῦς ἐξονθὰ μαλλιά της, εἶχε κρεμασμένο στὸ λαιμὸ της τὸ συμβολικὸν ὄρεπαιν τῶν ἀρχαίων ἐλδωλοστραφῶν τῆς Γαλιτίας.

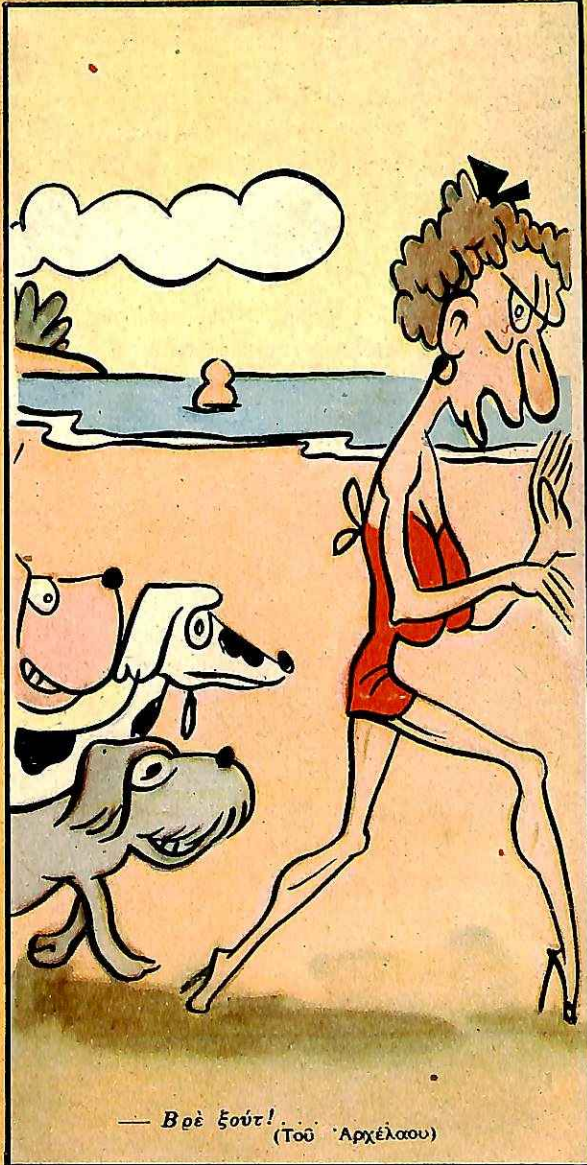
Ἦνας ἀπ' τοὺς γέρονς ἐξάπλωσε τ' ἀρνί πάνω στὴν πέτρινον Βομῷ, κι ἡ

πρὸς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑ-
ΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία — Σανταρο-
φύλαξ ΑΘΗΝΑΙ.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

— Δεν προσέχετε λιγάκι πού βουτάτε, κύριε;

— Βρέ ξούτ! (Τού 'Αρχέλαου)

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ (Τού 'Αρχέλαου)